

СКОТ ХОКИНС

Библиотека на
ВЪГЛЕН ВРЪХ

DEJA BOOK

СКОТ ХОКИНС
БИБЛИОТЕКАТА НА ВЪГЛЕН
ВРЪХ

Превод: Светлана Комогорова

chitanka.info

Библиотеката на ВЪглен връх не е обичайната тиха, спокойна сграда, пълна с книги. Действително, книги има в изобилие, но едновременно с това тя е и проход към друго, по-висше измерение.

Библиотеката е създадена от Бащата — всемогъщ и тайнствен, той е най-близкото до бог същество на планетата, преборил се преди хилядолетия за правото да властва над нея. Хората са правили опити да му се опълчат в миналото — като някогашния американски президент Ле Мей, осмелил се да атакува отчаяно Библиотеката, заради което бива изтрет от историята и заменен с друг, по-сговорчив държавен глава.

Ала в днешно време нещо страхотно се е объркало. Библиотеката е заключена зад непробиваем магически щит. Бащата е безследно изчезнал. В негово отсъствие претендентите за властта му се раздвижват, а неговите ученици — дванайсетте му осиновени деца — трябва бързо да разберат какво се случва.

Някой се е разбунтувал срещу властта на Бащата... а това може да означава само край на света такъв, какъвто го познаваме. Скоро и слънцето угасва. Войната на библиотекарите започва...

ЧАСТ ПЪРВА
БИБЛИОТЕКАТА В ГАРИСЪН ОУКС

ГЛАВА 1

ИЗГРЕВ

I

Карълайн, окървавена и боса, вървеше сама по асфалтовия път с две платна, наричан от американците Шосе 78. Повечето библиотекари, включително и Карълайн, наричаха наум това шосе „Пътят на Такос“ — в чест на мексиканското кръчме, до което понякога се измъкваха. „Гуакамолето наистина си го бива“ — спомни си тя. Стомахът ѝ закъркори. Дъбови листа, червеникавооранжеви и възхитително хрупкави, пращяха под стъпките ѝ. Дъхът ѝ излиташе на бели облачета във въздуха призори. Обсидиановият нож, с който беше убила детектив Майнър, се бе приютил на кръста ѝ, таен и остър.

Тя се усмихваше.

По тоя път почти не минаваха коли, но все пак не бяха нещо нечувано. По време на нощната си разходка беше видяла пет. Тази, която сега набиваше спирачки, очукан форд F-250, бе третата, спряла, за да я поогледат по-внимателно. Шофьорът отби край отсрещната страна на пътя, чакълът изскърца и той спря. Когато стъклото се смъкна, тя усети мириса на тютюн за дъвчене, стара грес и сено. Зад волана седеше белокос мъж. Немската овчарка на седалката до него я огледа подозрително.

„Их, да му се не види.“ Тя не искаше да им наврежда.

— Господи! — възкликна той. — Катастрофа ли е станала?

Гласът му бе топъл и загрижен — истинска загриженост, не хищническите преструвки, които пушна последният мъж. Тя го чу и разбра, че старецът гледа на нея бащински, като на своя дъщеря. Поотпусна се.

— Не — отвърна, взряна в кучето. — Нищо подобно. Просто в плевнята положението беше тежко. Една от кобилите. — Нито плевня имаше, нито кобила. Ала по мириса на мъжа тя се досети, че той ще прояви състрадание към животните и ще разбере, че може да се

занимават с нещо кърваво. — Трудно раждане, и за мен, и за нея. — Тя се усмихна жално и прокара ръце покрай тялото си и зелената коприна, сега почерняла и втвърдена от кръвта на детектив Майнър. — Съсипах си роклята.

— Пробвай с клуб сода — рече мъжът насмешливо. Кучето поизръмжа. — Тихо, Бъди.

Не ѝ беше съвсем ясно какво точно е „клуб сода“, но по тона му си личеше, че е шега. Не от онези, предизвикващи шумен смях, а израз на съчувствие.

— Непременно — изсумтя тя.

— Кобилата добре ли е? — Отново с истинска загриженост.

— Да, нищо ѝ няма. И на жребчето също. Обаче беше тежка нощ. Разхождам се, та да си поизбистря главата.

— Боса?

Тя сви рамене.

— Тука не си поплюват с възпитанието. — Това беше вярно.

— Да те закарам?

— Не. Благодаря, все пак. Къщата на моя Баща е ей нататък, не е далече. — И това беше вярно.

— Коя, тая до пощата ли?

— В Гарисън Оукс е.

Погледът на стареца се зарея за миг надалече — опитваше се да се сети откъде знае това име. Позамисли се и се отказа. Карълайн можеше да му каже и че би могъл да минава покрай Гарисън Оукс по четири пъти на ден цели хиляда години и пак да не го запомни, ала си премълча.

— Ух... — изпъшка неопределено старецът. — Ясно. — Той плъзна по краката ѝ не точно бащински поглед. — Сигурна ли си, че не искаш да те закарам? Бъди, ти нали не възразяваш? — Той погали дебелото куче на съседната седалка. Бъди само гледаше диво и подозрително с кафявите си очи.

— Нищо ми няма. Още си прояснявам мислите. Но благодаря. — Тя разтегна лице в нещо като усмивка.

— Хубаво. — Старецът запали пикапа, потегли и я окъпа в топъл облак дизелови изпарения.

Тя стоя и гледа, докато задните му светлини изчезнаха зад един завой. „Стига толкова общуване за една нощ, мисля.“ Изкатери се

върху стръмната скала и се шмугна в гората. Луната грееше и все още бе пълна. Сенките на голи клони затрепкаха върху белезите ѝ.

След като измина горе-долу миля, тя стигна до дървото с хралупата, в която бе скрила халата си. Изтръска го от кората и го почисти възможно най-добре. Запази къс от окървавената рокля за Дейвид и изхвърли останалото, после се уви в халата и си сложи качулката. Обичаше тази рокля, допирът на коприната беше приятен, но грубата памучна тъкан на халата я успокои. Беше ѝ познат и това бе единственото, което я интересуваше в облеклото.

Навлизаше все по-дълбоко в гората. Усещането от камъните под листата и боровите иглички под стъпалата ѝ беше хубаво, те успокояваха сърбежа, който дори не подозираше, че усеща. „Току зад хребета, който идва“ — помисли си тя. Гарисън Оукс. Искаше ѝ се да изпепели изцяло това място, но същевременно щеше да е някак си хубаво да го види пак.

У дома.

II

Карълайн и останалите не бяха родени библиотекари. Едно време — като че много отдавна — те си бяха съвсем истински американци. Спомняше си го малко от малко — имаше някаква си Бионична жена и друго нещо, което се наричаше Сладките с фъстъчено масло на „Рийс“. Един летен ден обаче, когато Карълайн беше към осемгодишна, враговете на Бащата тръгнаха срещу него. Бащата оцеля, както и Карълайн и шепа други деца. Родителите им — не.

Тя си спомняше как гласът на Бащата достигаше до нея през черния дим с мирис на разтопен асфалт, как дълбокият кратер, в който пропаднаха къщите им, светеше в убито оранжево зад него, докато той говореше.

— Сега вие сте пелапи — рече Бащата. — Тази дума е стара. Означава нещо като „библиотекар“, а също и като „ученик“. Аз ще ви взема в своя дом. Ще ви отгледам като едно време, както са ме отгледали и мен. Ще ви науча на онова, което научих аз.

Какво искат те, изобщо не ги попита.

Карълайн не беше неблагоприятница и отначало се стараше с всички сили. Нейните майка и татко ги нямаше, нямаше ги вече. И тя разбираше това. Сега си имаше само Бащата и отначало той сякаш не искаше кой знае какво. Ала домът на Бащата бе по-различен. Вместо бонбони и телевизия, там имаше сенки и древни книги, писани на ръка върху дебел пергамент. Те постепенно проумяха, че Бащата е живял много, много дълго. И нещо повече, в течение на дългия си живот бе овладял занаята да прави чудеса. Той можеше да призове мълния или да спре времето. Камъните му говореха по име. Теорията и практиката на тези умения бе подредена в дванайсет каталога — по един за всяко дете, както се оказа. Той искаше от тях само прилежание в учението, нищо друго.

Първата подсказка за Карълайн какво точно означава това се появи към месец по-късно. Тя учеше в един от осветените с лампи павилиони, разпръснати тук-там из нефритения етаж на Библиотеката. Маргарет, тогава към деветгодишна, изскочи на бегот от извисяващите

се, потънали в мрак лавици на сивия каталог. Пицеше. Заслепена от ужас, тя се препъна в една крайна маса, залитна и се спря почти в нозете на Карълайн, която я бутна на скришно под масата.

Маргарет трепери в тъмното десетина минути. Карълайн ѝ шушнеше въпроси, но тя не желаше да отговаря, а вероятно и не можеше. Но сълзите на Маргарет бяха кървави и когато Бащата я издърпа обратно сред купищата книги, тя се подмокри. Това беше достатъчно за отговор. Карълайн често си мислеше как горещият амонячен лъх от урината на Маргарет се смеси с прашасалия мирис на стари книги, как писъците ѝ отекнаха из купищата. Точно в този миг тя за пръв път започна да проумява.

Собственият каталог на Карълайн не беше ужасяващ, а по-скоро досаден. Бащата ѝ възложи да изучава езици и почти цяла година тя предано се бяхтеше над букварите. Но рутината я отегчаваше. През онова първо лято на нейното обучение, когато бе деветгодишна, тя отиде при Бащата и тропна с краче.

— Стига вече! — заяви тя. — Достатъчно книги изчетох. Достатъчно думи знам. Искам да изляза навън!

Щом забелязаха изражението на Бащата, другите деца се свиха и отстъпиха назад. Той си спазваше обещанието и ги възпитаваше така, както бяха възпитавали самия него. Повечето, включително и Карълайн, вече имаха по няколко белега.

Но макар и тъмен облак да засенчи лицето му, този път той не я удари, а поизчака и рече:

— Така ли? Много добре.

Бащата отключи входната врата на Библиотеката и я изведе на слънце под синьото небе за пръв път от месеци насам. Карълайн изпадна във възторг, който се усили още повече, щом Бащата излезе от селището и пое надолу към гората. Мимоходом видя Дейвид, чийто каталог съдържаше убийства и войни, да размахва нож сред полето в края на пътя. Майкъл, който се обучаваше за Бацин посланик при зверовете, стоеше прав върху един клон на близкото дърво и разговаряше със семейство катерици. Карълайн махна и на двамата. Бащата спря на брега на езерцето зад квартала. Карълайн, разтреперана от възторг, зацапа боса на плиткото и започна да лови попови лъжички.

От брега Бащата извика кошутата Иша, родила наскоро. Иша и малкото ѝ на име Аша, естествено, дойдоха като по команда. Аудиенцията започна с тяхната клетва за вяност към Бащата — много искрена и доста дължка. Карълайн пропусна това. Хорското стелене пред Бащата вече ѝ беше страшно омръзнало. Пък и еленският език бездруго бе мъчен.

Когато приключиха с формалностите, Бащата заповяда на Иша да обучава Карълайн редом с малкото си. Внимаваше да подбира кратки думи, та Карълайн да разбере.

Отначало Иша не прояви охота. Благородните елени имат десетина думи за грация и нито една от тях не прилягаше на човешките стъпала на Карълайн, тъй тромави и грамадански до изящните копитца на Аша и останалите еленчета. Но Иша бе вярна на Нобунунга, Императора на тези гори, поради което, на свой ред, бе вярна и на Бащата. И не беше глупава. Не изказа никакви възражения.

Цяло лято Карълайн учеше заедно с благородните елени от долината. Това бе последното нежно време от живота ѝ и може би и най-щастливото. Наставлявана от Иша, тя тичаше все по-умело по пътеките долу, в гората, свеждаше се над падналия дъб, обрасъл с мъх, коленичеше да хрупа сладка детелина и да пие утринна роса. По това време собствената майка на Карълайн беше мъртва вече от около година. Единственият ѝ приятел бе пропъден. Бащата беше какъв ли не, но нежен — в никакъв случай. И затова, когато в първата мразовита нощ на годината Иша повика Карълайн да легне при нея и рожбата ѝ, за да се стопли, в душата ѝ избликна чувство. Тя не плака, нито прояви някаква слабост — не ѝ беше в характера, но пое Иша в сърцето си цяла-целеничка.

Скоро след това зимата обяви, че е пристигнала с ужасна гръмотевична буря. Карълайн не се боеше от подобни неща, но при всеки проблясък на мълния Иша и Аша се разтреперваха. Трите вече бяха семейство. Бяха се приютили заедно под едни буки, Карълайн и Иша бяха сложили Аша между тях и я гушкаха, за да я топят. Цяла нощ лежаха заедно. Карълайн усещаше треперенето на крехките им тела, усещаше ги как подскачат при всеки гръм. Опита се да ги успокои с ласки, но докоснеше ли ги, те се сепваха. Нощта изтичаше, а тя напрягаше памет, за да си припомни уроците на Бащата и да изрови думи, които биха могли да ги утешат — „спокойно“ би било

достатъчно, или „скоро ще свърши“, или „утре сутринта ще има детелина“.

Но Карълайн не беше залягала над уроците. Колкото и да се напрягаше, думите ѝ се губеха.

Току, преди да се пукне зората Карълайн усети как Иша подскочи и заудря с копита по земята, разпръскваше опадалата шума и черноземът се оголваше под нея. Миг по-късно дъждът, изливащ се върху тялото на Карълайн, стана топъл и тя усети соления му вкус в устата си.

Тогава блесна мълния и Карълайн видя Дейвид. Той стоеше над нея върху един клон, на трийсетина стъпки над земята, и се усмихваше. От лявата му ръка висеше тежест, окачена на изящна сребърна верига. Без желание, на светлината на последните лунни лъчи, Карълайн плъзна поглед по цялата дължина на веригата. Когато отново блесна мълния, Карълайн се взря в угасналото око на Иша, нанизана заедно с малкото си на копието на Дейвид. Протегна ръка да докосне бронзовата дръжка, стърчаща от тялото на кошутата. Металът беше топъл. Дръжката леко трепереше под пръстите ѝ и усилваше слабия, притихващ пулс на Ишиното нежно сърце.

— Бащата каза да се оглеждаш и ослушваш — рече Дейвид. — Ако бе намерила думите, аз трябваше да ги оставя да живеят. — После той отново дръпна веригата към себе си и измъкна копието от телата. — Бащата каза, че е време да се прибираш. — Той занавива веригата със сръчни, отработени движения. — Време е истинското ти обучение да започне. — И той отново се скри в бурята.

Карълайн се изправи и остана самичка в тъмното — тогава, в този миг и завинаги занапред.

III

Сега, четвърт век по-късно, Карълайн стоеше на четири крака в основата на повален бор и надничаше през гъсталак от бодлива зеленика. Наклонеше ли глава мъничко, ѝ се откриваше гледка надолу към целия склон на хълма и поляната на бика. Поляната бе широка към двайсетина метра и почти пуста. Единствените забележителности там бяха самият бик и купчината гранит, струпана върху гроба на Маргарет. Бикът — куха бронзова отливка — стоеше точно в центъра на поляната и пръскаше меко златисто сияние на лятното слънце.

Откъм отсамната страна поляната бе оградена от диви кедри и в тази горичка сега се криеше Карълайн. От другата страна Дейвид и Майкъл стояха над стръмна пропаст, изсечена в хълма, та да направи малко място на Шосе 78 да мине. Оттатък пътя, двайсетина стъпки по-надолу, на ръждясала верига висеше обрелена от стихииите табела — знак, че влизате в Гарисън Оукс. Когато вятърът духаше откъм нужната посока, скърцането ѝ се чуваше чак тук, горе.

Карълайн се беше промъкнала много, много близо, толкова близо, че можеше да преброи рошавите и преплетени руси расти на Майкъл, толкова близо, че чуваше бръмченето на мухите покрай главата на Дейвид.

Дейвид се забавляваше да разпитва Майкъл за пътешествията му. Тази гледка накара Карълайн да потръпне. Каталогът на Майкъл бяха животните и той като че се бе попрестарал с изучаването му. Сега му беше трудно, дори мъчително да говори с човешка реч — особено когато тъкмо излизаше от гората. А беше и лишен от лукавство — още по-зле.

Фелиша бе дошла в сънищата на библиотекарите предната нощ, за да им съобщи, че Дейвид настоява да се съберат при бика „преди залез“. Това бе по-различно от „възможно най-бързо“ — отлика, която всеки, освен Майкъл би забелязал. И все пак това можеше да е и за добро. На Дженифър ѝ се беше наложило да търпи сама Дейвид седмици наред — двамата чакаха вести от Бащата. Сега, докато Дейвид изтезаваше Майкъл, Дженифър — най-дребната и най-крехка от библиотекарите — се беше заела да разпарчетосва гроба на

Маргарет. Тътреше се напред-назад из поляната, прегърбена под тежестта на буците гранит колкото човешка глава, а червеникаворусата ѝ коса бе подгизнала от пот. И все пак, след близо месец сама с Дейвид, мъкненето на гранит в жегата сигурно ѝ доставяше облекчение.

Карълайн въздъхна наум. „Сигурно трябва да сляза да им помогна.“ Ако не друго, това би насърчило Дейвид да подели вниманието си между три, а не само между две жертви.

Но на Карълайн лукавство не ѝ липсваше. Първо щеше да се поослуша.

Дейвид и Майкъл стояха, загледани надолу към Гарисън Оукс. Майкъл, също като неговите пуми, беше гол. Дейвид бе облечен с бронезилетка на израелската армия и бледолилава тюлена пачка, оплескана с кръв. Бронезилетката си беше негова. Пачката бе изровил от шкафа на сина на госпожа Макгиликъти. За това поне частично беше виновна Карълайн.

Когато стана ясно, че не могат да се върнат в Библиотеката или поне това няма да е скоро, Карълайн бе обяснила на другите, че, за да не бият на очи в тълпата, трябва да носят американски дрехи. Те закимаха, без да разбират, и се захванаха да ровят из шкафове на госпожа Макгиликъти. Дейвид избра пачката, защото от всичко, което намери, тя най-много приличаше на обичайната му набедрена препаска. Карълайн се позамисли дали да му обясни, че така няма как да не бие на очи, но после се отказа. Беше се научила да се смее, изникне ли повод за смях.

Носът ѝ се набърчи. Вятърът носеше миризма на разложено. „И Маргарет ли се е върнала?“ Но не, разбра тя, трупната миризма лъхаше от Дейвид. Като мине време, и вече не му забелязваш толкова, но тя беше отсъствала. Цял облак мухи бръмчеше около главата му.

Преди година-две Дейвид придоби навика да изстиска кръвта от сърцата на жертвите си върху своята коса. Той беше космат. Всяко сърце даваше само няколко супени лъжици кръв, но, разбира се, тя бързо се напластяваше. С времето съчетанието от коса и кръв се втвърди в нещо като каска. Веднъж Карълайн прояви любопитство и попита Питър колко ли здрава може да е тя. Питър, чийто каталог включваше математика и инженерство, се загледа в тавана замислено.

— Доста е здрава — рече той съзерцателно. — Засъхналата кръв е по-твърда, отколкото си мислиш, но е чуплива. Кичурите коса обаче би трябвало да я укрепват. На същия принцип като арматурата в бетона. Хम्म... — Той се наведе над бележника си и задращи някакви цифри, после кимна. — Мда, доста здрава е. Сигурно ще спре куршум двайсет и втори калибър. Та даже и деветмилиметров, може би.

Известно време Дейвид бе капал кръв и по брадата си, обаче Бащата го накара да я изстърже, когато това започна да го затруднява да си завърти главата. Останаха само едни дължки увиснали мустаки като на Фу Манчу.

— Къде беше? — попита Дейвид, хвана Майкъл за раменете и го разтърси. Говореше на пелапи, който никак не наподобяваше английски, нито пък някой друг съвременен език. — Заиграл си се в гората, нали така? Приключи със задачата още преди седмици! Не ме лъжи!

Майкъл беше на ръба на паниката — очите му се въртяха бясно и говореше на пресекулки, все едно си вадеше думите с ченгел от устата.

— Бях... длеч.

— Длеч? Длеч? А, „далече“ ли искаш да кажеш? И къде толкова далече си бил?

— Бях с... с... с дребосьците. Бащата рече. Бащата рече да изуча навиците на дребните и незабележимите.

— Бащата искаше той да изучи мишките — преведе Дженифър, подвиквайки през рамо, докато пъшкаше под тежестта на камъка. — Как се движат. Как се кроят и тем подобни.

— На работа! — кресна й Дейвид. — Пропиляваш дневната светлина!

Дженифър отново се затътри към купчината и помъкна поредния камък, като пъшкаше под бремето. Дейвид, почти двуметров и много мускулест, проследи това с очи. На Карълайн й се стори, че той се поусмихна. После пак се обърна към Майкъл:

— Бляк! От всичко точно пък мишките! — Той тръсна глава. — Да знаеш, не мислех, че това е възможно, ама ти май за нищо не ставаш — повече и от Карълайн!

Карълайн, на сигурно място зад прикритието си, направи грубиянски жест.

Дженифър пусна още един камък в храсталака и се чу сух пукот. Тя се изправи задъхана и избърса чело с разтреперана ръка.

— Карълайн? Какво? Аз... не знам... аз...

— Млъкни. Та, чакай сега да се изясним — докато ние, останалите, се трепем да намерим Бащата, ти си се заигравал с мишленца?!

— Мишки... да. Мислех...

Над поляната отекна плющене. Карълайн, която имаше продължителен опит с шамарите на Дейвид, пак потръпна. „Той целият се вложи в тоя шамар.“

— Не съм те питал какво си мислиш ти — отсече Дейвид. — Животните не мислят! Та не искаш ли ти точно това, Майкъл? Да си животно? И да си дойдем на думата — та ти не си ли точно това?

— Както кажеш — рече кротко Майкъл.

Дейвид се умълча задълго. Стоеше гърбом към нея, но Карълайн ясно си представяше лицето му. Щеше да се усмихва, поне мъничко. „Ако с шамара е разкървавил лицето на Майкъл, сигурно ще си покаже и трапчинките.“

— Просто... млък. Заболя ме главата от тебе. Върви да помагаш на Дженифър ли, що ли.

Пумата на Майкъл отново изръмжа, този път не толкова кротко. Майкъл я прекъсна с тихо скимтене и тя млъкна.

Очите на Карълайн станаха на цепки. Зад Дейвид, по растящите в западния край на долината треви, тя забеляза, че вятърът сменя посоката си. След малко той щеше да задуха откъм нея към тримата, а не обратното. През времето, прекарано сред американците, Карълайн се бе аклиматизирала дотолкова, че от миризмите им — Марлборо, Шанел, Видал Сасун — очите ѝ вече не сълзяха, но с Майкъл и Дейвид не беше така. Духнеше ли от запад, тя вече нямаше как да се крие дълго.

Рискува да се вгледа право в очите им — Иша я бе научила, че по този начин предизвикваш да те забележат, но понякога бе неизбежно. Сега се надяваше нещо на север от нея да им отвлече вниманието. И много ясно, след малко погледът на Майкъл бе привлечен от една пърхаща пеперудка, устремила се да кацне върху гранитната купчина. Дейвид и пумите проследиха погледа му като същински хищници. Карълайн се възползва от момента да се шмугне отново в храсталака.

Тя заобиколи хълма изотдолу на югоизток. Щом се отдалечи на четвърт миля, зави обратно. Този път вървеше без особена предпазливост и обяви пристигането си, като нарочно стъпи върху суха съчка и тя изпраща.

— Я! — възкликна Дейвид. — Карълайн. По-шумна и по-непохватна от всякога. Скоро ще станеш истинска американка. Чувах те как драпаш нагоре още откакто тръгна да катериш хълма. Ела тук.

Карълайн го послуша.

Дейвид се взря в очите ѝ и леко я погали по бузата. Пръстите му бяха почернели от засъхнала кръв.

— В отсъствие на Бащата всеки от нас трябва да внимава за своята сигурност. Бремето на предпазливостта е затиснало всички нас. Нали го разбираш?

— То е яс...

Като все така я галеше по бузата, той я ощипа с другата ръка в слънчевия сплит. Тя го очакваше — е да де, това или нещо подобно — ала при все това успя да ѝ изкара всичкия въздух. Ала не падна на колене. „Поне това“ — помисли си тя, докато се наслаждаваше на бакърения привкус на омразата.

Дейвид дълго я оглежда с очите си на убиец. След като не забеляза никакъв намек за бунт, той кимна и се извърна.

— Върви да им помогнеш с камъните.

Тя се принуди да вдиша дълбоко. След малко мъглата покрай зрителното ѝ поле се избистри и тя тръгна към купчината камъни върху гроба на Маргарет. Изсъхнали есенни стръкове трева докосваха босите ѝ крака. По Шосе 78 избръмча камион; дърветата заглушаваха шума му.

— Здравей, Джен — поздрави тя. — Здравей, Майкъл. Тя от колко време е мъртва?

Майкъл не отвърна нищо, но щом се приближи, подуши нежно врата ѝ. Тя също го подуши, както повеляваше учтивостта.

— Здравей, Карълайн — поздрави Дженифър, пусна в шубраците камъка, който носеше, и избърса потта от челото си. — Тя лежи под земята от последното пълнолуние насам. — Очите ѝ бяха силно кръвясали. — Което ще рече какво? Към две седмици вече.

Всъщност бяха по-скоро четири. „Пак е напушена“ — помисли си неодобрително Карълайн, а после додаде наум с по-голямо

великодушие: „Но кой ли би я обвинил? Била е сама с Дейвид“.

Но на глас каза само:

— Леле, доста по-дълго от обикновено. Какво прави тя?

Дженифър я изгледа странно.

— Търси Бащата, разбира се. Ти какво си мислеше?

Карълайн сви рамене.

— То никога не се знае. — Точно както Майкъл прекарваше повечето си време с животни, Маргарет сега се чувстваше най-уютно сред мъртъвците. — И извади ли късмет?

— Скоро ще видим — отвърна Дженифър и впери очи в купчината камъни. Карълайн схвана намека, отиде до камарата и награби един средно голям камък. Заработиха в мълчание — бързо, опитно и оперативно. Щом и тримата се заловиха, не след дълго купчината изчезна, разпръсната из околните шубраци. Земята под нея се бе слегнала съвсем мъничко след погребението и все още беше относително рохкава. Коленичиха и заровиха в нея с ръце. Около педя по-надолу ги лъхна силната воня от тялото на Маргарет. На Карълайн, която отдавна не беше правила това, ѝ се догади и тя потисна позива за повръщане. Внимаваше много Дейвид да не забележи. Когато дупката стана дълбока към две стъпки, тя напипа нещо клисаво.

— Напипах я — съобщи.

Майкъл ѝ помогна да разхвърлят пръстта. Маргарет беше подута, лилава и се разлагаше. Очните ѝ кухини гъмжаха от червеи. Дженифър се измъкна от гроба и тръгна да си събира нещата. Щом разкриха лицето и ръцете на Маргарет, Карълайн и Майкъл, без да губят време, изскочиха от ямата.

Дженифър извади от торбата си сребърна луличка, запали и с кибритена клечка и дръпна силно. После въздъхна, скокна долу и се залови за работа. Напушена или не, тя беше много даровита. Преди година Бащата ѝ направи върховния комплимент — връчил ѝ белия шарф на изцелението и сега тя, а не Бащата, бе господар на своя каталог. Единствено на нея от всички тях ѝ бе оказана тази почит.

Този път смъртоносната рана представляваше вертикална траншея в сърцето на Маргарет, широка и дълбока точно колкото острието на Дейвидовия нож. Дженифър яхна трупа, наложи ръката си върху раната и я задържа колкото три вдишвания. Карълайн наблюдаваше това с интерес и отбелязваше етапите, когато Дженифър

промълвяваше едва чуто „разум“, „тяло“ и „дух“. Внимаваше външно да не се издаде с нищо. Да изучаваш нещо извън каталога си беше... ами, не беше хубаво да те изловят, че се занимаваш с това.

Майкъл мина от другата страна на поляната, по-далече от вонята, и засмян започна да се боричка с пумите си. На останалите не обръщаше внимание. Карълайн седна и се подпря на един от бронзовите крака на бика, достатъчно близо до Дженифър, за да я наблюдава как работи. Когато Дженифър отдръпна дланта си, раната в гърдите на Маргарет бе изчезнала.

Дженифър се изправи в гроба. Карълайн се досети, че е, за да си поеме чист въздух, а не с някаква целебна цел. И тук вонята беше тежка, а в ямата обаче сигурно беше направо съкрушителна. Дженифър вдъхна дълбоко и пак се отпусна на колене. Напрегна чело, махна повечето насекоми, коленичи и положи топлите си устни върху студената уста на Маргарет. Задържа целувката колкото три вдишвания, отдръпна се задавена и се зае да втрива разнообразни мехлеми в кожата на Маргарет. Интересно, че нанасяше мехлема по образец на глифите на писмения пелапи — първо „стремеж“, после „възприятие“ и най-сетне „разкаятие“.

Когато това приключи, Дженифър стана, измъкна се от гроба и тръгна към Карълайн и Майкъл, но след две крачки разтвори широко очи. Закри уста с ръка, стрелна се в шубраците и повърна. Щом изпразни стомаха си, отиде при Карълайн. Вървеше по-бавно и по-колебливо отпреди. Тънък слой пот лъщеше на челото ѝ.

— Гадно ли е? — попита Карълайн.

Вместо отговор Дженифър извърна глава и се изплю. Седна до Карълайн и отпусна глава на рамото ѝ. После извади сребърната си луличка — американска, подарък от Карълайн — и пак я запали. Димът от марихуана, гъст и благ, се разстла над поляната. Поднесе луличката на Карълайн.

— Не, благодаря.

Дженифър сви рамене и си дръпна втори път, по-силно. Отблясък от пламъчето на лулата лумна върху излъскания бронзов корем на бика.

— Понякога се чудя...

— Какво се чудиш?

— Дали трябва да си правим труда. Да търсим Бащата де.

Карълайн се отдръпна.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Аз... — Дженифър въздъхна. — Не. Може би. Не знам. Просто... чудя се. Наистина ли ще е чак толкова по-зле? Ако просто... я зарежем тази работа? Да оставим Херцога или който и да било там да надделее?

— Ако Херцогът се оправи дотолкова, че да прояде пак, сложните форми на живот ще минат в историята. И няма да отнеме много време. Към пет години сигурно. Може и десет.

— Да, знам. — Дженифър пак разпали лулата. — И вместо това имаме Бащата. Херцогът... той поне ще го свърши безболезнено. Дори мирно.

Карълайн направи кисела физиономия, а после се усмихна.

— Тежички седмици си изкарала с Дейвид, а?

— Не, не е това... — отвърна Дженифър. — Абе, може и да е. Да, тежички си бяха, да му се не видят и седмиците, като отвори дума за тях. Ама ти къде беше? Помощта ти щеше да ми е от полза.

Карълайн я потупа по рамото.

— Извинявай. Я дай насам. — Дженифър ѝ подаде лулата и тя си дръпна лекичко.

— При все това — обади се Дженифър, — изобщо ли не те бърка? Сериозно те питам.

— Какво?

Дженифър размаха ръка — жестът ѝ обхвана гроба, Гарисън Оукс, бика.

— Всичкото това.

Карълайн се позамисли.

— Не. Не, наистина. Вече не. — Тя огледа косата на Дженифър, извади един червей и той се загърчи върху пръста ѝ. — Навремето ме бъркаше, но се нагодих. — Тя смачка червея. — Почти към всичко можеш да се нагодиш.

— Ти може би да. — Тя си взе лулата. — Понякога си мисля, че само ние двете все още сме с всички си.

На Карълайн ѝ мина през ум да потупа Дженифър по рамото, да я прегърне или нещо такова, но се отказа. В този разговор нежностите вече ѝ идваха свръх мяра. Вместо това реши да смени темата и кимна към гроба:

— Колко време ще мине, докато...?

— Не съм сигурна — отвърна Дженифър. — Вероятно доста. Никога преди не е прекарвала под земята толкова дълго време. — Тя отново разкриви лице и се изплю. — Бляк.

— Ето — рече Карълайн. — Донесох ти нещо. — Разрови се в найлоновата пазарска торбичка и извади полупразна бутилка листерин.

Дженифър я пое.

— Какво е това?

— Отпий и се изжабуркай. Не го гълтай. След няколко секунди го изплюй.

Дженифър го огледа със съмнение — опитваше се да разбере дали не я будалкат.

— Довери ми се — настоя Карълайн.

Дженифър се подвоуми, после отпи. И се облещи.

— Изжабуркай се — рече Карълайн и показа, като изду първо лявата си буза, а после дясната. Дженифър я изимитира.

— А сега го изплюй. — Дженифър го изпълни. — По-добре ли си?

— Еха! — възкликна Дженифър. — Това е... — Тя се озърна към Дейвид през рамо. Той не гледаше, но тя сниши глас за всеки случай. — Изумително! Обикновено ми отнема часове да прогоня този вкус от устата си!

— Знам — отвърна Карълайн. — Това е, американско. Нарича се освежител за уста.

Дженифър прокара пръсти по етикета с изражение на детинска почуда. После с видима неохота върна бутилката на Карълайн.

— Не — рече Карълайн. — Задръж я. За тебе го взех.

Дженифър не каза нищо, но се усмихна.

— Приключи ли?

Дженифър кимна.

— Така мисля. Маргарет е готова, във всеки случай. Тя чу призива. — Повиши глас. — Дейвид? Друго ще има ли?

Дейвид им бе обърнал гръб — стоеше на ръба на пропастта, загледан над Шосе 78 към входа на Гарисън Оукс. Махна разсеяно с ръка.

Дженифър сви рамене.

— Това май означава, че съм приключила. — Тя се обърна към Карълайн. — Та, ти как мислиш?

— Не съм убедена — отвърна Карълайн. — Бащата, и да е сред американците, аз не мога да го намеря. Ти научи ли нещо?

— Майкъл казва, че го няма и сред зверовете, живи или мъртви.

— А другите?

Дженифър вдигна рамене.

— Засега сме само ние тримата. Скоро ще дойдат и те. — Тя се изтегна на тревата и положи глава в скута на Карълайн. — Благодаря ти за... Как го нарече?

— Листерин.

— Лис-те-рин — повтори Дженифър. — Благодаря ти. — Тя отвори очи.

Целия следобед останалите библиотекари пристигаха по един, по двама. Някои носеха товари. Алисия държеше черната свещ, която гореше все така, както бе горяла и в златните руини на края на времето. Рейчъл и призрачните ѝ деца си шепнеха помежду си за разни бъдещета, които никога нямаше да се сбъднат. Близнаците Питър и Ричард гледаха съсредоточено как библиотекарите запълват дванайсетте точки в тесния кръг и изучаваха някакъв по-дълбинен порядък, за който всички останали бяха слепи. Потта по абаносовата им кожа блестеше на светлината на огъня.

Най-сетне току преди залез Маргарет протегна към светлината бледа, разтреперана ръка.

— Тя се завърна — обяви Дженифър, без да се обръща към никого конкретно.

Дейвид отиде усмихнат при гроба, посегна и хвана Маргарет за ръка. С помощта му тя се изправи на треперещите си крака, а край нея се посипа пръст. Дейвид я измъкна от ямата.

— Здравей, любов моя!

Тя застана пред него — стигаше му едва до гърдите — и отметна глава с усмивка. Дейвид изтръска пръстта от нея, доколкото можа, после я прихвана за хълбоците, вдигна я и я целуна страстно и продължително. Малките ѝ ходила увиснаха на педя над черната земя. Карълайн осъзна, че не може да се досети каква е била на цвят дрехата, с която бе погребана Маргарет. Би могла да е пепелявосива или в избелелите телесни нюанси на детска кукла, оставена твърде дълго на

слънце. Каквато и да е била тази багра, тя успешно се беше омесила с цвета на самата Маргарет. „Тя вече почти не е тук. От нея е останала само миризмата.“

Маргарет се полюля, после седна в купчината мека пръст до гроба. Дейвид ѝ намигна и прокара език по зъбите си. Маргарет се изкикоти. Дженифър пак се задави.

Дейвид приклепна до любимата си и разроши прашната ѝ черна коса.

— Е? — подвикна той на Ричард, Питър и останалите. — Какво чакате? Всички вече сме тук. Заемете местата си.

Събраха се в подобие на кръг. Карълайн наблюдаваше Дейвид. Той огледа нервно бика и накрая застана така, че да е с гръб към него. „Дори и сега не му се ще да го поглежда.“ Не че го обвиняваше.

— Много добре — рече той. — Всички вие разполагаете с един месец. Кой има отговори за мен?

Никой не проговори.

— Маргарет? Къде е Бащата?

— Не знам — отвърна тя. — Не е в забравените земи. Не скита из далечния мрак.

— Значи не е мъртъв.

— Навярно не е.

— Навярно? Какво означава това?

Маргарет дълго не проговори.

— Ако е умрял в Библиотеката, ще е другояче.

— Как другояче? Няма да отиде в забравените земи?

— Не.

— А какво?

Маргарет доби хитър вид.

— Не бива да казвам.

Дейвид разтърка слепоочията си.

— Виж, не те моля да говориш за каталога си, но... От много време го няма. Трябва да обмислим всички вероятности. Само в най-общи линии, какво би се случило, ако той е умрял вътре в Библиотеката? Щеше ли да...

— Не ставай смешен! — гласът на Карълайн прозвуча почти като крясък. Лицето ѝ пламтеше. — Бащата не може да е мъртъв — нито в

Библиотеката, нито никъде другаде, дявол да го вземе! — Другите зашушнаха одобрително. — Той... Той е Бащата.

Лицето на Дейвид помръкна, но той остави репликата ѝ без внимание.

— Маргарет? Ти как мислиш?

Маргарет сви рамене, съвсем незаинтересовано.

— Карълайн сигурно е права.

— Ммм... — Като че не беше убеден. — Рейчъл? Къде е Бащата?

— Не знаем — отвърна тя и посочи с разперени ръце безмълвните редици от призрачни деца, строени зад нея. — Не е и в нито едно възможно бъдеще, видимо за нас.

— Алисия? А непосредственото бъдеще? Той там ли е?

— Не. — Тя разроши нервно афроприческата си. — Проверих чак до топлинната смърт на обикновения космос. Нищо.

— Няма го в нито едно бъдеще и не е мъртъв. Как е възможно това?

Алисия и Рейчъл се спогледаха и вдигнаха рамене.

— Това действително е загадка — рече Рейчъл. — За мен е необяснима.

— Слаб отговор.

— Може би ти задаваш неправилните въпроси.

— Нима? — Дейвид отиде при нея с опасна усмивка, мускулите на челюстите му играеха. — Сериозно?

Рейчъл пребледня.

— Не исках да кажа...

Дейвид я остави да се поунижава, а после допря пръст до устните ѝ.

— После. — Тя се свлече на земята, видимо разтреперана на лунната светлина.

— Питър, ти би трябвало да се оправяш добре с всичките тия абстрактни дивотии. Числа и тем подобни. Какво мислиш?

Питър се поколеба.

— Съществуват аспекти на Бащиния труд, които никога не ми е било позволено да зърна...

— Бащата укриваше разни неща от всеки от нас. Отговори на въпроса ми.

— Когато той изчезна, той се трудеше върху нещо, наречено регресивно единство — обясни Питър. — Това е идеята за вселената, структурирана така, че без значение колко тайни разгадаваш, зад тях винаги се крие още по-дълбока тайна. Бащата изглеждаше много...

— Я заеби това! Знаеш ли къде е Бащата, или не?

— Не точно, но ако следваме тази мисловна линия, тя би могла да обясни...

— Зарежи.

— Но...

— Стига си приказвал. Карълайн, иди после при Питър и преведи всичко, каквото каже, на език, понятен за нормални хора.

— Разбира се — отвърна тя.

— Майкъл, ами Далечният хълм? Имаше ли там някакви признаци?

Далечният хълм бе раят на Горския бог, където отиваха всички умни зверчета, след като умрат — или поне нещо от сорта. Карълайн не знаеше, че това място наистина съществува. Ако става на въпрос, тя и в съществуването на Горския бог не бе убедена допреди малко.

— Не. Не е там. — Сега речта му се беше подобрила.

— А Горският бог? Той дали...

— Горският бог спи. Не е събрал войска срещу нас. Там сред глутницата му вървяха обичайните интриги, но нямаше нищо, което да ни засяга пряко. Не виждам причина да мислим...

— Да мислиш? Ти? Ега ти смешката. — Той се извърна. — Фелиша, ами...

— Има и още нещо — додаде Майкъл. — Ще имаме посетител. Дейвид го изгледа сърдито.

— Посетител? Защо не ми каза по-рано?

— Ти ме удари по устата — обясни Майкъл. — Каза ми да млъкна.

Мускулите по челюстта на Дейвид отново заиграха.

— Сега ти казвам да не мълчиш — рече той. — Кой ще идва?

— Нобунунга.

— Какво? Тук?!

— Загрижен е за безопасността на Бащата — обясни Майкъл. — Желаете да разследва.

Еба си! — възкликна Карълайн сепнато. Не беше очаквала Нобунунга да дойде толкова бързо. Но запази присъствие на духа, говореше тихо и на английски. Никой не забеляза.

— Кога ще пристигне той?

Бръчки прорязаха челото на Майкъл.

— Той... той ще пристигне, ъм... като дойде тук?

Дейвид заскърца със зъби.

— Имаме ли представа кога би могло да е това?

— Ще е по-нататък.

— Като кога точно? — Дланта му се сви в юмрук.

— Той не разбира, Дейвид — обади се тихо Дженифър. — Той не възприема времето като хората. Вече не. И да го удариш, това няма да се промени.

Погледът на вече обзетия от паника Майкъл прелетя от Дженифър към Дейвид.

— Мишките са го видели! Той идва насам!

Дейвид разпусна юмрук и заразтрива слепоочията си.

— Карай — рече той. — Няма значение. Той дори е прав. Нобунунга ще дойде, когато дойде. Остава ни само да го посрещнем с добре дошъл. Питър, Ричард, съберете тотемите! — Близнаците скочиха и се втурнаха да се подчиняват.

— Карълайн, ти трябва да се върнеш в Америка. Нужно ни е невинно сърце. Ще го предложим на Нобунунга, като пристигне. Според теб ще се справиш ли?

— Невинно сърце? В Америка? — тя се разколеба. — По възможност.

Той не я разбра както трябва и рече:

— Лесна работа. Само прережи ребрата. — И той заряза въздуха с пръсти като с ножици. — Ей така. Ако не можеш сама да го извадиш, прати да ме извикат.

— Да, Дейвид.

— Това е всичко за тази вечер. Карълайн, можеш да тръгнеш, щом си готова. Останалите, стойте наблизко. — Той погледна нервно бика. — Ричард, Питър, бързо! Искам да се върна у госпожа Макгиликъти. Вечерята скоро ще е готова.

Рейчъл седна на земята. Децата ѝ се скупчиха около нея. В един миг тя изцяло се скри зад тях. Карълайн искаше да поговори с Майкъл,

но той и неговите пуми се бяха стопили в гората. Дженифър разстла кожата, на които спеше, и се излегна с пъшкане върху тях. Маргарет влезе в орбита около Дейвид.

Дейвид доста време рови из раницата си.

— Заповядай, Маргарет — рече той. — Донесох ти подарък. — И той извади отсечената глава на старец за дългата му рядка брада. Залюля я два-три пъти напред-назад, а после ѝ я подхвърли.

Маргарет я улови с две ръце и леко изпъшка под тежестта ѝ. Ухили се възторжено и показа черни зъби.

— Благодаря ти.

Дейвид седна до нея и отметна падналата по очите ѝ коса.

— Колко време ще отнеме? — подвикна той през рамо.

— Един час — отвърна Ричард, докато прокарваше пръсти през събраните закуп тотеми — косата от Горския бог на Майкъл, черната свещ, парчето от роклята на Карълайн, спечено от кръв, капка восък от черната свещ. Те щяха да бъдат използвани като възлови точки на Н-измерен проследяващ уред, за който бяха съвсем сигурни... по-точно доста сигурни, най-малкото, че ще ги насочи към Бащата. Е... най-вероятно. Карълайн си имаше съмнения.

— Не повече — съгласи се Питър.

Маргарет положи главата в скута си и започна да се суети над нея — галеше я по бузите, гугукаше ѝ, приглаждаше рунтавите ѝ вежди. След доста обгрижване от нейна страна клепачите на мъртвеца трепнаха и се отвориха.

— Сини очи! — възкликна Маргарет. — О, Дейвид, благодари ти!

Дейвид сви рамене.

Карълайн надзърна. Очите на мъжа може и някога да са били сини, но сега бяха най-вече хлътнали и помътнели. Ала не го разпозна. Той беше дребен придворен в един от кабинетите на Бащата, а някога е бил и министър-председател на Япония. Обикновено подобни мъже ги пазеха. „Дейвид явно е обзет от дързост.“ Главата отново примигна и се втренчи в Маргарет. Езикът се размърда и устните зашаваха, макар без дробове да не можеше да изкара звук, разбира се.

— Какво казва той? — попита Дейвид. След шест седмици изгнание повечето бяха поприхванали поне малко от малко американския език, но единствено Карълайн говореше японски.

Карълайн се наведе ниско и набърчи нос, щом я лъхна вонята. Тя отметна глава и докосна бузите на мъжа.

— Моо ичидо итте кудасаи, Ямада-сан.

Мъртвецът опита отново, втренчил умолително в нея незрящите си очи.

Карълайн се отпусна назад и сдържано склучи ръце в скута си, лявата върху дясната, тъй че всяка длан скриваше от поглед пръстите на другата. Изражението ѝ бе мирно, дори приятно. Знаеше, че Емили лесно може да прочете мислите ѝ. И Дейвид усещаше мисли, поне основния им вкус. Знаеше кога някой е негов зложелател. В битка той можеше да надникне в разума на враговете си и да прозре стратегиите им, да види оръжията, с които биха могли да тръгнат срещу него. Карълайн подозираше, че при нужда би могъл да проникне и по-дълбоко. Но нямаше значение. Ако Емили или Дейвид решаха да четат мислите на Карълайн, щяха да открият единствено желание да помогне.

Разбира се, искрените емоции са самата същност на личността. Не можеш никога да ги изтриеш, не можеш никога да ги пренебрегнеш, не можеш дори да ги пренасочиш за особено дълго време.

Но с внимание и тренировки те могат да бъдат прикривани.

— Той пита за Чиеко и Кико-чан — рече Карълайн. — Мисля, че това са дъщерите му. Искане да знае дали нищо не ги застрашава.

— А... Кажете му, че ги изкормих, за да се тренирам — рече Дейвид. — И майките им също.

— Вярно ли е?

Дейвид сви рамене.

— Сорера ва анзен десу, Ямада сан. Има ясуму десу нее — произнесе Карълайн, с което му каза, че нищо не ги заплашва и сега той може да си откъсне. Мъртвецът остави очите си да се склопят. Самотна сълза трепна на крайчеца на левия му клепач. Маргарет впери в нея алчен светнал поглед. Щом тя се откъсна и потече по бузата на Ямада, тя рязко наведе глава като птица и я близна с едно-единствено сърчно движение на езика.

Мъртвецът изду бузи и духна. По-тих, по-тъжен звук Карълайн не бе чувала. Дейвид и Маргарет се разсмяха заедно.

Усмивката на Карълайн бе насилена точно колкото трябва. Може би я заливаше жалост към клетника? Или пък беше заради вонята. По същия начин всеки, напънал се да наднича в мислите ѝ, щеше да открие там само загриженост за Бащата и искрено, макар и леко нервно желание да угоди на Дейвид. Но връхчетата на пръстите ѝ трепкаха със спомена за едва доловим, притихващ пулс в дръжката на месингово копие и в сърцето ѝ омразата към тях се разгаряше като черно слънце.

ГЛАВА 2

БУДИЗЪМ ЗА ЗАДНИЦИ

I

— Та, навит ли си да влезеш с взлом в къща? — попита тя.

Стийв се вцепени и ченето му увисна продължително. Чу зад бара как търбухът на джубокса на „Автоматични музикални инструменти“ защрака. Някой беше пуснал монетка. Той остави ненапитата си бира „Корс“ на масата. Как ѝ беше името на тази? Кристи? Кати?

— Моля? — каза той най-накрая и тогава се присети. Карълайн. — Майтап си правиш, нали?

Тя дръпна от цигарата си. Пламъчето се разгоря и огря с оранжево сияние към половин дузина мазни чашки и купчинка пилешки кокали.

— Не. Напълно сериозна съм.

Джубоксът на „АМИ“ избръмча. Миг по-късно гръмотевичното начало на Sing, Sing, Sing на Бени Гудман есна в ефира като бойните тамтаи на някое загубено дивашко племе. Съвсем внезапно сърцето на Стийв се разтупка.

— Да, добре. Не се майтапиш. Значи онова, за което говориш, е доста тежко углавно престъпление.

Тя не каза нищо. Само го гледаше.

Той се напъна да се сети за някоя умна реплика. Но от устата му изскочи:

— Аз съм водопроводчик.

— Невинаги си бил.

Стийв се вторачи в нея. Това беше вярно, да, но тя по никакъв начин не би могла да го знае. Подобни разговори беше водил в кошмарите си. В опит да замаскира обезелия го ужас, той награби последното пилешко крилце от чинията и го топна в соса със синьо сирене, само че после се спря и не го налапа. Тукашните пилешки

крилца не си поплюваха. Миризмата на оцет и лют пипер се надигна към него като предупреждение.

— Не мога — рече той. — Трябва да се прибера да нахраня Пийти.

— Кого?

— Кучето ми Пийти. Той е кокер шпа...

Тя люшна глава.

— Това може да почака.

Смени темата!

— Как ти се харесва тук? — ухили се той отчаяно.

— Много всъщност — отговори тя, прелиствайки списанието, което четеше Стийв. — Как му беше името на това място, я кажи?

— Уоруик Хол. През двайсетте в тая кръчма са продавали нелегално алкохол. Кат, дамата, дете я върти, я наследила от дядо си заедно с куп стари снимки, на които се виждало как е изглеждала. Тя е голяма фенка на джаза и затова като се пенсионира, я реставрира и я отвори като частен клуб.

— Ясно. — Карълайн пийна бира и огледа окачените по стените плакати в рамки — Лони Джонсън, Рой Елдридж с тромпета си в ръка, реклама за празненство с морска храна в театъра на трети и четвърти октомври двайсет и някоя си година. — Различно е.

— Така си е. — Стийв изтръска една цигара от пакета и ѝ го поднесе. Щом тя го пое, той забеляза, че макар и по ноктите на дясната ѝ ръка да нямаше лак и да бяха изгрязани почти до дъно, тези на лявата бяха дълги и оформени, лакирани в червено. Смахната работа. Драсна клечка и запали цигарите им. — Започнах да идвам тук, защото беше единственият бар наоколо, в който все още се пуши, и постепенно почнах да го харесвам.

— Защо да не ти дам минутка да поразмишляваш над идеята? — рече Карълайн. — Знам, че ти я изтърсих изневиделица. Къде е дамската тоалетна?

— Няма нужда да го обмислям. Отговорът е не. Дамската е отзад, натам. — Той посочи с палец над рамото си. — Никога не съм влизал там, но за да пуснеш водата на писоарите в мъжката, дърпаш месингова верига. Цяла минута се чудих, докато загрея. — Той поизчака. — Ти каква си точно?

— Казах ти — отвърна Карълайн. — Библиотекарка съм.

— Добре. — Отначало външният ѝ вид — коледен пуловер, даже и с еленчета, навлечен върху колоездачен клин, червени гумени галоши и осемдесетарски гети на краката — му навя мисълта, че е шизофреничка. Сега вече имаше съмнения.

Добре, помисли си той. Не е шизофреничка. А каква е тогава? Карълайн не се напъваше излишно да полага грижи за себе си, но и непривлекателна не беше. Остана и с впечатлението, че е много умна. Преди около час и половина тя дойде с две бири, представи се и попита дали може да седне. Стийв, ерген, който поддържаше връзка единствено с кучето си, каза „Разбира се“. Поприказваха си. Тя го засипа с въпроси, а на неговите отговаряше неопределено. И през цялото време го изучаваше с тъмнокафяви очи.

Стийв бе останал що-годе с впечатлението, че работи в университета, май като някакъв лингвист? На Кат тя заговори на френски, а друг редовен клиент, Еди Ху, изненада със свободното си владеене на китайски. „Но «библиотекарка» бая се връзва.“ Представяше си я как рошава, сред камари книги, които аха-аха ще се посипят, мърмори над оклепана чаша от полагащото се на персонала кафе, докато замисля своя обир. Ухили се и тръсна глава. „Няма начин!“ Вместо това поръча още една кана бира.

Бирата изпревари Карълайн на масата с цели две-три минути. Стийв си наля още една чаша. Докато пиеше, реши да промени диагнозата от шизофреничка на „хич не ѝ пука как е облечена“. Много хора твърдяха, че хич не им пука как са облечени, но тези, на които действително не им пукаше, си бяха рядкост. Но не бяха чак пък нещо нечувано.

Един съученик на Стийв от гимназията, Боб еди-кой си, изкара две години на южен остров в Тихия океан в рамките на някаква странно прокопсала наркосхема. Като се върна, беше дяволски богат — две ферарита, Боже Господи! — обаче се обличаше както му падне. Боб, спомни си той, някога беше...

— Ето ме пак — рече тя. — Извинявай. — Имаше хубава усмивка.

— Дано си навита за още едно — каза той и кимна към каната.

— Много ясно.

Той ѝ наля.

— Не се сърди, че ти го казвам, ама много е шантава тая работа.

— За какво говориш?

— Библиотекарките, които познавам, си падат по... де да знам, по чай и уютни мистерии, а не по взломаджийски нахълтвания.

— Е, да... Тази библиотека е по-друга.

— Боя се, че ще са ми нужни малко повече обяснения. — Още щом думите изскочиха от устата му, той съжали. „Ти нали не смяташ действително да се включиш?“ Направи си една бърза духовна инвентаризация. „Не, не смятам.“ Но че му беше любопитно, беше.

— Имам проблем. Сестра ми ми каза, че ти би могъл да притежаваш нужния опит, за да го разрешиш.

— За какъв опит говорим например?

— Ключалки на жилища... Нищо особено... И аларми „Лорекс“.

— Това ли било? — Мислите му се насочиха към сандъка с инструменти отзад в пикапа му. Там бяха водопроводните му инструменти — горелка, поялник, нож за тръби, гаечен ключ, но имаше и други неща. Клеци за рязане на тел, лост, мултицет, малка метална линия, с която можеше да... Не. Той прищипа мисълта, ала вече беше късно. Нещо в него се бе разбудило и шаваше.

— Това е — отвърна тя. — От лесно по-лесно!

— Коя е сестра ти?

— Рейчъл се казва. Няма как да я знаеш.

Той се замисли.

— Права си. Не помня да съм се запознавал с някого с това име. — Тя несъмнено не бе част от тесния, твърде тесен кръг от хора, които знаеха за предишната му кариера. — Ама откъде тогава тая Рейчъл ще знае толкова много за мен?

— Честно казано, и на мен самата не ми е ясно. Но нея много я бива да изнамира разни неща.

— И какво точно е изнамерила за мен?

Карълайн запали още една цигара и издуха двоен стълб дим от ноздрите си.

— Каза, че хващаш цаката на механизмите и имаш разбойническа жилка. И че си извършил над сто обира. Сто и дванайсет, мисля, че толкова каза.

Вярно си беше, макар и сведенията да бяха остарели с петнайсет години. Изведнъж стомахът му се върза на възел. Нещата, които бе извършил, и още по-зле, онези, които не бе и извършил, вечно кръжаха

около мислите му и никога не бяха далече. Щом тя произнесе това, те кацнаха и нахлуха в него.

— Искам да си тръгнеш — каза той тихо. — Моля те.

Искаше да си чете „Спортс илъстрейтид“. Искаше да си мисли за нападението на „Колтс“, а не как може да разбие жилищна ключалка „Куиксет“ за трийсет секунди дори и без нужните инструменти. Искаше...

— Я се отпусни. Това може да ти е много от полза. — Тя плъзна нещо към него по пода. Той надникна под масата и видя сипя брезентова мешка. — Погледни вътре.

Той вдигна мешката за дръжката. Вече се усещаше какво може да открие в нея — разкопча ципа и надникна. Кеш. Много кеш. Предимно петдесетачки и стотачки.

Стийв остави мешката и я бутна обратно към нея.

— Колко са вътре?

— Триста двайсет и седем хиляди долара. — Тя угаси цигарата си. — Там някъде.

— Странна сума.

— Аз съм странна личност.

Стийв въздъхна.

— Имаш цялото ми внимание.

— Значи ще го свършиш?

— Не, в никакъв случай! — „Будистът се стареа да се въздържа от вземане на онова, което не му е дадено.“ Той се поумълча и направи гримаса. Миналата година беше декларирал петдесет и осем хиляди долара пред данъчните. С мъничко повече от дълга по кредитната му карта. — Може би. — Той запали нова цигара. — Много пари са това.

— Така ли? Сигурно.

— За мен поне са. Богата ли си?

Тя сви рамене.

— Бащата.

— Аха. — Богат татко. Това поне обясняваше донякъде нещата. — Как ти хрумна да... Каква каза, че е сумата?

— Триста двайсет и седем хиляди долара. Ходих до банката. Парите действително не са ми проблем. Стигат ли? Мога да взема и още.

— Би трябвало да го покрие — каза той. — Познавах навремето хора, специове, които тая работа биха я свършили за триста долара. — Зачака с известна надежда тя да оттегли предложението си или може би да го помоли да я запознае със специовете. Но двамата само дълго време се зяпаха.

— Аз тебе съм избрала — рече тя. — Ако не е заради парите, то какво те възпира тогава?

Той си помисли дали да ѝ обясни как се стареа да се държи по-добре. Можеше да каже „Понякога се чувствам като новопоникнало растение, все едно току-що съм покълнал от пръстта, все едно се опитвам да се източа към слънцето“. Вместо това каза:

— Мъча се да схвана каква изгода имаш ти. Някакъв екстремен спорт за богати дечица ли е това? Скучаеш ли?

Тя прихна.

— Не. Аз съм пълната противоположност на скучаещите.

— Какво е тогава?

— Преди много години нещо ми бе отнето. Нещо безценно. — Тя му хвърли безмилостна усмивка. — Искам да си го вземеш обратно.

— Ще ми трябват още малко подробности. За какво говорим? За диаманти? За скъпоценни камъни? — Той се поколеба. — За дрога?

— Нищо подобно. По-скоро има сантиментална стойност. Само това мога да ти кажа.

— А защо избра мен?

— Ти си с отлични препоръки.

Стийв се замисли. През рамото на Карълайн виждаше как на дансинга Еди Ху и Кат се упражняват в чарлстон. И доста задобряват. Стийв си спомни какво е да си те бива по нещо. Имаше време, когато той беше понашумял в някои среди. Може би някой го помнеше.

— Добре — рече той най-накрая. — Мога да приема, предполагам. Но първо още някой и друг въпрос.

— Давай.

— Сигурна ли си, че за каквото и да става въпрос, ще си имаме работа само с най-прости аларми за жилища? Никакви сейфове, никакви екзотични ключалки, нищо подобно?

— Сигурна съм.

— Откъде знаеш?

— Пак от сестра ми.

Стийв си отвори устата да се зачуди на качеството на нейната информация. И тогава му хрумна, че не би могъл да каже точно колко обира е извършил, дори и ако му опреш пистолет в главата. Сто и дванайсет обаче звучеше напълно правдоподобно. И вместо това каза:

— Последен въпрос. Ами ако това нещо, каквото и да е то, го няма там?

— При все това ти си получаваш парите. — Тя се поусмихна и се приведе към него. — Може дори да получиш бонус. — Вдигна вежда и пусна лекичка флиртаджийска усмивка.

Стийв се замисли. Преди тя да хвърли бомбата с обира, той се надяваше разговорът да тръгне на флирт. Но сега...

— Да не усложняваме нещата — рече той. — Парите трябва да ми стигнат. Къде искаш да отида?

— Значи ще отидеш? — Краката ѝ бяха силни, със загар. Когато се движеше, си личеше как мускулите ѝ мърдат под кожата.

— Да — каза той и в душата си вече знаеше колко ужасна е тази идея. — Сигурно.

— Точно сега му е времето.

II

Едно от нещата, заради които „Уоруик Хол“ допаднаше на Стийв, беше чистотата там. Всичко бе полирано дърво, лъскав месинг, изпънати кожени седалки, оформени като дружелюбна подкана към твоя задник, и бели плочки, застлали пода по начин, който щеше да е голям гъдел за Евклид.

Атмосферата обаче се разсейваше яко дим, веднага щом излезеш навън. За да стигнеш отново до модерния свят, трябваше да изкачиш до улицата няколко етажа мазни бетонни стъпала. Стълбището беше почерняло от древна мръсотия — на такива места уличните котки ходят да умрат. По ъглите се бяха натрупали преспи от боклуци — фасове, пликчета от сандвичи, бутилка от минерална вода „Дасани“, наполовина пълна със сдъвкан и изплют тютюн. Днес беше мразовито и затова не смърдеше, но през лятото той си задържаше дъха, докато се изкачваше.

И на Карълайн не ѝ хареса. На прага тя обу гумените си ботуши, а като стигнаха най-горе, ги свали. Гетите ѝ бяха пъстро раирани в цветовете на дъгата, което не беше на мода.

„По дяволите, трябва да я питам.“

— Ти откъде въобще ги намери тия?

— Мм?

Той посочи галошите.

— Живея у една жена. Бяха в шкафа ѝ. — Под гумените ботуши не носеше чорапи и сега стъпваше боса. Паркингът бе застлан с начукан чакъл. Стъпваше по него все едно няма нищо.

— Моят пикап е ето там. — Беше бял работен пикап, на две-три години. На вратата му с червени букви пишеше „Водопроводни услуги «Ходжсън». Ключалките на сандъците му с оборудване бяха «Медеко», най-добрите.“

— Мацките си падат по това, знам. Помъчи се да се сдържаш. — След залез-слънце беше застудяло. Когато говореше, от устата му излизаше бяла пара.

Тя наклони глава насреща му с озадачено изражение.

— Не е смешно. Карай. — Той седна зад волана. Тя се бореше с дръжката на вратата.

— Заяжда ли?

Тя пусна лека нервна усмивка и продължи да се бори още поупорито. Той се пресегна през седалката и отвори вратата отвътре.

— Благодаря. — Метна галошите и мешката с тристата хиляди долара на пода да вехнат сред бутилките от газирано и празните пликчета от говежда пастърма. Сви се на седалката отзад и подгъна крака под себе си — беше гъвкава като осемгодишна.

— Отзад имам още едно яке. Да ти го дам ли? Навън е студено.

Тя поклати глава.

— Не, благодаря. Добре ми е.

Стийв запали пикапа, колата изръмжа и оживя. От клапаните започна да излиза студен въздух. Последен шанс, помисли си той. Последен шанс да се отдръпна. Погледна пода. На слюзестата жълта светлина на уличната лампа виждаше бала пари, очертала се под брезента на мешката. Направи гримаса на човек, който преглъща лекарство.

— Да имаш адреса на това място?

— Не.

— Тогава аз как да...

— След паркинга свий вляво. Карай две мили и...

Той вдигна ръка.

— Още не.

— Аз си мислех, че ще го свършим тая вечер?

— Ще го свършим. Но първо трябва да поговорим.

— А... Добре.

— Правила ли си го някога преди?

— Не точно. Не.

— Изпъната си като струна. Нервничеш.

Тя пусна крива усмивчица.

— Честно, не съм сигурна, да знаеш. И да е така, контролирам се.

— Много хубаво. Не знам какво очакваш, ама няма да е като скокове бърджии. Щом ти е за пръв път, може да си малко напрегната. Нормално е. Но след първите два-три пъти си става доста скучно, по-

скоро е като да помагаш на приятел да се мести в нова квартира, отколкото онова, дето го гледаш по филмите.

Тя кимаше.

— Разбирам. Аз...

Той вдигна ръка.

— Обаче ето някои неща, които трябва да запомниш. Имаш ли мобилен телефон?

За миг тя доби объркан вид, после поклати глава.

— Вярно ли?

— Вярно. Никакъв телефон нямам. Това проблем ли е?

— Не. Щях да те накарам да се отървеш от него. Те могат да бъдат проследявани. Но като че в днешно време всеки има. Да имаш ръкавици?

— Не.

— Аз имам един чифт, можеш да ги ползваш. Ще трябва мак да си сложиш галошите — да няма отпечатъци от стъпки. Сигурно няма да изследват всяко косъмче и всяка нишка, намерени на местопрестъплението, не и заради най-обикновен обир, но може да потърсят отпечатъци. Иначе само следвай наставленията ми и се опитай да не докосваш нищо без нужда. Оръжие не ти се намира, нали?

— Не.

— Много добре. Оръжието е кофти. — Освен че не искаше да причинява болка на никого, Стийв беше и осъждан престъпник. Ако го изловяха с оръжие, щяха да му лепнат пет години минимум.

— Дай да взема някои неща. — Стийв извади телефона си от джоба и махна SIM картата. Знаеше, че ченгетата могат да съставят доста точна карта къде е ходил даден човек по клетките, с които телефонът му се свързва, докато се придвижват наоколо. „Ако махна картата, това ще го направи невъзможно, нали?“ Не беше сигурен. Едно време, когато се занимаваше с такива работи, мобилните телефони не съществуваха. Мина му през ума да прибере телефона в някой от сандъците с оборудване отзад в пикапа. Досети се, че това може да е като в асансьора, да изолира сигнала. „Но то не се знае. Ех, майната му! — помисли си той. — Просто ще го разбия.“ Сигурно се престараваше, но като ще е, да е. Ще го изпипа!

Беше спрял на задния ъгъл на паркинга — под лампа, но далече от всички останали и така, че да не го виждат. Старите навици трудно умират. Той се поусмихна. Металното шкафче над колелото се отвори на добре смазаните си панти.

Започна да вади инструменти. Безжичен свредел „Макита“, две-три отвертки, малък железен лост, над двукилограмов чук и шперц, който сам си беше направил от листова стомана от „Ейс хардуер“. Уви телефона си в кърпа и го смля с два удара на чука. Останалото нареди в колана си с инструменти заедно с два чифта кожени работни ръкавици, а после напъха колана в раница. „Много време мина, откакто съм сглобявал комплекта.“ Усети как в душата му избликва нещо като носталгия и смаза това чувство. Мразеше как му липсва всичко това. Искаше да се справя все по-добре и предимно успяваше. Дори и след петнайсет години шамарът, сложил край на обирджийската му кариера, и придружаващата го присъда — „Ти, задник малък!“ — постоянно витаеха в мислите му.

„Обаче... триста бона.“ Той въздъхна.

— Колко е далече?

— На дващестина минути път оттук.

— Що за място е това? Къща? Апартамент?

— Къща е.

— Самостоятелна? Не е близък или нещо такова?

— Да, самостоятелна. Тя е в един жилищен район, но кварталът е почти безлюден. Собственикът работи нощна смяна и би трябвало да разполагаме с цялото време, което ни е нужно.

— Добре. Първо, трябва да ни намеря друга кола.

— Защо?

— Ами, освен всичко друго, на вратата на тази е изписано името ми.

— А... Добре.

Стигнаха до летището. Той спря на паркинга за кратък престой и нарами раницата. Влязоха в терминала и излязоха от другата страна, а после се качиха на автобуса — совалка до паркинга за дълъг престой. Той тръгна покрай редовете коли, докато намери една, чиято квитанция ясно се виждаше. Беше тъмносиня тойота „Камри“, кажи-речи най-безличната кола на пътя. Собственикът ѝ я беше оставил вчера. Идеално.

— Застани там, ако обичаш.

Карълайн застана пред джантата. Той откачи лоста от една бримка на колана и пъхна клещите за рязане на тел в задния си джоб. После извади дългата ивица листова стомана от раницата, пъхна я между гумената изолация и стъклото и отключи. Беше готов алармата на колата да се задейства, но не би. Отмори багажника отвътре и метна там раницата.

— Ти идваш ли?

Тя заобиколи и се настани на пътническата седалка.

— Бързо пипаш — отбеляза. — Сестра ми излезе права за теб.

— Ето защо ми плащат луди пари. — Той махна с лоста покритието на кормилния вал и с отвертката отключи запалването. Тойотата запали от първия опит. Някои от изходите на паркинга бяха с автомати, но електронната следа, която кредитната му карта оставяше при ползване, щеше да е бая убедително доказателство за кражба на „Камри“ в особено крупен размер. И затова сложи обратно металното покритие на кормилния вал и когато стигна до гишето, вече беше приготвил парите в брой. Нямаше нужда да си прави труда. Пазачът на паркинга, скучаещ на вид чернокож на петдесет и нещо, гледаше телевизия. Изобщо не откъсна поглед от екрана.

Те потънаха в нощта.

III

В дълбините на душата си Стийв си въобразяваше, че е будист.

Преди две години ей така, по прищявка, беше подбрал от книжарницата една бройка на „Будизъм за тъпчовци“. Държеше я под леглото. Сега краищата ѝ бяха разръфани, страниците след многото препрочитания бяха оплескани с мазнина от пица и разлята кола. Понякога, когато не можеше да спи, ти си фантазираше как ще се откаже от всичкото си светско имущество и ще се пресели в Тибет. Ще постъпи в манастир, в идеалния случай — горе-долу по средата на пътя до върха. Ще си обръсне главата. Ще има бамбук, панди и чай. Ще ходи с оранжева роба. Вероятно следобед ще има песнопения.

„Будизмът — помисли си той, — е чиста религия.“ Никога не сте чували как осмина души, сред тях две деца, са ги гръмнали в рамките на дългосрочния конфликт между будистите и не знам си кой. Будистите никога не чукаха на вратата ви тъкмо когато мачът станеше интересен, за да ти пробутат трактат на тема колко велик пич е принц Сидхарта. Може да беше само заради това, че не познава никакви будисти в реалността, но той се бе вкопчил в надеждата, че може и наистина да са различни.

Сигурно това бяха глупости. Сигурно, ако действително отидеш на будистка служба, ще откриеш, че и те са също толкова дребнави и ударени в главата като всички останали. Може между песнопенията да си дърдорят как еди-кой си носи одежда от миналия сезон или как благовонията, които малкият Жанг Вей е запалил оня ден, били евтин боклук, защото семейството му било страшно бедно, ха-ха-ха. Но тука беше щатът Вирджиния и той бе водопроводчик. Защо да не се престори?

Никога не отиваше чак дотам, че да си фантазира как си купува самолетен билет, разбира се. Не беше тъпак. Престорете се заради спора, че представата му за будисткия идеал имаше някаква реална основа. Това, че самият той си е едно лайненце с избръсната глава и оранжева роба и нищо повече, рано или късно щеше да излезе наяве.

„По-скоро рано“ — помисли си той. По въпроса за кражбите Буда се изказваше доста ясно. „Ако убиваш, лъжеш или крадеш, сам си

изравяш корените. А ако не можеш да се овладееш, нанесената от тебе вреда се обръща срещу теб Печално.“ П-то в „печално“ беше изписано с главна буква.

„И все пак, ето ме тук“ — помисли си той и въздъхна наум.

— Там горе, вляво — обади се Карълайн.

— Я повтори, ако обичаш?

— Казах, там горе, до червената кола, свий вляво.

Пътуваха от около двацет минути и Карълайн го напътстваше.

— Тук наляво. Вдясно по голямото шосе. Опа, извинявай, обърни. — Гласът ѝ бе нисък и гърлен, хипнотизиращ. Освен това чувството на Стийв за ориентация хич го нямаше. Пет минути след като излязоха от летището вече се беше оплетал като в кълчища. Можеха да са и във Фиджи. В Нагоя. На Луната.

— Ти сигурна ли си, че знаеш къде отиваш?

— О, да.

— Приближаваме ли се?

— Още няколко минути. Не е много.

Тя седеше, сгушена на пътническото място с гръб към вратата. Стойката ѝ заедно с впития колоездачен клин изкарваха много крак на показ. И на него му беше много трудно да не зяпа тоя крак. Всеки път, когато подминаваха билборд или пътен знак от нейната страна, той хвърляше по едно око. Тя като че не възразяваше или пък въобще не забелязваше.

— Там завий — каза тя.

— Тук?

— Не, на следващия завой по-надолу. Където е онова... Да. — Тя му се усмихна и погледът ѝ светна диво на лунната светлина. — Вече сме близо.

Пътят пред тях тънеше в мрак. Бяха много извън града, на границата с полята и нивите. Навлязоха в парцел, който беше почти запустял. Беше голям или проектиран като голям — на територията му можеха да се поберат сигурно стотина къщи с дворчета колкото пощенска марка. Тук-там имаше няколко завършени и още няколко излети основи, в чиито пукнатини избуяваха бурени. Но повечето парцели си стояха празни.

— Идеално — измърмори Стийв.

— Ето там — посочи тя. — Онази.

Стийв проследи пръста ѝ, който сочеше неголямо ранчо, боядисано в резедаво, ужасно грозна гледка дори и в тъмното. Но автомобилната алея беше празна. Единственият източник на светлина бе самотна на вид улична лампа, стърчаща на ъгъла.

Той бавно премина покрай двора, който по някакъв неопределен начин му напомняше за рап видеоклип и това го караше да се чувства нелепо. Стотина метра по-надолу пътят кривваше, колкото къщата да изчезне от поглед зад една горичка. Той паркира там, обърна се и я погледна.

— Последен шанс — рече. — Сигурна ли си, че го искаш? Ако ми кажеш какво търсиш, аз мога...

Очите ѝ пламнаха на лунната светлина.

— Не. Аз трябва да дойда с теб.

— Е, хубаво тогава. — Той пак хвърли скришом едно око на краката ѝ и слезе. Мекото изцракване на вратата при затваряне прозвуча задоволително потайно. Той отиде отзад и извади раницата от багажника. — Готова ли си...

Тя докосна с пръсти тила му. Той потръпна, косата му там настръхна. Обърна се и откри, че тя стои съвсем близо до него, толкова близо, че долавяше мириса ѝ. Миришеше малко като че не се е къпала... ами, от сума ти време, но мирисът бе приятен — мускусно, женствено ухание. Ноздрите му затрепкаха.

— Ела — каза тя. Пак беше обула галошите върху гетите.

Когато стигнаха до къщата, Стийв провери пощенската кутия. Беше претърпкана — главно с едноседмични боклуци. „Собственикът от доста време не си е бил вкъщи — помисли си той. — Идеално.“ Извади едно списание и започна да го върти под лунните лъчи, докато успя да прочете корицата. Там с големи сини букви пишеше „Списание «Полицейски началник» и то бе адресирано до... «Детектив Марвин Майнър». Той погледна Карълайн.“

— Този тип е ченге?

— Така изглежда.

— Какво ти е сторил?

— Съсипа копринената ми рокля.

— Как успя?

— Нацапа я с кръв.

— Хм. Пробва ли да я изпереш с клуб со...

— Да, но тя вече за нищо не ставаше. Участваш ли, или не?

— Ами... Сигурно няма особено значение, ако го свършим както трябва. Пък и не ми изглежда детектив Майнър да си е вкъщи.

— Ммм.

Стийв се поколеба, а после излезе на автомобилната алея. Отиде до входната врата и позвъни. От вътрешността на къщата не дойде никакъв отговор.

— Защо го направи?

— Не че очаквах някого, обаче ако вътре има ротвайлер или нещо такова, добре е да го узнаем сега.

— А... Добре ти хрумна. — Гласът ѝ преливаше от отвращение.

— Не обичаш кучета?

Тя поклати глава.

— Те са опасни.

Стийв я изгледа насмешливо. Повечето вечери, когато се прибираше у дома, кокер шпаньолът му Пийти така усърдно махаше с опашка, че цялото му дупе залиташе насам-натам. Може би като се приключи с това, с Пийти ще заминем за Тибет. Представи си как изкачват хълма към манастира в светъл пролетен ден, Пийти подскача до него, а горе на върха ги очаква Вътрешният покой.

Първо деловата част! Стийв вдигна изтривалката, за да потърси ключ. Там нямаше нищо. Плъзна пръст отгоре по рамката на вратата. Карълайн го изгледа озадачено.

Често хората държат резервни ключове някъде навън. — Пръстите на ръкавиците му се бяха запрашили. Ключ нямаше.

Е, добре — рече той. — Ще трябва да стане по мъчния начин.

Заобиколиха отзад. Стийв извади лоста и го наби между прага и подпората на нивото на резето.

Пусна в джоба си една плоска и една кръстата отвертка заедно с чифт клещи за рязане на тел.

Ако алармата е нагласена, обикновено разполагаш с цяла минута, за да я обезвредиш — рече той. — Това време трябва да е достатъчно. Обаче ти изчакай тук навън. Не ща да се препъвам в теб.

Тя кимна.

Стийв дръпна лоста и изсумтя. Касата на вратата поддаде около два пръста — достатъчно, че резето да се изхлузи. Вратата се отвори

към мрака. Отвътре навън се закълби топъл въздух. Той изчака, ала нищо не забибипка.

— Мисля, че ни излезе късметът. Алармата не е нагласена.

Вътре беше много тъмно. Всички прозорци бяха покрити със завеси — тежки и дебели, непроницаеми за лунните лъчи и светлината на онази самотна улична лампа. Единственото осветление във всекидневната идваше от грамадна стереоуредба, висока направо колкото самия Стийв. Бледосините букви върху екрана на приемника огряваха със сиянието си кресло „Лейзи бой“, изплувало сред море от смачкани кутии от бира „Буш“.

— Какво чакаш? — попита Карълайн. Гласът ѝ прозвуча някъде отпред. Стийв не че подскочи, но се сепна. Не беше я чул да се движи.

— Само давам шанс на очите си да се нагодят — отвърна Стийв и се огледа. Микровълновата печка в кухнята примигваше и сочеше безкрайна зелена полунощ над мазна кутия от пица и малка планина от изпомачкани хартиени салфетки.

— Хм. — Той влезе в кухнята и отвори хладилника, като стискаше затворено едното си око, та да не се заслепи повторно. Бялата светлина от хладилника стряскаше в тъмното. Вътре храна почти нямаше — само полупразен буркан със сос и пластмасова бутилка френска горчица на вратата, но в дъното имаше каса бира. Стийв, жаден, се позамисли над въпроса, който поставяше това, после затръшна вратата, наля си чешмяна вода в една пластмасова чаша и я пресуши.

— Карълайн? Жадна ли си?

Тя не отговори.

Той подаде глава от кухнята.

— Карълайн?

Пак се беше преместила. Сега гласът ѝ идваше иззад гърба му. Този път подскочи. Обърна се да я погледне. Беше съвсем близо.

— Искаш ли... — гласът му секна.

Тя се приближи и прокара пръсти по гърдите му.

Какво да искам?

— Ммм?

Попита ме какво искам — последната дума беше едва доловимо подчертана.

— А, да. Извинявай. Изгубих си мисълта. — Той се подвоуми. — Искаш ли да ти помогна да потърсиш онова... каквото и да е то?

Тя каза нещо, което той не разбра.

— Какво беше това?

Китайски. Извинявай. Тези езици са толкова много. Понякога, когато се развълнувам, и думите се смесват.

Докосването ѝ по гърдите му беше като токов удар. Той се отдръпна. Очите му се бяха нагодили към тъмното. Там, където преди имаше само неясни силуети, сега различи диван и телевизор, стол и маса. Отиде при едно шкафче до телевизора и го отвори.

— Не е зле — заключи.

Приемникът беше немска марка, много по-хубав, отколкото предполагаше къщата.

— Искаш ли стереоуредба?

— Не.

Собствената уредба на Стийв, бездруго не особено квалифицирана, нещо беше избила на късо. Той посегна към тази — „ей, на това е обир, нали така?“. Ръката му увисна над кабела... а после той се дръпна и си тегли наум един шут в гъза. „Ако можеш, мамиш или крадеш, сам си изравяш корените.“ Когато вдигна очи, Карълайн я нямаше.

— Ей! — подвикна той. — Къде се дяна?

— Тук вътре е — обади се тя. — Намерих го.

Гласът ѝ идваше от друга, съседна стая. „Какво е намерила?“ Тръгна по посока на звука. Тя се намираще в трапезария. Седеше на дълга официална маса и клатеше крака, силуетът ѝ се очертаваше в бледото сияние на уличната лампа. Бюфетът се мержелееше зад нея като черен трон.

— Карълайн?

— Ела тук — каза тя. Краката ѝ бяха леко разтворени. Той отиде и застана пред нея.

— Къде е?

— Тук — каза тя. Посегна към него, приплъзна длан, обгърна тила му и го придърпа до себе си.

— Чакай! — възкликна Стийв, без да се съпротивлява особено. — Какво?

Тя леко наклони глава настрана, наведе се напред и го целуна. Устните ѝ бяха пухкави, меки. Тя имаше вкус на сол и бакър. За миг той се отпусна и потъна в целувката. Но му беше в природата да не си затваря очите.

Зад нея, отразено в стъклото на бюфета, нещо се раздвижи.

Стийв отскочи и се завъртя. В тъмното в ъгъла на стаята стоеше мъж. Държеше дълга пушка.

— Ей! — извика Стийв и вдигна ръце. — Чакай малко...

— Извинявай, Стийв — рече Карълайн. Някак бе успяла да се измъкне иззад масата и да мине в другия край на стаята.

— Ти си арестуван — каза мъжът и се прицели с пушката в Стийв.

— Да — рече Стийв и бавно вдигна ръце. — Добре. Няма проблеми.

Мъжът направи крачка напред и излезе на бледата светлина на уличната лампа. Косата му стърчеше. Очите му диво се въртяха в очниците. Какво му има на този, по дяволите? Торазин? Мозъчно увреждане?

— Ти си арестуван — каза отново мъжът и вдигна пушката на рамо.

— Да — рече Стийв. — Добре. Сега да се обърна ли, или...?

— Спри или ще стрелям! — извика мъжът. От ъгъла на устата му се стичаха лиги.

— Чакай! Чакай, аз ще...

— Давай — рече Карълайн.

Мъжът стреля. Припламването на дулото бе мощно и озари стаичката, но Стийв като че изобщо не чу изстрела. Когато зрението му се проясни, той лежеше по гръб и гледаше нагоре. Чу зад себе си тихо звънтене. Завъртя очи нататък и видя как от бюфета изпада стъкло. Звънна красиво. Какво е това върху чиниите? — запита се той. — Навсякъде е тъмно и капе.

Карълайн се наведе и изникна пред очите му.

— Извинявай — каза отново тя.

Аз... помощ... трябва да се прибера... трябва да нахраня Пийти... трябва... да вървя...

Тя се пресегна надолу и докосна бузата му.

Падна мрак.

IV

Когато Стийв издъхна, Карълайн си отдели време, за да се вземе в ръце. Тя стисна клепачи и издиша продължително.

— Арестуван си — повтори отново детектив Майнър. Отново бе започнал да щъка насам-натам. Сега се намираще в ъгъла, с гръб към нея. Направи крачка напред и се блъсна в стената. Тя отиде при него, завъртя го внимателно и му взе пушката. Той ѝ я предаде, без да протестира.

Тя я презареди като спец, натика нов патрон в патронника, и после я остави върху масата в трапезарията. Внимаваше да не поглежда тялото на Стийв. После хвана детектив Майнър за раменете и го поведе към арката между трапезарията и кухнята.

— Застани тук — каза тя.

Той впери очи в нея за миг, а после пак ги завъртя.

— Арестувана си.

Но не помръдна.

Карълайн заобиколи отдясно на Стийв. Взе пушката и обви пръстите на лявата ръка на мъртвия около помпата, като я придържаше със своите. Десният му показалец постави на спусъка и прицели пушката в детектив Майнър.

Майнър наблюдаваше всичко това без особен интерес.

— Спри или ще стрелям.

Тя натисна спусъка. Изстрелът улучи Майнър в гърдите, пръсна сърцето и белия му дроб и изхвърли доста тъкан през дупката колкото юмрук, зейнала в гърба му. Той се свлече на пода.

Тя остави пушката долу и отиде до ключа на осветлението. Там свали дясната си ръкавица и прокара палец по месинговата пластина около ключа, като внимаваше да не я зацапа. Когато приключи, сложи отново ръкавицата.

Вече привършила, тя отдръпна ръце и остави пушката в хватката на Стийв. Обърна се и застана лице в лице с него. Дори и сега не си позволи да се разплаче. С безкрайна нежност посегна и затвори очите му.

— Дуй бу чи — произнесе тя, докато докосваше кожата на бузите му.

— У камакуту ну — рече. „Жьо сюи дезоле“, и „ек хет йоу лиеф“, и „ло сиенто“. „Та брьон орм“ и „хет спийт ме“, и „йе ми лито“, „ик халд фан ди“ и „йозюр дилерим“, и „А тан нагара“, и още, и още.

Седна до тялото на Стийв и се залюля напред-назад, обгърнала тялото си с ръце. Пое главата му в скута си. Сребристи лунни лъчи осветяваха стаята, пълна с изпотрошени предмети. Останала сама, тя се освободи от лъжите. Цяла нощ го прегръща, гали косата му и тихо му говореше, мълвеше „Съжалявам“ и „прости ми“, и „аз ще поправа всичко“, и „обещавам, че всичко ще е наред“ отново и отново, и отново, на всеки език, съществувал някога.

ИНТЕРЛЮДИЯ ГРЪМ ОТ ИЗТОК

I

След убийството на Иша и Аша Дейвид отнесе със себе си двата еленови трупа в Библиотеката, метнал по един на всяко рамо. На другата сутрин ги одра на бившата автомобилна алея пред къщата на Лисините родители. Бащата настоя Карълайн да помага. Тя го стори, без да се оплаква — отнесе жилавите окървавени кожи на приятелите си на Лиса за обработка, червата им — на Ричард за тетиви. Труповете взе самият Баща. Същия следобед той ги набоде на шиш, натри ги със захар и кимион и ги опече в своя бронзов бик.

Карълайн помоли Бащата да не ѝ устройва голямо посрещане, но той настоя. Всички от двора му присъстваха. Посланикът на забравените земи дойде и поднесе извиненията на своята господарка. Беше облечен с черна одежда, огън и пламък на фона на мразовития свят на живите. Последният Монструвакен също се появи, което беше голяма чест. Той живееше барикадиран на върха на черната пирамида на края на времето и рядко се показваше в света на миналото. Някои твърдяха, че той е само едно по-старо въплъщение на самия Баща. Карълайн внимателно наблюдаваше за признаци за или против, ала нищо не забеляза. Имаше и други, общо две дузини Херцогът, Лизел, другите още не ги познаваше. Докато се хранеха, благородните гости се смееха и подкачаха помежду си. На светлината на огъня мазнината от еленовото месо лъщеше по бузите им.

Карълайн не яде. Още преди да пристигнат всички гости, тя помоли да я извинят и да си отиде в килията. Искала да навакса с уроците, каза тя. Бащата впи очи в нея, после кимна. След около седмица я изпита — разпита я за случките от лятото първо на мандарин, а после на жаргона на по-низшите дракони. Каза, че е доволен от напредъка ѝ. Карълайн се усмихна и му благодари.

Известно време животът си течеше така.

Денят, когато Майкъл почука на вратата ѝ, дойде може би година след банкетa. Тогава трябва да е била към десетгодишна. Стаята на Карълайн под нефритения етаж на Библиотеката беше хладна и тъмна, но навън, в Гарисън Оукс, приближаваше лятното слънцестоене. Вечер им се разрешаваше да излизат, но след изминалата седмица на нея не ѝ се искаше. Побиваха я тръпки.

Не и след онова, което се случи с Рейчъл.

Каталогът на Рейчъл се занимаваше с предсказването и манипулирането на възможното бъдеще. Понякога това се постигаше с математически изчисления. Друг път тя разгадаваше предзнаменования по облаците, по вълните. Ала Рейчъл разучаваше бъдещето най-вече като изпращаше агенти на разузнаване. Това бяха нейните деца, или по-скоро призраците им. За да ги направи агенти, Бащата изискваше от Рейчъл да ги удушавя в люлката, обикновено на възраст около девет месеца. Беше важно тя да го върши собственооръчно, твърдеше Бащата.

Рейчъл го разбра за първи път на дванайсетия си рожден ден, преди три седмици. Миналата седмица се опита да избяга. Една нощ, когато Бащата го нямаше, тя побягна, стрелна се през дългите сенки на летния здрач, босите ѝ крака мачкаха поляни, пожълтели и съсухрени от сушата. Тейн я видя, разбира се. Той и останалите стражи я повалиха досами табелата на входа на квартала. Разкъсаха я на парченца пред очите на децата.

Десницата на Рейчъл, окървавена, се показва над масата от космати тела. Два пръста ги нямаше. Тя посягаше да стисне...

Откъм вратата на Карълайн дойде звук, много тих, като докосването на лапа по дърво. Отначало тя реши да не му обръща внимание. Бащата беше заминал да свърши някаква работа. Дейвид бе започнал да я заглежда така, че я притесняваше. Вратите на килиите се заключваха не само отвън, но и отвътре и ако тя...

— Карълайн? — Беше Майкъл.

Карълайн се усмихна. Свали резетата, залостващи вратата от нейната страна, и я откряна. Майкъл стоеше в коридора, гол и обгорял от слънцето. Забеляза по раменете му фина бяла коричка. Сол? Той стискаше лист хартия. Тя му махна да влезе — после затвори вратата след него и пак я залости.

Килията ѝ беше дълга и широка около четири крачки и всички стени бяха покрити с лавици за книги. По тях бяха наредени текстовете на Бащата и бележките на Карълайн по тях. Прозорци нямаше, разбира се. Тя можеше да я украси — не беше забранено и повечето други си бяха окачили по една-две картини — но не го направи. Писалището ѝ беше единствената мебел, заслужаваща внимание. И още то се отличаваше с това, че се издигаше с една-две идеи над строго утилитарното — черешово дърво, тапициран с кожа плот и разни завъртулки. Позицията ѝ беше просто удобна. Но лавиците по стените бяха претъпкани до пръсване с книги, а тук-там по пода се мъдреха високи до коленете нестабилни купчини от тях.

— Майкъл! — Тя го прегърна, нехаейки за голотата му. — Цяла вечност не сме се виждали! Къде беше?

— В... — Устата му зяпна и се затвори няколко пъти. От нея ме излезе никакъв звук. След няколко секунди подобни опити той махна неопределено с ръка зад гърба си.

— В гората? — предположи тя.

— Не. Не гора. — Той изимитира плуване.

— В океана?

— Да. Там. — Майкъл ѝ се усмихна благодарно за помощта — Аз разучавам с... Уча с... Окото на гмурца.

Окото на гмурца, морска костенурка, беше един от служителите на Бащата. Верен и дивен, той еднолично отговаряше за Тихия океан и носеше самостоятелна отговорност за отбраната от съществата в Охотско море. Майкъл докосна бузата ѝ със солена длан.

— Липсваше ми.

— И ти ми липсваше. Как е външният свят? — Карълайн прекарваше почти цялото си време вътре в самата Библиотека и само от време на време излизаше на терен, за да изпробва доколко свободно владее някой нов език.

Лицето на Майкъл бе угрижено.

— Различен. Не като тук. Океанът е много дълбок.

Карълайн се замисли. Като че на това нямаше какво да му кажеш.

— Да. Да, така е.

— Как тук?

— Моля?

— Как... как беше... тук?

— А! Ами, горе-долу същото. Май малко по-зле напоследък. Маргарет постоянно буди всички с писъците си. Честно казано, струва ми се, че откача. Сигурно е заради всичките ония ужасни паяжинясали книги, дето Бащата я кара да ги чете. Напоследък е убедена, че скоро Бащата ще я убие. — Карълайн завъртя очи. — Много я избива на мелодрами!

— О... Тъжно. А Дейвид? — Майкъл и Дейвид бяха добри приятели навремето, когато бяха американци. Все още си играеха заедно, когато можеха.

— Дейвид го знаеш. Голям шантавел си е той, всички обииниича. — Карълайн завъртя очи. — Трае се, ама винаги е толкова весел, да му се не види! Втръсва.

— Да. Вълците имат един израз... — Тук Майкъл издаде няколко вълчи звуци.

— Ъм... да.

— Това значи, въъ... „сърце, твърде голямо за лов“. Може би и Дейвид е твърде дружелюбен? Твърде мил, за да е бой?

— Мисля, че думата е „боец“ — поправи го внимателно тя. — Но може и да си прав. Бащата каза горе-долу същото преди около месец.

— А ти?

— И по-зле може да е. — Това беше вярно, ала тя все още не го знаеше. Мислеше си, че лъже. А после смени темата: — Какво имаш там? — Тя посочи листа в ръцете му.

Майкъл го вдигна и го огледа. Бръчки прорязаха челото му. Листът бе изписан — с клинопис, забеляза тя. Не на пелапи.

— Бащата казва... — Той размаха ръка нагоре-надолу по протежение на листа и после ѝ го даде.

Разбира се. — Бащата си имаше навика да праща някое от децата при нея за превод, а Майкъл едва си спомняше думите на пелапи. Той се образоваше главно от гората и от съществата в нея, не от книги. Тя пое листа от него и го попрегледа.

— Да ти го прочета ли цялото?

Майкъл доби измъчен вид.

Може ли... — Той направи жест с ръце, все едно смачкващо нещо, и я погледна безнадеждно. — Аз не... с думите трудно уча. За

мен.

Знам. — Говореше меко. — Ще ти го обобщя. — Той я погледна неразбиращо. — По-малко думи. Само минутка. — Тя прочете бегло документа с опитно око. — Това е старо — каза тя. Само че е копие. Но разказва за битка, случила се през втората епоха, може би преди шейсет и пет хиляди години. — Той не разбра и това. Тя опита пак. — Много, много отдавна. Преди много зими и много животи.

— А, да! — възкликна той.

— Става дума за... хммм. Само секунда. — Тя отиде до западната стена и взе оттам древен замърсен свитък. Прегледа го набързо — търсеше нещо. Кимна. — Става дума за Бащата, един вид.

— Бащата?

— В известен смисъл. Тук пише, че, ммм, първоначално зазоряването не минало по план. — „Зазоряване“ всички наричаха Питката, бележеща края на третата епоха. Всичко след това се смяташе за част от четвъртата епоха, настоящата, епохата на Бащината власт. — Първият изгрев минал сносно, и, тъъ, безмълвните... Мисля, че са „безмълвните“? — били изтикани в тъмното. Но после Бащата повел последната атака срещу Императора — я! Тук пише, че Бащата бил „повален и сломен“. — Тя вдигна вежди и погледна Майкъл.

Той я погледна неразбиращо.

— Аз не... Аз не мога...

— Това значи, че на Бащата са му теглили шут в гъза.

— На Бащата? — Той явно се шокира.

Тя сви рамене.

— Така пише тук. Както и да е, тоя тип, Императорът, яко сритал Бащиния задник. — Карълайн беше чувала и преди за Императора, но освен факта, че е съществувал и че е властвал над третата епоха, не се знаеше кой знае какво. „Голям образ ще да е бил обаче — да вземе да сломи Бащата.“ — Дъра-бъра... пата-кюта... Доста кофти изглежда за Бащата... и после... — Гласът на Карълайн заглъхна.

— Какво?

Тя вдигна очи.

— Извинявай. — Тя зачете на глас. — И после от изток гръмнал гръм. И щом отекнал, Аблаха... Така наричали Бащата едно време... Аблаха се надигнал. И се взрял Аблаха на изток и видял, че този гръм е гласът на мъж и този мъж му е познат. Той бил... Уф, не знам какво

значи тази дума. Този мъж бил нещо си там на Императора и негов верен изповедник. Но сега прозрял мъдростта и заложил на Аблаха. И щом Аблаха видял туй, ммм, яростта му? Не, не е яростта. Войнственото му сърце.

Щом Аблаха видял туй, войнственото сърце на Аблаха се възродило и той се надигнал. А също и войските на Аблаха, които били съкрушени... избити, сигурно... отново се надигнали. Ала-бала... патата-кютата-патата... И тъй изгряла четвъртата епоха на света, и тя е епохата на Аблаха. — Тя върна листа на Майкъл. — Това имаше ли някакъв смисъл?

Той кимна.

— Да, добре. Обаче за какво е всичко това?

Майкъл сви рамене.

— Утре ще се срещна с този... Ще започна обучението си при него.

— А... — Сърцето й се сви. Майкъл беше най-близкото подобие на приятел, което имаше. Хрумна й да го попита колко време ще отсъства, но той нямаше как да знае. „Е — помисли тя поне тази вечер имаме.“ В Библиотеката, щом отнякъде изпадне хубав момент, се възползваш от него.

— Име — каза Майкъл. — Как му беше името?

— Бащата?

— Не. На гърма от изтока. Неговото.

Карълайн метна един поглед на ръкописа, който стискаха малките й ръце, вече изсъхнал и трайно зацапан с мастило.

Нобунунга — каза тя. — Името му било Нобунунга.

ГЛАВА 3

ОТХВЪРЛЯНЕТО, ДЕТО ТЕ РАЗКЪСВА НА ПАРЧЕТА

I

Сутринта, след като уби за втори път детектив Майнър, Карълайн се събуди на пода във всекидневната на госпожа Макгиликъти. Беше малко след зазоряване. По свой навик, отначало тя лежеше и не помръдваше със затворени очи и внимаваше да не се издаде с нищо, че е в съзнание. Сутрин винаги ѝ беше най-трудно. Доколкото знаеше, никой — нито Бащата, нито Дейвид, нито даже и Лиса — не можеше да проникне в спящия ѝ разум и затова единствено тогава тя кроеше истинските си планове. Но докато беше все още съннена след събуждане, ѝ беше трудно да попречи на истината в сърцето ѝ да се оплете в лъжите на нейното съзнание и връхчето на пръста ѝ често трепереше.

Тя подуши въздуха в стаята и от това научи каквото можа. Майкъл го нямаше. Както се бяха договорили, той бе потеглил преди изгрев-слънце. Щяха да се срещнат по-късно при бронзовия бик.

Повечето от другите още си бяха там и спяха. Откъм задната спалня едва долови лъх на киснатата пот и прясна кръв — Дейвид. Към тях се примесваше и мирисът на кафява пръст и разлагаща се плът — Маргарет. Алисия беше по-наблизо.

Тъкмо се бе върнала от далечното бъдеще и все още миришеше на метан. Госпожа Макгиликъти готвеше в кухнята — кафе, пържени картофи с чесън, някакъв сос.

Карълайн отлепи едва-едва клепачи. Американската стая все още ѝ изглеждаше чужда, като смътен спомен за сън. В календарни години Карълайн беше някъде около трийсетте, но не беше само заради календарните години. Когато ѝ хрумна да попита каква е действителната ѝ възраст, тя вече можеше да прави само груби догадки. Разбираше всички езици — древни и съвременни, човешки и животински, действителни и въображаеми. Можеше и да говори

повечето от тях, въпреки че някои изискваха специални приспособления. Колко бяха общо? Десетки хиляди? Стотици? А колко време бе нужно, за да се научат? Дори и понастоящем на нея ѝ отнемаше близо седмица да овладее нов език. Но погледнеше ли в огледалото, виждаше там млада жена. Бащата ѝ беше дал средства за подобряване на паметта, за ускоряване работата на ума. Но бе вярно и че в Библиотеката времето тече по-различно. А Карълайн повече от всички тях бе прекарала живота си в нея.

Затова Америка, която някога бе неин дом, сега ѝ се струваше екзотична. Онова нещо, наречено „диван“, макар и достатъчно удобно, беше твърде високо, много по-високо от възглавниците, с които бе свикнала. В ъгъла имаше сандък, наречен „телевизор“, който показваше подвижни образи, но не можеше да влезеш в него, нито да ги пипнеш. Нямахше свеци, нито газени лампи. И тъй нататък.

Госпожа Макгиликъти беше истинска жива жена, американка, която ги прибра в дома си по своя воля. Е... кажи-речи. Лиса си побъбри с нея, но ефектът от това бе само временен. Освен това Дженифър ѝ даде син прах, който намаляваше любопитството ѝ спрямо техните ексцентрични черти. Но си беше вярно и че на госпожа Макгиликъти, вдовица, която живееше сама, ѝ беше приятно да има компания.

Тук се подвизаваха от около шест седмици. На втората нощ след пропъждането им от Гарисън Оукс и Библиотеката стана ясно, че онова, което не ги допускаше в Гарисън Оукс, каквото и да беше то, нямаше да се махне. Питър и още двама-трима мрънкаха, че спели неудобно. Всички гладуваха. Можеше да отидат при някой от придворните на Бащата, но според Дейвид щеше да е неразумно.

— Докато не разберем кой стои зад това, ще страним от всички.

На хоризонта блестяха светлините на Америка.

И тъй, те потеглиха вкупом и поеха пеша на изток по западното платно на Шосе 78. На около миля от тяхната долина изкачиха един хълм, свърнаха в първия им попаднал квартал и почукаха на случайна врата. Беше тъкмо преди полунощ. Карълайн стоеше най-отпред. Дейвид се извисяваше зад нея с копие в ръка.

Госпожа Макгиликъти, вдовица, чийто единствен син изобщо не ѝ се обаждаше, отвори вратата по пеньоар.

— Здравейте! — рече бодро Карълайн. — Ние сме чуждестранни студенти, дошли по обмен! С програмата обаче нещо се обърка и нямаме къде да отседнем! Питаме се дали не можете да ни настаните да пренощуваме?

Карълайн беше облечена с ученическия си халат — сивкаво-зелена памучна дреха, подобна на кимоно, с качулка и привързана на кръста с шарф. И другите бяха облечени по подобен начин. Не приличаха на чуждестранни студенти, дошли по обмен.

— Усмехнете се! — прошепна Карълайн на пелапи. Всички се усмигнаха. Това не убеди госпожа Макгиликъти.

„Добре де, струваше си да се опита“ — помисли си Карълайн. В много култури съществува традицията за подслоняване на странници. „Очевидно не и в Америка обаче.“

— Ъъ... Мисля, че малко по-надолу по пътя, ей натам, има „Холидей ин“ — каза госпожа Макгиликъти. — Отляво.

— Да — рече Карълайн. — Май няма да се получи. — После додаде на пелапи: — Лиса, можеш ли...?

Лиса излезе напред и докосна госпожа Макгиликъти по бузата. Възрастната жена отначало се сепна, но когато Лиса проговори, изражението ѝ омекна. Звучите, които издаваше Лиса, не бяха на никакъв познат на Карълайн език и дори и ако съдържаша някаква граматика или поне схема, тя изобщо не ги забеляза. Каквото и да беше това, то бе извън нейния каталог. Обаче въздейства на старицата точно така, както въздействаше на всички американци. След малко тя рече:

— Разбира се, скъпа. Заповядайте, моля!

И те влязоха.

Дори и под въздействието на Лисините номера госпожа Макгиликъти отначало се държеше хладно с тях. Карълайн забелязваше, че тя се страхува. Задаваше много въпроси и като че отговорите на Карълайн не я задоволяваха. После изникна и въпросът с храната.

— Гладни ли сте? — попита госпожа Макгиликъти. — Сериозно?

— Да. Ако няма много да ви притесним, каквото и да ви се намира, ще е...

— Ще направя лазаня! — Тя грейна в усмивка, вероятно за пръв път от години. — Не, две лазани! Тук има момчета, те растат! Ще

отнеме съвсем малко време!

Всъщност по-скоро отне към два часа, но тя приготви и още неща, които нарече „амюз буш“, което означавало „удоволствие за устата“ — термин, който доста се хареса на Карълайн. Представяваха хапки със сирене, маслини, колбас, хляб, и пържен в олио и чесън, такива работи. Тя имаше и вино. Сребърната луличка на Дженифър ги обиколи няколко пъти. Към три през нощта, когато пристигна лазанята, всички бяха приятно омаяни и се смееха, временно изпаднали в безгрижие.

Имаше само един кофти момент. Дейвид, след като си изми маслините, отиде до плота за още вино. Бръкна с пръст в разпенената смес и шумно облиза пихтията. Госпожа Макгиликъти го плесна по ръката.

Всички се вцепениха.

„Их, да му се не види — помисли си Карълайн. — Толкова добре вървеше!“

Лицето на Дейвид се навъси. Той се надвеси над старицата. Тя отметна глава и го погледна в очите. Вече беше разбрала, че те не говорят английски или поне не го говорят добре. Размаха пръст пред лицето му. Очите на Дейвид се разтвориха широко.

Карълайн се обърна и се приготви за кръвопролитие.

Госпожа Макгиликъти посочи мивката. Дейвид изглеждаше объркан. Всъщност всички изглеждаха объркани... но поне старицата беше още жива.

— Тъ... Дейвид? — обади се след малко Ричард.

Дейвид го изгледа кръвнишки.

— Мисля, че тя иска да пуснеш крана? Да си измиеш ръцете? — И той го разигра с жестове.

Дейвид се позамисли, после кимна. Отиде до мивката и пусна водата. „О, не — помисли си с отчаяние Карълайн. — Той ще я удави в нея! Ще я свари! Ще стори нещо!“

Но той не стори нищо подобно. Не, Дейвид си изми ръцете — първо остави чистата вода да отмие напластената мръсотия и спечена кръв, а после добре ги натърка с нещо, което се наричаше „Палмолив“. Когато приключи, ръцете му лъщяха от чистота почти до лактите. Той ги показва на госпожа Макгиликъти.

— Добро момче си — каза тя на английски. — Как се казва той, скъпа?

— Дейвид — отвърна Карълайн. Устните ѝ бяха изтръпнали. — Дейвид се казва.

— Добро момче си ти, Дейвид.

Дейвид ѝ се усмихна. Каквото последва, беше вероятно най-поразителното нещо, което Карълайн някога бе виждала с очите си. Дейвид разрови палеолитните дълбини на паметта си и изрови оттам фраза на английски:

— Благ'ря... бабе.

Госпожа Макгиликъти се ухили.

И Дейвид се ухили.

Госпожа Макгиликъти поднесе бузата си.

Дейвид се преви почти на две и я целуна.

Дженифър погледна луличката си, примигна и вдигна очи.

— Ей, вие това виждате ли го?

— Виждаме го, да — отвърна Питър.

Госпожа Макгиликъти извади чиста лъжица и поизгреба отгоре сиренево-ййчената смес. Даде я на Дейвид в устата и после с лъжицата пообра покапалото по брадичката му. Той се потърка по корема и замляска с уста.

Карълайн се огледа около кухненската маса на госпожа Макгиликъти. Виждаше само облещени очи и увиснали ченета.

Дейвид си сипа вино и се върна на масата.

— Какво? — попита той, като ги гледаше. — Стига, бе! Вечно се държите, като че съм някакво страшилище!

II

Сега, само малко повече от месец по-късно, Карълайн стана и запристъпва на пръсти между спящите тела към светая светих на госпожа Макгиликъти. Някакъв жълт сос тихо кипеше на печката до съставките — сметана, яйца, масло. Госпожа Макгиликъти стоеше пред рафта с подправки, който си беше цяла енциклопедия, потупваше се с пръст по бузата и размишляваше.

— Пресните са ми свършили — рече тя извинително и размаха едно пластмасово лимонче.

Карълайн се усмихна. Мила душица си беше госпожа Макгиликъти. От живота тя искаше само едно — да има кого да храни. „Пък и много си я бива в това.“ Оказа се, че ястието за закуска се нарича „яйца по бенедиктински“. Карълайн, обикновено безразлична към храната, си сипа два пъти. След като се натъпка до пръсване, тя тръгна да се измие с олюляваща се походка.

На излизане от банята видя, че Питър е отворил очи и я наблюдава. Тя мълчаливо насочи пръст към гърдите му под определен ъгъл. Ъгълът съответстваше на височината, на която щеше да е слънцето в небето в около десет часа.

Тогава Питър щеше да се срещне с нея и Майкъл при бика.

Според децата призраци на Рейчъл Нобунунга щеше да пристигне по някое време днес. По-късно щеше да се срещне с всички тях, но Карълайн бе уредила тя, Майкъл, Питър и Алисия да си поговорят първо с него на четири очи. Питър кимна мълчаливо в съгласие. Алисия още не беше будна, но Питър щеше да ѝ предаде.

Когато се върна в кухнята, на масата седеше Дженифър. Пред нея димеше чаша черно кафе.

— Добро утро — поздрави тя на пелапи.

— Добро утро. Добре ли спа? — Усмихна ѝ се топло и искрено, но макар и да бяха насаме, Карълайн не ѝ показа знака, който си размени с Питър. Дженифър ѝ беше доста симпатична, но на срещата с Нобунунга щяха да обсъждат въпроси на живот и смърт. По преценка на Карълайн Дженифър много отдавна се беше удавила в дима и страховете си. „Тя не върши работа.“

Госпожа Макгиликъти погледна Карълайн през рамо.

— Би ли попитала приятелката си дали е гладна?

— Ще хапне. — После се обърна към Дженифър: — Дано си гладна.

Дженифър изпъшка.

— Още се съвземам от вечерята. Много ли е вкусно?

Карълайн ѝ кимна сериозно.

— Не е истина. Не знам как го прави.

Истински развеселена, госпожа Макгиликъти разбърка къкрещата в една тенджера вода и счупи яйце във водовъртежа.

Дженифър въздъхна.

— Добре де, добре.

Отвори кожената кесийка, в която си държеше дрогата, и въздъхна. Беше почти празна.

— Сигурно не си се сетила да...

— Напротив — отвърна Карълайн. — Сетих се.

— Ти си моят герой! — ухили се Дженифър.

Карълайн извади от чантата си увито с фолио блокче, горе-долу колкото книга с меки корици, и го подхвърли на Дженифър.

— Заповядай, димило.

Дженифър заобръща блокчето в ръце, като го оглеждаше подозрително.

— Какво е това?

— Нарича се хашиш — обясни Карълайн. — Мисля, че ще ти хареса. Същото е, което получаваш обикновено, но е по-концентрирано или нещо такова.

Дженифър разопакова блокчето, подуши го и отчупи парченце, натъпка го в лулата си и го запали.

— А! — възкликна миг по-късно.

— Харесва ли ти?

Тя кимна. От ноздрите ѝ заструи дим. Тя се позакашля, после издиша пушека с доволна усмивка.

— Моят герой! — повтори тя, дръпна си пак и поднесе лулата на Карълайн.

— Не, благодаря — отказа Карълайн. — Раничко ми е.

— Както ти е угодно. — Тя си дръпна още веднъж и после прибра блокчето в кесията си. Смълчаха се и загледаха как госпожа

Макгиликъти готви.

— Горката женица — рече Дженифър на пелапи, клатейки глава.

— В какъв смисъл?

— Има главня на сърцето. Ясно си личи.

— Какво има?

Дженифър я погледна озадачено.

— Нали уж говореше всички езици?

— И да, и не — отвърна Карълайн. — Тоест, разбирам думите, които изрече, но за мен те нямат кой знае какъв смисъл.

— Сигурно е технически термин? Нещо... от твоя каталог? — И побърза да додаде: — Не те моля за обяснение!

Да говориш за своя каталог, беше нещо, над което тегнеше най-тежка и страстна забрана. Бащата никога не бе обяснил точно защо, но се отнасяше към това много сериозно. Най-общо си мислеха, че той не иска никой от тях да придобие прекалено много мощ, но след случилото се с Дейвид никой и не посмя да попита.

— Няма нищо — рече Дженифър. — За мен правилата са малко по-различни. Аз мога да разговарям за болестни състояния, за симптомите им, диагнозата, вероятния изход, за всичко, към което пациентът би проявил оправдан интерес. Само не мога да навлизам в никакви технически подробности относно лечението.

— Така ли? Не го знаех. — Двете с Дженифър не разговаряха много, не бяха разговаряли от години. — Значи това е... какво? Увреден клапан или нещо такова?

— Не, не. Не е физическо. „Главня на сърцето“ е само наименование на синдрома.

— Ужасно цветисто.

Дженифър сви рамене.

— Бащата си пада малко нещо поет.

Карълайн се втренчи в нея.

— Щом казваш. Та, какво й има?

Дженифър присви устни и затърси правилните думи.

— Тя прави шматки.

— Шматки? А, сладки искаш да кажеш?

— Точно така! — кимна Дженифър. — Същото! Разбираш!

— Ъъ... не, Дженифър, съжالياвам. Изобщо не мога да ти схвана мисълта.

Дженифър доби умърлушено изражение.

— Тя пече сладки — повтори. — Самата тя не ги яде, обаче при все това ги пече. През няколко дни ги пече.

— Все още не мога да...

— Понякога пее, докато ги прави — продължи Дженифър. — Няма откъде знам. Няма нужда да е с думи. Като чуя някой да пее или дори да си тананика, това ми казва всичко.

— За какво? — попита Карълайн, съвсем озадачена.

— За нейната патология — обясни Дженифър. — Тия сладки не са за нея. Те са за някой, когото е загубила много отдавна.

— За мъжа ѝ? — Мъжът на госпожа Макгиликъти беше мъртъв от две-три години.

— Не — отвърна Дженифър. — Не са за него. Повечето си време, докато са били женени, той е прекарал на работата. Точно това е било най-характерното за него. И е имал и други жени. Веднъж тя се опитала да поговори с него по въпроса и заради това я пребил.

— Чудничко.

Госпожа Макгиликъти се суетеше в кухнята, а погледът ѝ питаеше някъде надалече.

— Но някога е имало дете. Тя самата дори не го знае, но сладките са за него.

— Какво се е случило?

— Момчето обичало да го праскат отзад — обясни Дженифър. — Това много вбесявало баща му. Един ден двамата се прибрали и заварили как го опъват на дивана. Мъжът бил по-възрастен, един от приятелите на баща му. Тя не би възразявала чак пък толкоз, но бащата това направо го пощурило. Пребил от бой детето си, счупил му лявата тибия и мандибулата на две места. Дълго време синът лежал в болница, но костите най-сетне зараснали. Духът му обаче бил увреден катастрофално. Когато момчето било по-малко, с баща му били близки. Пребиването го сломило. Започнал да се дрогира — главно с амфетамини, но вземал всичко, което успеел да докопа. Отчуждил се. Не се прибирал с дни. А после един ден изобщо не си дошъл. Веднъж-два пъти след това разговаряли с него... — Дженифър посочи предмета, окачен на стената.

— Нарича се телефон — обясни Карълайн. Беше накарала Майнър да ѝ обясни за телефоните, преди да го убие първия път.

— Точно така. По същото. Разговаряли два пъти по телефона и веднъж получили писмо. Намирал се на някакво място, наречено Денвър, после на друго — Маями. Повече не им се обадил. Това се случило преди десет години.

— Къде е той?

Дженифър тръсна глава.

— Вероятно е мъртъв. Всъщност никой не знае. Отначало за нея това било мъчение. Всяко обаждане по оня апарат, всяко почукване на вратата отваряло раната. Всяка нощ сън не я ловял, години наред. Мъжът ѝ се съвзел... продължил да си гледа живота, забравил. Бил човек, който никога не вземал нищо особено навътре, досущ като собствения баща на госпожа Макгиликъти. Но Юнис не може да си гледа живота. Тя лежи сама в тъмното и чака момченцето ѝ да си дойде. И сега тя си има единствено това очакване.

Карълайн погледна тъжната жена, суетяща се из кухнята, и усети как в нея се надига някакво чувство. Беше съчувствие, макар и тя да не го разпозна. Не ѝ се случваше да го изпитва често.

— О... — възкликна тихо тя. — Разбирам.

— Тя си мисли, че ако сега синът ѝ си дойде, ще е като пробуждане от сън. Тя ще започне отново да изпитва чувства. Но момчето няма да си дойде и макар че никога няма да си позволи да проумее това, при все това тя го знае. И затова прави сладки в памет на своето дете. Не може иначе — неясната утеха все пак е по-добра от пълната безутешност, разбираш ли? Нейният свят е много студен и тя на това се топли.

Дженифър погледна старицата, която приготвяше яйца в кухнята, и тъжно се усмихна.

— Главня на сърцето.

— Трябва да направим нещо — рече Карълайн. Десният ѝ показалец трепереше съвсем лекичко. — Рейчъл би могла да намери сина ѝ. Дори и да е мъртъв, ти би могла да...

Дженифър я погледна изненадано и поклати глава.

— Много си мила, Карълайн, обаче няма да помогне. Никога не се получава така, както си го мислиш. Проблемът с главнята на сърцето е, че споменът неизменно се различава от действителността. Тя си спомня една идеализирана версия на сина си. Забравила е, че той е бил егоист, че нанасянето на дребни оскърбления му е доставяло

наслада. Всъщност това, че са ги заварили с другия мъж да се чукат на дивана, не е станало случайно. И да си дойде той сега, това няма да помогне. Съвсем скоро той пак ще си тръгне, само че този път тя вече няма да има утехата на илюзията. И това сигурно ще я съсипе. Тя не е много силна.

— Тогава какво? Може ли да се направи нещо?

Дженифър тръсна глава.

— Не. За това — не. Тя или ще намери начин да не се вкопчва повече в момчето, или този спомен ще я прати в гроба.

— Разбирам. — Замлъкнаха. Дженифър си изпи кафето и помоли за второ. Карълайн си пиеше лимонадата.

Другите вече се будеха и пристигаха един по един. Карълайн превеждаше техните поръчки за закуска на госпожа Макгиликъти, предаваше благодарности, помагаше с миенето на разни неща, когато ѝ се струваше уместно. После обяви, че излиза на разходка, шмугна се в гората и пое на запад към бика.

Докато вървеше, главнята в собственото ѝ сърце я пареше. Зачуди се дали някога е тананикала или пеела около Дженифър. Несъмнено нямаше как да го е правила през последните десет години, не и откакто планът започна да се оформя, но преди това просто не можеше да се сети. И да знаеше Дженифър, не се издаваше, но... Известно време тя си блъска главата с този въпрос, после го заряза. Дженифър можеше и да знае или пък да подозира. Или пък да не знае. Все тая.

Вече беше твърде късно и нямаше връщане назад.

III

Час по-късно тя се бе изкачила на хребета и стоеше на края на поляната над Шосе 78. Оттатък пътя долу обрулената от стихииите дървена табела на Гарисън Оукс скърцаше на вятъра. Биеше на очи като табелите за продажба на недвижими имоти, но сега изпъкналите дървени букви бяха сребристи на цвят и напукани от старост. Идеална е всъщност. Наред с останалите му умения, Бащата беше много добър в камуфлажа.

Беше малко подранила, затова се поспря тук да си събере мислите. Бронзовият бик се издигаше зад нея, лъщящ от чистота и страховит, проблясваше тук-там измежду дърветата. Там трябваше да се срещнат, но не ѝ се щеше да стои край него по-дълго, отколкото ѝ се налага.

Мислеше за Нобунунга. От съдбоносна важност беше тази неофициална среща да мине добре и тя се опитваше да се сети какво би могла да стори, за да предразположи благородния им гост. В идеалния случай ѝ се щеше да бе взела сърцето на Стийв, което в момента се мариноваше в полиетиленова торбичка в отделението за зеленчуци на хладилника на госпожа Макгиликъти — но, разбира се, това би подсказало на Дейвид, че зад гърба му става нещо.

Освен това не ѝ идваше наум кой знае какво. Двамата с Нобунунга никога не се бяха срещали и тя не знаеше много за него, освен онова, което бе чувала от Майкъл. На него очевидно суровото месо му се услаждаше, както и на много други служители на Бащата. И онова за „гърма от изток“, то е ясно, но то е било преди много време. Преди ужасно много време всъщност. За разлика от повечето първоначални съюзници на Бащата, Нобунунга никога не бе изпадал в немилост, никога не бяха го разжалвали. „Значи той ще е верен. Непоклатимо.“ Разбира се, тук имаше и нещо повече. Предполагаше се, че те с Бащата са били и приятели, което бе странна мисъл. Но Майкъл го обичаше безрезервно, та вероятно беше свестен тип. И му се носеше славата на умник. „Навярно можем да...“

Далече зад нея вдън гората се разнесе пукот на съчки.

Карълайн наклони глава, изпълнена от внезапна бдителност. Същински трясъци! Спомняше си достатъчно от времето, прекарано с Иша и Аша, за да е сигурна, че това не е падащо дърво. Не. Клони се трошаха, и се трошаха под нозете на някаква грамада, ако се съди по звука. Бари О'Ший, може би? Несъмнено е твърде рано за...

Тя се завъртя на скалата, за да заеме по-удачна поза, а после остави погледа си да се разфокусира. Вложи се цялата в слушането. По пътя долу премина кола, приятно далечна. Недалече козодой извика нещо, което не разбра съвсем. Но прозвуча настоятелно.

Майкъл щеше да разбере.

Тряс.

Този път по-наблизо.

Тя скочи от валчестия камък, вече нащрек. Иша и Аша бяха живели в страх от зверове. Тя никога не беше виждала звяр, по Майкъл бе съгласен, че наоколо бродят няколко, както и свръхестествени съзнания — пневмовори и тем подобни. Те не представляваха опасност, когато Бащата бе наблизо, ала сега...

„Май е време да си тръгвам.“

При все това тя не се тревожеше особено. Всяко свръхестествено създание би подушило по нея Библиотеката и би се уплашило. Най-страшната вероятност, кажи-речи, беше срещата с гладна мечка, а след преживяванията от тази седмица такова нещо нямаше как да я уплаши.

Отново трясък.

Козодоят отново изкряска. Един паникьосан заек изскочи от шубраците и се стрелна към отвесната скала.

„Каквото и да е това, то определено идва насам.“

Тя въздъхна и заприпка към бика. Тичаше с цялото умение, на което я бе научила Иша, и още от онова, на което се бе научила сама. Беше много бърза и се движеше напълно безшумно. Все още не се тревожеше особено. Бикът имаше присъствие в няколко равнини, освен физическата. Животните го усещаха повече, отколкото хората, и това ги безпокоеше. Нито един звяр в природата не би го приближил. Ако стигнеше на един хвърлей място от него, щеше да е в безопасност.

Някъде встрани чу шумолене — едва доловимо, ала нямаше как да го сбъркаш.

„Да не би... то да преследва мен?“

Не, несъмнено.

После, на стотина метра оттам, полуприкрито зад туфа минзухари, тя видя какво я преследва.

„Тигър? Сериозно? Във Вирджиния?“

Погледнаха се в очите. Тигърът бутна настрана бодливите листа на клонка татул, счупила се над нашарената му с ивици муцуна. Позволи ѝ за миг да го огледа целия — оранжева козина, черни райета, бял корем — и се запъти към нея. Тичаше в тръс, омайно красив, зелените му очи шареха насам-натам. Ноздрите му трепкаха. Дългата близо метър опашка леко се люшкеше подире му.

Инстинктът ѝ подсказваше да се спре и начаса да побегне в обратна посока. Вместо това тя се обърна към него и неволно забърза крачка, когато адреналинът нахлу в кръвта ѝ. Извади обсидиановия нож от канията на кръста си. Сега нададе крясък, но това беше боен вик, а не писък на паника, гърлен и брутален човешки звук.

Очите на тигъра едва забележимо се разшириха.

После изведнъж тя изчезна от погледа му. С един скок отхвърча наляво и се скри зад един дебел бор. Когато вече не го виждаше — и още по-важно, когато той вече не я виждаше — отскочи към втори, потънък бор. Кацна върху него към метър и половина над земята и го обви с крака, после и с ръце. Закатери се нагоре. Кората дереше гърдите ѝ, корема, бедрата. Сипеше се в очите ѝ, докато тя се катереше.

Няколко мига по-късно метна един поглед надолу и с изненада установи, че се е изкатерила на височина близо десет метра по-нагоре. Долу под нея бе пусто. За миг се позамисли дали не си е въобразила всичко, дали това не бе...

„Не — помисли си тя. — Тигър си беше, съмнение няма.“

Той мудро се измъкна иззад дебелия бор. Дори и наострила уши, тя не чуваше никакъв звук. „Сигурно си е играел с мен по-рано — помисли си тя. Издавал е леки звуци, чупил е съчки, да види какво ще направя. Трябва да е бил...“

Тигърът погледна нагоре към нея и изрева. Карълайн едва се удържаше да не се подмокри. Изкатери се още две педи по-нагоре — по-високо не смееше. Тук стеблото изтъняваше и тя се тревожеше, че тежестта ѝ може да...

Тигърът приседна на задницата си. Вдигна едната от яките си лапи, огледа я и я близна.

Миг по-късно се появи Майкъл.

— Карълайн? — подвикна той. Говореше тегаво, запъваше се така, както след като е разговарял с животни. — Защо си на дървото?

Тя стисна клепачи и скръцна със зъби.

— Здравей, Майкъл! Излязох малко да подишам чист въздух, да се поразкърша. Хрумна ми, че може да ми е кеф да се покатеря на някое дърво. Ти как си днес?

— Добре съм — отвърна Майкъл, неприкрито объркан от гневния ѝ тон. — Трябва да слезеш, Карълайн. Шантава гледка си.

— Да. Да, не се и съмнявам, че съм. — И тя запълзя надолу по дървото.

Когато краката ѝ докоснаха земята, Майкъл и тигърът се втренчиха в нея. Майкъл кимна към земята. Тя го погледна озадачено, без да разбира. Той пак посочи земята, после се потупа по корема.

„А — досети се Карълайн. — Да, бе.“ Легна по гръб и показа корема си на тигъра. Той си отърка муцуната в нея, подуши я тук-там. След като приключи, Карълайн се изправи.

— Нашият господар Нобунунга ни оказва чест със своето посещение — каза тя.

Майкъл преведе — от дребните му гърди проехтя изненадващо плътно ръмжене.

Тя подхвърли настрана към Майкъл:

— Майкъл, можеше да ми кажеш, че той е тигър, еба ти! Майкъл примигна насреща ѝ. Изражението му бе неразбиращо и невинно. В този миг ѝ идеше да го удуши, и то с усмивка.

— Ти не знаеше ли? Аз си мислех, че всички знаят.

IV

С благословията на Нобунунга Карълайн се върна малко по-назад, за да посрещне Питър и Алисия. Искаше да ги предупреди някак за Нобунунга, да им спести сполетялата я уплаха. Всички вече бяха на нокти. Тя ги пресрещна край отвесната скала, на около половин миля по-нататък. Вървяха заедно. Изненада.

— Какво казахте на Дейвид? — попита. Каталогът на Питър беше математиката. Алисия изследваше измененията на бъдещето. Тя не можеше да се сети за никаква правдоподобна задача, която би могла да изисква двамата да излязат заедно.

Те се спогледаха.

— Ние, въъ... — подхвана Питър, ала млъкна. Беше се изчервил. Алисия го хвана за ръка и преплете длан в неговата.

— Ние вече от доста време честичко си правим малки разходки заедно, Карълайн — рече тя насмешливо. — Днес никой не му обърна кой знае какво внимание. Просто си мислех, че ти знаеш.

— А защо си правите... А! Аз, въъ... аха. Ясно. — Карълайн си разтърка челото. — Извинявайте. Натрупват се доказателства, че трябва да бъда малко по-наблюдателна. Но карай да върви. Нобунунга е тук.

— Така ли? Къде?

Карълайн посочи надолу към Шосе 78. Нобунунга шпореше по източното платно. Една кола профуча в обратна посока. Карълайн забеляза, че шофьорът се прозява. Бащата беше направил нещо, та това селище никога, ама никога да не предизвиква особен интерес у американците. Но никой не знаеше точно какво.

— Това ли е той? — попита Алисия.

— Той е тигър?

— А, извинявайте — рече бодро Карълайн. — Аз си мислех, че знаете! Да, той е. Бива си го тоя екземпляр, а?

— Не мисля, че някога съм виждал тигър отблизо — рече Питър.

— Виждал си — отвърна Карълайн. — То и аз съм виждала. Имаше един на празненството, като се върнах от... След онова лято, което прекарах навън. — Нейното лято с Иша и Аша. — Почти няма

начин да не е бил той. Обаче аз си тръгнах рано. И да са ни запознали, не го помня.

— А, да — рече Питър. — Сега се сещам.

— При тоя звяр ли... При него ли... чиракуваше Майкъл? — попита Алисия. — Аз си мислех, че Нобунунга е... мъж, разбираш ли. — Тя го загледа как върви. — Леле! Просто... леле-мале!

— Не само при Нобунунга, мисля — рече Карълайн. — Всеки път, когато разговарям с Майкъл, той се връща от някакво различно място — Африка, Китай, Австралия, но за това винаги ходатайства Нобунунга. Много е почитан.

— Бая свиреп изглежда, а?

Карълайн кимна.

— Да. Направо представа си нямате. — Тя се поумълча, а после почти нехайно додаде: — Питам се дали не би могъл да е той.

— В какъв смисъл?

Карълайн разтърка слепоочията си.

— Неприятно ми е да го призная, но Дейвид има право. Бащата никога не е отсъствал толкова дълго. — Тя се втренчи в тях продължително и спокойно. — Има вероятност да му се е случило нещо. Нещо лошо. Дори фатално.

— Нали не смяташ сериозно, че...

— Казах „може би“. — Връхчетата на пръстите ѝ пак се разиграха. Тя заби нокти в дланта си. — Но... мисля, че ще се съгласите, че наличните същества, които биха могли да приложат насилие към Бащата, са относително малко на брой. Като си напрегна мозъка, се сещам само за трима — Дейвид, Херцога и Нобунунга.

— Може да има и други — рече Алисия. — Някои от онези, дето не ги виждаме особено често. Кю-33 Север, може би? — Но в момента тя замислено наблюдаваше Нобунунга.

— Той ли е оня с пипалата?

— Не, това е Бари О'Ший. Кю-33 Север е нещо като айсберг с крака, сещате ли се? Горе в Норвегия.

— А, да.

— Все още си мисля, че трябва да е бил Дейвид — рече Питър. — Помните ли какво...

— Помня — рече Карълайн. — Предвид всичко, съм склонна да се съглася с теб. Дейвид ще трябва да е бил. Затова предложих да се

срещнем... Ако Дейвид е тръгнал срещу Бащата, той трябва да има и някакъв план за разправа с Нобунунга. Нобунунга трябва да бъде уведомен за това. Той може да влезе в капан.

— Нобунунга е стар — обади се Алисия. — Някои разправят, че бил на шейсет хиляди години. Други — на много повече. Аз самата нямам още и трийсет, Карълайн. В неговите очи ние сме едни дечица. Сигурна ли си, че са му притрябвали съвети от нас?

— И Бащата беше стар — отвърна Карълайн. — Къде е той сега? — Тя изчака, но никой нямаше отговор на това. — Хайде — подкани ги тя най-сетне. — Не бива да закъсняваме.

Те поеха към бика по ръба на пропастта. Докато вървяха, и тримата наблюдаваха Нобунунга запленени. Той бе слязъл по стъпалата и бе пресякъл шосето. Сега стоеше пред табелата на Гарисън Оукс. Един пикап профуча край него по Шосе 78. Кучето отзад излая ошашавено един-два пъти, но шофьорът като че нищо не забеляза.

Нобунунга се разходи напред-назад пред табелата — веднъж, дважд, три пъти. Питър бе омаян от гледката. Наложил се Алисия да го дръпне, та да не се изтърси от ръба на скалата.

Когато ги делиаха към двеста метра, Нобунунга изрева — викаше Майкъл. Майкъл се втурна надолу по стъпалата и през шосето, за да се погрижи за господаря си. Доста време си приказваха — дебело ръмжене, което Карълайн не чуваше добре, и жестове. После Нобунунга отърка рамо в гърдите на Майкъл.

Майкъл се замята като бесен, явно бе разстроен. Тигърът го остави да се помята, а после ревна. Майкъл млъкна. Прекоси шосето обратно, приседна на най-ниското от стъпалата, водещи към бика, и се хвана за главата, изпаднал в униние.

„Питам се това какво ли е?“

Нобунунга загърби шосето, обърна се към Гарисън Оукс и постави мощна лапа на пътя, водещ към Библиотеката.

Бавно и целенасочено той пое напред.

— Чакайте... Какво прави той?

— На какво ти прилича? — попита Алисия. — Отива да търси Бащата.

— Но... — заекна Питър. — Ако онова... каквото и да е то...

— Да — рече Карълайн. — Има го това. — После подвижна на Майкъл.

— Майкъл, ти каза ли му за...

— Тихо, Карълайн! — кресна Майкъл. Карълайн се поразтревожи, когато забеляза, че той плаче. — Тихо! Той трябва да се съсредоточи!

Карълайн кимна, този път по-мрачно.

— Той. Той се зае със задачата. Той ще потърси Бащата.

Табелата на входа на квартала отбелязваше къде минава преградата, която им пречеше да влязат в Библиотеката. Минеш ли крачка-две след нея, и започваш да усещаш въздействието — главоболие, изтръпване, задух, потене, какво ли не. За всекиго бе различно — поне за всеки засегнат. Но не всекиго засягаше. Другите не смееха да дишат и очакваха да видят дали Нобунунга ще се окаже неподатлив или не. Карълайн, с разтреперани под тежестта на лъжите ѝ пръсти, също се преструваше, че не диша.

Нобунунга бавно подмина табелата без видими болезнени симптоми.

— Той наистина се справя! — обади се благоговейно Алисия. При нейния собствен опит тя измина някакви си две крачки по-навътре. И тогава от очите ѝ бликна кръв. След това се обърна и макар и Дженифър да спря кръвта, още дни наред не виждаше добре.

Дейвид стигна най-далече — осем крачки. И когато се обърна, кръв шуртеше от ушите, от очите, от носа му. Не изпищя — много мъчно беше да накараш Дейвид да изпищя, но в най-далечната точка, точно преди да тръгне обратно, нададе тих стон, стон на измъчено животно.

С четири дълги крачки Нобунунга се намери оттатък точката, където беше спрял Дейвид.

— Като че не му действа — рече Питър.

— Възможно е — потвърди Карълайн.

От табелата до входа на Библиотеката имаше три преки път. Първата пряка Нобунунга измина без никакви видими признаци на болка. На кръстовището спря и се огледа към Майкъл през рамо.

— Това е рейсак ейриал — извика тигърът. Не говореше на езика на тигрите, който знаеше само Майкъл, а на техния общ език,

пелапи. — Сега го разбирам. Волята на Аблаха е да изнамеря символа — и да го унищожа, стига да мога.

— Той може да говори? — удиви се Питър.

— Какво е рейсак ейриал? — попита Алисия.

— Това означава „Отхвърлянето, дето те разкъсва на парчета“ — обясни Карълайн. — Шшт! Искам да гледам.

Нобунунга направи още една крачка.

— Не му въздейства! — възкликна Алисия с надигаща се надежда в гласа. — Знаех си! Като че, в крайна сметка, ще се приберем у дома!

— Вижте! — посочи Карълайн.

Три крачки след знака „стоп“ на първото кръстовище Нобунунга се спря и вдигна мощната си лапа. Карълайн, чието зрение беше много добро, забеляза, че той трепери.

Нобунунга отново се обърна към Майкъл. Сега от зелените му очи капеха кървави сълзи и се стичаха по муцуната му.

— Не! — изкрещя Майкъл и додаде нещо на езика на тигрите, а после се втурна към тигъра.

— Майкъл! — изкрещя на свой ред Карълайн. — Не! — Скована от ужас, тя наблюдаваше как Майкъл тича към Гарисън Оукс. Мислеше си, че е готова за онова, което последва, за онова, което трябваше да извърши, но...

„Не и Майкъл. Не още.“

Тя хукна след него. Движеше се бързо — Карълайн беше по-бърза от всички тях, освен Дейвид — но Майкъл водеше с голяма преднина. Тя се носеше надолу по стръмната скала и едва не падна. Но когато стъпи на асфалта, Майкъл вече бе прекосил шосето.

— Не!

Майкъл притича двайсетината крачки от шосето до Гарисън Оукс толкова бързо, че Карълайн не можа да пресече пътя му. Набраната инерция го отнесе около осем крачки навътре.

— Не!

И тогава той се строполи, сякаш му бяха простреляли мозъка, и замря неподвижно.

— Майкъл! — изпищя отново Карълайн с глас, изпълнен с искрена болка. В паметта ѝ изникна онзи ден, когато той се беше върнал от океана и дойде да я види, кльощавите му ръце, златистият

тен, соленият мирис на кожата му. Едно златисто БМВ хвърчеше към нея стремително и клаксонът му виеше. Тя му кресна и се озъби като маймуна. Шофьорът отби встрани от пътя, без да изгуби напълно управление, а после даде газ и потегли, като разпръскваше чакъл. Тя измина стотината крачки, които я делиха от Майкъл, за някакви си секунди, профуча през границата и точно като Майкъл — или поне така се надяваше — се просна по очи на бетона.

Но докато Майкъл лежеше, без да помръдва, Карълайн се надигна.

Изправи се на лакти, на колене. Носът ѝ беше счупен. По лицето ѝ от раните на носа и на бузата струеше кръв. Изпълзя крачка напред, после още една. Движеше се със спазми, на пресекулки, сякаш нервите ѝ вече не откликваха нормално. Помисли си, че представлението ѝ си го бива. Потръпванията ѝ бяха досущ като истински, а допълнителната полза от тях беше, че прикриваха съвсем истинското треперене на върховете на пръстите ѝ.

Трета крачка. Още две и глезенът на Майкъл попадна в обсега ѝ.

Тя го достигна и тогава повърна фонтан от лимонада и яйца. Стисна го здраво, обърна се и запълзя отново към главния път, повлякла Майкъл подире си.

Малко по малко тя извлече и себе си, и него извън опасност. Досами железния знак, точно където въздействията се прекратяваха, тя се плъсна изтощена по корем. Миг по-късно Питър и Алисия се приближиха бавно и предпазливо.

— Добре ли си? — попита Алисия.

Карълайн се претърколи по корем и отново я разтресоха напъни за повръщане. Лицето ѝ беше обляно в кръв.

— Ще се оправя, струва ми се — рече тя. — Майкъл?

Майкъл се закашля и се задави.

— Обърнете го... Обърнете го настрана. Да не се задуши. — Обърнаха го. Майкъл продължи да кашля и изхрачи кръв.

— Трябва да го закараме при Дженифър — каза Карълайн и се надигна. С разтреперан пръст тя избърса кръвта от очите си. — А Нобунунга? Къде е...

Питър, загледан в далечината, клатеше глава.

— Успя да измине пряка и половина, преди да се строполи. Лежи на една страна. Доста време гърдите му се надигаха, но... той погледна

надолу към Карълайн. — ... вече не.

Карълайн стисна клепачи.

— Ебн ел шармуута! — изрече тя на арабски и продължи: — Мамка му! Нейк! Мерд! Аки и говна! — Тя се претърколи настрана и се изтласка нагоре до седеж. Взря се към пряката и видя, че Питър беше прав. Ни тръпка дори. Сдържа студената си усмивчица.

— Дори и да можех да стигна толкова навътре, а надали мога, той е твърде тежък, че да го нося — каза тя. — Не бих могла и да го помръдна. Не и сама.

Питър я гледаше с някаква смесица между възхита и ужас.

— Има ли дума, която означава „храбър“ и „глупав“ едновременно?

— Има — отвърна тя. — Има ги много. — Пораздразнена от прикритата язвителност на Питър, тя се замисли дали да не му обясни как американската дума „лъольо“ е твърде приложима към него. Но се въздържа. Щеше да постигне тъкмо обратния ефект. Вместо това изпълзя до Майкъл и провери пулса му с пръсти. Щом го докосна, клепачите му трепнаха.

— Карълайн? Карълайн, къде е...

Прочете отговора в очите ѝ и изстена. Устните му се размърдаха, но от тях не се изтръгна нито звук. Скръбта му бе толкова дълбока, че бе неизразима с думи.

— Няма... — Тя погали косата му. — Няма, няма, Майкъл. Няма. — За друго не можа да се сети.

След около час стана ясно, че Майкъл ще се оправи — поне физически. Сърцето му бе сломено. Той плачеше с невинните, непресторени сълзи на малко дете. На Карълайн ѝ се искаше да отидат на някое по-закътано място — висенето край пътя я изнервяше. Заедно помогнаха на Майкъл да изкачи стълбите към поляната с бика. Но вместо да отидат при самия бик, навлязоха в гората. Там бе истинският дом на Майкъл.

Недалече поток шуртеше над малка скала и приятно бълбукаше. Карълайн си спомняше това място от своето лято с Иша и Аша. Още по-добре беше, че селището не се виждаше оттам, и тялото на Нобунунга също. Тримата помогнаха на Майкъл да стигне дотам — той още не можеше да ходи самостоятелно. Там го положиха край потока да си почине.

Питър и Алиша, навярно пообъркали се за техните отношения, ги оставиха сами.

Карълайн и Майкъл не бяха любовници. Веднъж бяха опитали да станат, когато бяха на... На колко? Наскоро прехвърлили двајсетте. Това беше преди десетина години, макар и да им се струваше да е било по-отдавна. Тя си мислеше, че онази нощ идеята трябва да е била нейна, макар и да не си представяше какво е могло да ѝ се върти в главата. Не помнеше някога да е изпитвала истински интерес към секса, със сигурност не и след онова с Дейвид. Дали онази единствена нощ бе симптом на нейното отчаяние, или може би най-обикновена самота? Не знаеше.

Една нощ, когато другите ги нямаше, тя, тъй да се каже, го прелъсти. Или поне се опита. Свърши зле. По причини, които тя никога не разбра напълно, Майкъл бе неспособен да го извърши. Той го искаше, личеше си по това как я целуваше, как жадно я опипваше, след като разбра какво е наумила. Но както и да се стараеше тя, пенисът му си оставаше мек в ръцете ѝ и дори в устата ѝ. След дълги и неловки усилия Майкъл я оттласна много нежно. Тази нощ те спаха край един и същи огън, ала не се докоснаха. През нощта тя се пробуди и го чу да вика насън. На другия ден той тръгна призори. След това тя го виждаше все по-рядко и по-рядко.

Ала все още бяха приятели, макар и не точно близки. Не таяха обиди един към друг и се защитаваха, когато могат. Тук това означаваше много. Карълайн го прегръща в скута си целия този есенен следобед и му говореше неща като „Много съжалявам“ и „Знам, че двамата бяхте приятели“. Думите оставяха вкус на пепел в устата ѝ. Тя знаеше всяка дума на света, произнесена някога, но не се сещаше за нито една, която би облекчила скръбта му. Можеше само да му бърше сълзите.

Малко преди залез Майкъл стана. Изми си лицето в потока, изправи се и извика Питър и Алисия. Те дойдоха след няколко минути. И двамата бяха запотени, а робата на Алисия беше облечена наопаки.

— Нобунунга каза нещо, преди да тръгне. — Майкъл понякога се държеше детински, ала не беше слаб. Сега гласът му бе спокоен и овладян въпреки скръбта. — Всички трябва да го чуете.

— Много съжаляваме, Майкъл — заговори Алисия и посегна да го докосне.

Той ѝ махна да се отдръпне.

— Всички вие знаете, че Нобунунга е... беше... нещо повече от видимото за очите, нали? Той е древен. Той е мъдър. Каза ми, че разбира какво става тук. Каза, че Бащата не би позволил на злото да го застигне. Сега изглежда, че за последното е грешал... — Той посочи назад към селището. — Но дори и да е така, ще сме глупаци, ако омаловажим и другите му мисли.

— Какво каза той?

— Той знаеше какво е това нещо — отвърна Майкъл. — Онова, което не ни допуска вътре. Виждал ги е и преди. Използвали са ги в третата епоха. Наричат се „рейссак ейриал“.

— Да, чухме как го произнесе. Какво е това?

— Означава „Отхвърлянето, дето те разкъсва на парчета“ — поясни Карълайн.

— Да, Карълайн — рече Питър. — Но какво представлява?

Карълайн сви рамене — сети се за „главня на сърцето“.

— Поетична волност?

— Аз знам — обади се Алисия.

— Знаеш?

— Да. Нямахте нищо да кажете. Това влиза в каталога ми. — Каталогът на Алисия обхващаше далечното бъдеще.

— Тогава недей... — започна Питър.

Тя го прихвана над лакътя.

— Няма нищо. Наистина. Този рейссак действа днес.

— Какво знаеш за него? — попита Карълайн. — Тоест, какво можеш да ни кажеш?

— Значи... — замисли се Алиша. — Не мога да ви кажа много по отношение на техническите подробности. Аз не бих могла да го сглобя. Но знам, че е някакъв вид механизъм за защита на периметъра. Общо взето представлява сфера, закотвена в равнината на съжалението. Съществува символ, свързан с нея...

— Символ? — попита Питър. — Какъв например?

— Това може да е всичко. Символът трябва да бъде конкретен материален предмет, но всъщност представлява единствено котва. Колкото повече се приближаваш към символа, толкова по-мощно е въздействието.

— Съвпада — отбеляза Карълайн замислено.

— Чакай. Още по-интересно става. Съществува и тригер.

— Не разбирам.

— Свързан е с човека, който навежда на фокус рейссак ейриал.

— Например?

— Тригерът е нещо вътрешно — чувство, преживяване, спомен... — Алисия сви рамене. — Нещо подобно. Хората, които го споделят, усещат въздействието на рейссак ейриал. За всички останали той все едно не съществува.

Питър се замисли.

— И това съвпада.

— Кой сред нас би бил наясно как се изготвя подобно нещо? — попита Карълайн. — Дейвид?

— Неее... Не. Не Дейвид. Рейссак очевидно има приложение в отбраната, но това не ти е копие примерно. Доста сложно е устроен.

Карълайн я погледна подозрително.

— Казваш, че в бъдещето тези неща са доста разпространени. Може би се продават или... нещо такова? Ако го искаш, доколко трудно би било да...

— Не съм аз! — сопна се Алисия. — И не, не е така. Трябва да измениш локално формата на пространствено-времевия континуум. Силно персонализирани са. Не може просто да си го купиш от пазара, дори и в бъдещето.

Карълайн все така се взираше в нея.

— Стига де, Карълайн — рече Питър. — Знаем, че не е тя.

— Добре де — рече Карълайн. — Като че съм склонна да ти повярвам. — Когато бариерата — рейссак ейриал — се появи, всички те опитаха да я преодолеят. Алисия получи масивни вътрешни кръвоизливи. Не си проличаха веднага, но след около ден тя цялата представляваше една огромна синина. И остана така със седмици. Какъвто и да беше тригерът, той й беше въздействал.

— Ако не е Дейвид, то кой? — попита Питър.

Алисия го погледна състрадателно.

— Неприятно ми е да го кажа, скъпи, но най-вероятният кандидат... ами... това си ти.

— Аз? Алисия, я стига, знаеш, че...

Алисия вдигна ръка.

— Аз знам това. Карълайн и Майкъл може и да не го знаят. — Тя се обърна към тях. — Рейссак е предимно математическа конструкция. — И като такава трябваше да влиза в каталога на Питър. — Съжалявам, скъпи.

— Хора, аз за такова нещо не съм и чувал! — възкликна Питър. — Ако щете ми вярвайте, обаче...

— Всичко е наред — вдигна ръка Карълайн. — Спомням си. Вярвам ти. — В деня, когато рейссак се задейства, денят, в който изчезна Бащата, Питър направи две крачки след табелата и започна да пуши. Докато се върне, цялата му кожа вече се покриваше с мехури.

— Кой е тогава? — попита Питър.

— Не зная точно, но имам една идея — отвърна Карълайн. — Този тригер, за който говореше ти... Има ли някакъв начин да разберем кое е?

— Поне не ми е известно да има. Защо?

— Ами... — продължи Карълайн. — Струва ми се, че мъртъвците все още получават пратки почти всеки ден. Освен това винаги някой доставя с кола онези големите кръгли пити със сирене, дето Дейвид ги обича.

— Пица? — възкликна Питър. — И аз обичам. Имаш право. Ако рейссак въздействаше на американците, досега на улицата да лежат камари от техни трупове.

— Да — потвърди Карълайн. — И на мен това ми мина през ума. Ти каза, че всяко нещо може да е символ, но областта на въздействие е сфера. Щом случаят е такъв, можем просто да очертаем сферата на въздействие и ще узнаем с доста голяма точност къде се намира символът. Нали?

Питър се ухили.

— А ако знаем къде се намира той...

— Можем да хванем някой да го премести — довърши Алисия. И тя се беше ухилила. — Карълайн, ти си гений! Библиотеко, ето ни, идваме!

— Абе, раничко е да започваме празненствата. Наред с другото, все още ни трябва и американец. Вие да познавате някого?

Те поклатиха глави в синхрон.

— Ще трябва ти да я свършиш тая работа, Карълайн. Никой от нас дума не знае на тоя език.

— Да, добре — рече тя. — Редно си е. Ще измисля нещо. Освен това трябва да помислим и за стражите.

Продължиха да заговорничат помежду си и далеч, след като се стъмни. Карълайн отначало се преструваше, че се опъва, но после се остави да я убедят, че и Дейвид трябва да бъде замесен.

ИНТЕРЛЮДИЯ II

УЗАН-ИЯ

I

На третата година от своето чиракуване Карълайн почти беше забравила външния свят. Повечето от другите допълваха обучението си с екскурзии или поне с ваканции. Майкъл ходеше в гората или в океана. Дейвид избиваше десетки хора по всички континенти. Маргарет ги следваше надолу до забравените земи. Дженифър призоваваше някои от тях обратно.

Обучението на Карълайн не изискваше да пътува. Носителите на езика ѝ ги водеха, когато имаше нужда от практика, а след лятото с Иша и Аша вече нямаше желание за ваканции. Тъй че нейният свят бе единствено Библиотеката, а учението беше единствената ѝ възможност за бягство. Прекара детството си в кръг от златиста светлина под лампата, обкръжена от всички страни от разсипващи се купчини от книги, свитъци, прашни разпадащи се пергаменти. Един ден, когато беше на около единайсет години — календарни поне — ѝ хрумна, че вече не помни как точно изглеждат истинските ѝ родители. В Библиотеката времето течеше различно.

Загуби чет колко точно езика владее свободно някъде на петдесетия — никога не си бе падала по трофеите. Но мислеше, че каквато и да е бройката, сигурно е доста височка. Едно от най-големите предизвикателства беше езикът на атул, племе от хималайските степи, измряло преди около шест хиляди години. Атул бяха в лингвистична изолация. Граматиката им бе почти непроницаема и притежаваха някои екзотични културни норми. Една от тях беше идеята за „узан-ия“ — така наричаха мига, в който на едно невинно сърце за пръв път му хрумва да извърши убийство. За атул самото престъпление бе нещо второстепенно пред тази изначална поквара. Карълайн бе запленена от идеята и нейните приложения. Въртеше си я из главата един сух летен следобед, когато усети, че стомахът ѝ

къркори, и това я поиздразни. Кога беше яла за последно? Вчера? Онзи ден?

Слезе в килера, но там нямаше нищичко. Извика на глас Питър, чийто каталог включваше и приготвянето на храна. Никакъв отговор. Запъти се към входната врата и излезе в Гарисън Оукс.

Дженифър седеше на верандата и учеше.

— Ей, Карълайн! Хубаво е да те види човек навън за разнообразие.

— Има ли нещо за ядене?

Дженифър се разсмя.

— Принудена да излезе от глад? Трябваше да се досетя. Да, мисля, че някои умрели ги заредиха здраво с хранителни продукти миналата седмица.

— Кои?

— Третата къща по-надолу.

— Благодаря. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Не, добре съм си. Обаче... — Дженифър огледа скришом улицата нагоре и надолу, — може довечера да ти скимне да наминеш към моята стая.

— Защо, какво става?

— Майкъл донесе това от последното си пътешествие. — Тя вдигна едно пликче, пълно със зелени листа.

— Какво е това?

— Нарича се марихуана. Смята се, че като го пушиш, ти става хубаво. Ще го пробваме довечера.

Карълайн се замисли.

— Не мога. Утре имам изпит. — Последния път, когато не отговори на един въпрос, Бащата я наказа с десет камшика.

— А, добре. Другия път?

— С най-голямо удоволствие. — Карълайн се поколеба. — Но можеш да поканиш Маргарет. Мисля, че на нея малко разруха ще й дойде добре. — Маргарет вече не се будеше с писъци всяка нощ, което си беше облекчение, но се бе сдобила с един нервен кикот, а това си беше поне също толкова гадно.

Дженифър направи кисела физиономия.

— Ще я питам. — Като че това никак не я радваше.

— Какъв е проблемът? Навремето с нея си бяхте дружки.

— Маргарет вони, Карълайн. И двете с нея не сме се събирали цяла вечност. Наистина трябва да излизаш по-честичко от стаята си.

— А... — Като се замисли, Маргарет наистина доста понасмърдяваше последните два-три пъти, когато Карълайн я беше виждала. — Ама... тя не е виновна за това, нали?

— Не. Не е. Но при все това смърди.

Коремът на Карълайн изкъркори шумно — и двете го чуха.

— Трябва да отида да набавя нещо за ядене — рече тя извинително. — После пак ще се видим.

И тя забърза надолу по улицата. Сега къщите в Гарисън Оукс бяха собственост на Бащата, както и съществата, които живееха в тях. Повечето къщи бяха обитавани от мъртъвци за камуфлаж. Това бяха останките от истинските родители на децата и още някои съседни, неизпарили се във въздуха в деня на осиновяването. Карълайн не беше съвсем сигурна как точно са били преобразени в мъртъвци, но имаше някои догадки.

Някъде от около година Бащата убиваше Маргарет два-три пъти седмично. По най-различни начини. Първия път се промъкна зад гърба ѝ с брадва по време на вечеря и ги стресна всичките, и не на последно място самата Маргарет. След това последваха стрелба с пушка, отрова, обесване, каквото се сетите. Понякога беше изненада, друг път — не. Един път Бащата прониза сърцето ѝ с кама, но чак след като ѝ съобщи какво възнамерява да направи, постави ножа пред нея на сребърен поднос и я остави да го съзерцава цели три денонощия. Карълайн би предположила, че брадвата е по-гадното от двете, но Маргарет като че я отнасяше на крак. След като обаче зяпа ножа ден-два, започна да пуска она кикот. И след това така и не спря да се кикоти. Карълайн въздъхна. Клетата Маргарет.

Но не Маргарет беше най-важното. След като умреше, обикновено тя прекарваше ден-два в забравените земи и там упражняваше следващия урок от каталога си. После Бащата я възкресяваше. Карълайн вече беше виждала достатъчно възкресявания, за да схване, че се състоят от два етапа.

Първо Бащата — или Дженифър напоследък — караше всяка нанесена ѝ рана да зарасне. После я призоваваше обратно в тялото ѝ. Веднъж обаче беше прекъснал цялата тази работа по средата, за да отиде до тоалетната. Тогава изцереното тяло на Маргарет стана и

почна да обикаля из стаята, като вземаше напосоки разни предмети и отново и отново възкликваше „А, не!“. Приличаше на човек, който не е съвсем наред.

Карълайн предполагаше, че точно оттам са се взели мъртъвците. Те бяха съживени, но не и възкресени. Изглеждаха що-годе нормални, поне отдалече. Мотаеха се доста убедително по зелените полянки и из бакалниците, но във всяко едно наистина важно отношение все така си оставаха в забравените земи. Можеха да общуват помежду си и дори с американци — стотвяха по нещо за някого, зареждаха си колите с бензин, поръчваха пица, боядисваха къщите. Вършеха всичко това на автомат. Беше полезно, а предполага се и по-лесно, отколкото да наемеш служба да ти окоси ливадата. Освен това можеха да изпълняват заповеди, ако бяха за нещо, което вече знаеха как се прави — това също вършеше работа. Но не можеха да следват инструкции, не можеха да се учат на нови неща.

Може би най-важното беше, че служеха за охранителна система. Случваше се сегиз-тогиз някой непознат да се сбърка да попадне в Гарисън Оукс и да тръгне да чука по вратите — търговци, заблудили се куриери на „Федерал експрес“, мисионери. В повечето случаи тези външни хора не забелязваха нищо чак пък толкоз необичайно. Веднъж обаче един крадец взе, че нахлу в една от къщите. След като видя какво има вътре, не можеха да го пуснат да се върне във външния свят. Когато се опита да се измъкне през прозореца, мъртъвците го причакваха там. Врълетяха го и го разкъсаха на парченца. Бащата постъпи с него така, както и с другите и някогашният обирджия си зае мястото в една от къщите като нечий братовчед на име Ед. Или както се казваше там.

Карълайн и останалите библиотекари обаче можеха да влизат и излизат, когато си щат. Огладняла, тя отвори вратата на посочената от Дженифър къща и влезе. Вътре бяха трима — към осемгодишно момиченце, момче тийнейджър и зряла жена.

— Направи ми нещо за ядене — каза тя на жената.

Напоследък наблягаше на митичните езици. Английският оставяше странно усещане в устата ѝ. Очевидно и звученето му беше също толкова гадно, колкото и вкусът. Наложил се да го повтори два пъти, преди остатъкът от тази жена да я разбере. После съществува

кимна и започна да вади неща оттук и оттам — консерва риба, нещо бяло от един буркан, някаква зелена слуз с мирис на оцет.

Карълайн седна на масата до момиченцето. То рисуваше семейство — майка, баща, две дъщери и куче. Семейството се намираще в един парк. Нещо, което можеше да е слънцето, ала не беше, ги напичаше. Беше грамадно — и в небето, и в онова, което минаваше за памет у момичето. Бе твърде жежко и близо. Докато Карълайн наблюдаваше, момиченцето взе един жълт молив и нарисува на гърба на бащата пламъци. Червеното кръгче, което представляваше устата му, осъзна изведнъж ги, изобразяваше писък.

Карълайн бързо се изправи и дървеният стол застърга линолеума. Не искаше повече да остава там. Избяга във всекидневната. Там един тийнейджър седеше с увиснало чене пред една светеща кутия. „Те продължават ли да растат, или той ще си остане така завинаги?“ Отначало не можеше да схване какво прави той, а после се досети. Телевизия. Поусмихна се. „Телевизията я помня.“ Седна на дивана до мъртвото момче. Той като че не забеляза. Тя размаха ръка нагоре-надолу пред очите му.

Той завъртя глава, погледна я без особен интерес и посочи телевизора.

— Време е за „Трансформърс“.

От ъгълчето на устата му се стече лига.

На екрана грамадни роботи се обстрелваха с лъчи.

След няколко минути жената се домъкна и ѝ подаде чиния с храна и червена консервна кутия, на която пишеше „Кока кола“. Карълайн ги нападна лакомо. Газираната напитка беше сладка, много вкусна. Изпи я на един дъх и тя ѝ изгори гърлото. Беше забравила кока-колата. Жената я гледеше как яде и по лицето ѝ трепна безпокойство.

— Ехо — каза съществото. — Ти трябва да си... — Гласът ѝ заглъхна. — Някоя от приятелките на Денис ли си? Денис, това... — обърна се то към момчето и млъкна. — Ти не си Денис — каза женското същество. — Къде е Денис?

Карълайн знаеше какво означава това. Когато Бащата съживи съседите, той ги беше разпределил по къщите кажи-речи както му падне. Момчето на дивана не беше синът на жената. Момичето

вероятно не ѝ беше дъщеря. Мъжът, до когото лягаше нощем, надали беше нейният...

— Денис?

Карълайн стана, награби сандвича и върна чинията на жената.

— Благодаря.

— Моля, скъпа — отвърна тя разсеяно. — Денис?

На телевизионния екран един робот изкряска. Карълайн излезе отново навън, на лятното слънце, и затръшна вратата след себе си. След като тя се махнеше оттам, те щяха да се успокоят.

Но когато видя какво я чака, ѝ се прииска да беше останала сред мъртвците. На половината път към Библиотеката черни облаци се закълбиха и затулиха слънцето. Налягането спадна дотолкова, че ѝ запукаха ушите. Внезапно задухалият вятър преви дърветата почти на две. Тук и там чуваше глухо пращане — по-слабите клони поддаваха.

Бащата си беше дошъл.

II

От гърма всички разбраха, че се е върнал. Очакваше се да го посрещнат в Библиотеката. Един по един те влязоха вътре и се събраха на поляната — Майкъл дойде от гората, Дженифър — от ливадата, и тъй нататък, всички, освен Маргарет. Тя вече беше с него.

— Погледнете — каза той и всички погледнаха. Лявата ръка на Маргарет беше тежко счупена. Висеше безжизнена и от кожата ѝ като шип стърчеше кост. Дженифър понечи да ѝ помогне, но Бащата ѝ махна да се отдръпне.

— Защо тя не реве? — говореше леко, все едно се обръщаше само към ветреца.

Никой не отговори.

— Защо тя не реве? — попита той отново, този път по-заплашително. — Никой ли няма да ми отговори? Несъмнено някой от вас трябва да знае.

Дейвид смънка нещо.

— Какво? Не те чувам?

— Казах „ган ейриал“.

Мислите на Карълайн се понесоха във вихър. Думите „ган ейриал“ означаваха в буквален смисъл „отхвърляне на страданието“. Самият израз си беше доста безсмислен — страданието съществуваше, само се огледай — но начинът, по който той произнесе думите, предполагаше, че това е наименованието на набор от умения. Някакъв вид самоанестезия? На Карълайн ѝ бе известно, че Бащата знае какво ли не за анестезията, а също и за това как сам да спреш кръвотечението от раните си и да се излекуваш. Но той учи на такива неща само Дейвид. С ужас, който бавно се нажежаваше, тя осъзна за какво бе всичко това. Щом Маргарет е наясно с ган ейриал, значи...

— Някой е чел неща, невключени в каталога му.

Младите библиотекари зашумоляха като суха шума.

— Всъщност не обвинявам Маргарет — изрече Бащата замислено. — При своето обучение тя често търпи болка. Кой би могъл да ѝ търси вина, че иска да я облекчи? Не. Не и на Маргарет. — Той почука с нокът по зъбите си. — Кого да виним тогава?

— Мен — прошепна Дейвид. — Аз бях.

— Ти? — престори се на изненадан Бащата. — Ти? Сериозно? Интересна работа. Каж ми, Дейвид, защо според теб аз самият не съм научил Маргарет на ган ейриал?

— Аз... не знам.

— Защото не съм искал тя да го научи! — избоботи Бащата. Това накара всички да потръпнат... Всички, освен Дейвид. Той беше любимецът на Бащата и го знаеше. — И все пак... Щом си избрал да преподаваш изкуството на ган ейриал, ти несъмнено си го овладял. Нямах представа, че си толкова напреднал с учението. Впечатлен съм, ще си призная. — Той ги помами с ръка. — Ела с мен.

Всички го последваха — страх ги беше да откажат. Заедно проследиха Бащата и Дейвид надолу до главната улица на селището, покрай къщите на мъртъвците, и ах, как ѝ се искаше на Карълайн да бе умряла заедно с тях! Никога не беше виждала Бащата по-гневен. Несъмнено сега предстоеше да се случи нещо ужасно. Последваха го оттатък шосето и нагоре по стръмните стъпала, издълбани в пръстта.

Там, на поляната горе на хълма, откриха грил барбекюто на Бащата. Карълайн си спомняше за съществуването на това нещо, но никога не се беше сещала за него. То представляваше куха бронзова отливка във формата на крава, или на бик по-точно. Беше в естествена големина и отлято от жълт метал, горе-долу един пръст дебел. Докато Бащата продължаваше да се прави на американец, си го държеше в задния двор.

Понякога, когато си правеха квартален пикник например, той печеше в него хамбургери или пък свинско. По онова време си изглеждаше доста нормален. Тя смътно си спомняше някакви хора — може би дори своите родители — да коментират необичайния грил, но го нямаха за кой знае какво.

Когато Бащата ги приюти, не след дълго премести грила тук горе. Тя така и не разбра защо, но все някаква причина трябва да е имало. Уредът беше феноменално тежък. Мъртъвците се скупчиха около него и го вдигнаха като един. Потяха се и се напругаха в лятната жега. Бикът им се предаваше бавно и мъчително, педа по педа, копитата му дълбаеха траншеи в тревата. За преместването му бяха нужни няколко дни и поне две-три съживявания.

Сега, като го видя за пръв път от години, единствената реална мисъл, хрумнала на Карълайн, беше: „А, да, бе. Онова чудо“. Свързваше го главно с празненствата от нейното детство, хамбургери и барбекю. Сандвичите със свинско бяха особено вкусни, спомни си тя.

После изплува и един по-мрачен спомен. Всъщност, сети се тя, за последно го видях на оня гуляй по случай моето посрещане. Спомни си как видя капака отстрани на грила отворен и как гъстият дим от хикори бълваше навън. Спомни си как затисна устата си, за да не изпищи, когато димът се развее, и съзря месото вътре, и разпозна деликатната извивка на задницата на Аша, и видя отрязаната глава на Иша да се вира в нея, одрана и безока. Хрумна ѝ, че този миг вероятно бе собствената ѝ узан-ия. Да, помисли си, сигурно е било тогава. До този миг все още бях в шок.

Освен това ѝ хрумна и че бикът може да се използва и за печене на други неща, не само на свинско. Погледна Дейвид. Същата мисъл сигурно беше минала и през неговия ум. Гледаше бика с широко отворени, ужасени очи.

Ала Дейвид беше храбър. Овладя се и се ухили на Бащата.

— Стига де — рече той. — Съжалявам. Няма вече да правя така. Нищо не съм целял с това. — Биеше се със сянката си, както и те постъпваха понякога.

Бащата отиде при бика и отвори капака отстрани. Отвън бронзът му лъщеше — мъртъвците го лъскаха постоянно, но вътре беше черен-пречерен. Дейвид, момче най-много тринайсетгодишно, вдигна ръце — предаваше се. Бащата му посочи да влезе вътре. Дейвид не коленичи, но се разтрепери.

— О... О, не!

Бащата вдигна вежди — изчакваше за още, но Дейвид млъкна.

Омразата на Карълайн към Дейвид отстъпваше само на ненавистта ѝ към Бащата, но в този миг без малко не ѝ дожаля за него. Погледът му, докато влизаше в бика, ѝ напомни за още един израз на атул — „уазин нята“, което значи моментът, в който и последната надежда умира.

Резетата, с които бащата залости капака, не бяха бронзови, а от дебело желязо, древни и нащърбени. Преди този миг не ѝ беше хрумвало да се запита за каква цел служат. Сега разбра. Месото, осъзна тя, не напират да се измъкне навън.

След това в продължение на около час останалите носеха дърва от запасите на къщите в селището, наръч по наръч. Бащата извика неколцина от мъртъвците — сред тях и майката, и „Денис“ — и те също помагаха. Дори и той самият удари едно рамо.

Бикът сияеше в златно, лъщящ в лъчите на следобедното слънце. Един по един те наредиха дървата си в основата му — главно борови, дебели и лепкави от смола.

Дженифър се строполи на колене, разплакана. Открай време си беше най-добросърдечната сред тях. Майкъл, вече посвикнал с мисленето на зверовете, отколкото на хората, гледаше как дървата се трупат, без да разбира за какво загатва това. На Маргарет като че просто ѝ беше интересно.

Малко преди залез-слънце Бащата драсна кибритена клечка. Добре бяха заредили с подпалки. Купчината дърва се разпали бързо и огнените езици се разгоряха в буен огън само за минути. От ноздрите на бика заизлиза дим — отначало само струйка, която прерасна в стълб.

Продължиха да подхранват огъня, докато слънцето не залезе и всички очакваха да чуят виковете на Дейвид, ала той беше толкова силен! Лъхаше такава жегга, че когато се стъмни, Карълайн не можеше да се приближи до бика на повече от десет крачки. Оттам тя мятеше дървата си в огъня, доколкото можеше. Дори и тогава жегата пърлеше космите по ръката ѝ. Мъртъвците продължиха бавно да се тътрят към огъня, несъзнаващи нищо, кожата им се зачервяваше и по нея се надигаха мехури.

Но Дейвид беше толкова силен! Чак когато съвсем се стъмни и бронзовият корем на бика започна да сияе в убито оранжево, той започна да пищи.

Когато се сецаше за лицето на Бащата, тя си го спомняше огряно от този огън.

Каква рядкост беше да го видиш да се усмихва.

III

Току преди пукването на зората на следващата утрин откъм бика все още се чуваха тихи звуци, главно откъм главата и врата. Карълайн се чудеше, докато не забеляза, че ноздрите му действително са отвори — димоотводи за случаите, когато жаравата е вътре. Въздухът, влизащ през тези отвори, сигурно се е струвал на Дейвид относително хладен — единственият намек за милост в целия му свят.

Как така досега не е умрял?

Ала, разбира се, това се дължеше на знанията от каталога му. Бащата го бе обучил да понася тежки рани и да продължава да се бие. Имаше също и мехлеми, тоници, инжекции. Като всички тях и Дейвид бе творение на Бащата. Сега обаче, колкото и тежка да бе нуждата му да умре, не можеше.

При все това към пладне той милостиво замлъкна. Бащата ги накара да поддържат огъня чак до мръкване. Дейвид бил още жив, каза той. Карълайн не се съмняваше, че по нещо той действително познаваше дали е така.

Бащата им нареди да спрат да подхранват огъня на втория ден, малко след мръкване. До полунощ той угасна. В утрото на третия ден бикът се беше охладил достатъчно, че да може да бъде отворен, макар и металът все още да пареше толкова, че остави пришка над китката на Карълайн, когато тя се допря до него.

Онова вътре не беше такава ужасна гледка, колкото се боеше тя. Дейвид бе предан ученик и превъзхождаше повечето от тях. Майсторството му вече беше много нараснало, само Бащата го надминаваше.

Беше изгорял почти до кокал, преди да умре.

Двамата с Майкъл помогнаха на Дженифър да го извади. Останките бяха изненадващо леки, сухи и крехки. Положиха го върху носилка, стъкмена от една дъска за гладене, и го отнесоха долу в една от пустите къщи. Там го положиха в една голяма стая на основния етаж, в чийто ъгъл бяха струпани прашни и мухлясали мебели. „Тази стая американците наричат «дневна» и в нея «водят всекидневен

живот» — помисли си Карълайн и се изкиска. Маргарет също се усмихна. Другите я изгледаха странно.“

Маргарет прегледа овъглените останки на черепа му, ръцете му, издигнати в боксьорска стойка от огнената жега, устата му, все още отворена в последен писък.

— Той ще е отишъл много надълбоко. — Тя се обърна към Бащата. — Мога ли да отида при него? Да му помогна да намери обратния път?

Бащата поклати глава.

— Остави го да се скита.

Карълайн се зачуди над думите му. Маргарет според нея искаше да каже, че Дейвид ще е отишъл надълбоко в „забравените земи“, което, доколкото схващаше, е мястото, където се намираш както преди да се родиш, така и след като умреш. Но дали ще е надълбоко, защото никога преди не е умирал, или защото смъртта му беше толкова ужасна? Или може би...

Бащата я гледаше гневно. Щом забеляза, че е привлякъл вниманието ѝ, той отправи навън многозначителен поглед. Тя го проследи нагоре по хълма, до бика. Въпросът, разбира се, не беше включен в нейния каталог. „Той знае — помисли си тя с отчаяние. — Как може да знае какво мисля?“

Заряза тези размишления, но Бащата продължаваше да гледа сърдито. Зениците на очите му ѝ напомняха за мазната чернилка вътре в бика. Прикована от погледа му, за миг тя си представи, че е там, вътре, и в ушите ѝ кънти дрънченето на затръшнатия капак. Единствената светлина ще е едва забележимо или оранжево сияние, видимо през ноздрите, когато температурата започне да се покачва. Отначало ще е топло, после — малко притеснително, а по-нататък...

— Никога! — прошепна тя отчаяно. — Никога повече няма да си помисля за това! Никога, никога!

Едва тогава Бащата извърна очи. Тя усети как погледът му се отлепя от нея, сякаш беше материален. „Ето как се чувства полската мишка, когато сянката на ястреба я подминава.“

— Дженифър. Помогни ми.

Дженифър, чийто каталог обхващаше лечението, скочи на крака и застана пред него.

— Ти ще го върнеш на този свят. Ще го направиш отново цял и невредим.

Досега Дженифър бе упражнявала изкуството на възкресяването главно върху животни, а и те бяха мъртви само малко от малко — животинки, прегазени на шосето и тем подобни.

— Ще се постарая — каза тя, след като хвърли колеблив поглед към трупа. — Но аз...

— Постарай се здравата! — каза го с твърда нотка в гласа. — Останалите, помагайте. Носете й каквото ви поиска.

Дженифър се залови за работа. Извади три големи кесии цветен прах от торбата си и ги нареди около тялото на Дейвид. Останалите й принасяха — главно вода, но и други неща: сол, мед, член от пръч, метър-два осемпистова магнетофонна лента. Дженифър я сдъвка, докато не стана прозрачна, а после изплю кафеникавото вещество в очните кухни на Дейвид. Карълайн нямаше представа това пък за какво помага. Спомни си гневния поглед на Бащата и си забрани да се чуди.

Дженифър се труди цяла нощ. Маргарет остана да будува с нея, макар и Карълайн, и останалите да си почиваха.

Когато се събуди на другата сутрин, Дейвид бе започнал да се възстановява. Съсухрената плът по торса му беше се позаоблила. Тук-там сред чернилката сега се различаваше намек за розово. Следобед на четвъртия ден това важеше за кожата на ръцете, а после и на краката му. Същата вечер различим стана белият му дроб, после и сърцето, макар и да не биеше още. На петия ден плът покриваше почти цялото му тяло, макар все още черна и овъглена.

На шестия ден той простена. Дженифър прати Маргарет да попита Бащата дали може да облекчи с нещо болката му.

Маргарет хукна стремглаво да пита и това се стори на Карълайн доста трогателно. Тя се върна и кимна. Дженифър докосна челото на Дейвид с един инструмент от нейната торба и малко по-късно стоновете му секнаха. Той не й благодари — сигурно и не можеше, все още не — но когато завъртя лишените си от клепачи очи към Дженифър, Карълайн забеляза в тях признателност.

На сутринта на седмия ден на вид той се струваше на Карълайн напълно излекуван. Може би не беше вярно, все още не, но малко му

оставаше. Той спеше. Гърдите му се надигаха и спадаха — дишаше бавно и равномерно.

Дженифър също спеше — почиваше си истински за първи път от пет дни насам. Щом забеляза, че Карълайн е будна, Майкъл сложи пръст пред устните си. Карълайн кимна, а после седна до него.

Някъде преди обед Бащата отвори рязко вратата и за момент заслепи Карълайн със слънчево сияние. Отиде при Дейвид и го срита, за да го събуди. Дейвид отново скочи на крака с мълниеносна бързина, макар да беше позамаян и сънен. Бащата му каза нещо на езика на убийството, който Карълайн още не говореше. Дейвид се поколеба само за миг, а после коленичи. Бащата го попита нещо. Дейвид отговори. Тя не знаеше какво си казваха, ала тонът му бе съвършено смирен, съвършено почтителен.

А после додаде на пелапи:

— И повече споделяне на каталози няма да има.

Бащата огледа стаята.

— Ясно ли е? Разбрахте ли ме?

Всички те кимнаха. Карълайн си помисли, че всички, без изключение, го приемаха сериозно. Тя несъмнено го приемаше.

Тогава Бащата кимна доволно и си тръгна, без да затвори вратата. Когато той си отиде, Маргарет отиде при Дейвид. Застана пред него стеснително. Ръцете ѝ отначало висяха покрай тялото, а после го обгърнаха. И тогава, за изненада на всички, тя протегна шия и го ухапа по ухото — не го разкървави, но пак си беше силно.

— Ти пееше толкова прекрасно! — рече тя и избяга, изчервена.

— Тя май те харесва — изрече Дженифър ужасно сериозно. Всички се разсмяха.

След тази случка Дейвид стана по-кротък, по-сдържан, вече не беше склонен постоянно да се хили и да пуска шегички. Около месец по-късно счупи ръката на Майкъл, защото, по думите му, си послужил с измама при облог, състезание по стрелба с лък между двамата. Майкъл се закле, че нищо подобно не е направил. Дженифър му оправи ръката, без дума да каже. След това Майкъл и Дейвид не си общуваха особено.

Следващия месец ги посети последният Монструвакен. Той бе един от Бащините им любими придворни. В чест на гостуването му устройоха празненство. Прасето, забеляза с облекчение Карълайн, беше

вече мъртво, когато го опекоха. Тези гуляи винаги бяха нещо забележително дори и за нея. Ако не друго, поне храната беше много вкусна. Но този път си помисли, че другите деца празнуваха доста тихо. Огнените езици, които ближеха корема на бика, им навяваха лоши спомени.

Веднъж, само за миг, мярна с ъгълчето на окото си Дейвид — гледаше огъня много особено. Дейвид не забеляза, че тя го е забелязала, нито пък Маргарет, застанала сега до него. Карълайн не произнесе на глас „узан-ия“, нито дори си го помисли съвсем ясно — учеше се на хитрост — но до края на нощта тази идея постоянно витаеше под повърхността на мислите ѝ. Веднага разпозна погледа на Дейвид. Беше го виждала много пъти отразен в черните блата на собственото си сърце.

Детето, влязло в бика, беше агресивно и понякога проявяваше към останалите нехайна жестокост. Но Дейвид истински обичаше Бащата. Сега Карълайн знаеше с абсолютна сигурност, че това вече не е вярно. „Узан ия“ наричаха това в хималайските степи преди шест хиляди години, Узан-ия — мигът, когато душата за пръв път се обръща към убийството.

Един ден Дейвид щеше да понечи да убие Бащата. Тя не можеше да познае кога ще бъде този ден. Знаеше само, че ще дойде.

За пръв път ѝ хрумна да се запита дали от Дейвид би могло да има някаква полза.

Много месеци наред тя размишлява върху това.

как в очите на някои от тях просветва искрица, когато го произнасяше, но все пак му угаждаха.

Ъруин вече не служеше във войската. След тринайсет години в нея — точно след третия му тур в Афганистан — той реши, че е избил достатъчно хора. Не че беше получил посттравматичен стрес или нещо такова. Той все още обичаше войниците си. Все още смяташе врага за сган от задници. Просто приключи с това. Беше вторник и пред очите му един боен хеликоптер „Апачи“ направо разпарчетоса един шестнайсетгодишен бунак. Така беше правилно, той бе благодарен на пилота на апачито за това — оня хлапешник си играеше със снайпер „Драгунов“, малко поочукан, но напълно годен за служба, и сигурно не се гласеше да ходи сред хълмовете на лов за кози. При същите обстоятелства той радостно сам би го изпоклял това копеленце. Просто не искаше да попада повече в подобни обстоятелства.

Затова малко по-късно се уволни и навлезе в широкия свят. Там най-накрая стана учител по рисуване в средното училище. Голяма утеха си беше това, голямо нещо. Не беше точно онова, с което очакваше да се занимава, но се оказа, че няма никакви възражения срещу темперните бои. А пък ваенето на глинени гърнета направо си му харесваше. Нещо повече, с изненада откри, че си го бива в това. А децата го обичаха. Също и го уважаваха. Нито веднъж не му се наложи да вдигне ръка дори срещу едно-едничко от тия копеленца. Правичката да си кажем, повечето от тях като че малко се побояваха от него. И учителите също, ако става въпрос. И училищният съвет, веднъж-дваж. Дали като го погледнеха в очите, виждаха димящи трупове, натрупани на купчини по десетина? Беше ли придружаван от призраци, когато вървеше по коридора? Не знаеше. Но след като веднъж проумееха, че той няма да ги намуска в лицето или да ги гръмне, се отпусаха. Поотпусаха се, тоест. Повечето.

След време и той се отпусна. Обичаше децата — позволяваше си да ги обича — така, както си мислеше, че вече не е способен. Когато се върна от войната, способността му да обича беше под сериозно съмнение — трябваше само да хвърлите един поглед към димящите развалини на брака му или може би да попитате полузабравените му близки. В цивилния свят силата на звука беше много по-ниска, но той все така крещеше. Беше наясно, просто явно нищо не можеше да направи. Мина му през ума да налапа дулото. Ала като се замисли,

реши да рискува. Тъй де, какво имаше да губи? И затова веднъж, когато излови оня малкия, дето се казваше Дашаен Утринно Цвете Менендес... Нивга нямаше да забрави това име, защо да причиниш такова нещо на едно детенце, баси?! Та, като излови малкия Дашаен да зяпа пластмасовата чиния с макарони със сирене на бюрото му така, както хърбичките в Сомалия гледаха пакетите му с хранителни дажби, той отведе момчето настрана — мислеше си, че може би е бедно или пък майка му е наркоманка, някаква такава тъжна простотия. Кой не можеше да извади пари за един проклет сандвич бе, еба си? Тук беше Америка, за Бога!

Обаче излезе, че майката на малкия Дашаен имаше много пари. Тя беше флеботомист или нещо такова. Проблемът не бе в парите, а в това, че татко му изповядваше някаква хипарска религия и бе учил малкия Дашаен на ненасилие, на това да си обсъждаш проблемите и на всичките му други глупотевини там. На родителската среща Ъруин изтъкна колко тъпа е тая идея и оня смахнат шибаняк заприказва за Ганди. Човекът явно си беше ненормален и заради това малкият Дашаен страдаше. Ъруин, самият той достатъчно запознат с проблемите на ненормалните родители, го съжали. Показа се, че малкият не беше задръстеняк, нищо подобно, а просто затормозен от ужасното възпитание, което прилагаха върху него. Трябваше му само да го светнат. Когато Ъруин проумя това, той тегли една благодарствена молитва на Бог, в когото всъщност не вярваше, и се зае да му осигури въпросното просветление. Научи Дашаен как да сритва другите копеленца в топките, да им разкървавя носовете, да се промъква зад гърба им и да ги пляска с две ръце по ушите — даде му основата. Всъщност с това последното може и да бе попрекалил — Дашаен се престара и един от другите минипичове получи малко нещо трайна загуба на слуха. Но след това всички харесваха Дашаен и никой вече не му крадеше парите за закуска, тъй че принципно завършекът бе щастлив. Следващата година малкият Дашаен постъпи в гимназията. Ъруин смяташе, че повече няма да го види. Но по-нататък, в един дъжделив декемврийски ден, той излезе до пощенската кутия пред къщата близнак, в която държеше квартира. Спомняше си го идеално. Беше 18-и, събота. Училището бе в зимна ваканция. Съседите, семейство Майкълсен, имаха две малки дечица и всички заедно кичеха елхата. Беше два часът следобед. Ъруин бе ударил осмия си скок.

Чуваше през стената коледни песни — оная за добрия крал Венцеслав, за звън-звън-звънчетата, за баба, дето я сгазил шибан, тъп елен. Тия простотии не го засягаха. Не завиждаше на Майкълсен. Радваше се за тях. Не му се въртяха мисли, че се е издънил в живота. Да се натряскаш сам до апокалипсис, просто е онова, което правят ергените по Коледа. Освен това не се сецаше за пушката в ъгъла на шкафа. Ама хич. После отвори пощенската кутия и, чудна гледка, малкият Дашаен му беше изпратил коледна картичка. Извади я с разтреперани ръце от кутията, отвори плика и я прочете още там, на място. Тя гласеше:

Скъпи Ъруин,

Весела Коледа! Знам, смотано си е, ма исках да ти я пратя тая картичка да знаеш, че с мен сичко е нарет. В гомназията е тъпо ма пък си е и бая готино рийш ли. Сигор нямаше да е, ако не бех те срещнал. Исках да си наясно, че съм наясно. Исках да благодаря. Бих те поканил на кол. обяд, ама сметам, че татко се тъй си е откачалка.

Дашаен

п.п. фанах си гаже. На снимката е тя. Секси е а?

Щом го прочете, Ъруин се прибра в своята половина от къщата близнак и се разрида — за пръв и единствен път през живота си. Рева цял час без прекъсване, а после изля остатъка от скоча в канавката, пусна телевизора и гледа Чарли Браун. Преди да си легне, сгъна картичката и я сложи в портфейла си. Тя щеше да стои там чак докато умре.

Не след дълго му стана по-добре, дойде малко от малко на себе си, чувстваше се способен да върши онази работа, в която го биваше. В края на учебната година напусна училище. На всички им олекна, макар и да не казаха нищо, защото бяха твърде учтиви. Или пък изнервени. Каквото — такова.

II

Сега, в една слънчева октомврийска утрин, когато последното дихание на вирджинското лято витаеше във въздуха, Ъруин насочи наетата си кола — смотана колица Форд Фокус — към едно празно място на паркинга и спря сред пръски от чакъл. Това накара двете ченгета, които пушеха и си разправяха опашати лъжи зад ъгъла на затвора, да го изгледат на кръв. Ъруин им се ухили и им махна. Хич не му пукаше.

Слезе от колата и се огледа, а после се изплю по посока на табелата с надпис „Окръжен затвор“. Провикна се към ония двамата, засмукали „Марлборо“:

— Тая гадория ще ви убие, да знаете! — После докосна шапката си и им се ухили. — Само да си кажа.

По-младото ченге се взря в Ъруин над тъмните си очила, все едно не вярваше на очите си. По-старото се засмя.

— Ще го запомня — рече то. Всъщност Ъруин грешеше. На ченгетата им оставаха няма и два часа живот, ала пушенето нямаше как да е замесено в тая работа.

Фоайето на затвора си беше като на всяко друго правителствено здание, построено през последните двацет години — стени от сгуриени блокчета, боядисани в светлобежово, тъмнобелезникаво или някакво такова, подове, застлани с линолеум — евтин, ама ега ти лъскавият — и сива чешма, която пускаше хладка вода с вкус на пикня. Ъруин все пак пи. Беше жаден, а и по-гадна бе пил.

Докато се оглеждаше из фоайето, той преброи поне половин дузина шмъркачи на метамфетамини в различни стадии на пристрастяване, двама пияници и едно рижаво хлапе, което, по мнението на Ъруин, го тресеше шибана шизофрения.

Той отиде до прозорчето под табелата с надпис „Регистратура за посетители“ и извади значката си.

— Ми аз съм Ъруин — подзе той. — От Държавна сигурност съм. Идвам при...

Служителят, дундест мъж в зелена униформа с надпис „Отдел Затвори — Вирджиния“ на единия джоб и „Роджърс“ на другия,

изобщо не вдигна очи.

— Попълнете това — каза той и му бутна един формуляр през процепа в стъклото.

— Може ли да получа...

— Попълнете го — повтори представителят на властта. — И после ще си приказваме.

Ъруин въздъхна. Формулярът беше цели три листа, общо шест страници. Докато приключи, пред него се беше заформила бая дължка опашка. Зае мястото си зад една дебелана с мръсни крака и кльоцаво момиче, към шестнайсетгодишно, с кофти татуировка на Линърд Скинърд на гърба. Ъруин леко се изненада, като видя тая татуировка. Когато тази малката се е родила, Рони ван Зант е лежал в гроба от едно десетина години, ако не и повече. Но, замисли се той, за определен демографски слой Скинърд ще са вечни. Като Елвис или Дева Мария. Дебеланата имаше синче на име Били, изловено с един камион откраднато сирене.

Сирене?!

Излезе, че на Били му било за трети път да приема крадена стока и затова щели да го приберат на топло за бая дълго време. Мамичка ревеше шумно и безспир и току повтаряше разни неща като „Аз тия момчета ги възпитавах как си требе“. Кльоцавото момиче неохотно ѝ подаваше салфетки и чат-пат казваше нещо като „не знам изобщо какво си е въобразявал“, и покровителствено се тупаше по корема. Ъруин се догади, че някъде след шест месеца поредният обречен идиот ще заеме мястото на Били на паркинга за фургони.

Петнайсет обилно облени в сълзи и сополи минути по-късно той отново се намери пред гишето. Не си направи труда да приказва, само подаде формуляра и зачака присъдата. Като ветеран от Армията на бюрокрацията с тринайсетгодишен стаж бе почти уверен, че го е попълнил както трябва, но с един определен вид задници човек никога не можеше да е сигурен.

Дундестото ченге прегледа внимателно формуляра, всичките шест страници на трите листа. След малко кимна.

— Изглежда наред — рече той с явно разочарование. — Ще трябва да ми покажете два документа за самоличност, офицер... — Той млъкна и се вторачи във формуляра. — Лефингтън? Ъруин Лефингтън? — И за пръв път вдигна очи.

— Това съм аз — отвърна Ъруин и вдигна значката си.

— Да не би да сте... Не сте онзи Ъруин Лефингтън, нали?

„Их, мамицата му — помисли си той. — Почна се.“

Ако съжаляваше за нещо в тоя живот — а така си и беше — то бе, че даде на оная тъпанарка да напише книгата за него. По онова време това изглеждаше безобидно, обаче книгата доведе до филма. И когато филмът излезе, в него бяха натурали всичките й писания.

— Сигур не съм.

— Старшина Ъруин Лефингтън? Рота Б, втори батальон?

Ъруин само го погледна. За пръв път от сума ти време си припомни вкуса на прах и бездимен барут. Опита се да се вкопчи в образа на малкия Дашаен, в коледната картичка, но внезапно усети как се дави.

— Втори батальон на петнайсата дивизия?

— От доста време не съм там — рече Ъруин. Говореше много кротко. — Ако може просто да...

— Джим Роджърс ми е брат — каза дебелакът.

При тези думи Ъруин вдигна очи — вече не се давеше.

— Как е сержант Роджърс?

— По-добре, сър. Доста време беше голяма мъка, но сега се справя добре. Наскоро му се роди син, миналия май.

— Не ми викай „сър“. — И след малко додаде: — Как е кракът му?

— Прилично се придвижва. Поне сега. На Министерството по въпросите на ветераните му бе нужно доста време, докато го нагодят както трябва.

Новината, че Роджърс се справя добре, помогна. Мъничко.

— Брат ти е свестен човек — каза той. — Кажу му, че съм питал за него. А сега ако може...

— Сър, той ни разказа за вас — рече дебелият представител на властта. — Каза ни какво сте извършили.

Ъруин запристъпва от крак на крак. Подобни простотии неизменно го притесняваха. Мълчанието се проточи.

— Брат ти е свестен човек — повтори той.

— Брат ми казва същото за вас. Не, не е вярно. Казва, че сте велик човек. Казва, че сигурно сте най-добрият войник, обличал някога униформа, и кораво копеле, дето трябва да му извадят тапия за кораво

копеле на туй отгоре. — Дебелият служител на закона го гледаше с изпълнени с обожание очи. Говореше с разтреперан глас. — Той казва, че сте му спасили живота — и неговия, и на всички...

— Благодаря! — изръмжа Ъруин. После по-спокойно додаде: — Всичкото това... Всичкото това много го раздухаха.

— Брат ми разправя друго, сър. А после му се случи нещо ужасно. Извинявайте, че ви накарах да ги попълвате тия формуляри! Да знаех, че сте вие, никога не бих! — Устните му трепереха. — Много извинявайте.

— Няма нищо.

— При кого идвате?

— При един на име Стийв Ходжсън.

Лицето на служителя се навъси.

— Убиецът на ченгето? Каква работа имате вие с него?

Ъруин, хитрецът му, намери изход.

— Не мога да говоря за това — излъга той. — Въпрос на национална сигурност.

— Сериозно?

— О, да! — Виждаше как братът на Роджърс му повярва напълно. Стана му малко съвестно. Не чак толкова съвестно, колкото ако беше продължил разговора, но все пак кофти си беше. — Да, сериозно. Строго секретно и прочие там дивотии, баци. Кажи на сержант Роджърс, че съм питал за него.

— Непременно, сър. — Той се поколеба. — Може ли... Ще може ли да ми дадете един автограф?

Ъруин прецени възможностите. Едната беше да попребие малко тоя до несвяст. Понякога вършеше работа. „Обаче обикновено като получат автограф, ме оставят на мира.“ Пък и фойето бе фрашкано с камери за наблюдение.

— Да, разбира се.

Служителят му подаде папка с празен лист. Ъруин се подписа и му я върна. Братът на Роджърс пое автографа и с разтреперани ръце го прибра в едно чекмедже.

— Ще трябва да ви пратя в параклиса.

— В параклиса?

— Да. Стаята за посещения е пълна — освен ако не желаете да изчакате.

— В параклиса става. — Тоалетната сигурно щеше да е читава. Искаше само да излезе, да се махне от брата на Роджърс и от безкрайния парад на гадорията, който се спотайваше, разтреперан и алчен, под повърхността на неговите дрънканици.

III

Братът на Роджърс претърси чантата му и му взе оръжието, но му остави лаптопа и папките. Докато го претърсваха, друг служител се въртеше наоколо и шушнеше. Затова Търуин не се изненада, когато трети тип — цял заместник-шериф! — му подаде пропуска за посетители и го поведе по дългия коридор към параклиса. „Сигурно е с най-високия чин в сградата“ — помисли си Търуин и се стегна.

И, много ясно, щом стигнаха до стоманената врата...

— Аз, въъ... четох... четох оная книга, дето я написаха за вас. Попрочетех я. За онова, дето сте го свършили в... Как се произнася името на онова място?

— Натанз — отвърна Търуин.

— Вярно ли е наистина, че...

— Не — отсече Търуин. Можеше да изкара седмици наред, без никой да го познае, обаче имаше и дни, когато му се струваше, че с когото и да се сблъска и той има и най-слаба връзка с военните, той или е чел книгата, или е гледал филма, или е гледал онова по канала „Хистъри“. Денят се заформяше като такъв. — Пълна тъпотия. — „Да взема да си пусна брада ли?“

— А... Аз не чета много, но...

Търуин влезе в параклиса и затвори вратата след себе си. Вътре се огледа. Работата му го отвеждаше сегиз-тогиз по затворите, но за първи път попадеше в затворнически параклис. Помещението беше към двайсетина стъпки на ширина и на дължина и без прозорци. Миришеше на боя. Бе очаквал редове от метални сгъваеми столове — сградата беше от тези — но вместо това видя шест бетонни пейки, застопорени за пода, всяка — достатъчно широка, че да побере трима-четирима души. Интересно, не се виждаха кръстове. Може би заради политическата коректност? Единствените истински предмети бяха най-обикновен чамов подиум отпред и картина в рамка на стената.

Като нямаше какво друго да прави, а не жадуваше да отпусне своя задник на средна възраст върху бетонна пейка, Търуин отиде да разгледа картината. Не беше лоша, ама и добра не беше. Притежаваше елементарния, грубоват реализъм, характерен за средновековната

иконография и затворническите татуировки. Дребен мъж с мургава кожа — Исус? Мохамед? Някой друг? — стоеше в центъра на картината. Слънцето зад него печеше и оставяше лицето му в сянка. Той протягаше ръце и благославяше пъстра сбирщина от хора и животни, събрани на светло. Светият пич и богомолците му бяха обкръжени от мрак.

Вратата на параклиса се отвори. Влезе тип на средна възраст с панталон в цвят каки и оплескана с брилянтин фланелка „Айзод“.

— Ти ли си Лефингтън?

— Казвай ми Ъруин. Да.

— Аз съм Лари Дорн.

— Да, здрасти. Къде е малкият? — Дорн беше общественият защитник на Стийв Ходжсън.

— Ще дойде. Помолих ги първо да ни дадат малко време. Искях да поговоря с вас.

— Разбира се — отвърна Ъруин. — С удоволствие. — Това беше лъжа. Бяха разговаряли по телефона няколко пъти. Дорн, по мнението на Ъруин, правеше впечатление на торба с лайна. Но той контролираше достъпа до тоя младок Ходжсън.

Докато Дорн преглеждаше документите, Ъруин се занимаваше да зяпа картината. На пръв поглед обкръжаващият мрак бе непрогледна чернилка, но от правилния ъгъл се забелязваше, че не, не беше точно така. Боята бе положена на пластове. Ако го погледнеш както трябва, в мрака се забелязваха фигури, може би дяволи, и...

— Всичко изглежда наред — рече Дорн.

— Да. На мен не ми дреме особено за вашето момче, ако това има значение. Единствената причина да разговарям с него е, че той може да знае нещо за един друг случай.

— Какво облекчение — заяви Дорн с преливащ от сарказъм глас.

— Не сте особено привързан към него?

— Не. Познавах детектив Майнър. Дъщерите ни понякога си играеха заедно.

— Проблем ли ще ви бъде да го защитавате?

Дорн сви рамене.

— Че какво ли има за защитаване? Намерили го пиян до несвяст, излегнат на масата в трапезарията на Майнър. Пушката, убила Майнър, била в ръцете му. По нея имало негови отпечатьци. — На

Дорн като че му се искаше да удуши собствения си клиент. „За защитата работата хич не изглежда добре.“

— Само неговите отпечатьци?

— Не, и на Майнър също. И отпечатък от палец върху ключа за осветлението, който все още не сме установили чий е.

„Установили сме го — помисли си Търуин. — Само че ти още не знаеш.“

— Друго има ли?

— Например?

— Например каквото и да е.

Дорн стисна уста и се замисли. После сви рамене.

— Да. Ето това. — Той се разрови в една папка и му подаде пачка снимки 20 на 25 см от местопрестъплението.

— Що карантия виси по тоя бюфет — установи Търуин. — Знаем ли чия е?

„На Карълайн може би? Или на Лиса?“

— Все още очакваме резултатите от лабораторията.

— Обаче е извършено с пушка. Същата ли?

Дорн вдигна вежда.

— Добро око имате! Да не сте от съдебномедицинския?

— Не точно. — Беше убил много хора с пушка. — Ей това там, чини ми се, е парче от бял дроб. Не е на жертвата... — „Неговият бял дроб беше пръснат главно из кухнята“ — А пък тоя младок Стийв си е жив и здрав и си ходи наляво-надясно, тъй че сигурно и негов не е. Да сте се запитали за това?

— Не, не сме. За какво намеквате?

Търуин въздъхна. „Тоя как го е избутал това следване по право?“

— Някой тръгнал ли е да търси тая негова тайнствена мацка?

— Коя? — попита Дорн. — Оная от бара? Той си я е измислил.

— Мислех, че имате свидетели, които са ги видели заедно.

— Имаме. Само че друго, освен тях нямаме. Ако тя някога е влизала у Майнър, не е оставила никакви отпечатьци от пръсти, от стъпки, даже и някой заблуден косъм! Знаете ли колко е трудно да минеш из нечия къща и да не оставиш никаква следа?

— Де да знам. Мъчничко ще да е. Обаче работата е там, че тя е оставила отпечатък.

Дорн се навъси.

— Шегувате се.

— Не.

— Кой, онзи на ключа за осветлението ли? Нямахте го в ИАСИПО — отвърна Дорн. Имаше предвид Интегрираната автоматизирана система за идентификация на пръстови отпечатъци на ФБР.

— Правилно — рече Търуин. — Няма го. — Възнамеряваше да остави тази фраза да увисне във въздуха, натегнала от всякакви злокобни намеци за информацията, до която има достъп, но тъкмо тогава вратата на параклиса издрънча и се отвори. Това разочарова Търуин. Развали момента, еба ти.

Още един служител влезе, приклешил в ръце кльошав бял мъж с къса кестенява коса. Търуин разпозна Стийв Ходжсън по полицейската снимка. Служителят го бутна към Търуин така, както се изхвърля чувал с боклук на сметище.

Търуин го изгледа от горе до долу. „Това той ли е? Само това ли?“ Не беше точно младок, вече не. „Може би в началото на трийсетте?“ Облечен беше в оранжев затворнически комбинезон, избелял и оръфан по краищата. Татуировки не се виждаха. Не приличаше на наркоман, но очите му щъкаха насам-натам, будни и може би в лек шок.

Дорн кимна на охраната:

— Благодаря.

— Трябва да ви заключа вътре, господин Лефингтън, сър — рече охранителят. — Много съжалявам. Трябва да кажа обаче, че за мен е чест да...

— Няма проблеми — прекъсна го Дорн. — Благодаря.

Охранителят, вкиснат, че са го отрязали, затвори вратата.

Младокът Ходжсън незабавно заразпитва Дорн за някого си на име Пийти и дали Дорн е чул нещо за него. „Кой пък е тоя Пийти, еба ти?“ Отбеляза си го наум, но не ги прекъсна.

Дорн погледна пича, като да беше шибан идиот.

— Ти нямаш ли си по-големи грижи?

Търуин забеляза отчаянието в очите на Стийв, но той успя да му попречи да проникне в гласа му.

— Да, знам. Само се питах дали...

— Добре де, добре. Приятелят ти се обади. Каза, че е взел кучето ти. Само това мога да ти кажа.

Ходжсън кимна и се поусмихна. Напрежението видимо го отпусна. Замъкна се до една бетонна пейка, тънките му сини затворнически пантофи се тътреха по лъскавия линолеум. Оковите не му оставяха кой знае какво пространство за движение.

„Обвинен в предумишлено убийство и единственото, за което го е грижа, е кучето му?“ Когато се приближи достатъчно, Ъруин се изправи и протегна ръка. Стийв като че ли се стресна, но след малко се пресегна, изпъна веригата и стисна леко дланта на Ъруин.

— Аз съм Ъруин — представи се той.

— Стийв Ходжсън. — Той се позамисли малко. — „Приятно ми е“ не е съвсем точно, но признавам, че съм любопитен. С какво мога да ви бъда полезен, господин...

— Аз съм Ъруин — повтори Ъруин. — Винаги ми казвай Ъруин. — При тези думи Стийв присви очи.

„Сигурно се пита дали го играя доброто ченге.“

— Надявах се да имам възможност да ти задам някои въпроси. Нещо против да те наричам Стийв?

— Не. То все тая. — Стийв се настани на една пейка. — Сигурно не ви се намира цигара, нали? Бих надънил един шут на бебето Исус за едно „Марлборо“.

— Съжалявам, не пуша. Тютюн за дъвчене? — Ъруин забеляза, че той отстъпи две-три крачки назад, за да си подпре гърба на стената. И Ъруин беше направил същото.

Стийв се замисли.

— Ще пропусна. Благодаря, все пак.

— Прочетох ти досието — рече Ъруин. — Ако онова, което разправяш, е истина, като че си се прецакал здравата и безвъзвратно.

Стийв му пусна крива усмивка.

— Да. Странно, ама и на мен ми хрумна същото.

— Някаква идея защо тя ще иска да постъпи така?

Стийв отново като че се сепна.

— Ти ми вярваш?

— Още не знам. Не си казал кой знае какво.

Стийв погледна обидено Дорн. Дорн не криеше факта, че според него жената, ако изобщо е съществувала, е ужасно удобна версия.

— Досега сякаш никой не се интересува. Но нека отговоря на въпроса ти — не. Нямам представа защо тя ще иска да постъпи така.

Нито пък който и да било друг, ако става въпрос. — Ала щом го каза, нещо трепна в очите му.

— Съвестта ти е чиста, така ли?

Стийв го изгледа продължително и преценяващо.

— Ти май почти нищо не пропускаш, а? Не. Съвестта ми не е чиста. Много отдавна аз извърших нещо. Мой приятел пострада. Родителите му ме намразиха, вероятно дотолкова, че биха извършили нещо подобно, стига да се бяха сетили, но Силия умря от инфаркт преди седем години, а на другата година Мартин се застреля.

— Тъжна работа, еба си — изкоментира Ъруин.

— Подиграваш ли ми се?

— Не — отвърна Ъруин. — Схващам, ако това има значение. И аз съм свършил сума ти дивотии, които бих искал да върна назад. Сън не ме лови заради тях някои нощи.

Стийв се вгледа в него, после се поотпусна.

— Добре. Извинявай.

— Смяташ, че тая мацка, Карълайн, има нещо общо с това?

Бръчки се вдълбаха в челото на Стийв.

— Не виждам как може да има — рече той. — Обаче в нея има сума ти неща, които изобщо не разбирам.

— Защо не почнеш от самото начало — предложи Ъруин. — Разкажи ми всичко, което помниш. Недей да бързаш. Имам цял ден на разположение.

IV

— И после чух някакъв тип зад гърба ми — разказваше Стийв. Говореше вече близо час. Имаше добра памет за визуални подробности и недотам добра за точните изказвания от разговорите. Описанието му на шантавото облекло на жената — колоездачен клин и гети?! — беше едновременно интересно и изненадващо подробно. Освен това, по професионалното мнение на Ъруин, звучеше като истинско. „И да лъже тоя пич, той не го знае.“ Той просто нямаше представа какво са му сторили, нито пък защо. И това натъжаваше Ъруин, еба ти.

— И тогава оня... Майнър... Той каза нещо в духа на „Арестуван си“. Поне два пъти го повтори. Държеше се бая странно, все едно не беше наясно какво става. Като зашеметен, сещаш ли се?

— Какво се случи след това? — попита Ъруин.

Стийв погледна надолу. Ъруин забеляза, че той избягваше да поглежда веригата около глезените си.

— Честно да си кажа, не помня. Помня как си помислих „Да му се не види, той има пушка!“ и горе-долу си представям лицето му, значи трябва да съм се обърнал. Но следващият ми ясен спомен е как се будя на пода. Нямах представа къде се намирам, а някакъв ме навикваше.

— Това сигурно е бил детектив Якобсен — рече Дорн. — Двамата с Майнър бяха приятели. Нея сутрин трябваше да ходят за риба. Той е открил тялото на Майнър и е извършил първоначалния арест.

— Благодаря — излъга Ъруин. Хич не му пукаше за Якобсен. Той замислено почука с химикалката си по бетонната пейка.

— Значи отричаш да си го убил? Майнър?

— Има ли значение?

— Сигур не — отвърна Ъруин. — Ама съм любопитен.

— Като че ли да. Отричам го, искам да кажа.

— Като че ли? — възкликна невярващо Дорн.

Стийв сви рамене.

— Както казах, не помня. Последният ми ясен спомен беше, че е жив. Когато се освестих на другата сутрин, беше мъртъв. Нямах

никакви ядове с този човек. — Той въздъхна. — Наистина, ще ми се да се бях прибрал и да си бях легнал. Не знам това на него дали щеше да му помогне, но аз сигурно щях да съм си вкъщи с кучето си.

— Ти все пак мислиш, че го е убила тя?

— Пич — изрече Стийв с неподправена епична откровеност. — Представа си нямам, еба си.

Ъруин изчака за още, но това беше всичко. „Той няма какво повече да каже.“ Замисли се.

— Добре — каза той след малко. — Мисля, че беше доста откровен с мен. Оценявам го. Много мъже, с които разговарям, ме лъжат само защото им харесва как звучи. Затова ще ти спестя танцовите си врътки. Имам информация за тази жена — не е много, но ми се намира — която би могла да е от полза за твоето дело. Може би.

Стийв примигна.

— Давай.

Дорн вдигна поглед от документите си.

— Почти сигурен съм, че името на жената, която си срещнал, е Карълайн Сопаски. А казаното от теб досущ съвпада с малкото, което знаем за нея.

Стийв видимо се заслуша внимателно, може би дори у него се породила надежда. Мълчеше си.

— Слушам — каза Дорн.

— Както казах, аз работя за Държавна сигурност. Специален агент съм. Нещо като специалните агенти на ФБР, само че не ни се налага да носим костюми, ако не искаме. — Днес си беше облякъл сива фланелка и моряшкосин суитшърт с цип и качулка. Джинсите, които носеше, бяха същият размер като онези, с които отиде на празненството в гимназията по случай дипломирането си преди трийсет години.

— А с какво точно се занимаваш?

— Зависи. Много пъти просто проследявам интересни съвпадения.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, в днешно време Държавна сигурност е вързана кажи-речи за всичко. Нали го знаеш? Телефонни записи, търсене в интернет, библиотечни книги, банкови работи... всичко! Всичко това влиза в тая тяхна грамадна стая, проветрявана с климатици долу във Вирджиния.

От другата страна излиза купчина странни съвпадения, които биха могли да представляват интерес за такива като мен. И затова примерно ако един и същи пич си купува еднаква разфасовка изкуствен тор от петнайсет-двайсет различни магазина „Хоум депо“, тази система може да забележи това. Схващаш ли?

— Май да.

— Или както е в този случай, да кажем, ченге пише рапорт. Те вечно пишат рапорти, завалиите. Отгоре на всичките обичайни простотии, които се случват с нас — прокурори, адвокати и прашасване, съществува и копие, което постъпва в онези машини във Вирджиния. И последния път един от изплувалите случаи беше...

— Моят? — попита Стийв, изведнъж заинтересован. — Намерил си нещо, което ме поставя извън подозрение?

— Не. Твоя не са го избрали. Там няма нищо необяснимо. Връзката, която кацна на бюрото ми, беше свързана с банков обир. Много смахнат банков обир, еба ти.

— Смахнат в какъв смисъл?

— Част от това е размерът на плячката — отвърна Търуин. — При повечето обيري човекът получава десет, може би петнайсет хиляди. Много често няма и толкова. Но този път са били по-скоро триста хиляди.

— Триста и седемнайсет хиляди — уточни Стийв. — Някъде толкова? — Цитира колко беше казала неговата тайнствена жена, че има в синята мешка.

Търуин кимна.

— Да, наистина. Същото ми мина и на мен през ума. Както и да е, обирът е доста успешен. Много по-успешен от повечето. Необичаен е. И затова компютърът се заинтересувал и ми го подхвърли. Едно нещо, което би могло да го обясни, беше дали извършителите са били обучени.

Стийв набърчи чело.

— Обучени? Обучени от правителството, така ли?

— Да, ако щеш вярвай. КГБ през седемдесетте провеждаше курс точно по това. Обучение за подклаждане на метежи или някаква такава простотия. И ние също, беше част от Кю — курса за зелени барети. Вече не, обаче голяма част от ноу-хауто още циркулира. Та, мен затова

ме привикаха. Получаваме такова повикване някъде веднъж на два-три месеца. Обикновено излиза фалшива тревога.

— Това важи и за тоя случай, освен ако не се появи причина да смятаме, че госпожица Сопаски е забъркана в някакви терористични простотии. По-неясното е точно в какво е забъркана. Защото банковите служители са ѝ помогнали да извърши шибания обир. Каква е тая работа?

— Какво говорите? — попита Дорн.

Ъруин сви рамене.

— Точно това, което казах. Към три след обяд госпожица Сопаски — твоята Карълайн — и още едно друго маце, с непотвърдена самоличност, влезли в клона на Регионалната банка на Средния запад в центъра на Чикаго, на Оук Стрийт. Имаме ги заснети от камерата във фоайето. Изчакват на опашката като послушни клиентчета само малко повече от три минути. Когато им идва редът, двете застават пред касиерката, госпожа... — Ъруин се втренчи в бележките си — ... Амрита Кришнамурти. Неидентифицираната жена ѝ заговаря спокойно в течение на 37 секунди. А после... абе, я по-добре го изгледай сам.

Ъруин включи лаптопа си. Въведе „Майкрософт нещо си там“, отдели няколко секунди, за да затвори порносайтовете, и натисна бутона play.

— Запис от камерата за наблюдение — обясни той. — От банката.

Стийв постави лаптопа на една от бетонните пейки. Дорн гледаше през рамото му.

— Защо е облечена така? — попита Дорн. Карълайн изглеждаше що-годе приемливо, макар и малко старомодно — джинси и мъжка риза с копчета, боса — но другата жена бе по хавлия и каубойска шапка.

— Представа си нямам, еба си — отвърна Ъруин. — Първото, което ми хрумна, беше „метамфетамини“, но не мисля, че е това. Твърде заспала изглежда.

— Освен това всичките ѝ зъби са още на мястото си — съгласи се Дорн. — Но може да е LSD.

Ъруин и Стийв го погледнаха.

Дорн сви рамене.

— Към половината от тия, дето ги хващат друсани с есид, са по хавлии. Има нещо в тая работа.

Те се позамислиха над това, после Ъруин отново кимна към лаптопа.

— Ей сега ще стане весело.

Жената по хавлия говореше на Амрита Кришнамурти. Карълайн ѝ подаде синя брезентова мешка като онези, в които си носиш нещата на фитнес. Госпожа Кришнамурти махна на другите две касиерки и те се събраха наоколо да слушат. Жената с хавлията поговори още няколко секунди, а после докосна всяка от тях по бузата.

После касиерките се разделиха и почнаха да пълнят пликове с пари. Работеха бързо и забавяха темпото само за да махнат „бомбите“ с боя между парите и от време на време по някоя банкнота.

— Това белязаните банкноти ли са? — попита Дорн.

Ъруин кимна.

Записът беше с продължителност малко под три минути. Когато той свърши, Стийв му върна компютъра.

— Всички са помагали — установи Дорн.

— Да. — Ъруин потисна порива да отдаде чест на Капитан Очевидност. Дорн му беше нужен. — Помагали са. Тая Кришнамурти е, кажи го де... управителката на банковия клон. Работила е там от над дванайсет години. Другите две са там от около година, всяка от тях. Никоя не се е гласила да фалира или някакви такива простотии. И ако са имали криминални досиета, нямаше да ги назначат на работа, на първо място. Обаче те направо си умират да я напълнят тая торба, не смятате ли?

Дорн кимна.

— Шантава работа.

Ъруин си помисли нещо, но не го каза на глас — „Май малко като пич, който десет години не си е навирал носа, в каквото не трябва, изведнъж да реши да извърши обир и да убие ченге?“. Или пък може би не. Но по-късно щеше да повдигне въпроса.

— Да, и аз си го помислих. Затова отидох да си поприказвам с тях. Изглеждаха достатъчно симпатични. Всички помнели къде се намират копчетата за алармата, не са изпаднали в паника, няма нищо такова, обаче нито една не е натиснала копчето.

— Казаха ли защо?

— Отначало не казваха. Увъртаха го като адвокати. Но след като успях да ги убедя, че няма да влязат в затвора, едната от по-младите проговори пред мен. Каза, че не е задействала алармата, защото „бях твърде заета да издирвам «бомбите» с боя и радиотрансмитерите“. Заяви го най-прозаично, разбирате ли? Попитах я защо ѝ е да го прави и тя каза, че нямала представа. Склонен съм да ѝ повярвам. — Търуин се усмихна кисело. — Мистерия, еба ти. Ще бъда честен — блокирах. Затова и дойдох тук.

— Как така? — попита Стийв.

— Надявах се да ти хрумнат някои бляскави идеи.

— На мен?

Търуин кимна.

— Прекарал си с нея повече време от всички. Нещо да ти е изскочило в ума от онова видео? Да ти е сръчкало паметта? — Търуин му даде една минута да си помисли. Погледът му отново се отклони към оная изхакана картина. Силуетите в мрака бяха изрисувани с черно върху черно, но почти се...

— Нали не смяташ, че касиерките са в комбина с тях?

— Не — рече Търуин. — Не смятам. Направих за тях каквото можах. Загубиха работата си, обаче не мисля, че ще ги съдят.

— И си сигурен, че жената от видеото е Карълайн?

— Отпечатъците съвпадат.

— Как откри името ѝ? Съвпадащите отпечатъци биха ти дали връзка между двата случая, но за името ти трябва нещо друго.

Умно хлапе.

— Регистри за ражданията — обясни Търуин. — Болничните.

Дорн присви очи.

— Не знаех, че това е технически възможно.

Търуин сви рамене.

— Научавай всеки ден по нещичко, а? Аз съм Големият брат, повече или по-малко. Имам достъп до всякакви простотии, дето ти няма и да се сетиш за тях. Не можахме да намерим кой знае каква информация за нея обаче, а пък нашите компютърджии бая си ги бива. Как му викат, извличане на данни? — направи се на тъпчо Търуин. Беше публикувал статии за извличането на данни.

— Чувал съм за това — рече Дорн. Търуин беше почти сигурен, че лъже.

— Както и да е. Смисълът е, че тия задръстеняци почти винаги изравят по нещо. Обаче не и този път. Почти съм убеден, че останаха на сухо, защото след една определена възраст просто нищо не може да се открие за госпожица Сопаски.

— Какво значи „след една определена възраст“? — попита Стийв.

— Ами, докато навърши осем години, май толкова, тя фигурира в регистрите като всяко друго дете. Регистри за ражданията, имунизация, училище... — Той се поразрови в папката си, изкара една снимка и я бутна по масата. — Това са второкласниците на госпожа Гилеспи. Карълайн е на задния ред.

Стийв разгледа внимателно снимката.

Ъруин зачака крушката над главата му да светне, но не би.

— Нещо друго да забелязваш на тази снимка?

— А трябва ли?

— Може би не. Аз съм имал много повече време от теб да я разглеждам. И може да ми се привиждат разни работи. Но погледни момичето на втория ред, третото отдясно. Да ти напомня на някого?

Това отне на Стийв още няколко секунди.

— Дали... хлапето отзад прилича на другата участничка в банковия обир. Оная, дето им приказваше. Същият нос, същата форма на лицето...

— Да — потвърди Ъруин. — И на мен така ми се стори. Името на детето е Лиса Гарза. Опитвахме се да открием какви ги е вършила горе-долу от четвърт век насам. — Той се втренчи в него. — Нищо не открихме и за нея. Аб-со-лют-но нищичко.

Дорн подсвирна тихо.

Щом видя, че са готови, Ъруин им сервира коронното блюдо — снимка от вестник. Заглавието под нея гласеше „Побеждаваме лятната жега! Карълайн Сопаски, 7 г., на свой ред се пуска по водната пързалка“. Ухилено момиченце без един преден зъб се спускаше по дълъг пластмасов улей сред ореол от искрящи водни пръски. Зад нея малка тълпа от деца се суетеше и си чакаше реда.

— А за тази какво ще кажеш? — попита той. — Да забелязваш нещо... — И млъкна. Подуши въздуха. Отначало не можеше да определи миризмата, а после успя. Кръв. Съвсем внезапно се върна в Афганистан. Посегна за несъществуващата пушка М-16.

В далечината чу женски писъци, после изстрел. Още два изстрела и басов, гръмотевичен смях.

А после — крясъци.

V

Трийсет секунди по-късно Ъруин чу как в ключалката изтрака ключ.

— Мамицата му!

Вратата се отвори и се показа братът на сержант Роджърс, коленичил на пода и обронил глава, а по бузите му се стичаха сълзи. Той посочи с лявата си ръка Стийв. Десницата му, забеляза Ъруин, беше счупена поне на две места.

— Той го направи — каза. — Моля ви! Имам бебе...

Ъруин имаше време само да отрази думите, когато главата на Роджърс избухна. Той се свлече на пода — краткият му тъп животец, за негово облекчение, беше свършил. А после една гад с най-безумния вид, мярвала се някога пред очите на Ъруин, прекрачи трупа и влезе в параклиса.

Беше бял, висок и мускулест, „здрав екземпляр“, както казваха едно време. Първата мисъл на Ъруин беше, че си е намазал тялото с червена боя като някое от ония племена в Колумбия. Не. Не беше боя. Кръв. Беше омазан в кръв от глава до пети. Тук-там по него бяха залепнали и парчета плът. Две-три педи от нечие тънко черво висяха от рамото му.

Здравенякът въртеше тежест с формата на пирамида, прикрепена към края на дълга верига. На другия край на веригата висеше нож с размер на мачете, монтиран към дръжка от жълт метал. „Това бронз ли е?“ — хрумна му и едновременно с това: „К’во става, бе?!“. Отначало Ъруин отказваше да повярва на очите си, обаче тоя тип вярно беше облечен с балетна пачка. „Хम्म — помисли си Ъруин. — Такова чудо не се вижда всеки ден.“

— Ештиийв? — произнесе грамадата. Погледът му сновеше между Ъруин, Стийв и Дорн и напомняше на Ъруин за предното оръдие на хеликоптер „Апачи“. Имаше странен акцент.

Ъруин не можеше да определи какъв. „С“-то звучеше по-скоро като „еш“ и твърде много разтягаше „и“-то.

— Тъъ... Стийв? — попита Дорн. — Стийв ли търсиш?

— Недейте, адвокат — обади се Ъруин.

Едрият впери очи в Дорн.

— Ештиииийв?

— Това е той! — Дорн посочи Стийв.

Онзи се ухили на Дорн до уши. Зъбите му бяха кафяви.

— Ештиииийв?

Дорн закима с комично въодушевление — в този миг приличаше повече на кувеец метъл, отколкото на адвокат.

— Да! — Той заръчка с пръст въздуха по посока на Стийв. — Той е!

— Адвокат, не мисля, че...

Бърз като пантера, грамадният се намери до Стийв. Той го обгърна с ръка и погали бузата му с острието на ножа. Професионалният поглед на Ъруин забеляза, че то е ковано на ръка. „И това също не е често срещана гледка.“ Изглеждаше много остро.

— Ештиииийв?

— Ъм, да — потвърди Стийв. — Аз съм.

Здравенякът продължи да прокарва ножа нагоре-надолу по бузата на Стийв, но не натискаше толкова силно, че да пусне кръв. После, с движение, толкова бързо, че погледът на Ъруин не успя да го проследи, тежестта в края на веригата смаза и отнесе долната челюст на Дорн. Тя буквално изчезна. Вероятно част от нея бе натикана в гърлото му, обаче останалото се пръсна насам-натам.

— Добромче — каза грамадата на Стийв. — Идваш.

По погледа на Дорн се разбираше как той осъзнава, че нещо е станало, но не и какво точно. Той посегна и полека заопипва долната половина на лицето си. Горедолу, когато разбра, че нещо липсва, първите капки кръв закапаха по фланелката му. Очите му се разтвориха широко.

— ОООООООХ! — изстена той. — ОООООООХ! — Заподскача на пейката като детенце, което има пиш. — ООООХ! ООООХ!

И Стийв, и грамадата гледаха Дорн: Стийв — ужасен, а грамадата — с лека развеселена усмивка с трапчинки, цъфнали от двете й страни. След малко той започна да имитира подскачането на Дорн. Погледна Стийв и Ъруин така, както гледат мъжете, когато се смеят с приятели. Посочи Дорн и каза:

— Оох! Оох!

Стийв като че не забеляза. Очите му бяха вторачени в съсипаното лице на Дорн. Усмивката на едрия поувежна. Той се обърна към Ъруин. Видяното отново не му се хареса. Усмивката му угасна. Той сви рамене. Частица от секундата по-късно копие то от другата страна на веригата проблесна и се заби чак до дръжката в очницата на Дорн. Острият му край изскочи от тила, жълт и окървавен. След пауза, продължила колкото Ъруин да забележи изящната сребърна верига, свързваща дръжката и китката на едрия, то проблесна пак. Дорн се строполи напред и главата му думна с трясък в бетонната пейка. Кръв и водниста течност потекоха от окото му и започнаха да се събират на локвичка.

Мълчанието сякаш беше оглушително.

Здравенякът се наслаждава на изразенията им доста дълго. Намигна на Ъруин, а после развъртя отново тежестта, окачена на верига.

Ъруин разбра, че сега ще умре. После умът му — малкият му хитър ум, отнасял се тъй любезно към него през всичките тези години — пак се задейства. Той огледа нелепото облекло на мъжа — кафяви мокасини с отрязани върхове, лилава пачка... пачка! Баси!... Бронежилетка, сигурно израелска, и червена вратовръзка. Сети се за жената, извършила банков обир по хавлия и каубойска шапка.

— Я кажи — рече той. — Случайно, да не би да познаваш една мацка на име Карълайн?

Грамадата вдигна вежда изненадано.

— Карълайн? — Въртенето на веригата се забави. Само мъничко.

Ъруин, чиито инстинкти бяха ошлайфани до най-фина острота от десетилетното вземане-даване с убийци, се сети, че номерът е да не проявяваш паника. „Ако забележи страх, това ще го възбуди.“

— Да — каза той небрежно. — Карълайн. И Лиса също.

— Карълайн кажш?

— Ъ? — Той сложи длан на ухото си. — Я пак, приятел?

— Карълайн... кашваш. — Той размаха ножа, за да подчертае казаното.

С вързан на възел стомах, който му напомняше за единствения му опит за дълбинен риболов, когато хвана „ей толчаво нещо“, Ъруин каза:

— Да бе, ние с Карълайн се знаем от страаашно много време. Като ми е казала веднъж, все едно ми го е казала хиляди пъти: „Ъруин, ако някога нещо ти потрябва, каквото и да е, само трябва да ми кажеш името — Карълайн — и веднага ще дотичам!“ Големи дружки сме си ние с Карълайн.

Едрият объркано си набърчка физиономията.

— Карълайн?

— Да бе, Карълайн — кимна Ъруин.

Грамадата присви подозрително очи.

— Нобунунга?

— Да бе, да. Нобунага. И той също, да.

И веднага разбра, че е казал не каквото трябва. Не Нобунага, а Нобунунга! Их, мамицата му. Очите на едрия се присвиха и той отново завъртя пирамидата. Ъруин си мислеше: „Като я метне, се извъртам надясно, извъртам се надясно и награбвам веригата, ако мога, обаче той е толкова бърз, еба ти...“

Здравенякът примигна и се наведе напред, набърчил чело. После очите му се облешиха и напомниха на Ъруин как изглеждаше братът на Роджърс, когато разпозна името на Ъруин на формуляра. Той го посочи с пръст.

— Ти... Ъруин?

— Ъмм...

— Натанз? — Едрият се хвана за рамото, все едно е ранено, а после се направи, че стреля с автомат, размахва го насам-натам и еднолично потушава атака на далеч превъзхождаща го войска.

Ъруин обмисли отговора му в светлината на израелската бронезилетка и очевидната невменяемост на тоя тип. „Абе, майната му“ — помисли си той.

— Да. Натанз.

Едрият вдъхна, спря да върти пирамидата, а после изведнъж зае нещо като щатската военна стойка „мирно“, ама не съвсем — разкрачът му беше бая по-широк, а гърдите му стърчаха малко прекалено за войник. После изправи копие в лявата си ръка в идеален вертикал — парадна стойка „свободно“? — вдигна десница, свита в юмрук, и се думна с нея по гърдите. След това произнесе нещо на език, нечуван досега от Ъруин.

Ъруин нямаше намерение да му отдаде чест в отговор — не и на тоя! — но отново кимна. „Пак такъв ден!“

Надолу по коридора чу тракането на куршуми, сипеци се по застлания с плочки под, тиха ругатня, далечно прищракване на пушка. „AR-15, сигур. Ченгетата още се мъчат да оказват съпротива.“ И Ъруин, и здравенякът погледнаха към вратата. Здравенякът се намръщи — гледката навън не му допадаше. А после просто ей така изтресе Стийв в ченето. Стийв се свлече, замаян, но не и напълно изключил. Едрият го метна на рамо и двамата изчезнаха в коридора.

Ъруин чу изстрели, после писъци, а сетне басов, гръмотевичен смях. Чувстваше се жив така, както не се бе чувствал след Афганистан. Във вените му туптеше енергия. Той стана и тръгна да си търси пушкало.

Онази, която чу откъм коридора — да, AR-15 беше! — бе цялата разкривена. Намери един пистолет в съблекалнята, но грамадата вече си беше отишъл. Стийв бе изчезнал с него. Ъруин проследи по коридора кървавата диря на боси стъпала. Блиндираната врата беше отворена и запречена от дебеланата с мръсните крака. Дупка колкото дланта му зееше в гърдите ѝ. През нея се виждаше голям кръвоносен съд, сигурно аортата ѝ, разкъсана на парченца.

Кльощавото момиче с татуировка на Скинърд, очевидно невредимо, коленичеше до нея и се взираше надолу с озадачено изражение.

— Бев? — повика то. — Бевърли?

Ъруин си помисли дали да не каже на кльощата, че Бевърли е при Рони ван Зант и Елвис, но не беше сигурен как ще се приеме това. Затова се задоволи само с потупване по рамото.

Фоайето беше залято в кръв. От металните столове, от лампите, от плота висяха черва. Подът бе осеян с дебели отломки от бронирано стъкло. И преди го беше виждал да се чупи — само веднъж, когато един снаряд с обеднен уран, изстрелян от А-10, тресна иракска лимузина. Прекоси фоайето — проверяваше пулса на всички подред, ама никой нямаше. По-старото ченге, което бе видял да пуши навън, беше обезглавено. И да беше главата му някъде тук, Ъруин не я виждаше.

Стоя над мъртвото ченге една дълга минута, стиснал устни, замислен. На запад проблесна светкавица. Някой пищеше във фоайето.

Той се наведе, бръкна в предния джоб на ченгето, извади оттам пакет „Марлборо лайтс“ и запалка „Бик“ и тръгна обратно към параклиса.

Щом влезе вътре, затръшна вратата с ритник. Избра си място, където можеше да наблюдава картината, и се приплъзна надолу по стената, докато задникът му тресна пода. Бръмченето на флуоресцентните светлини му напомни за облак мухи около труп. След няколко минути щяха да екнат сирени, да заприиждат линейки, барети, репортери. Изтръска една цигара, запали я, дръпна силно и се наслади на ударния прилив на никотин.

На пейката пред него стоеше снимката на Карълайн на водната пързалка от вестника. Най-отзад на двайсет и пет годишната фотография момченце, което ужасно приличаше на Стийв Ходжсън, към десетгодишно, си чакаше реда. „Да му се не види — помисли си Бруин. — Много ми се щеше да го питам за това.“ Горещата стена Исус, или който и да беше той, протягаше ръце и отпъждаше мрачните твари. Чу пак тътена от запад, този път по-близо.

Гръм.

ГЛАВА 5

КОКОШКАТА, КОЯТО ИЗВАДИ НАЙ-ГОЛЕМИЯ КЪСМЕТ НА СВЕТА

I

— Еха! — възкликна Алиан. — Не било майтап! Ти наистина си държиш лъвовете в задния двор!

— Да — потвърди Маркърс. — Също като в „Белязаният“! — Той се ухили и показа, по преценката на Алиан, златни зъбни насадки на стойност двайсетина хиляди бразилски реала.

„Колко ли ще е това в долари?“ Повече, отколкото изкарваше майката на Алиан за година от миене на подове, във всеки случай. Алиан само поназнайваше за „Белязаният“, но по тона му си личеше, че се очаква тя да се впечатли.

— Ооо, мило — каза тя усмихнато и прокара нокът от лакътя му надолу.

Тук все още чуваше шума от купона на около двеста метра зад тях — тътена на басите, смях, плискането на хора в басейна — ала бяха достатъчно далече и вече не виждаше голямата къща на Маркърс през дърветата. Стояха на бетонна алея между две дълбоки осветени ями, пълни с изкуствени камъни, сред които тук-там растяха храсти. Маркърс застана срещу нея и пристъпи мъничко невидимата граница „ние сме само приятели“.

— Едрият мъжкар е Дрезден. А това... — той посочи този вляво от нея, — ... е Нагасаки. Нага на галено.

— Мислех, че лъвовете имат грива?

Маркърс поклати глава.

— Само мъжкарите. Ти не гледаш ли „Дискавърри“?

Алиан се усмихна насилено. Като малка беше твърде бедна и нямаха телевизор.

— Тя е и дребна.

— Още не е пораснала съвсем. Според нас тя му е дъщеря.

Тя се обърна и погледна в другата яма, тази с мъжкаря.

Гласовете им бяха нарушили съня му. Сега беше буден и я разглеждаше с немигащи жълти очи. Тя потръпна и пристъпи малко по-близо до Маркъс.

— Много е едър.

— Живея нашироко! — Маркъс дръпна от пурата си и разпери ръце — жест, обхващаш ямата с лъвовете, четирийсетте акра ландшафтна архитектура и триметровия бетонен зид, опасващ землището.

Маркъс — Литъл Зи за познавачите на хип-хопа — живееше в имение в Кънектикът, някогашното убежище за почивните дни на управител на хедж фонд. Той обви с ръка раменете ѝ и я придърпа напред да огледа мъжкаря долу.

— Ей, искаш ли да събудя и нея?

— Не! — възкликна Алиан малко прибързано. — Не... Тоест, нека си спи. — Едрият лъв отпусна отново глава и затвори очи. Тя се сгуши в Маркъс и се удържа да не се разкиха от дима на пурата.

— Какво има?

— Нищо. — Но щом погледна спящия лъв, нещо дълбоко в нея се пробуди. Преди да стане модел, живееше в едно селце в Бразилия, близо до Пантанал. Нападенията на ягуари не бяха нещо нечувано там. Бяха убили неин съученик в четвърти клас. Веднъж видя фермер с обелен скалп, чието лице бе обляно в кръв.

— Те могат ли... могат ли да излизат?

Маркъс тръсна глава.

— Няма как! Ямата е четири и половина метра дълбока. Оттук не си личи, но стените се извиват под обратен наклон. И затова няма как да се захванеш за нищо. Няма как да излязат оттам!

— А... ами, добре — тя се опита да звучи убедено. — Еха, страхотно! Много е яко! Да се връщаме вече на купона?

— След малко. Първо трябва да ги нахраня. — Той се ухили. — Да ти се ходи за риба?

— За риба?

— Ела с мен. — Той заобиколи ямата и пое по една пътека, водеща вдън гората.

— Не знам, Маркъс... Тъмно е. — Тя погледна назад към къщата. Купонът беше в разгара си. Последният сингъл на Маркъс —

„Ръка на сводник“ — дънеше от уредбата. — Свърши ми виното.

— След малко ще ти сипем още вино! Ела де, трябва да видиш това! Няма такъв смях! — Гората зад него беше много тъмна, но часовникът му бе „Патек Филип“.

„И ще ме покани да участвам в клип. Може би.“

— Добре — каза тя. — Става.

II

Всяка нощ големият лъв сънуваше един и същи сън. Златни треви докосваха мустаците му. Ветрецът разносяше мириса на антилопа гну и зебра. Слънцето се бе снишило над хоризонта и сенките на баобабите се бяха издължили.

У дома.

В съня на Дрезден дъщеря му беше още мъничка. Той вървеше, а тя крачеше до него в сянката му, също както Дрезден бе вървял редом до своя баща. Той я учеше на основите на занаята: къде има извори за водопой, как да се прокрадваш към плячката тъй, че тя да не те подуши, думите, с които се отдава почит на Горския бог след успешен лов. Хубав спомен, хубав сън.

Но после сънят се измени.

Дрезден се закова на място с лапа, увиснала току над земята. Наостри уши, приведе се напред и се напрегна да чуе едва доловимия звук, понесен от вятъра. Нага също го чу, плътен и бръмчащ — приличаше малко на рев и малко на жуженето на сърдити пчели, само дето изобщо не наподобяваше нито един от тях. Метален звук.

Човешки звук.

— Чакай — каза той на Нага. — Наблюдавай.

Тя размаха опашка — знак, че е приела заповедта. Но Дрезден беше по-стар, отколкото е обичайно за баща на малка рожба, и почти бе забравил какво е да си млад и игрив. Той не забеляза дяволития ѝ поглед. Тогава я остави сама и тръгна през тревите — прилепен към земята, той напредваше бавно и безшумно. Насън не го бе страх, все още не. Но онази част от него, която не сънуваше, копнееше да върши нещо друго, каквото и да е, само не и това, да награби рожбата си и да побегне, да разкъсва и да руши, да натроши на парченца онези неща, докарали хорските звуци в неговия свят. Ала нищо не можеше да стори, разбира се. Тъй ставаше в съня му.

Дрезден се надигна в тревата и се изправи в цял ръст. Очите му блеснаха в здрача — две ярки точки-близнаци, обрамчени от мастилени сенки на гривата му. Преследваната от тях газела го забеляза и избяга. Не го беше грижа за това. Вниманието му бе изцяло

приковано от бръмченето, а миг по-късно — от кафявия облак прах, който го придружаваше.

Дрезден ги наблюдаваше тревожно. Той знаеше за хората и доста разбираше от пушките им.

После тревогата премина в ужас. Нага не го бе изчакала. Не бе наблюдавала. Вместо това вървеше към хората с цялата напереност на младостта. Пред очите му един мъж вдигна пушка на рамо, тя изщрака, блъвна дим и Нага се строполи. Дрезден с рев се хвърли през полето за последен път — нехаеше за опасността, искаше само да сграби плячката, посмяла да стори зло на дъщеря му, да дере и да разкъсва, да разкъса живота му на парченца.

Но докато ги нападаше, той видя как мъжете вдигат онези пръчки на рамо и усети как иглите се забиват в плещите и във врата му. И изведнъж краката му се огънаха.

Насън Дрезден разбираше, че ще се пробуди в далечна земя, в яма с високи стени, толкова гладки, че нямаше как да се изкатерят, и тъй високи, че не можеха да се прескочат. Никакъв изход. Животът се простираше пред него, по-страшен от всеки кошмар. Още по-страшно беше, че щяха да вземат и Нага. Той бе предал рожбата си. И знанието за това тегнеше като камък на сърцето му.

Той и малкото му щяха да се пробудят под непознати звезди и всички дни и нощи на живота ѝ щяха да бъдат отровени от хорските миризми и звуци.

* * *

Сега, много сезони по-късно и отвъд океана, Дрезде се сепна и се събуди. Видя човеците в ямата си — бяха трима и стояха много близо.

Дрезден се зачуди дали все още не сънува. Вдигна глава и подуши нощния въздух. Вонеше на дим. Хоризонтът пламтеше с неестествено сияние. Недалеч ревяха и дрънчаха машини. „Значи е истина.“ Той се вдигна на крака, изправи се и изръмжа издън гърди. За пръв път от много отдавна уменията му се пробудиха. Само да се приближат още малко, и щеше да скочи. Ако не, той щеше да се прокрадне до тях, да се престори на...

— Добър вечер — каза единия от тримата. — Молим за извинение, че се натрапваме. Не е от неуважение към вас. — Той говореше на езика на лова и го говореше идеално, макар и с едва доловим намек за тигров акцент, по всяка вероятност. — Вие ли сте онзи, когото наричат Острието на зората?

Дрезден примигна. Острието на зората бе името, дадено му от неговия баща. Мислеше си, че никога повече няма да го чуе пак. Смаян, той махна с опашка. „Да.“

— Чудесно. Така си и мислех, че може и да сте вие. Моето име е Майкъл. Известно време ловувах с прайда Червения вятър. — Той се огледа из ямата. — Там чух за вашите неволи.

Дрезден бе изгубил и ума, и дума. Червения вятър живееха горедолу на един дълъг бяг в западна посока от дома му. Бяха свирепи и много уважавани. Ловувал е с тях?! Човек?! След кратък размисъл той издаде звука, който би могъл да издаде, ако види друг лъв в далечината. „Кой си ти? Какво искаш?“

— И това също има известна връзка с повода да дойдем тук. Нека започна с обяснението, че съм приеман син на Аблаха и чирак на тигъра Нобунунга. Аз излъчвам мириса на Нобунунга и ловувам редом с него. Това са брат ми Дейвид, роб на убийството, и сестра ми Карълайн, също от дома на Аблаха. Носим новини за Нобунунга. Можем ли да се приближим?

Аблаха? Името беше познато на Дрезден. Той беше еретик, враг на Горския бог. Нобунунга обаче беше друга работа — дъвен тигър, за когото се твърдеше, че е владетелят на всички гори на света. С леки стъпки Дрезден се приближи до мъжа и го подуши, точно както би постъпил, ако посрещаше свой събрат лъв. И, виж ти, мъжът действително миришеше на тигър. Хм.

Дрезден реши да продължи с нарушенията на етикецията — ако поне половината от онова, което бе чувал за Нобунунга беше вярно, така щеше да е най-мъдро. На свой ред той застина неподвижно и позволи да го подушат. Мъжът бързо вдъхна мириса на гривата му и се дръпна. Точно така трябваше да се държи един по-нисшестоящ ловец при тези обстоятелства.

Дрезден сбърчи чело. По принцип той никак не обичаше човеците, а Аблаха бе враг на Бога. Но всяка нощ, прекарана под тези непознати звезди, Дрезден се бе молил, докато заспи. Не се жалваше от

сполетялата го участ, не протестираше, че така му се отплащат за пожизненото благочестие. Нищо не искаше за себе си. Молеше се само на малкото му да се даде шанс да поживее извън тази клетка. Всяка нощ Дрезден молеше Бога да сбъдне тази негова молитва, да я откупи със собствения си живот. Не можеше да се досети каква връзка можеше да има случващото се... но Богът го бе изненадвал и преди.

Дрезден приседна, вдигна предна лапа и я близна бързо. Това бе жест на уважение, макар и не точно приветствие с добре дошъл.

Противно на нрава си, беше любопитен да чуе какво има да му каже този човек.

III

— ... и лъвът, копелето му, тупна на няма и метър и половина от мен, не се бързикам — разправяше Маркърс. — Беше бесен! Ако третият ми изстрел не го беше улучил точно дето трябва...

— Вярно ли? — попита Алиан.

— Вярно.

Горичката, сред която бяха, трябваше уж да изглежда дива. Отдалече горе-долу го докарваше. Отблизо — не чак толкова. Дори и да зарежеш цветните лампички, които отбелязваха пътеката, нещо в нея ти подсказва: „ландшафтна архитектура“. Твърде равномерното разпределение на палмите или нещо от сорта. Но, дива или не, оградената със зид гора на Маркърс се ширеше навред. Тя съвсем не чуваше шума от купона.

— Та значи, след като големият лъв заспа, отидох и подбрах лъвчето. Тя тогава беше ей тонинка. И като я подбрах, чух кански рев и ей ти я и мама, погнала ме е.

— И ти какво направи?

— Ами, оставих малкото. Но беше късно. Мама беше коварна гад — беше се промъкнала много по-наблизо от таткото, а всичките ни упойващи пушки бяха празни. И затова един от местните вади една пушка и я застрелва.

— Аууу! Застреляли сте я? Тя само е пазила малкото си!

— Да, застреляхме я! Тя се гласеше да ми срѳа гъза. И пак добре, че я застреляхме. Падна върху един от пичовете, дето ни мъкнеха палатките, и му откъсна цялата ръка, преди да умре. После чух, че се наложило да я ампутират.

Като че лицето леко издаде чувствата й.

— Спокойно де, аз му дадох пари. — Маркърс я погледна. — Какво?

— Нищо — отвърна тя. А после с надеждата да сменят темата додаде: — Това преди колко време беше?

— Ммм... това май беше месец след като турнето ми свърши, значи сигурно вече ще стане година. Нага — тя беше малкото — много

порасна. В къщата имам моя снимка как съм турил крак върху татко й и я държа. Сега гони деветдесет кила, а още не е пораснала съвсем!

— По дяволите. А таткото колко тежи?

— Някъде към сто и осемдесет кила. Наложил се четирима души да го вдигат. Дванайсет часа по-късно всичките летяхме обратно към Кънектикът.

— Позволяват ти да внасяш лъвове?

— Имам разрешение. Това тука е зоопарк.

Алиан се огледа и потръпна. Тревата действаше, обаче кофти. Гората, плод на ландшафтна архитектура, изглеждаше много тъмна и гъста. Вече съвсем не чуваше купона. Кой знае защо се сети за Мае, майка си, за последното им скарване. Алиан беше дошла от града на гости, но не си бе донесла достатъчно дрога. След два дни изпадна в абстиненция. Не можеше да си контролира червата, отмаля. Гушеше се на постелката, където бе спала като дете, потеше се и трепереше. Мае й донесе купа фейжоада, чаша вода, мокра кърпа. Лицето й, огряно от свещта, излъчваше мекота и състрадание. Спомни си каква обида се изписа по него, когато изби купата от ръцете й. Не искаше храна. Не от храна имаше нужда. На другата сутрин замина, без да се сбогува, избяга в Сау Паулу при светлините, нощните клубове и мъжете, които й даваха подаръци, ако правеше разни неща с тях. Тя нямаше нищо против. Всичко беше по-добро от това да остарееш в проста колиба на края на Пантанал и да си пропилееш живота като Мае. Но тук, в тъмното, отново си спомни лицето й.

— Да се връщаме — каза Алиан. — Тъъ, студено ми е.

— След малко. Почти стигнахме. — След няколко крачки пътеката излезе на една поляна. Той отвори една вратичка в нещо, което приличаше на дърво, и изведнъж светлина обля поляната.

— А! — Тя примигна. — Каква е тази постройка?

Приличаше на градинска барака, само че покачена на кокили.

— Курник — отвърна той. — Зоопичът каза да я туря чак тука, та кокошките да не могат да подушат лъвовете. Щото яко се дразнят.

Също като кърпите и мраморното фоайе, и вратата на курника беше белязана с инициалите на Маркърс, изписани със староанглийски шрифт със заврънкулки.

„На кокошарника?!“

— Palhaso — каза тя гласно, по-силно, отколкото възнамеряваше.

— Какво?

— Нищо. — Тя му пусна най-хубавата си усмивка на момиче от кориците на списанията.

И Маркърс й се усмихна.

— Ето, вземи това. — Той й подаде дълъг бамбуков прът, на чийто връх бе прикрепено тънко въже.

— Това за какво е?

— Казах ти — отвърна той. — Отиваме на риболов. — Ухили се. — По-добре вземи да изчакаш тук навън. Вътре доста смърди. — Малко по-късно чу дива какофония откъм бараката: четири части сърдито кудкудякане, една част бясна рап звезда.

— Ела тука бе, лайненце такова!

Грак, пърхане, кудкудякане.

— По дяволите!

След две-три минути вратата се отвори и Маркърс излезе с телена клетка с две кокошки. Крилата им плющяха, но бяха относително спокойни на фона на всичко.

— Дай това.

Тя му подаде бамбуковия прът. Маркърс го метна на рамо като въдица. Клетката в другата му ръка й напомняше на кутия с такъми. Той върза въжето на примка и я стегна на крака на една от кокошките.

Изведнъж се досети какво възнамеряваше да прави.

— О, Маркърс, недей...

Той я огря с усмивката си от кориците на албумите, златните му зъбни насадки лъснаха на фона на бялата кожа.

— Гангста, мило. Айде. — И той я поведе обратно по пътеката, по която бяха дошли. Тя тръгна подире му, после се спря.

— Маркърс?

— Какво?

— Стори ми се, че нещо мърда там?

Той се взря в нощта.

— Сигурно е маймуна — заключи. — Имаме няколко маймуни по дърветата. Няма да те притесняват. Хайде.

Алиан вървеше след него. Гадеше й се. Струваше й се, че при приближаването на лъвската яма кокошките се разтревожиха. Но само малко. „Ако мен щяха да ме сервират на тая котка, щях да си откъсна

главата от кудкудякане — помисли си тя. — Късмет имат, че са толкова тъпи!“

Малко по-късно излязоха на малката полянка. Маркъс отиде на моста между двете лъвски ями и провеси кокошката надолу. Поотпусна въжето. Кокошката запляска безпомощно с криле и закудкудяка ужасено.

— О, Маркъс, недей!

— Гледай само! — изкикоти се той. — Голям смях! — После залюля кокошката нагоре-надолу на въжето. — Ела тука, Дрезден! Ела тука, грамадански! Вечерята!

— Мило, моля ти се, защо не се върнем на... — Гласът й секна. Маркъс вече не се усмихваше. — Мило, какво има?

— Дрезден? — подвикна Маркъс. — Ела тука, грамадански! — Огледа се напред-назад из цялата яма. Алиан проследи погледа му. Ямата имаше овална форма и бе дълбока, но не и грамадна — към дванайсет метра в най-широката си част. По дъното растеше трева, имаше няколко валчести изкуствени камъка от бетон и няколко отсечени дънера, които трябваше да изглеждат естествено, но не изглеждаха. От мястото, където стояха, се виждаше всяка педя от ямата.

— Къде е лъвът? — попита тя.

Маркъс само я погледна. Блещеше се. Кокошката, увиснала на въжето, пак се разкудкудяка възмутено. Маркъс пусна пръта. Кокошката падна метър и половина по-надолу. Кракът й се изхлузи от примката. Тя запляска с криле и се освободи, а после закрачи с тежка стъпка, като кудкудякаше възмутено.

Никой не дойде да провери за какво е цялата тая врява.

— Маркъс, къде е лъвът?

— Шшшт! — Маркъс вдигна наманикюрения си пръст до устните си. Челото му се сбръчка. Запретна фланелката си отзад и извади деветмилиметров автоматичен пистолет със седефена дръжка.

— Да не ми казваш, че се е измъкнал?! — прошепна тя. — Как е могъл да излезе?! Ти каза, че няма как!

— Шшшт! — Лицето на Маркъс бе напрегнато. Беше много тъмно и почти нищо не се виждаше, но все пак можеше да се ослушва. След малко и Алиан се заослушва с него.

Щурци. Приглушеното ехо на колите по магистралата. Горе край къщата се чу силно пликане — някой цопна във водата. Смях.

А после, по-наблизо — не, никак не беше далече — изпращя един клон.

— Маркърс? — подвикна тя тихо.

Той се обърна и я изгледа. Нямаше нужда да говори. Изражението му казваше всичко.

Ямата беше празна.

Ямата беше празна, а нещо шаваше в нощта.

IV

— Маркър, o que e que e?

— Не знам — отвърна той. Не говореше португалски, но пък тя можеше да пита само за едно нещо. Ала той знаеше. Съчка бе изпращяла наблизо. Дебела. Той издърпа затвора на пистолета и го вдигна. В далечината, горе в къщата, се хилеха една тайфа задници и муфти. Вече трябваше да свири третото парче от албума, които се казваше „Празнене в кадър“ и неговият служител „Артисти и репертоар“ много му се кефеше и, да, нещо шаваше в нощта.

— Какво да правим?

Маркър трърскаше глава в такт с „Празнене в кадър“ и мислеше. И тогава се сети:

— Закритото помещение!

Зооспециалистът му го беше показал — подземно помещение между двете лървски ями, много солидно, с отлети бетонни стени и метални врати. В стената имаше процеп с метална преграда за наблюдаване на лървовете, като процепа на вратата на затворническа килия.

— Можем да влезем там и да... — Какво? Да се обадят по телефона? Да се укрият? Нямахше значение. Той щеше да е в безопасност. — Ела!

— Майната му! — обади се зад него Алиан. — Върщам се в... — Тя млькна и изхълца. — Маркър?

Нещо в гласа й го накара да се обърне. Точно пред нея, на няма и метър и половина, стоеше лървът, който бе дошла да види тук. Горната му устна се вдигна и оголи здрави жълти зърби.

Алиан се обърна към него с мечтателно изражение.

— Кажи на Мае, че аз...

Дрезден скочи. Двамата паднаха на земята заедно, обвити в облак прах и дребни камърни. Главата на Алиан отскочи от земята. Тя се загърчи, но лървът я награби с лапи колкото лопати. После склучи челюсти около врата й. Държеше я под такъв ъгъл, че тя гледаше право в Маркър. Изглеждаше примирена и дори обзета от покой.

Малко по-късно Маркър стана член на един доста малоброен клуб. Нямаше представа колко хора са станали непосредствени свидетели не на едно, а на две лъвски нападения, но според него броят им беше от малък по-малък. „Гангста, мило“ — помисли си той и се подмокри.

На около двеста метра оттам той чуваше купона да тече. Някаква мацка с тежък акцент от Бронкс повтаряше ли, повтаряше „Боже мой!“. Гласът ѝ се набиваше в ушите му като шиш за лед. „Баси как си мразя приятелите“ — помисли си той. — Бах го. Зарязвам я тая работа. Край с тия тъпотии, рап звезда и прочие. От утре постъпвам в училището за пилоти. Рапът никога не е бил първата му любов. Рапът го завлече, един вид, след едно шоу за таланти в гимназията. „Щом Дейвид Лий Рот може да е парамедик, то и аз мога да съм пилот.“

С окървавена муцуна лъвът вдигна очи от тялото на Алиан и изрева.

Маркър писна. Усети как боксерките му изведнъж натезаха. Бързо стреля три пъти с пистолета и разпръсна пръстта надалече от лъва. Вонята на лайната му напои топлия нощен въздух.

Маркър изпъшка, щом се сети за закритото помещение. Входът беше от другата страна на лъвските ями — навес от сгуриени блокчета колкото шкаф, изграден, с цел да не вали дъждът стълбището. Вратата към навеса бе от дебела стомана и никой лъв не би могъл да я разреде.

„Вътре ще съм в безопасност.“

Без никакво двоумене Маркър обърна гръб на Алиан, скочи от пътеката и спринтира в тъмното. Изисканите лампички покрай пътеката угаснаха. Входът към стълбището бе доста далеч от нея, скрит зад висок плет, заобиколен от храсталаци. Маркър не го видя навреме, вряза се в металната врата и си сцепи устната. Но дори не забеляза. Ужасно видение засенчи болката в устата му — връзката с ключовете, закачена на една закачалка в кухнята.

— А, не! — възкликна той. — Не, не, не!

Затърси дръжката на вратата, убеден, че е заключена. Но щом я напипа, тя се завъртя лесно.

— Благодаря ти, Господи! — прошепна той и отвори. — Благодаря ти, благодаря...

А после изпищя — колкото от ужас, толкова и от изненада.

Точно зад вратата, на най-горното стъпало, стоеше човек. „Препречил ми е пътяааа!“ — помисли си Маркър. Дори и мислите му сега бяха стенания. Времето като че течеше страшно мудно. Типът беше грамаден, и на ръст, и на мускули, но... — „еба си работата!“ — беше облечен с бледолилава пачка.

„Как, по дяволите, е влязъл там!“ А после, по петите на тази мисъл — „Пачка?!“. Маркър за кратко се замисли дали не сънува. „Няма значение.“ Важно беше само това, че онзи му е препречил пътя. Маркър вдигна лявата си ръка, за да бутне мъжа настрана, като едновременно с това вдигна и дясната, за да го заплаши с пистолета. „Ще го заплаша, ама друг път — помисли си Маркър. — Ще го застрелям, ако...“

Внезапно избухна ярък взрив от движение. Той усети някакъв натиск върху пръстите си, които стискаха пистолета, а после се намери по задник на земята. Погледна надолу и видя, че безименият пръст и кутрето му са увиснали под странен ъгъл. От кутрето му стърчеше отломка от кост. Щом видя това, усети и първия болезнен спазъм.

Погледна нагоре. Мъжът с пачката оглеждаше пистолета на Маркър. Извади пълнителя и го завъртя между пръстите си, подобно на жеста, завършващ номера на някой фокусник.

Той му се ухили. Зъбите му бяха много потъмнели, почти черни. Излезе от стълбищната шахта, забиколи и мина зад Маркър, като мимоходом хвърли в скута му незаредения пистолет.

Още един мъж, този — чисто гол, се изкачи по тъмните стълби.

— Вие от купона ли сте? — На Маркър му хрумна, че някой може да е сипал нещо в коктейла му с вино. „Това е то! На бас, че Джей Би е пуснал от онова пи си пи в моя бейбери физ. Добрият стар Джей Би. Имаше да се смеят на това после! — Дано не сте се опъвали отзад там долу! Не ща педали да ми осират...“

— Шшт! — обади се женски глас в мрака. — Там навън бродят лъвовете.

Маркър зяпна, после затвори уста. Забележката не беше неразумна. Когато отново заговори, тонът му бе омекнал.

— Кои сте вие бе, еба ти?

Жената излезе напред.

— Аз съм Карълайн. Това е Майкъл. Това е брат ми Дейвид.

— Да, здрасти, мноу мий приятно, а сега ми подайте една ръка, да му се не види, та да можем да слезем в...

Тя поклати глава.

— Не.

— Как така не? — Хрумна му нещо. — Еййй... Да не би вие да сте ми пуснали лъвовете?

— Ние.

— Защо, по дяволите... Вие луди ли сте? Да не сте от Пета?

Тя поклати глава.

— Не знам какво е това. Не.

— Няма значение, баси. Само ми се махнете от пътя.

— Не.

— Както ви е угодно. — Той се подпря с дясна ръка на земята и се приготви да стане. „Ако тая кучка ми препречи пътя, ще я съборя на...“ — Една сянка падна върху него. Маркъс вдигна очи.

— Опиташ ли се да слезеш долу, Дейвид ще ти причини болка — каза тя. — Може би само мъничка, а може би страшна. По-добре не пробвай.

Маркъс изгледа грамадния от горе до долу, като преценяваше шансовете си. Раменете му се свлякоха.

— Какво искате?

Всичката борбеност се бе изпарила от гласа му.

Дейвид се усмихна.

— Трябва да ти предам едно съобщение — каза жената.

— От кого?

— Съобщението е от Дрезден.

Отначало си помисли, че тя говори за града.

— За лъва ли говориш?! За онзи Дрезден?

— Да. Защо си ги кръстил така?

— Дрезден и Нагасаки? Ами, такова, през войната...

Чу до себе си нечий смях. Обърна се. „Бум!“ — възкликна грамадата Дейвид, вдигна ръце във въздуха и ги протегна, все едно между тях имаше огнено кълбо.

— Да — потвърди Маркъс. — Бум.

Като продължаваше да се киска, едрият го тупна по рамото. Маркъс му отвърна с лека, ала искрена усмивка. „Най-сетне някой да вдене.“ Този миг се оказа връхната точка на деня му.

Жената приклекна, за да го погледне в очите.

— Гледаш ли телевизия?

Трябваше му време, докато проумее въпроса.

— Тебе какво те засяга?

Тя повтори, достатъчно търпеливо:

— Гледаш ли телевизия?

— Аз... — Погледът на Маркърс се стрелна наоколо в търсене на убежище. Навсякъде около него джунглата напираше насам. „Угоди им на тия лудите.“

— Да бе, да, гледам телевизия.

— Гледал ли си, когато по телевизията ги дават как ловуват? В Африка? Когато лъв повали зебра или антилопа гну?

Маркърс не знаеше накъде отива този разговор.

— Аз... да... май да. — Не беше видял зебра, а газела. „Горедолу същото е.“

— Добре. Това, което си видял, се нарича... — Тя изчурулика нещо на голия мъж и той изръмжа извън гърдите си. Ръмжеше точно като лъв. Космите на тила му настръхнаха.

— На езика на лова тази дума описва специфичен начин за убиване — обясни жената. — Проява на уважение е. В повечето случаи ловецът няма желание да причини болка на жертвата си. Просто той е гладен, така стоят нещата. Когато гледаше телевизия, забеляза ли, че след един определен момент зебрата не се съпротивява?

Маркърс не беше виждал точно това, но си спомни как видя газелата и три лъва, ровещи във вътрешностите ѝ. Помисли я за мъртва. После тя вдигна глава, погледна надолу да види какво правят с нея и се извърна. Беше напушен, като го видя, и толкова изтреця, че трябваше да смени канала.

— Добре. Знаеш го. Жертвата не помръдва, защото не усеща болка. Лъвът я докосва по определен начин и я откъсва от равнината на болката. Това влиза в занаята на ловците. Когато жертвата е в това състояние, лъвовете казват... — Тя кимна на голия мъж.

Той отново изръмжа, досущ като лъв, и това прозвуча злокобно.

— Твоята жена умря така, ако това има значение за теб. Изобщо не е страдала.

Маркърс се сети за газелата, втрънчена в камерата, помисли си как светлината помръкваше в зелените очи на Алиан.

— Но има и друг начин да се убива. Това се прави, когато лъвът ловува от омраза, а не от глад. За такива моменти големите котки използват един допир, който усилва страданието, вместо да го облекчава. С това докосване духът на жертвата бива привързан към равнината на болката. И тя е като удавяне. Често духът им е дотолкова увреден, че не остава достатъчно от самото им аз, та да се върнат в забравените земи. Убитите по този начин са съсипани завинаги. Сякаш изобщо не са се раждали. — Бръчки се вдълбаха около очите ѝ. — Виждала съм го веднъж. Ужасно беше. — Тя докосна ръката му с истинско съчувствие. — Лъвовете желаят да те осведомя, че ти ще умреш така.

Погледът на Маркъс сновеше между тримата и търсеше някакъв признак, че това е шега. Лицето на жената бе сериозно. Оня с пачката го гледаше алчно с жестоки и живи очи. Маркъс не беше убеден кое е по-зле.

— Значи... просто ще ме дадете на онова страшилище да ме изяде?

— Да, точно така ще направим.

— Защо? — прошепна Маркъс. — Защо ви е да правите такова нещо?

— Защото това иска ловецът — отвърна тя. — Разбираш ли, ние постигнахме договореност. Това е неговата цена.

Бабанката с пачката му се усмихна. По върха на копието му проблесна лунна светлина.

— Ако ние освободим дъщеря му и му дадем време да те убие така, както желае, той ще ни помогне. Ще закриля нашия агент така, сякаш ние сме собствената му рожба. — Тя сви рамене и се изправи. — Той не иска чак толкова много. И дори желанието му е справедливо.

— Справедливо?! Аз...

— Какво ти? — Тя погледна надолу, лицето ѝ тънеше в сянка. Състраданието, което бе забелязал преди, вече го нямаше. — Ти нахлу в дома на лъва. Уби неговата женска, майката на рожбата му. Отвлече него и дъщеря му и ги хвърли в яма. Това ли е справедливост?

— Да, ама... Искам да кажа...

— И защо го направи? С каква цел? Ти щеше да им откраднеш живота, та да реват и ръмжат за забавление на твоите пачаври?

— Да, нещо такова... сигурно. Обаче вие нали сте гледали „Белязаният“? Там...

— Млъкни. — Тя заговори на голия мъж на език, който той не разбираше. Той ѝ отвърна нещо, а после нададе звук, изумително подобен на лъвско ръмжене. — Моля те, извини ме — каза тя. — Предпочитам да не гледам.

— Чакай! — възкликна Маркъс. — Аз имам много пари! Можем да...

Тя и голият мъж изчезнаха обратно в стълбищната шахта и заслизаха надолу към закритото помещение. Затвориха вратата след себе си. Бабанкото в пачка му се усмихна отвисоко.

— Ей, човек — рече Маркъс. — Помогни ми да се измъкна оттук. Искаш ли да влезеш в шоубизнеса? Бих могъл...

Едрият се усмихна още по-широко и посочи над рамото на Маркъс към гората отзад.

Без да иска, Маркъс се обърна да погледне. Дрезден и дъщеря му стояха точно зад него, по-близо, отколкото би му хрумнало, че е възможно. Някъде навън, в невъзможните далечини на нощта, чу мацката от Бронкс да казва:

— Боже мой!

Долу в ямата, сред безопасност и спокойствие, кокошката изкудкудяка.

ГЛАВА 6

КЪМ ТОН И ПОЛОВИНА ЛЪЖИ НА ГАД ЛЪЖЛИВА

I

Стийв се събуди през 1987, там някъде.

В стаята на тийнейджър. За това беше кажи-речи сигурен. По стените бяха налепени плакати на певци — Уам, Би Фифти Тус, Бой Джордж и други, които смътно си спомняше от гимназията. Срещу леглото висеше рафт с касети, а до него — колаж от полароидни снимки. Тийнейджъри с избелени джинси и гащи парашутки се перчеха пред обектива — ужкимско пеене, надуване на мускули, такива работи. На една от снимките две момчета се целуваха.

Стийв примигна. „Къде съм, по дяволите?“ Спомни си, че беше в затворническият параклис, спомни си как смрадливият тип с пачка убива Дорн и охраната. Докато си мислеше за пачката и за двамата пичове, които се целуваха на полароидната снимка, му хрумна ужасна мисъл. „Може би типът с пачката ме е отвлякъл за секс роб от някакъв вид? Като оня в «Криминале»?“

Но подобни размишления навяваха твърде голям ужас. „Мисли, мисли!“ Спомни си как го халосаха в параклиса. Мигове по-късно се носеше по застлания с плочки коридор, метнат на рамото на типа, и гледаше как черва и отсечени крайници преминават край него, все едно се вози на влакчето на гадориите и ужасите в скъпарски увеселителен парк.

На пода се въргаляше нечия ръка — само ръката и нищо друго. Изненадващо, не изглеждаше гнусно — нямаше много кръв, а мускулите бяха като на анатомична рисунка. Няколко крачки по-надолу пред очите му изникна още един от охраната, кажи-речи беше цял. Пичът беше по-стар, към петдесетака, прерязан изкусно на две точно над пъпа. „С какво? — спомни си как се зачуди Стийв. — С великанска ножица?“

Половината от лицето му, което Стийв виждаше, бе обезкръвено и без белези, с отворени очи. Стийв си спомни как го позна, спомни си как се смути и...

„И после се събудих тук.“

Будилникът на нощното шкафче също трябваше да е от 1987, то е ясно. „Никой вече не прави неща от пластмаса с дървесни шарки, нали?“ Часовникът обаче не работеше. Някой беше издънил кратер в него, а после го беше оградил в кръг от царевично брашно, както изглеждаше.

Стийв замига на парцали срещу тая гледка, докато се напъваше да измисли малко от малко приемлива причина някой да свърши това.

Стийв седна и надникна навън през венецианските щори до леглото, и трепна при металното им дрънчене. Главата го цепеше. Слънцето или изгряваше, или бе тръгнало да залязва. Отначало не беше сигурен кое от двете, но после две къщи по-надолу някакъв тип се прибра от работа и си взе пощата. В задния двор на пича деца играеха на топка. „Значи не се зазорява. Преспал съм целия ден.“

След като си отговори на въпросите, Стийв пусна щорите да се затворят. Ако знаеше, че този залез е последният, който някога щеше да види, сигурно щеше да отдели две-три секунди да му се наслади.

Все още беше облечен със затворническия комбинезон. Това донякъде му донесе облекчение, предвид страховете му да му поробят гъза, но все пак бе далеч от идеала. Шкафът се оказа тъпкан с дрешки като гащи парашутки и избелени джинси. След кратко ровичкане нахлузи един черен анцуг — тесничък, ама вършеше работа — и сива фланелка от концерт. Логото на групата „Харт“ бе отпечатано на гърдите с яркооранжеви букви и пламтеше като жарава.

Дочу някакви гласове в коридора и излезе в него. Там беше по-топло, отколкото вътре. Ухаеше приятно, на нещо прясно изпечено — хляб може би или сладки рулца? Коремът му изкъркори.

Но лъхаше и на някаква гадна миризма, която той не можа да определи. И дрънчене на метал. Щрак. Драс. Щрак. Смътно му беше познато. Щрак. Драс. Щрак.

Изад ъгъла Стийв надникна във всекидневната. Оная буца с пачката спеше на пода пред телевизора. Звукът беше изключен, но по „Хистъри“ нацистката артилерия гърмеше по цяла Северна Африка. Стийв се позачуди над това. Телевизия? Той не говори английски, нали

така? На екрана Ромел вдигна към очите си бинокъл. „Бас ловя обаче, че си пада по танкове.“ До пича с пачката на бяла чиния лежеше полуизлапана купчина сладки. Кафяви трошици бяха полепнали по спечената по мустаците му кръв и по гърдите. Бронзовата му мечоподобна анджаклама с веригата лежеше досами пръстите му.

Тук-там из всекидневната бяха насядали още половин дузина хора, някои не по-малко големи откачалки. Когато Стийв влезе, те го изгледаха не особено заинтересовано.

До дивана стоеше мъж с кафяви бизнес панталони, изрязани и разнищени на коленете. Единият крачол на панталона беше около педя по-къс от другия. По голите му гърди бяха татуирани десетки триъгълници, по-малките вписани в по-големите, спускащи се надолу към черна точка в средата на гръдната му кост.

Щом видя Стийв, той сложи ръка на рамото на една жена, седнала на дивана. Тя имаше мръсна руса коса, офъкана късо както дойде. Облечена беше в нещо подобно на горната половина на цял черен бански, префасониран в спортен сутиен. Тя покри с длан ръката на мъжа и преплете пръсти в неговите.

Щрак. Драс. Щрак. В най-тъмния ъгъл на стаята една жена седеше на пода, подгънала колене под брадичката си. Скелетоподобни ръце стърчаха от останките на апокалиптично мръсна сива рокля. Около главата ѝ бръмчаха половин дузина мухи. Пред погледа на Стийв тя отвори капачето на запалка „Зипо“. Щрак. Запали я. Драс. Пак я затвори. Щрак.

Очите ѝ нито за миг не се откъснаха от пламъка. Вече притеснен, Стийв подскочи, когато в стаята влезе още едно лице. Моментално разпозна коледния пуловер и колоездачния клин.

— Ти! — Кокалчетата му изпукаха, щом ръцете му се свиха в юмруци.

Карълайн притисна пръст до устните си.

— Шшт! — Тя посочи окървавения мъж с пачка, спящ на пода между ножа и сладките, а после посочи с показалец през рамо към кухнята.

Стийв отвори уста да ѝ кресне, но после погледна дремещия убиец и кимна. Заобиколи дивана на пръсти възможно най-тихо. Двойката стана и тръгна подире му. Жената със запалката я отвори — щрак, драс, щрак.

В кухнята имаше още един човек — възрастна жена, и тя месеше тесто. Стийв леко се изненада от това, че беше облечена нормално — макси пеньоар от мек вълнен плат, поизбелял, но чист, и пантофи.

— Здравей! — заговори тя полушепнешком. — Аз съм Юнис Макгиликъти. Искаш ли канелено рулце? Тъкмо ги извадих от фурната.

— Стийв Ходжсън. Приятно ми е да се запознаем. — Сепна се, като осъзна, че това си беше самата истина. За разлика от другите, тя не приличаше на човек, който би държал окован мъж в мазето си. Мина му през ум да ѝ благодари за това, но размисли, след като не можа да измисли деликатен начин да го изкаже. — Да, ще е чудесно да хапна едно канелено рулце.

Старата дама се усмихна доволно и посочи една тава.

— Кафето е там.

Стийв грабна една чаша от дървената закачалка и си наля.

— Здравей, Стийв — каза Карълайн, една идея по-силно от шепот.

— Здравсти! — Попрекали с ведрината в поздрава.

— Това е госпожа Макгиликъти. Тя говори английски.

— Да. Да, несъмнено.

Карълайн посочи с палец двойката зад гърба ѝ.

— Това са Питър и Алисия. Те не говорят английски. Или поне не особено.

— Ами онзи едрият във всекидневната?

— Това е Дейвид. И неговия английски никак не го бива.

— А другата? Онази, дето не спира да си играе със запалката?

— Това е Маргарет.

— И не говори английски?

— Тя надали говори някакъв език. Почти дума не обелва.

— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Сещаш ли се за някаква причина да не награбя някой от тия кухненски ножове и да не ти го забия във врата, еба си?

Карълайн стисна устни и се замисли.

— Може да опръскаш с кръв канелените рулца.

— Майтапя се, но само отчасти.

— Добре — каза тя. — Не е като да не е оправдано. Разбирам защо може да си се поразстроил.

Гневът му избухна. Стийв метна поглед към ножовете, вече почти на сериозно.

— Да съм се поразстроил?! — изсъска той. — Ти ме натопи за убийство! На ченге, еба си! Обсъждаха смъртно наказание, Карълайн! Смъртоносна инжекция, еба си. Цял живот в затвора! Ако извадя късмет!

— По-тихо, ако обичаш — каза Карълайн. — Хич не ти трябва да будиш Дейвид.

„Не — помисли си Стийв, щом се сети за полюляващото се черво, провесено от тавана пред затворническия параклис. — Като че не ми трябва.“

— Добре! — изшушна той яростно. — Така си е. Защо тихичко не ми обясниш поради какво трябваше да ми причиняваш това? С какво съм те ядосал?

Карълайн трепна.

— Нищо — отвърна тя. — Не ти се сърдя. Това пък е най-последното нещо. — Тя се подвоуми. — Има си основателни причини за всичко това, доколкото думата ми важи пред теб. Не мога да навляза в подробности, но наистина съжалявам. Разбирам защо това може да е малко... неприятно.

— Неприятно! — удиви се Стийв, неспособен да повярва, че е чул точно това. — Е да, може и така да се каже. А може да се каже и че ти трайно и напълно ми съсипа живота. И аз малко нещо предпочитам тази версия.

Карълайн завъртя очи.

— Стига с тия мелодрами. Вече не си в затвора, нали така? — Тя посочи подноса. — Вземи си още едно канелено рулце, вкусни са.

Госпожа Макгиликъти погледна през рамо.

— Вземи си, миличък.

Стийв усети как сърцето му кипна.

— Мелодрами? — Ръката му неволно посегна към наредените кухненски ножове. — Мелодрами?! —

— Успокой се — прикани го Карълайн. — Не е чак пък толкова зле.

— Кое не било толкова зле, казваш?

— Тихо, Стийв. Млъкни за малко и ще ти обясня. Имам план. Ако ми свършиш една дребна услуга, мога да пропъдя всеки един от тези дребни проблеми, които ми спомена.

— Нима?

— Аха. — Карълайн затършува из хладилника и извади пластмасова бутилка портокалов сок, отвинти капачката и я вдигна към устата си.

— Чашите са там, милинка — обади се натъртено госпожа Макгиликъти.

— Извинявам се. — Карълайн си взе чаша. Стийв се замисли.

— Можеш да премахнеш обвинение в убийство? Дело за смъртно наказание?

Карълайн си наля портокалов сок и отпи глътка.

— Аха.

— И как, ако смея да попитам, възнамеряваш евентуално да го свършиш това?

— Я ми дай едно от тия канелени рулца и си дръпни стол. Ще ти покажа.

II

Карълайн стана и потъна навътре в къщата. Докато я нямаше, Стийв отиде до хладилника да провери за кока-кола. В основното отделение имаха само диетична, но в отделението за зеленчуци мярна нещо приблизително в същия оттенък на червеното като кутия кола.

Миг по-късно Карълайн се прокрадна зад гърба му.

— Стийв, това е...

— Чакай малко — прекъсна я той, втренчен в отделението за зеленчуци. — Това сърце ли е?

„Кутия кола определено не е.“

Карълайн дълго не отговори.

— Моля?

— В този плик тук. В хладилника. Сърце ли е? Сърце на човек? Като че в хладилника ти има човешко сърце, Карълайн.

— Тъъ... не. Тоест да, сърце е. Но не е човешко. Кравешко е. На бик. Дейвид щеше да готви ордъовър за един гост, но на него му се наложи да отмени гостуването.

— А, не. — Стийв се обърна. — Не може да е от бик, прекалено е дребно... А!

До Карълайн бе застанала руса жена, която Стийв не бе видял досега. Три деца, бледни и безмълвни, се бяха прилепили до кръста ѝ. По шията на едното от тях, момченце, имаше грамадни лилави синини. Челото на момчето до него бе прорязано дълбоко.

Стийв коленичи пред децата.

— Деца, добре ли сте? Да ви... боли нещо? — Той посегна да докосне ямата в черепа на момчето. То се сви и се дръпна.

— Те говорят само с майка си — обясни Карълайн. — Стийв, това е Рейчъл.

— Баси и шантавата работа. Какво е станало с главата на момчето, по дяволите?

— Тъм, злополука. Падна. От колелото. — А после изшътка: — Нищо не казвай, Стийв! Ще я смутиш.

— А момчето?

— Футбол — отвърна най-сериозно Карълайн. Момчето надникна иззад кръста на майка си и леко кимна.

— Хммм. — Той посочи Рейчъл. — Ами тя? Не говори английски?

— Не говори — потвърди Карълайн. Двете с Рейчъл си поговориха на някакъв леко напевен език. Звучеше като незаконната рожба на вьетнамския от бой на котараци.

— Какво прави тук тогава?

— Рейчъл я бива по тайните — отвърна Карълайн, вдигна телефонната слушалка на госпожа Макгиликъти и я постави на кухненската маса. — Все още искаш да ти оправя неприятностите със закона, нали така?

Стийв погледна сърцето в отделението за зеленчуци, отвори уста, а после я затвори така, че зъбите му изтракаха, и захлопна вратата на хладилника.

— Да, ако обичаш.

— Тогава нека се чува високо. — Карълайн посочи телефонната слушалка.

— Какво?

— Та всички да чуват.

— А... Разбира се! — Той поогледа телефонната слушалка, а после натисна копчето на високоговорителя.

— А сега ѝ задействай указателя.

— Какво?

— Където им казваш име и те ти дават номера.

Стийв набра три цифри.

— Град? — изрече механичен глас.

— Вашингтон.

— Раздел?

— Телефонен номератор на Белия дом.

Стийв вдигна вежда.

Машината забърбори номерата. Когато попита Карълайн дали иска да я свърже срещу допълнителна такса от петдесет цента, Карълайн отвърна „да“. Телефонистката вдигна на третото позвъняване.

— Казвам се Карълайн — представи се тя. — Бих искала да ме свържете с президента.

— Фамилията ви, ако обичате?

Карълайн намръщи чело.

— Не знам точно. Има ли значение?

Телефонистката отвърна с досада:

— Съжалявам, госпожо. Президентът в момента не е на разположение. Ако искате да оставите съобщение, ще се погрижа да...

С мен той ще разговаря — заяви Карълайн. — Подгответе се да удостоверите истинността на това. Днешната парола е „гръм“.

— А! — възкликна телефонистката. — Изчакайте. Ще ви свържа.

— Да не би да е Сопаски? — Стийв си спомни какво му бе разказал Търуин.

— Какво?

— Фамилията ти. Да не би да е Сопаски?

Карълайн се позамисли.

— Всъщност да, това ми звучи...

От слушалката прокънтя мъжки глас:

— Тук сержант Дейвис. Паролата, моля.

Карълайн посочи с пръст Рейчъл и вдигна озадачено вежди. Рейчъл привика с жест момиченце в изпоцапана сива лятна рокля. Детето ѝ подшушна нещо на ухо. Рейчъл го предаде на Карълайн на онзи напевен език.

— Паролата е „мечка 723 върви 33744 призори“ — преведе Карълайн.

— Изчакайте, моля. — Чу се звук от набиране на клавиатура. Миг по-късно мъжът се обади. — Ще ви свържа с кабинета на господин Хаман.

Стийв се замисли и после се облещи.

— С началника на кабинета?!

— Шшт! — изшътка му Карълайн.

За около минута увиснаха в нищото — в слушалката не звучеше нито музика, нито съобщения на запис, само тишина. А после един глас произнесе:

— Тук Брайън Хаман.

„Ти бързикаш ли се с мен?!“ Той вдъхна, като с всички сили се стараше да запази спокойния си вид. Не беше сигурен, но подозираше, че се справя много скапано с тая работа.

— Господин Хаман, нужно ми е да ме свържете с президента — каза Карълайн. — Хиляди благодарности.

— Боя се, че това не е възможно, госпожо, въз... — Последва щракане на компютърна клавиатура. — Карълайн. Президентът е на съвещание. Има ли нещо, което аз...

— Изведете го от съвещанието.

Отсреща замлъкнаха продължително. Стийв подозираше, че на мъжа просто му е трудно да повярва на ушите си. Съчувстваше му. Карълайн му отпусна малко време.

— Госпожо, на този свят има точно трима души, упълномощени да използват паролата, която ми съобщихте току-що, и случайно аз зная, че вие не сте сред тях. А сега, ако не ми кажете точно коя сте и откъде разполагате с тези пароли, ви очакват изключително сериозни неприятности. При всички случаи по-далече по веригата вие няма да бъдете допусната. — По линията се чу леко изщракване.

— Мисля, че проследяват обаждането — заяви Стийв и му се стори, че забележката му е ценна.

— Тихо! — сръза го Карълайн и се обърна към Рейчъл. Двете проведоха разговор. Звученето му напомняше на Стийв за препирня между тропически птички. — Господин Хаман, моля, извинете ме за безцеремонността. Изглеждате порядъчен човек, но нямам време. Знам къде е бил президентът в нощта на 28 март 1993 година. Знам защо Алисън Мейджърс в днешно време така си трае. Имам достъп дори до снимки. Ако след една минута не разговарям със самия президент, ще затворя. Следващото ми обаждане ще бъде до „Вашингтон Пост“.

Последва кратка пауза, може би две секунди. Хаман не си направи труда да блокира звука, просто остави слушалката. Стийв чу как врата се удари в стената. Последва кратка тишина, далечна суматоха. После чу Хаман да казва „Изнесете се. Веднага. Стаята ни трябва“. После се чу как се затвори врата, и след това:

— Президентът на телефона.

„Охо! — помисли си Стийв. — Това не го чуваш всеки ден!“

Отхапа от канеленото си рулце. Третото. „Вярно си ги бива.“

Карълайн се усмихна.

— Как сте, господин президент? Извинете ме за наглостта, но се боя, че обстоятелствата са необичайни. Името ми е Карълайн Сопаски.

Последва продължително мълчание.

— Боя се, че не...

— Баща ми се казва Адам Блек.

Мълчанието този път се проточи много дълго.

— Бихте ли повторили, моля?

Тя повтори.

Нова пауза, този път по-кратка.

— Има много мъже на име...

— Да, но моят баща е онзи Адам Блек, споменат в папката, която ви чакаше на бюрото ви в деня, в който поехте поста. Жълтеникавият документ, написан от господин Картър, мисля? Спомняте ли си го?

— Спомням си го — отвърна президентът с отпаднал глас.

— Отлично. Очаквах, че може и да си спомняте. Бихте ли желали да разберете какво се е случило с единицата военновъздушно оборудване с номер 11 807-A1, отпечатан с шаблон отстрани? Мога да ви кажа съвсем точно. Аз бях там.

Президентът издаде хриплива въздишка.

— Разбирам. — Едва говореше. — Аз... Тоест, доколкото бях разбрал, по договореност съществуваше условие да не се допуска никакъв контакт между...

Карълайн се изсмя.

— Така ли му викате? „Договореност“? Ужасно велико от ваша страна, не е ли така? Доколкото аз си го спомням, баща ми каза на господин Картър да се погрижи повече да не му досаждат. Господин Картър му отвърна, че с удоволствие ще се погрижи за това и непременно да му се обади пак, ако може да помогне с нещо. Баща ми каза, че ще се обадим. И сега аз се обаждам. Адам Блек би бил много благодарен, ако му помогнете малко. С една дребна услуга.

— Услуга?

— Да. Доколкото разбирам, вие имате правото да помилвате престъпници. Права ли съм?

— Имам...

— Отлично. Ще ви изпратя подробностите. Благодаря ви, господин пр...

— Ако обичате, госпожо... Мога ли... мога ли да ви попитам от какъв характер е престъплението?

Карълайн дълго не отговори. А когато най-сетне се обади, заговори по-студено:

— Защо това да има значение?

— Това, въъ, би могло да има отношение към...

Карълайн въздъхна.

— На въпросния човек все още не са му предявили обвинения, но ми казват, че е само въпрос на време. Инцидентът се върти около убийството на полицай. Вероятно е също да има и съпътстващи обвинения — влизане с взлом, обир, неща от подобен характер. А, да, и бягство също. Вчера той напусна затвора без разрешение. Има и загинали. Предполагам, че и това влиза в престъпленията?

Президентът, бивш редактор на харвардския „Правен преглед“, се съгласи, че сигурно влиза.

— Но ние сме загрижени главно за обвинението, по което го грози смъртно наказание.

— Смъртно наказание — повтори президентът с безизразен глас.

— Да. — Карълайн се поумълча. — Но ако това облекчава болката от ужилването, случайно знам, че обвиненият човек е напълно невинен. Знам го с абсолютна сигурност.

— Как, ако мога да попитам?

— Защото убиецът на детектив Майнър съм аз — отвърна Карълайн. — Господин Ходжсън присъстваше, но... изобщо не подозираше, че се случва нещо подобно. Ако оставим настрана правната страна на нещата, той е напълно невинен.

— Разбирам — каза най-сетне президентът. — Но дори и да е така, госпожо Сопаски, политически това би могло да бъде много...

— Доколкото разбирам, когато сте поели поста, наред с другото са ви информирали и за една папка с кодово име Студен дом. Папката беше поръбена с червени и сини райета. Беше дебела около два пръста и направо пращеше от неполучили отговор въпроси. Права ли съм?

Президентът не промълви много дълго.

— Как е възможно да знаете за това? — изсъска той.

Карълайн се засмя.

— Боя се, че това ще е поредният въпрос, останал без отговор — каза тя и намигна на Рейчъл. — Добавете го и него в папката, а? Но е факт, че го зная, господин президент. И ако прочетете папката Студен дом, ще добиете някаква представа на какво е способен баща ми. Мога да ви уверя от личен опит, че той е човек, когото не ви трябва да ядосвате. Искам само да подпишете един лист. Смятам за твърде

невероятно този факт някога да бъде разгласен публично, ако това има значение за вас.

Малко по-късно президентът, който не беше глупак, отвърна:

— Много добре.

— Благодаря ви! Ще се погрижа да уведомя Баща ми, че сте проявили голяма отзивчивост.

— Много сте любезна. Госпожо Сопаски, нашата администрация много би желала да влезе в диалог с баща ви. Бихме могли да...

— Съжалявам, господин президент. Боя се, че това е невъзможно.

— Но... — заекна президентът.

— Но има още нещичко, което бихте могли да сторите за мен. Кога е следващото ви изявление пред пресата?

Последва пауза. На заден план някой каза „Утре сутринта“. Президентът повтори:

— Утре сутринта, мисля.

Карълайн го обмисли.

— Съжалявам, не е достатъчно скоро. Уредете изявление за тази вечер.

— Боя се, че това не е...

— Това не беше молба — прекъсна го тя с леден тон.

Отсреща последва продължително мълчание. Стийв се взираше в нея с увиснало чене.

— Много добре — каза кротко президентът.

— Добре. Когато произнасяте речта, искам да кажете нещо заради мен. Кажете, ммм... их, знам ли. Кажете „за миналите дни“. Смятате ли, че бихте могли да го включите в забележките си, без да предизвикате твърде много повдигане на вежди?

— Бих могъл, предполагам — отвърна бавно президентът. — Мога ли да попитам защо?

— Защото през следващите няколко минути по някое време на лицето, което предстои да помилвате, ще му хрумне, че ммммм може би разговарям просто с човек, който наподобява вашия говор. Когато ви види да казвате „за миналите дни“ на живо по телевизията, това силно ще спомогне тези съмнения да бъдат разсеяни.

— Разбирам. Предполагам, че може да се уреди.

— Отлично! — възкликна Карълайн. — Благодаря ви, господин президент. Това е всичко.
И затвори.

III

Около един час по-късно Стийв и Карълайн седяха сами във всекидневната. Скоро след като тя затвори на президента, кървавата грамада се събуди и наби няколко канелени рулца. После отиде при смрадливката в ъгъла и ѝ взе запалката. Тя като че ли тогава излезе от черупката си, погледна нагоре и му се усмихна. Дватамата се преместиха в задната спалня горе-долу по времето, когато на екрана се появи президентът.

Стийв искаше да се съсредоточи върху пресконференцията, но му беше трудно. Грамадата и смрадливката правеха епичен секс там отзад — пружини скърцаха, те се насърчаваха с викове и събаряха каквото им падне. Леглото на госпожа Макгиликъти очевидно не беше пригодно за полови каскади. Точно преди големия финал то се изкърти и се срути с трясък.

Впечатленият Стийв отбеляза, че щастливата двойка не се сепна и за миг.

Той се огледа да види дали и на Карълайн или на някой друг му е също толкова весело, но единственият, който като че забелязваше, че нещо става, беше котаракът на старата дама. Той спеше до стената срещу спалнята. Когато те изтряскаха стената така, че семейните снимки се посипаха от нея, той стана и се премести на дивана до Стийв.

Карълайн размаха длан пред очите на Стийв и многозначително се втренчи в телевизора.

— Внимавай де! Не ми се иска да ми се наложи пак да му се обаждам.

— Извинявай.

През последните двацетина минути президентът плещеше за някакъв закон, който щял да стимулира икономиката. Искаше да вдига данъците или пък да ги сваля. Сега приемаше въпроси.

Стийв прилежно гледа две-три минути. После оня едрият, увит в чаршаф, мина през всекидневната на път за кухнята и награби две сладки, бутилка олио „Уесън“ и, бога ми, кухненски щипци. После се ухили като злодей и хлътна обратно в спалнята. Котаракът проследи

всичко това. Стийв си помисли, че и котъо може да се е зачудил за щипците. Когато грамадният изчезна зад ъгъла, котаракът се обърна към Стийв и озадачено примигна.

Стийв сви рамене.

— Излови ме, пич — прощушна той. — Честно, не знам дали искам да...

Карълайн пак го сръчка и Стийв млъкна. На екрана един от репортерите попита за предстояща среща с руснаците по въпросите на въоръжението. Президентът отговори, че мястото все още не е определено, обаче и на него, и на руснака им допадала идеята да бъде в Рейкявик — „ако не за друго, то за миналите дни“. Всичките репортери се засмяха.

Стийв не схвана майтапа. „Обаче това е президентът, съвсем наистина.“ Замая се. Госпожа Макгиликъти имаше всички кабелни канали, предаваха пресконференцията на живо по два от тях. Когато започна, той превключваше ту на Си спан, ту на Фокс Нюз и си мислеше, че това може и да е някаква сложно изпипана шашма и само са хванали актьор, който...

Карълайн го наблюдаваше.

— Добре — каза Стийв. — Да кажем, че съм повярвал — ти можеш да накараш президента да подпише помилването ми. — И се изненада, щом осъзна, че наистина го вярва. — Но все още имаме проблем.

— И той е?

— Нямам никаква причина да си мисля, че ще го направиш. Ти може и да си спомняш как последния път, когато се съгласих да ти свърша работа, попаднах в пандиза. Онзи ден оня гъз, моят адвокат, каза, цитирам, че съм щял „да отнеса смъртна присъда по бързата процедура“.

Бръчки прорязаха челото на Карълайн. Тя приглади с пръсти косата си назад.

— Много съжалявам. Наистина. Нямахте как да се избегне. Ако направиш това за мен, аз мога да оправя нещата и ще ги оправя. — Тя посегна зад дивана и му подхвърли пълната с пари мешка, която носеше в бара. — Впрочем ей ти парите.

Стийв погледна чантата долу, после пак нея. Това, че така му я метна, подсказваше няколко възможности. Едната беше, че на нея хич

не ѝ дреме за цели триста хиляди долара. Другата — наясно е, че Стийв няма да оживее дотолкова дълго, че да ги похарчи. И все пак, помисли си той, не е като да имаш голям избор.

Гледаха новините от около час. Преди изненадващата пресконференция една от големите новини беше неговото „бягство“ от затвора — Стийв смяташе, че „отвлечане“ е по-точно казано, но него никой не го питаше. Очевидно броят на загиналите беше към трийсет и нещо. Си Ен Ен размишляваха, че Стийв може да е шефът на някой наркокартел, за чието съществуване не подозираха досега. Фокс смятаха, че сигурно е член на терористична организация. Като че всички бяха съгласни, че е много, ама много опасен. Показваха му физиономията през десетина минути.

Грамадата пак излезе от стаята. Вече не се хилеше. Когато ги подмина, така се опечали, че Стийв очевидно се изнерви. Награби две свеци от масата в трапезарията и пак изчезна, като си мънкаше под носа.

Когато се махна, Стийв се обърна към Карълайн:

— Какво каза той?

— Мм? Кой?

— Пичът с пачката. Постоянно мъкне нещо. Само съм любопитен — какво каза той?

— А... — Тя разсеяно се разрови из паметта си. — Каза: „Просто не мога да достигна до нея. Вече не. Просто не мога“.

— Ха! — Слисан, Стийв се замисли над това. — Да ти хрумва какво иска да каже с...

— Искаш ли сладка? — предложи госпожа Макгиликъти.

Стийв отвори уста да каже „Не, благодаря“, обаче от нея излязоха думите:

— Нали не възразявате да си поискам?

Трите седмици затворническа храна му бяха раздразнили апетита. Освен това сладките бяха толкова вкусни, че направо не беше истина.

Госпожа Макгиликъти му донесе и мляко. Щом приключи, той се обърна към Карълайн:

— Сигурно ти се намира цигара?

— Много ясно. — Тя бръкна в пуловера си и извади пакет „Марлборо“ с пъхнат кибрит в целофанената обвивка. — Сега може ли

да внимаваш? Много ти се моля?

— Да, добре. — Докато палеха цигарите, се спогледаха сърдито.
— Та, какво точно искаш?

— Колко си мил, че попита. Най-сетне. Причината да те измъкнем от затвора е, че искаме да потичаш малко за здраве.

Стийв примигна и тупна цигарата.

— Я пак?

— Ти нали бягаш? — Смътно си спомни, че е споменал нещо такова, докато разговаряха в бара. — Искаме да побягаш за здраве.

— И само това?

— И да вземеш нещо.

„Ето го!“ — помисли си той.

— Какво е това нещо?

— Не знаем точно. Знаем с много голяма точност къде се намира, но може да изглежда всякак.

— Дообре — рече Стийв. — Но всъщност то ще представлява... какво? Дрога? Силни експлозиви? — Хрумна му ужасна мисъл. — Нали не е някаква ядрена гадория?

Карълайн завъртя очи — „не се прави на идиот!“ — и махна с ръка.

— Не, не. Не, разбира се. Нищо подобно. Това е... как да го кажа? Смятай го за много напредничава система за отбрана по периметъра.

— Искаш да ви донеса противопехотна мина? Не. По-точно не, да го вземат дяволите! Ще рискувам със затвора.

— Не е „противопехотна мина“ — отвърна Карълайн. — Няма нищо общо с противопехотна мина. То представлява нещо като, въъ... Нали знаеш какво е гравитационен кладенец? Нещо такова е, само че обратното, и въздейства само върху определени хора.

— Представа си нямам какво може да значи това.

— Хм. Добре, мисли за това ето така: знаеш ли как работи микровълновата печка?

— Не.

— На принципа на микровълните.

— Ей, чакай! Тъкмо се сетих. Знам как работи микровълновата печка, а ти плещиш дивотии.

— Добре де. Не са микровълни. Но как работи това нещо, всъщност няма значение.

— Щом няма значение, защо не ми обясниш?

— Защото е за много напреднали. Ти нямаш подготовката. Довери ми се, моля те!

— Не, еба ти. Значи ти си... какво? Някакъв вид изследовател на оръжията? — Това почти можеше да го повярва. До голяма степен се припокриваше с типа „смахнатия професор“. — Виж, хич няма и да се занимавам с това, докато не ми обясниш какво е това нещо, дето ще го взема.

— Ти няма да...

— Я пробвай.

Тя въздъхна.

— Нарича се „рейссак ейриал“. Същността му е математическа конструкция, самосъотнасяща се тавтология, утвърдена в равнината на разкаянието. Рейссак се задейства, тъй като целта разполага с тригера по причина, че рейссак се задейства. Материалният символ, който ти ще вземеш, е проекцията на рейссак в обикновеното пространство. Схващаш ли?

Стийв се вторачи в нея.

— Ти ли си го измислила?

— Не аз. Аз съм по-скоро лингвист. Може ли сега да продължим по същество?

Стийв направи гримаса.

— Разбира се. — „Технобрътвежите ми пречат.“

— Символът, който служи за ос на рейссак, просто седи някъде, вероятно на открито. Може да бъде кутия от кока-кола, пликче от „Макдоналдс“, пощенска кутия, каквото и да е! И за повечето хора — почти сигурно и за теб включително, Стийв — той не е нищо повече от това.

— Но?

— Но не за всички. За някои хора той е като отрова. Колкото повече се приближаваш, толкова повече боли и толкова повече им вреди. Ако се приближиш достатъчно, те убива.

— Значи е радиоактивно? Никакви радиоактивни гадости няма да ви носят.

— Не, не е радиоактивно.

— Ами ако не ти вярвам?

— Тогава сигурно се връщаш в затвора, нали така? — рече тя ведро.

Стийв скръцна със зъби.

— Не е радиоактивно, обещавам. — Тя подсмръкна, леко обидена. — Не е чак толкова нескопосно.

— А откъде знаете, че това чудо, каквото и да е то, няма да ми въздейства?

— Ами... Не знаем. Не и със сигурност. Но единствените, на които явно въздейства, са хората, свързани с Бащата. Обикновени хора като теб — куриери на „Федерал експрес“, разносвачи на пица, обикновени американци — постоянно идват и си отиват. Като че то не им въздейства по никакъв начин.

— Затова ли ми причини всичко това? Просто ме избра наслуки? Защото съм обикновен човечец?

Карълайн кимна.

— Горедолу да.

— Простоти.

Тя вдигна вежда.

— Не съм убедена, че разби...

— Искам да кажа — усмихна се Стийв, — че ме лъжеш, шибана гад лъжлива!

— Стийв, уверявам те, че...

— Спести ми го.

— Моля?

— Не се напъвай. Сигурен съм, че са чуднички лъжи, ама не се пъни, недей. Ще го свърша.

Тя пак вдигна вежда.

— Ако не броим тая мешка с кинти, с която сериозно се съмнявам, че ще ми дадете да изляза оттук, аз нямам пари, нямам кола, нямам документи за самоличност, нито някой достатъчно близък, че да ми стиска да му поискам помощ. Сам-самичък сигурно ще издам двайсет и четири часа. Най-много. А после или ще ме върнат в затвора, или, което е по-вероятно, ще ме застрелят за съпротива при арест. А ако откажа, сигурно ще накарате оная грамада да ми пререже гърлото, или знам ли. Хич няма да възразява според мен.

— Е, това като че е добра новина — рече тя.

— Несъмнено виждаш грейналата радост в очите ми. Обаче имам някои въпроси.

— Разбира се.

— Каква е тая работа с бягането? Защо просто не отида с кола? Ще стане по-бързо, а пък ако онова нещо си там се окаже твърде тежко за носене, ще мога...

— Амиии... Това е един вид мярка за безопасност.

— Така ли? — Той се наведе напред с дива усмивка. — Я кажи.

— Ако... — Тя вдигна пръст. — Ако ти се окажеш податлив на въздействието на, тъъ, защитата по периметъра, хич не ги трябва да пътуваш с кола. При тяхната скорост можеш да хлътнеш в смъртоносните дълбини още преди да си разбрал какво става. Пеша можеш просто да завърнеш обратно, ако ти призлее.

— Как да ми призлее?

— За всеки е различно. Дейвид го зацепи глава зверски. Моето лице се обля в кръв. Питър се запали. Общо взето, ако както си вървиш и нищо ти няма, изведнъж започне да те боли, обръщай назад, преди да е станало по-зле.

— Ами ако действително се окажа податлив? Пак ли ще получа помилването и парите? — Нямаше да повярва на отговора ѝ, но беше любопитен какъв е.

— Що се отнася до помилването — непременно. Искаме от теб само да опиташ. А както казах, парите вече са твои.

— Много убедително.

Тя потърка чело.

— Стийв, не знам какво да кажа, за да...

— Спести ми го. Каза, че знаете къде се намира това нещо, но не и какво представлява. Можеш ли да ми го обясниш?

— Разбира се. Поради начина на действие на тази система за отбрана по периметъра засегнатата област е във формата на сфера. Ние принципно се сдобихме с карта и обиколихме периметъра на кръга. То трябва да се намира в центъра му.

Той го обмисли.

— Ами, ако е вътре в някое дърво, закопано е, такива работи? Няма нужда да се намира на земната повърхност.

— Добре отбелязано, но ние проверихме и това.

— Как?

— Много внимателно. Виж, ако искаш, можем да навлезем в подробности за методите, но те уверявам, че предметът се намира на „Уудмиър корт“ номер 222, на 57 стъпки от бордюра на улицата, и е разположен на около две стъпки над земята.

— Две стъпки над земята? Да не виси във въздуха?

— На верандата е.

— И нямате представа какво представлява?

Тя тръсна глава.

— Всичко може да е. Сигурно ще е нещо дребно и безобидно. На тая веранда обикновено няма нищо.

— Откъде знаеш?

Тя сбръчка лице, докато обмисляше как да отговори.

— Защото това е моята къща.

— Твоята къща?

— Защо се изненадваш?

— Като те гледам как се обличаш, реших, че си бездомница.

Тя се намръщи.

— Обаче не съм. Къщата принадлежи на нашия Баща, но всички живеем там.

— Кои всички?

Тя посочи стаята зад гърба си.

— Моето семейство.

— Мда... Постоянно наричаш тези свое семейство. Не си приличате много.

— Осиновени сме.

— Всичките?

— Да. Баща ни ни прибра, когато родителите ни починаха.

— Истински благородник, дума да няма.

— Затова сме толкова загрижени да разберем, че е добре — рече тя иронично.

— И значи мислите... какво? Че някой се опитва да не ви допусне в собствената ви къща?

— Така излиза, да.

— Да ти хрумва защо?

— Бащата е по-важна личност, отколкото дава да се разбере. Той... възкачва на трона царе, един вид. Има влиятелни приятели.

Това, реши Стийв, може и също да е вярно. Несъмнено президентът бе подскочил, когато дъщерята на този мъж каза „Жаба!“.

— И влиятелни врагове?

Тя кимна.

— Да. Някои от тях може и да искат да проучат онова, което държеше в къщата. Книги

„Книги? Счетоводни ли? Значи е... какво? Мафиотски счетоводител? Тип «Майър Лански»^[1]“

— За какви хора си говорим? Ако става дума за наркокартели, мисля, че предпочитам да си поема...

Карълайн прихна насмешливо.

— Смешно ли е?

— Опитвам се да си представя Бащата забъркан в сделка с дрога. Не. Не е това.

— Тогава кой е?

— Наистина не ми се позволява да го кажа. — Тя му изпрати ледена усмивка.

— Така — въздъхна Стийв. — Значи смяташ, че един от тези врагове на татко ти се е промъкнал вътре и е задействал твоята система за защита по периметъра?

— Възможно е. Някой трябва да я е сложил там. Когато онази сутрин излязох, на верандата нямаше нищо. Сигурна съм. В действителност знаем само, че Бащата го няма, откакто се е задействала системата за защита по периметъра. — Тя извади смачкано „Марлборо“ от пакета, драсна дървена клечка в лакирания нокът на палеца си и я запали. Пламъкът затрепка, когато го поднесе до цигарата си, и усили почти недоловимото ѝ треперене.

— Може би той я е задействал. Не ти ли е минавало през ума?

Тя се намръщи.

— Мислимо е. Изобщо не мога да си представя защо му е да го прави, но... може би. Ако е така, бихме искали да отидем при него и най-любезно да го запитаме защо. Принципно трябва да проникнем в Библиотеката и да се огледаме. Там също има и справочни материали, които може да влязат в работа. Ако можеш да ни помогнеш за това, твърдо ти гарантирам, че ще си тръгнеш цял и невредим, богат и освободен от всякакви престъпни бъркотии.

— Да се престорим засега, че ти вярвам. Друго?

Тя се наведе и дръпна ципа на мешката. Вътре лежеше пистолет в калъф.

— Това може да ти потрябва.

— Я!

— Проблем ли има?

— Не. Всъщност по някакъв шантав начин ме уверява. Досега всичко това звучеше твърде хубаво, за да е истина. По кого може да стрелям, как мислиш?

— Пак ще ти кажа, сигурно по никого. Но както казах, Бащата е влиятелен човек. Той има... телохранители. Възможно е — няма вероятност, но е възможно — те да те видят, докато бягаш, и да го възприемат като заплаха. В този случай — сви рамене тя, — по-добре да си го имаш и да не ти потрябва, отколкото да ти потрябва, а да го нямаш.

Той погледна калъфа. Пистолетът беше деветмилиметров полуавтоматичен „Хеклер и Кох“.

— Три пълнителя? Това са много куршуми!

— Може да си некадърен стрелец.

— Случайно съм. Което значи, че не горя от ентузиазъм да вляза в престрелка с професионални бодигардове.

Тя отвори уста, подвоуми се и я затвори.

— Какво?

Тя поклати глава.

— Какво, Карълайн?

— Ако се стигне до... открит конфликт със стражите... ти няма да си сам.

— Нима? И кой ще ми помага, ако смея да попитам?

— Приятели на брат ми. Много са умели, уверявам те. Ако се стигне дотам, те могат да те защитят, и ще го направят. Ще си в безопасност.

— Не се и съмнявам, че са много добри. — „И адски шантави сигурно.“ — Нещо против да огледам пистолета?

Тя бутна мешката към другия край на масата. Той извади пистолета от калъфа и го огледа. Пъхна един пълнител, щракна предпазителя и се прицели в нея.

— Ами ако просто те застрелям и пребарам парите?

Тя му се усмихна лъчезарно.

— Тогава ще се отърва от тоя кошмар сигурно. И брат ми Дейвид ще те убие. И сигурно няма да бърза да те довърши. И вместо тебе ще намерим някой друг да свърши работата.

Не изглеждаше изнервена ни най-малко. Шумът от секс от задната стая секна. Малко по-късно онази грамада Дейвид надникна иззад ъгъла, усмихна се на Стийв и каза нещо на Карълайн на онзи техен език, подобен на птиче чуруликане. И тя му отвърна на същия език.

В отговор Стийв му се усмихна успокоително до уши.

— Само да попитам. — Той свали пистолета. Дейвид го позагледа, после награби още една сладка и пак си отиде. — Друго има ли?

— Не... Не.

— Какво?

— Аз само... Само ми се искаше да имам някаква връзка с тебе, докато си навън. Докато бягаш. Но не мога да се сетя за нищо, което можем да... — Гласът ѝ заглъхна. — Какво?

Стийв я гледаше втренчено. Мислеше си: „Тази жена е... не точно луда... нещо друго?“.

Но на глас каза:

— Не си ли чувала за мобилни телефони?

— А... — възкликна тя и кимна с широко отворени очи, а все по-натренираното око на Стийв забеляза, че го баламосва яко. — Да бе, да. Много пъти.

[1] Майър Лански (1902–1983) — крупен гангстер, известен като „Счетоводителя на мафията“. Заедно с Лъки Лучано изиграва важна роля за сформирването на „Синдиката на организираната престъпност“ в Съединените щати. Никога не е обвиняван в нищо по-сериозно от нелегален хазарт, един от най-богатите гангстери в американската история. — Б.пр. ↑

ЧАСТ II
АНАТОМИЯ НА ЛЪВОВЕТЕ

ГЛАВА 7

ГАРИСЪН ОУКС

I

На другата сутрин, около десет часа, Стийв нагази тичешком сред буренака покрай Шосе 78, забави крачка и спря. Пределно ясно си спомняше полицейските си снимки, излъчени по Си Ен Ен, и се престори на крайно заинтересован от нещо в гората, докато приближаващата кола отмина. Беше хладна, сива утрин, тъкмо да потичаш.

Щом заобиколи и последния завой, пред очите му изникна Гарисън Оукс — на половин миля от него, малко по-надолу по хълма. На вид не беше нищо особено. Към двайсетина къщи, наредени в спретнати редици покрай главния път. Три второстепенни пътища се отклоняваха от него, и трите без изход. Някакъв тип бе излязъл да си коси ливадката. Прозяв.

Инстинктите на крадец на Стийв моментално се събудиха. Къщите ставаха, макар и да си падаха малко нещо скромни, но паркираните пред тях коли бяха реликви на изчезване — „Кътлас Сюзприйм“ от 1977, син датсун, та дори и комби. „Произвеждат ли ги още въобще?“ Бе открил едно добро практическо правило — щом някой пич има толкова пари, че да ги пръска за нова кола, значи му стигат и за електронни джаджи, бижута за жената и прочие нещица, дете можеш да ги заложеш. Бе открил, че важи и обратното.

„Не — помисли си той. — Няма нищо за крадене тука.“

Разбира се, това не беше обир като обир. Наред с другото, никога преди не беше носил пистолет. Карълайн не се бе сетила да подсигури и кобур, но двайсетина минути, прекарани в гаража на госпожа Макгиликъти, оправиха работата. „Как въобще човечеството я е карало без изолирбанд?“ — питаше се той. Саморъчно стъкменият кобур не го притесняваше, но мисълта за пистолета тлееше в подсъзнанието му.

Докато се движеше, край нозете му пърхаха сухи листа, отронили се надолу от отвесната пропаст вляво от него.

Когато стигна на стотина крачки от табелата на селището, той забави ход до спокойна крачка, а после откопча мобилния телефон на госпожа Макгиликъти от ластика на анцуга си и набра номер 1 от бързото набиране — „Вкъщи“. Номер две беше някоя си Кати. Под номер три беше записано погребално бюро. Другите пет не бяха заети. Малко му дожаля за госпожа Макгиликъти.

Карълайн вдигна още след първото позвъняване.

— Стийв?

— Да.

— Къде си?

— На около петдесетина крачки оттам — каза той и пак окачи телефона на кръста си. Госпожа Макгиликъти имаше и блутут слушалка, която откри неразопакована в кутията. Сега беше закачена на ухото му. Между нея и пистолета се чувстваше като нинджа от мола, който се преструва на таен агент.

— Добре. Започни, като стигнеш до входа, трябва да навлезеш постепенно. Ако усетиш нещо необичайно, завий обратно и се върни по същия път.

— Разбрах — каза той и когато подмина табелата на Гарисън Оукс, я пипна. — Влязох.

— Усещаш ли нещо? — Щрак.

— Не, нищо. — Две, три крачки. Хрумна му да я попита дали е сигурна, че всичко това не съществува само в главата ѝ. После погледна надолу. Асфалтът под нозете му бе потъмнял от засъхнала кръв. Много кръв. Въпросът заглъхна на устните му.

— Колко навътре влезе? — Щрак.

— Към двайсетина крачки.

— Добре — каза тя безстрастно. — Значи у теб тригер няма. В противен случай вече щеше да си го усетил. — Щрак.

— Щом казваш. Ей, какво е това щракане, дете постоянно го чувам?

— Маргарет си играе със запалката си. — Карълайн подвикна нещо сърдито. Щракането престана. — Да виждаш нещо необичайно? — Гласът ѝ бе напрегнат.

— Дворът на оня тип на ъгъла е целият обрасъл с глухарчета — рече Стийв. — Същинска епидемия.

— Питам някой наблюдава ли те? Или нещо подобно? — Говореше доста любезно, но думите ѝ звучаха като скърцане със зъби.

Стийв, доволен, че ѝ лази по нервите, пусна усмивка, която Буда не би одобрил.

— Не. Някакъв тип си коси ливадата. Само него виждам.

— А кучета?

— Няма. А, чакай... има едно. — Дълбоко в сенките на нечия веранда се забелязваше силует. И очи, вперени в него.

— Как изглежда?

— Бая големичко... Към трийсет и пет — четирийсет кила? Шарено, на черни, бели и бежови петна. Как се казваше тая порода? Май че бернски зененхунд.

— С едно синьо и едно кафяво око ли е?

— Не се вижда... Чакай. — Кучето стана и се премести на слънце. — Да. Откъде знаеш?

— Тейн — произнесе едва чуто Карълайн.

— Какво?

— Кучето се казва Тейн — каза тя. — Той е господарят.

— Какво е той?

— Господарят на глутницата. Онова, което наричат... Няма значение. Алфа-мъжкарят. Какво прави той?

— Излиза на двора — отвърна Стийв. Сети се за Пийти и махна: — Ей, приятел!

— Ти луд ли си?! Не му привличай вниманието, Стийв!

— Защо? Защо не?

Карълайн въздъхна.

— Довери ми се, моля те! Не обръщай внимание на кучето. Недей да обръщаш внимание на всички кучета, които виждаш. — Пак скърцаше със зъби.

— Добре — каза Стийв, що-годе дружелюбно, и продължи да върви. След няколко крачки се намери пред друг нечий двор, този път на червена тухлена къща със странна архитектура, с украсена с дърворезба двойна входна врата и помръкнали прозорци. Изглеждаше му много позната, макар и да не си спомняше някога, преди да е идвал тук.

Зененхундът го последва. Излая само веднъж. В отговор друго куче, дебело гонче, изтърча в тръс иззад къщата, притича към Стийв на смешните си набити краченца и задейства алармата — направо се заливаше от лай.

„Бая мощно гърло вади за такъв дребосък“ — помисли си Стийв. Лаят стигна и до ушите на Карълайн.

— Това гонче ли е?

— Да.

Стийв забърза малко крачка с надеждата, че кучетата ще го оставят на мира, като излезе от двора им. Но те го последваха, като гончето продължи да лае с изненадващия си баритонов лай, а Тейн бе вперил в него леденосиньото си око.

— Други виждаш ли?

На Стийв никак не му се искаше да откъсва очи от двата му непосредствени проблема, но долови настоятелност в гласа ѝ и погледна към отсрещната страна на улицата. Малко по-напред двойка лабрадор ретривъри, черен и жълт, подтичваха редом. „Тези вървят в крак с мен.“ Косата на тила му настръхна. Някакво движение привлече погледа му. Пред очите му една доста дребна немска овчарка се появи на билото на хълма отпред. Щом го видя, тя излая веднъж.

— Да — каза Стийв. — Още три. Много кучета има в тоя квартал.

— Само три?

— Да. Значи общо пет.

— Доколко навътре си влязъл?

— Почти една пряка. Приближавам първите кръстовища. — Той се подвоуми. — Известни ли са тия кучета с това, че... хапят?

— Почти никога.

— Почти никога?

— Като стигнеш кръстовището, извести ме. Ще видим как се държат тогава.

Стийв продължи да върви. Тейн и гончето обаче продължиха да вървят редом с него. Слава Богу, гончето млъкна, щом излязоха извън територията му. Лабрадорите продължиха да вървят редом с него от другата страна на улицата.

Вече стигна при стареца, който си косеше двора. Той беше към шейсетте, сигурно пенсионер, с бейзболна шапка и работни ботуши.

— Ваши ли са тези кучета? — провикна се Стийв, забравил за миг, че е беглец, който не бива да привлича внимание към себе си.

Старецът махна.

— Ей, приятел, може ли да си прибереш кучето, ако обичаш?

Старецът сбръчка лице, объркан, и допря длан до ухото си. „Не те чувам!“ Не спря косачката.

— Можете ли. Да си приберете. КУЧЕТО! — подвикна Стийв по-силно.

Старецът пак тръсна глава, усмихна се и посочи шумната косачка.

— Задник — измърмори Стийв. Сега крачеше много бавно. Шумът на косачката поутихна, когато старецът тръгна към далечния край на двора. Кучетата го следваха в неговото темпо, едно към едно.

— Какво каза?

— Нищо, няма значение. Почти стигнах. Добре, вече съм на кръстовището.

— Изчакай там малко. Какво правят кучетата?

— Ъъ... Двата лабрадора са изтичали при немската овчарка. Присламчило се е и още едно, някаква черно-бяла порода, средна големина. Това нещо като кучета пазачи ли са?

— Не точно в този смисъл, който влагаш. Опитай се да направиш две крачки напред.

Стийв направи. Реакцията бе незабавна и яростна. От пасивно наблюдение трите кучета пред него минаха към фронтална атака и се втурнаха към него с лай. В същото време големият зененхунд скочи и се вкопчи в ръката на Стийв. Гончето заби зъби в езика на маратонката „Рийбок“ на сина на госпожа Макгиликъти.

— Аaaa! — изпищя Стийв колкото от болка, толкова и от изненада. Болката обаче дойде след секунда. Тейн, зененхундът, бе забил зъби в дясната ръка на Стийв над лакътя. Сега увисна там, всичките му 40 килограма се увесиха на трицепса. Стийв го заръчка яростно с лакът, като бясно опитваше с лява ръка да му отпусне челюстите. Кафявото око на кучето се извъртя към него, изпълнено с тъмен бяс. Кръвта на Стийв оцапа бялата козина по муцуната му.

— Какво стана? — попита Карълайн. — Стийв?

Той тъкмо беше напреднал донякъде с откъртването на зененхунда от себе си, когато другите три нападаха. Жълтият

лабрадор го ухапа под левия лакът. Черният се лепна за левия му глезен. Овчарката атакува лявата му задна буза, но ухапа най-вече трикото на анцуга му. Тя взе да лашка глава напред-назад. Стийв чу как трикото се раздра и усети по гъза си хладен есенен полъх.

— Стийв? Стийв, отговори ми! Какво става? Кучетата ли, Стийв?

„Кучетата възнамеряват да ме убият.“ Тази мисъл предизвика рязък прилив на адреналин. Той се гърчеше, извърташе и се мъчеше да се отръска от тях, но те висяха по него като коледни играчки. Залитна нататък, откъдето бе дошъл, като истерично се мъчеше да се сети кое ли ще свърши работа и ще ги убеди да го пуснат. Всичко това се случваше в безмълвие. Кучетата вече не лаеха, защото устата им бяха пълни. Болката още не беше толкова мъчителна, че да усеща нужда пак да нададе крясък. Единственият звук беше бръмченето на косачката. Той направи още една крачка. Гончето пусна обувката му и ухапа ахилесовото му сухожилие. Болката го събори на колене, а може и да се беше препънал. Зененхундът пусна дясната му ръка и го заръфа по ухото, по скалпа, по лицето.

Стийв заудря на сляпо с десница. Сега крещеше.

— Край — реши Карълайн. — Пращам подкрепленията.

II

Проснат по очи на асфалта и затрупан от кучетата мародери, Стийв бе обзет от изненадващ покой. Почувства как кръвта бучи в ушите му, но не усещаше истинска болка. „Сигурно умирам.“ Забеляза едно парче гипс, вгнездено в асфалта на пътя на педя от околото му. Много беше интересно.

А после, сякаш много отдалече, чу звук — нито кучи лай, нито бръмчене на косачка. Беше басово боботене, рев. То отекна чак в дълбините на гърдите му.

Малко по-късно сянката на зененхунда — Тейн, помисли си Стийв, името му е Тейн — изчезна от лицето му. Неочаквано той пак се намери на слънце. Кучето, вкопчено в дясната му ръка, се откъсна. После и левият му крак се освободи. — ... чуваш ли ме, Стийв? Отговори! Жив ли...

Зашеметеният Стийв подпря дясна ръка на асфалта и я огледа. Над лакътя зееше широка и дълбока рана. Сгънеше ли пръсти, виждаше как се свиват мускулите. „Обаче не тече много кръв.“ Мускулите под лакътя му много приличаха на сурово кокоше месо. Това също му се стори много интересно и той сви юмрук един-два пъти, за да го гледа в действие.

— Пистолета, Стийв! Ползвай пистолета!

Ей, тая идея си я биваше! Подпря се с ръка и се оттласна от асфалта. Дъртакът, дето си косеше ливадката, се беше упътил към него. Стийв му махна с окървавената си разкъсана ръка за помощ. Дъртият се усмихна и му махна в отговор, после допря шепа до ухото си, поклати глава и посочи косачката.

„Какво... става, бе... еба си?!“ Това беше достатъчно смахнато, че да го накара да дойде на себе си поне малко от малко. Изправи се на коляно и направи бърза проверка по списък. Десният му крак вършеше работа. Гончето не беше успяло да нанесе кой знае какви щети на глезена му. „Ама не защото не се е старало.“ Левият обаче не беше чак толкова във форма. Лошо ухапване по прасеца. Болеше, когато отпуснеше тежестта си върху него. „Питам се какво ли му има?“

— Пистолетът, Стийв! Пистолетът! Застреляй кучетата!

Това го накара да се стегне. Стийв, отново в пълно съзнание, си спомни кой... какво му е причинило това. Внезапно и остро осъзна присъствието на кучетата, проточили лиги зад гърба му. Мисъл за черно убийство закъкри в душата му, а посланието на Буда за състрадание към всичко живо бе временно забравено.

— Ела ми, ела, Тейн — каза той, докато вадеше пистолета. — Ела да те почерпя, приятелче!

„Иха — помисли си той. — Ей това е едро куче! Сигурно има... колко? Има-няма двеста кила. Може и над двеста да е.“

Но, разбира се, това не беше куче. Лъв беше. Всъщност бяха два лъва, възрастен мъжкар с гъста кафява грива и по-дребна женска, застанали между него и кучетата. „Ха, лъвовете?! Бая необичайно си е това.“

Издърпа затвора на пистолета и го запъна. Вдигна го, прицели се в средата на гривата на едрия лъв и внимателно пусна един куршум. Въобще не улучи. Куршумът мина между двата лъва и рикошира в асфалта с лека искра.

Едрият лъв се обърна и изрева насреща му.

— Стийв — достигна до слуха му гласът на Карълайн, — какви ги вършиш? Не се дръж като идиот! Те дойдоха да те закрилят! Те са ти подкреплението!

— Я пак, ако обичаш?

— Лъвовете те спасиха. Те са подкреплението. Не стреляй по тях.

— Ти как разбра, че съм се пробвал...

Грамадният лъв отново изрева.

— Той казва, че други кучета не се пречат. Можеш ли да стреляш? Ползвай пистолета. Но внимавай. Колко кучета има там?

Стийв направи оглед. Гончето лежеше мъртво на шосето със строшен гръбнак. Тейн, с кървяща рана на задника и настръхнала козина на врата, крачеше напред-назад пред лъвовете и ги изучаваше със злокобните си разноцветни очи. Зад него останалите четири кучета стояха и ръмжаха, леко ранени и разколебани. Още два-три ротвайлера и един пудел бяха довтасали, докато Стийв бе безпамятен. Докато гледаше, на хълма се покачи един голдън ретривър.

— Преброих девет.

— Стреляй! — нареди Карълайн. — Ще трябва да си пробиваш път с бой нагоре по улицата.

Стийв пусна куршум по английския шпаньол. И този път не улучи, обаче опитът заслужаваше повече доверие. Грамадният лъв погледна през рамо и се изтегли по-далече от огневия обхват на Стийвовия пистолет.

Шпаньолът ръмжеше, ръмжеше със сбръчкана муцуна над оголените зъби с червени петна от Стийвовата кръв. То излая, понечи да пристъпи напред...

... и Стийв го застреля право между очите.

Лъвовете изреваха одобрително. Стийв хвърли поглед надясно. Оня с косачката тъкмо беше минал още един ред и се обърна. Този път като мина край него, махна два пъти — веднъж на Стийв и веднъж на лъвовете.

Стийв простреля жълтия лабрадор в хълбока. Той направи две-три крачки напред и падна настрана. Ребрата му тежко се повдигаха и спадаха. „Почвам да му хващам цаката.“ Той стреля по черното куче и изобщо не улучи, после го простреля в бедрото. То изквича и закуцука към него. Простреля го в гръдната кост и то се строполи мъртво.

Останалите шест кучета нападаха. Три от тях нападаха лъвицата и се скупчиха върху ѝ. Тя изрева от болка, но Стийв не се трогна, защото останалите три подминаха мъжкаря и нападаха него. Не ги обвиняваше. Вече си проличаваше, че не е кой знае какъв стрелец.

Простреля пудела в гърдите. Не е зле... Стреля по Тейн и не улучи. Жълтооката овчарка му се нахвърли с ръмжене. Той вдигна ранената си ръка в защита и тя се залепи за нея, острите бели зъби се впиха в оголения мускул. Стийв изкрещя, заби пистолета в корема ѝ и дръпна спуська. От другата страна се посипаха карантии, но овчарката не пусна. Сега един питбул заръфа глезена, понаръфан от гончето.

Той стреля пак в тялото на овчарката, по-високо. Петлето изчатка върху празен пълнител. Кучето трябваше да е почти умряло, обаче не пускаше. Ухапването все едно го изгаряше. Стийв изкрещя пак и я тресна по главата с дръжката на пистолета.

— Яааа! — кресна той. — Пусни ме бе, гад шибана!

С изненадан поглед овчарката се откъсна от него и падна. Стийв тупна по задник и зарита питбула със свободния си крак. Той му

изръмжа и заби зъби още по-дълбоко. Стийв писна.

Тогава двата лъва се приземиха върху питбула един след друг, с разлика частица от секундата. Стийв пак кресна — лъвските атаки често предизвикват това у хората, но него те не го и пипнаха, а заръфаха кучия гръбнак — единият до врата, а другият до опашката, и той изхруска. Сега бе ред на кучето да пици.

— Яаааа, копеле гадно!

Когато те пуснаха кучето, то не шавна.

Лъвовете се обърнаха и се надвесиха над него, сега само на педя. Жълтите им очи се впиха в него. Усети дъхът им да облхва раните му, лъщящата по челото му пот. Миришеше на кръв и разлагащо се месо. Стийв вдигна празния пистолет, после пак го свали. Големият поизръмжа и изсвистя с опашка. Отстъпи крачка назад, вдигна глава и погледна надолу към улицата. Бръчки набраздиха челото му.

Без да иска, Стийв се обърна и проследи погледа му.

Зад него имаше още към дузина кучета, десетина поне. Зад тях прииждаха още десетки или дори стотици. Изсипваха се от гората на половин миля оттук като река убиец, която прекосяваше ливадата и се изливаше надолу по главния път. Чаткането на ноктите им по асфалта ехтеше като копитата на стадо, втурнало се в панически бяг.

— Гадна работа — прошепна Стийв.

Лъвът изрева.

Стийв се изправи и заопипва гърба си. Карълайн бе залепила с тиксо другите два пълнителя там като Брус Уилис в оригиналния „Умирай трудно“. Тогава идеята им се стори добра, но когато напипа единия пълнител, той не се отлепяше. Дръпна пак, по-силно. Тоя път се отлепи, но пълнителите, дадени му от Карълайн, бяха хлъзгави от смазката и той се изхлузи от ръката му, изтрополи надолу по шосето и се спря недалече от уличната лампа.

— Гадория! — изруга отново Стийв.

— Какво стана? Какво става там?

— Те идват! Стотици са! А аз... аз изтървах шибания пълнител.

— Докато говореше, се пресегна зад гърба си, този път внимателно, и обхвана последния пълнител, залепен на гърба му. Стисна го внимателно, ала здраво, и го отлепи.

Карълайн издиша леко.

— Трябва да влезеш на закрито — каза тя. — Влизай вътре, Стийв! Влизай вътре!

— Къде!

— Където и да е! Където е най-близо! Не е заключено! Давай!

Стийв закуцука колкото можеше по-бързо през полуокосения двор. Докато вървеше, ухапа със зъби тиксото, все още залепнало за заредения пълнител, и дръпна. То се отлепи.

Зад гърба си чуваше тътена на тичащите кучета — още стотици пристигаха да подкрепят десетките, вече наредили се рамо до рамо на двайсетина крачки оттам. Само лъвовете стояха между тях и него. Дъртакът, който косеше ливадата, пак му махна.

— Гъз такъв! — кресна му Стийв.

Дъртакът долепи шепа до ухото си, после посочи косачката и поклати глава.

— Стийв, влизай вътре! — Гласът на Карълайн бе станал дрезгав от напрежение. — Трябва да влезеш на закрито веднага!

Като продължаваше да върви, Стийв извади празния пълнител и той тупна на тревата. „Дано му изкоруби острието на косачката.“ Натика заредения пълнител, дръпна затвора назад и го запъна. Вече беше пред вратата. Хвана дръжката, напълно подготвен да стреля, ако е заключено. „Несъмнено ще свърши работа! По филмите винаги върши!“ Но вратата се отвори лесно към невзрачно фоайе — застлан с линолеум под, тапети на цветя, прашасала стойка за чадъри.

— Ами лъвовете?

— Остави ги. Тях можем да ги прежалим. Само влез вътре.

Стийв се промъкна вътре и затвори след себе си.

— Вътре съм.

— Добре, сега си в безопасност. В коя къща влезе?

— Тъъ... отвън е с бели тухли?

— Идеално. Във всекидневната има храна, вода и медицински средства. Остани там. Вътре нищо не те застрашава. Аз ще те изкарам оттам възможно най-бързо, но може да отнеме ден-два. — Тя затвори.

III

— Да му се не види! — изруга тя на пелапи, щом затвори телефона. Тя, Дженифър, Дейвид, Рейчъл и Питър седяха около кухненската маса на госпожа Макгиликъти. По тона ѝ останалите разбраха, че работата е тръгнала на зле, но никой от тях не разбираше повече от някоя и друга дума английски.

— Какво стана? — избоботи Дейвид.

— Той се шмугна в една от къщите. — Тя стана и отиде до стената, на която висеше поставката на телефона. Когато го затвори, тя извади и кабела. Никой не забеляза. Библиотекарите не се оправяха много-много с техниката, нито пък госпожа Макгиликъти. И тя също, ако става въпрос, но беше имала време да попрочете нещо за телефоните. Другите телефонни кабели в къщата вече бяха извадени.

— Е... — рече замислено Дейвид. — Предполагам, че ще е едно от двете. Маргарет, според теб кое е по-зле? Да те разкъсат кучета или умрелите да те спукат от бой и да пукнеш? — Той я погъделичка. Тя се изкиска и загърчи и вдигна малък облак от мухи. — Точно ти ще си наясно, нали? — Тя пак се изкиска.

Дженифър се плясна по челото.

— О, не! Не го ли предупредихте? Ти ще искаш ли той да се върне, Карълайн? Защото ще стане голямо мазало. — Мъртъвците се държаха дружелюбно с непознатите, които срещаха извън къщи, макар и малко странно. Но в редките случаи, когато някой клетник от външния свят успееше да влезе вътре, те му се нахвърляха със зъби, с ръце, с тояги, с кухненски пособия, с каквото им попаднеше подръка. Освен ако някой не се намесеше бързо, обикновено почти нищо не оставаше.

Карълайн сви рамене.

— Можем да го прежалим. Ако успеем да проникнем вътре бързо-бързо, може би. Иначе, ако ме питате, нека си стои умрял.

— Значи... нов план?

— Абе, не знам. Мисля, че основният план си е стабилен. Проблемът беше, че той не подмина стражите.

— Какво направи?

— Заговори Тейн, това му беше почти първата работа.

Дженифър потръпна.

Карълайн усети как показалецът ѝ аха-аха да се разтрепери.

— Не ми и хрумна да го предупредя. — Това бе правдоподобно. Повечето Библиотекари изпитваха ужас от кварталните кучета още от детството си. Дори и Майкъл бе склонен да пази дистанция. Но американците, кой знае защо, явно ги обичаха тия рунтави копеленца. Това бе една от техните неразгадаеми приумици.

— И какво тогава?

— Освен ако някой не се сеца за нещо по-добро, май ще изляза да видя дали мога да подбера още някой американец — излъга тя. — Дейвид? Това устройва ли те?

Дейвид, може би припомнил си кървавата баня в затвора, си даде благословията с леко кимване.

— Кога ще отидеш? — попита Дженифър.

Карълайн се замисли.

— Ами, май сега.

— Не искаш ли да поизчакаш малко? Скоро ще има за хапване. — Госпожа Макгиликъти се суетеше в кухнята.

Карълайн изпъшка.

— Не, днес ядох вече два пъти. А и в бара може да ми се наложи да мезя. Някой да е виждал ония ботуши, които носех? И синята мешка, натъпкана със зелени хартийки? Ще ми трябва за примамка.

Карълайн си събра нещата и излезе на следобедното слънце. „Доста добре мина — помисли си тя. — Мисията изпълнена, а Стийв е на сигурно място.“ Вярно беше, че мъртъвците яростно защитаваха жилищата си. Трябваше да е така. Личният им живот не понасяше много проверки. Но съществуваха и изключения. Библиотекарите можеха да влизат и излизат, когато си щат, както и други, които са били възкресени.

Нищо нямаше да стане със Стийв.

Другите не го знаеха, естествено.

IV

Стийв огледа набързо вътрешността на къщата, странно празна, и се обърна към вратата. В нея имаше една от онези малки шпионки, през които гледката навън се виждаше изпъкнала в средата. Двата лъва бяха на около пет метра от входа и бавно отстъпваха.

Не беше трудно да се види защо. Сега на улицата се бяха събрали поне стотина кучета с всякакви размери и външност — добермани, Джак Ръсел териери, пудели, едри и дребни, немски овчарки, лабрадори от шоколадовата, жълта и черна разновидност и десетки други породи. Настъпваха към лъвовете.

Едрият мъжкар огледа напред-назад кучешката сбирщина и нададе рев с цяло гърло. Ревът отекна надолу по улицата, като отскачаше от къщите на Гарисън Оукс. Женската погледна през рамо към вратата и погледът ѝ сякаш се заби в Стийв.

Погледът ѝ напомни на Стийв за нещо, но не се сещаше какво.

„Баси, баси, баси. Какво правя аз тука?“ — Лъвовете го бяха спасили. — „Ама това са лъвове, баси, нали се сещаш.“ И все пак той бе почти изпаднал в нокаут и безсъзнание, когато кучетата го заръфаха.

„Това ми напомня...“ Погледна надолу. От него по пода капеше кръв, но все пак не шуртеше, доколкото виждаше. Това сигурно беше добре. А Карълайн беше казала, че има медицински средства. „Медицински средства?! Това е подозрително удобно — помисли си той, а после: — Господи, как я мразя! Страшно!“

Навън се чуваше нисък тътен, който бавно нарастваше — едновременното ръмжене на стотици кучета. Но не успяваха да заглушат косачката. Лъвицата се беше изпречила на пътя на стареца. Той просто я заобиколи. Кучетата като че въобще не забелязваше.

Лъвът отстъпи още половин крачка. Тейн направи две крачки напред, а останалите кучета плътно го следваха. Ротвайлерът залая машинално пак и пак и пръскаше бяла пяна. В двора се бе ширнало море от сбръчкани муцуни, остри зъби и подивели очи.

„Да, спукана им е работата.“ Дори и лъвовете да имаха къде да избягат, а не беше така — те самите се бяха притекли, за да прикрият отстъплението на Стийв — той не се и съмняваше, че поне някои от

кучетата могат да ги надбягат. А те бяха толкова много! Стийв тресна по стената. „Дейба мама му, дейба мама му, дейба мама му!“

Мина му през ум да набере Карълайн, но нямаше време. Грамадният лъв отново отстъпи крачка назад и пак изрева. Ротвайлерът го нападна, той отби атаката и го запокити по въздуха сред тълпата. Лъвицата отново погледна през рамо. Стийв би се закле, че вижда упрек в очите ѝ. „Нямаше ли нещо по Youtube преди година-две за някакви лъвове и английски пичове, дето си станали дружки? — присети се Стийв истерично. — Абе, майната му.“

Отвори вратата.

Лъвицата го погледна. Може би се самозалъгваше, но му се стори, че го гледа с благодарност.

— Влизай тук! Какво чакаш?

Тя се опита да скочи, но задният ѝ крак се изметна и тя се плъосна по корем на тухлените стъпала пред вратата, а после се надигна с мъка. Мъжкарят не беше ранен, но я изчака да влезе вътре. Някои от кучетата сега бяха само на педя от него.

Той ги държеше на разстояние, като замахваше с лапа и, както му се струваше на Стийв, със силата на характера си.

— Хайде де!

Мъжкарят се завъртя и с два бързи скока се намери от другата страна на вратата. На прага Стийв понечи да я затръшне, по кучетата му попречиха. Две от тях, и двете — хрътки, заклециха вратове между вратата и касата. Ръмжаха и тракаха със зъби. Стийв ги риташе по главите със здравия си крак, като се подпираше на вратата. С ритник прати горната хрътка в безсъзнание или може би я уби. Когато отпусна вратата, другата се измъкна навън. Тогава успя да затвори — навън имаше още много кучета, но, кой знае защо, само две-три се бяха покачили на стълбите и напразно дращеха по вратата с нокти.

Провери с изключително внимание дали резето е спуснато, а после пусна дръжката. Заклучи, а после въртна и долната ключалка за всеки случай. Кучетата навън лаеха и драпаха по вратата. Стийв се облегна на стената и се обърна да види дали лъвовете сега ще го изядат.

Не го изядоха. Всъщност ни най-малко не му обръщаха внимание. Женската се беше проснала във всекидневната. От задната част на крака ѝ липсваше големичко парче. Кръвта от раната не

шуртеше, но изтичаше в постоянна струя. От фойето към мястото, където лежеше, водеше кървава следа.

„Така. Медицинските средства“ — помисли си Стийв. Внимателно, като не изгърваше от око лъвовете, той изкуцука във всекидневната. Навън все още беше светло, но тук бе здрачно. Всички прозорци бяха закрити с дебели завеси и лампи не горяха. Той заопипва стената, накрая напипа редица ключове и защрака напосоки, докато един от тях проработи. Самотна анемична крушка светна горе. Мъждивото ѝ сияние в охра допълнително помръкваше от останките на умрели насекоми по абажура.

— Я! — възкликна Стийв.

Всекидневната представляваше плоско празно пространство колкото гараж за две коли. Всички мебели бяха струпани в ъгъла — диванът бе изправен настрана, смачкан абажур на настолна лампа се подаваше изпод потрошена библиотека, крака на масичка стърчаха като пръстите на скелет. Призракът на дивана витаеше във вид на почисто петно на мръсния килим.

Снимките в рамки и картините също бяха струпани на купчината, но на стаята украса не ѝ липсваше. Почти целите стени бяха покрити с недодялано изрисувани изображения — приличаха на творчеството на талантливо дете от детската градина. „Не — помисли си Стийв. — Не е точно така. Приличат на пещерни рисунки.“

Тези образи бяха в същия груб стил, но не изобразяваха животни. „Е, повечето — не.“ Забеляза тук-там няколко четириноги дзвера, вероятно кучета. Но повечето от тези пещерни рисунки изобразяваха съвременни предмети — той разпозна кафявия квадратен фургон на куриерската компания Ю Пи Ес, малка кола със знак на покрива, а до нея — човешка фигура, изобразена с чертички и с пица в ръце. Пощенска кола. Баскетболно табло. Велосипед. Но сред разпознаваемите и обичайни предмети от американския живот се срещаха и необясними неща — черна пирамида, жълт бик, застанал сред огън, сърдити калмари, люлеещи се сред зелени вълни.

Откри споменатите от Карълайн медицински средства, подредени спретнато в ъгъла срещу мебелите — две каси вода „Дасани“, пакет стерилна марля „Джонсън и Джонсън“, две кутии пластири „Бенд ейд“, найлоново пликче с говежда пастърма и нещо като кутия за инструменти с червен кръст на капака. Обикновена бяла

кутия съдържаше набор от не толкова познати неща, грижливо увити в стара булчинска рокля: три глинени гърненца, поднос от стиропор със стъклени ампули, малки бурканчета пудра. „Всичко това като че е прясно, така изглежда. Тук е най-много от ден-два.“ Отвори кутия с лепенки, отвори една и я лепна върху малък белег от ухапване на пръста си. На друга кутия пишеше „амоксифацилин“. Отвори я и намери вътре дузина спринцовки.

— Ехо, здравей!

Стийв се сепна и се завъртя. Беше възрастна жена, преполовила шейсетте, облечена в комплект от пола и панталон на цветя, основно в лилаво. Самата тя беше много бледа, устните ѝ бяха в цианово синьо.

— Колко ми е приятно да те видя! Няма ли да влезеш? Мога ли да ти взема палтото?

— Тъж... здравейте. Не знаех, че тук има някого. Извинявайте, че нахълтах така. Много съжалявам. Навън има кучета...

— Няма ли да влезеш?

— Аз не... — Той млъкна и се втренчи в нея. Сети се как косачът постоянно разиграваше, че не чува, и сочеше косачката пак и пак, все едно за пръв път. „Жена му може би? Идеално си пасват!“

— Няма ли да влезеш? — подкани го тя отново. — Колко ми е приятно да те видя! — Лъвът се приближи и я подуши. Тя погледна надолу към двестакилограмовата котка, която цапаше фоайето ѝ с кръв, и го погали по гъстата прашна грива. — Да ти взема ли палтото?

Лъвът погледна през рамо към Стийв и изръмжа със съмнение.

Стийв тръсна глава.

— Пич, нищичко не мога да вдяна.

При думите на Стийв голямата котка изсвистя с опашка доста любезно, сякаш го разбра — може би не думите, но същината на мислите му, чувството. Кой знае защо, Стийв го досмеша. Когато кискането му отново предизвика жената да го попита може ли да му вземе палтото, той се смя дълго и силно.

Може би започваше да му схваща чалъма на тоя шантавелски ден.

ГЛАВА 8

СТУДЕН ДОМ

I

Секретарката беше чернокожа дама на средна възраст с приветливо лице и ледени очи. Тя проследи приближаването на Търуин така, както пантера следи коза, ситнеща към мястото за водопой. Зад нея висок прозорец гледаше към идеално оформена градина. Търуин се загледа през прозореца с неподправен копнеж. Беше ясно и слънчево, хладно, ала не мразовито — може би най-хубавият ден от есента. На Търуин му се искаше да броди из гората и да си пробива път, като разритва хрупкавата шума.

Вместо това влезе и остави посетителския си пропуск на бюрото ѝ.

— Аз съм Търуин — представи се той и посочи с палец сводестата врата вдясно от него. — Обадиха ми се, че той иска да ме види.

— Търуин чий? — попита секретарката, като прокараваше пръст по разпечатан списък с имена. Търуин не отговори. Фамилията му я пишеше на пропуска. Тя просто се заяждаше.

— Госпожо, това е Търуин Лефингтън — изрече глас до него. — Онзи Търуин Лефингтън.

Търуин се обърна. Мъж на средна възраст със здрав и стегнат вид, облечен в униформа на армейски генерал, седеше на дивана зад него. В куфарчето му Търуин видя няколко папки с черен бордюр. Хммм. Знаеше за съществуването на подобна класификация, но никога досега не бе попадал в едно помещение с такава.

— А... — прекъсна заниманието си секретарката. — Разбирам. Свързан сте с... онзи извънреден случай?

— Предполагам — отвърна Търуин.

Секретарката сви устни. Провери друг, по-кратък списък, и кимна отсечено:

— Той ви очаква — призна тя. — Заповядайте, седнете.

Ъруин кимна.

Зад него генералът беше събрал документите, които преглеждаше, и ги прибираще в куфарче, вързано с верига за китката му. Сега се изправи с широка усмивка и дойде да поздрави Ъруин.

— Аз съм Дан Торп — протегна му той ръка. — За мен е истинска чест да се запознаем, сержант.

По навик Ъруин огледа почетните знаци на Торп — емблемата на въздушнодесантните войски, кръстосаните стрели на „специални операции“, цял куп лентички от кампании. Познаваше задочно командира от Обединени специални операции по репутацията му, макар и да не се бяха срещали. По общо мнение, беше доста свестен човек. Ъруин му стисна ръката.

— Драго ми е. — И додаде: — Сър.

— Капитан Танака ви праща поздрави. Сам искаше да дойде, но... е зает с друго. С планиране на мисия. Настоява да ви доведе да пийнем по бира, когато всичко това приключи.

Ъруин поомекна.

— Тъй ли? Познаваш го? — Двамата с Йошитака бяха служили заедно в Ирак. — Не знаех, че бил при вас бе, пичове.

— Вече от около година. Ти как така не си се явявал на подбор? — попита Торп. — Знам, че Клинт покани...

— Президентът ще ви приеме сега — обади се секретарката, стана и отиде да им отвори странно оформената врата.

Вратата не беше много широка. Ъруин, уволнил се със звание командващ старшина, се съобрази с чина на генерал Торп и го пусна да мине пръв, а после го последва в Овалния кабинет.

II

Ъруин за пръв път влизаше в светая светих. И преди беше идвал в Белия дом — веднъж с туристическа група и веднъж, когато с още двама-трима пичове наминаха да си вземат Кръстовете за изключителни бойни заслуги. Ъруин, на когото не му дремеше за медали, почти бе решил да го пропусне това последното. По онова време обаче си ремонтиреше къщата. Интересно му бе да види как дърводелците са наредили первазите и са оформили отгоре извитите стени на Овалния кабинет. Ама стана издънка. Церемонията се проведе в Розовата градина, не в Овалния кабинет, а президентът — не тоя, а предпоследният — се оказа скапаняк. Дойде пиян и през цялото време точеше лиги по племенницата на един пилот от морската пехота. Щом тя му даде да разбере, че не обича страната си точно по тоя начин, Пияндурник МакПолитик се разкара. Освен това по време на церемонията произнесе неправилно името на пилота.

Както и да е, след девет години и двама президенти, ето го тук, в самия Кабинет. Не беше малък, но не беше и толкова голям, колкото очакваше. „Обаче... первазите добре са ги докарали.“ Идеално оформени блокове на цокъла, хубав, чист перваз и почти невидими сглобки на фестона горе. Той се огледа. И останалото в стаята си беше фантазе. Килими в кралскосиньо, редуващи се златни и кремави райета по стените. Погледът му се задържа на президентското писалище — от тиково дърво, със сложна дърворезба, изобразяваща някаква морска битка. „Хубаво изпипани детайли — помисли си той. — А тиково дърво изобщо намира ли се вече? — той се замисли. — Сигурно е антика, някаква такава простотия.“

— ... а това е Ъруин Лефингтън — обясняваше Торп. — Преди в 82-ра въздушнодесантна дивизия, а сега специален следовател от Държавна сигурност.

Ъруин вдигна очи. Пред писалището един срещу друг стояха два златисти дивана с масичка за кафе помежду им. На тях се бяха натръшкали президентът и още някакви хора, които той смътно разпозна от новините. Изглеждаха като седнали на тръни. Ъруин завъртя очи наум. „Айде, почна се.“

— Защо е дошъл? — попита една възрастна жена, вперила поглед в него над очилата си. В скута ѝ лежеше отворена папка със секретни документи. „Пак черен бордюр — забеляза Ъруин. — Тралалала-ли.“ На етикета на вътрешната корица пишеше „Студен дом“.

— По ред причини, госпожо секретар — отвърна Торп. — Сержант... Извинете, специален агент Лефингтън се оказа много напреднал в изясняването на този случай. Преди вчерашните, тъй, събития той провеждаше разследване на престъпление, свързано с тях — банков обир. Освен това Лефингтън разпитваше беглеца в момента на бягството му от затвора. Той е единственият известен човек, който е видял извършителите и е оживял.

— Само един пич я свърши тая.

— Моля? — обади се очилатата дама.

Ъруин посочи Торп с палец.

— Той каза „извършителите“. Обаче пичът беше само един. Поне аз тъй видях де.

— Само един? А онзи, който е избягал от затвора? — Генералът зашумоля с листовете от папката с черен бордюр. — Стийв, тъй... Ходжсън? Този, когото сте разпитвали?

— Аз не бих използвал точно израза „избягал от затвора“ — отвърна Ъруин. — На мен по-скоро ми се видя, че го отвлякоха от затвора.

— Как така?

Ъруин сви рамене.

— Епа, той яко се ошашка, когато цъфна оня пич по балетна пачка. Всичките се ошашкахме. Направо ни увиснаха ченетата, кат' пълни кретени. — Ъруин изпита особена наслада от по следния израз. „Кат' пълни кретени“. Това го изтърсваше само по специални случаи. — Пък и пичът с пачката, за да накара Ходжсън да спре да се дърпа, се наложи да го смлати здравата.

— Извинете — обади се един висок мъж с медночервена коса. — Балетна пачка ли казахте?

Ъруин си прекопа паметта и изрови оттам едно име. „Брайън Хаман — помисли си. — Началник на кабинета на Белия дом.“

— Ъхъ. Лилава пачка и бронезилетка. Израелска, мисля. И към всичкото това — нож. Беше и бос. — Ъруин поклати леко глава. — Баси и шантавото.

— Значи... е бил невъоръжен? — произнесе бавно Торп.

— Бая големичък нож си беше. Обаче без огнестрелно оръжие, ако за това питаш.

— А колко жертви имаше? — попита президентът, докато прелистваше разни документи.

— Трийсет и седем — отвърна Ъруин, без да поглежда в никакви записки.

— Въоръжени ли бяха?

— Мнозина от тях бяха, да. Като че не им е помогнало много. Един тип в коридора лежеше със забучен в гъза четирийсеткалибров „Глок“, набит много по-навътре от предпазителя на спусъка. Само задният край на пълнителя се подаваше.

Държавният секретар, както поднасяше към устата си порцеланова чашка, се сепна и я остави на масата с ненапито кафе.

— Но вас ви е оставил жив — отбеляза тя. — Защо така според вас?

— Фенче — сви рамене Ъруин.

— Моля?

— Малко е дълго за разправяне. — Ъруин мразеше хората, които разправяха дълги истории без покана. Той огледа стаята. Президентът го подкани с жест. — Начи, тоя пич с пачката дъни с ритник вратата на параклиса и кажи-речи на секундата утрепва ченгето, дето го беше довело. — Ъруин си извади от джоба на ризата кутията с тютюн за дъвчене „Копенхаген“, потупа я два-три пъти, за да разтръска тютюна, и налага малко. — А после попита кой от нас е Стийв. — Той изимитира гласа на грамадния: — „Ештиииийв?“ Ей така. Адвокатът на Ходжсън се раздърдори — тоя си беше пътьо, и тая грамада утрепа и него, с една тежест на верига. — Ъруин прибра кутийката с тютюн обратно в джоба си. — Мале, как бързо действаше тоя — рече той, като гледаше многозначително Торп. — Аз толкоз бърз човек в живота си не съм виждал, еба си.

Торп кимна. „Съобщението е получено.“

— Та както и да е, зацепих, че сега ми идва редът. И почнах да мисля на скорост. И го попитах дали познава една мацка на име Карълайн. Той разпозна името. Това май за една бройка щеше да ме отърве.

— Какво ви наведе на тази мисъл? — попита държавният секретар.

Ъруин сви рамене.

— И той, и тя се обличат шантаво.

Сега всички бяха вперили очи в него.

— Шантаво в какъв смисъл? — попита Хаман.

— Ами, той беше по пачка. — Той огледа лицата им. — А Ходжсън беше споменал, че тая мацка, Карълайн, оная вечер като се запознали, се била издокарала с вълнен пуловер и колоездачен клин, от ония, еластичните. И с гети. Шантава работа. Та, това вече ме подсети как една от ония мадами, дето обраха банката, цъфна там по хавлия и каубойска шапка. Не че връзката беше кой знае каква, по-скоро някак си ми напомняха един за друг. Бая тънка връзка обаче, си мислех, че той като и без това се е накарал да ме убива, то не ми пречи да пробвам. И затова го питах дали я познава.

— И се получи?

Ъруин сви рамене.

— Без малко. Поне го позабави за секунда. Той не говореше английски, но си пролича, че името му е познато.

— А на какъв език говореше?

— Де да го знам. С шантав акцент. Не можах да го позная. Обаче като казах „Карълайн“, изправи гръб и се заслуша. После каза „Нобунунга“ или нещо такова. Направих се, че и него го познавам.

— Нобунага? — попита президентът. — Откъде ми е познато това име?

Ъруин се изненада. „Да бе, завършил е история!“ — помисли си той.

— Ода Нобунага. Да, и аз първо за него се сетих.

Президентът щракна с пръсти.

— Да, точно така!

— Извинете ме — обади се държавният секретар, — но за кого говорим?

— Ода Нобунага — обясни Ъруин. — Той обединил шогуната в Япония през шестнайсети век. Поне повечето от него.

Сега всички го гледаха втренчено, както тъпанарите се случва да те зяпат, като ги изненадаш. Всички, освен самия президент. Той лекичко се усмихваше.

— Продължавайте — каза той.

— Ама се бях объркал — обясни Ъруин. — Не беше Нобунага. Той рече „Нобунунга“.

— Кой е този, по дяволите? — попита Хаман.

— Представа си нямам, еба си — сви рамене Ъруин. — Може да е била кодова дума или някаква такава простотия. — Той кимна към директора на Централното разузнаване. — Без да ми се обиждате.

Директорът на Централното разузнаване кимна. „Не се обиждам.“

— И значи, издъних се. Като казах грешното име, оня с пачката зацепи, че се опитвам да го преметна. И се готвеше да ми види сметката с оная неговата пика или поне да се пробва. Обаче излезе, че ми е фенче. Хич не знам кой повече се изненада, той ли, аз ли.

— „Фенче“? — попита държавният секретар. — Значи... вие двамата се познавате? Не разбирам.

— Не бе, просто понякога...

Торп го прекъсна с леден тон:

— Госпожо секретар, командващ старшина Лефингтън е добре известен във военните среди. „Жива легенда“ вероятно е достатъчно добро описание на неговия статут. В Натанз, ранен, той сам, без чужда помощ...

— Да бе, да, и значи — прекъсна го Ъруин, — той беше чувал за мен. По някое време почваш да го разпознаваш тоя поглед.

— Разбирам. И смятате, че затова ви е пощадил?

— Абе, и аз нямаше да си седя там и да го оставя да ми види сметката. Обаче да. След като ме позна, той само награби онова момче, Ходжсън, и офейка.

— Но вие го подгонихте?

— Пробвах се. — Ъруин тръсна глава. — Леле, тоя какъв бързак беше, човек. — Той погледна президента. — Ей, да ви се намира тука кошче за боклук? Трябва да се изплюя. — И той посочи бучката „Копенхаген“ на устната си.

Торп го погледна опулено, а после едва потисна усмивката си.

— Под бюрото — каза президентът.

— Мерси. — Ъруин заобиколи и мина зад писалището на президента, придърпа кошчето му за боклук, изстреля в него кафява

струя и го уйдурдиса отгоре на бюрото. „След малко може и пак да потрябва.“

— Абе, може ли да ви задам един въпрос?

Президентът разшава подканващо пръсти.

— На вас к'во ви пука?

— Добре, достатъчно вече с... — обади се Хаман.

Президентът вдигна ръка.

— В какъв смисъл, агент Лефингтън?

Лицето на Хаман страшно почервения. „Мда — помисли си Търуин. — Задник.“

— Викайте ми Търуин — рече той на президента. — Та начи, искам да кажа на вас к'во ви пука?! Да бе, голям ужас, страшна работа, тъй то, ама това не ви ли е малко под равнището на заплата? — Съвсем искрено го попита. „За един президент избиването на трийсет души не е нещо чак пък толкова важно.“

Президентът и Хаман се спогледаха. Президентът кимна леко.

— Господин Лефингтън... — подзе Хаман.

— Търуин — поправи го Търуин.

Лицето на Хаман почервения още по-силно. На Търуин не му дремеше.

— Търуин, тогава — усмихна се Хаман през стиснати зъби. — Вие имате ли разрешение за достъп?

— Имам, бе — отвърна Търуин. Намираще му се такава покрай тая работа в Държавна сигурност. Каза им нивото. Не беше особено високо.

Хаман за миг доби самодоволен вид, но щом погледна президента, физиономията му се помрачи.

— Въпреки това му кажете — рече президентът.

— Сър, не мисля, че...

Президентът го изгледа.

— Добре — каза Хаман. — Тъъ, вчера в този кабинет се обади член на терористична организация. Жена.

— Карълайн? Обадила се е тук?

Всички отново го погледнаха.

— Правилно — отбеляза Хаман.

— Беееез майтап! — възкликна тихо Търуин. — Брей! За какво искаше да говорите?

— Причината да се обади беше Стийв Ходжсън — каза президентът.

— Нещо не зацепвам.

— Тя искаше да уредя помилването му — обясни президентът.

— Така ли! — възкликна Ъруин, вече крайно заинтересован. — Разговаряли сте с нея? Вие самият? Лично, един вид?

— Тя знаеше паролите за достъп — обясни Хаман и двамата с президента пак се спогледаха.

Ъруин изчака, но никой от тях не каза нищо повече. „Тоя крие нещо — помисли си Ъруин. — С паролите за достъп се стига само до него. Какво е казала? Какво е казала, че да накара тоя гъз да даде телефона на президента?“ Сети се за касиерките от банковия обир, сети се как Амрита Кришнамурти — безупречна служителка в продължение на петнайсет години — изхвърля „бомбите“ с боя, белязаните банкноти, кариерата си. Но в момента някой му говореше. Въпроса обаче си го биваше. Той си го запази за по-късно разглеждане.

— Извинявайте — каза Ъруин. — Я пак?

Президентът не изглеждаше особено обиден от това, че Ъруин е изключил. Ъруин временно реши, че тоя пич му е симпатичен.

— Казах, кое на първо място ви накара да се заинтересувате от нея? — повтори президентът.

— Извършила е банков обир преди три-четири седмици — тя и още една мадама. Оставила е отпечатъци навсякъде из банката. Ама навсякъде! А после — само един отпечатък в къщата, където са го намерили тоя Ходжсън.

— Само един отпечатък? — попита президентът. Гласът му звучеше така, сякаш разбираше защо цялата тази работа е много шантава, което пак изненада Ъруин.

„А, да бе, да, бил е прокурор.“

— Да. Само един-единствен. Шантава работа, а? Обикновено или ги има с купища, или ги няма никакви, ако пипат с ръкавици. Обаче този път — само един. При това идеален. Намериха го на пластината над ключа за осветлението в трапезарията, все едно го е отпечатала на лист.

— Значи е искала да я намерим — заключи президентът. — Защо?

— Не знам — позволи си да отвърне Ъруин. — Обаче въпросът е добър. Искала е да я свържем с тоя Ходжсън може би?

— Постоянно все при него се връщаме. Кой е той?

— С нищо не се отличава, доколкото мога да кажа. Водопроводчик е.

Държавният секретар царствено впери поглед в него над очилата си.

— Водопроводчик?

— Да. — Ъруин отново се изплю в президентското кошче за боклук. — Нали се сещате, ония пичове, дето вкарват тоалетните в ред? Обаче изглеждаше доста нормален — рече той замислено. — Не като ония мадами от банковия обир или пича с пачката.

— Нещо да ви направи впечатление в него? — попита президентът.

Ъруин се замисли над въпроса.

— Не съм си общувал чак толкова много време с него. Но мисля, че той вдаваше какво става не повече от мен. Обаче изглеждаше страшно виновен за нещо. Не можах да схвана за какво. Изловили го да шитка тревица като хлапе и отнесъл две годинки, като отказал да изпорти доставчика си. След това няма арести, но се споменава в много от досиетата на други пичове.

— А сега?

— В днешно време е чист, поне доколкото аз мога да кажа. Освен за мъртвото ченге де. А това той го отрича.

— Вярвате ли му? — попита президентът.

— Да — отвърна Ъруин. — Вярвам му. Мисля, че тя го е натопила.

— Защо?

— За да го използва като средство за постигане на някаква цел, подозирам. Какво казахте, когато ви попита за помилването?

Президентът не отговори. Погледът му беше леден. „Значи е отговорил «да».“

— Няма значение. Това не е моя работа, еба ти. Извинявайте.

— Може и да сте прав — рече президентът. — Средство за постигане на цел. Хм. Какво би поискала от него?

— Де да знам. Много напън, много нещо е това, ако е само за да го хване да й поправи чешмата. Има ли значение?

— В какъв смисъл?

— Ами, ей ви го там Торп. Той не си пада много по преговорите. Ще ги изтрепеш ли?

Всички притихнаха напълно. След време Ханан се обади:

— Благодаря, Ъруин. Това е всичко.

Ъруин изчака секунда, но този път президентът не го заби.

— Да, да. — Той отново се изплю. — Аз не бих.

Сега и Ханан, и държавният секретар го гледаха на кръв.

— Защо не? — попита президентът.

— Мисля, че те това искат — отвърна Ъруин. — Това иска тя. Която и да е тя, хич не е тъпа. Трябва да е била наясно, че ще проследите обаждането, нали? Трябва да е била наясно и че ще ви вбеси, като ви изкара от релсите.

— Тя не ни е изкарала... — подзе Хаман.

— Да бе, да, карай да върви. Та, тъй както аз го виждам, вие или можете да припнете лудешки по веселия път, прокаран от нея за вас, или да се скатаете за известно време, та да видите дали няма да вденете какво става, еба си.

Президентът се втренчи продължително в него.

— Надлежно отбелязано — каза той. — Ще го обмисля.

— Направете го. Приключихте ли с мен?

— Да.

Всички добиха облекчен вид.

— Ъруин, ще ме изчакаш ли във фойето? — попита Торп. — Бих искал да ми дадеш възможност да те информирам за още някои подробности.

— Да — отвърна Ъруин и въздъхна наум с мисълта за есенните листа. — Разбира се. — И излезе през изхаканата сводеста врата, като се спря само за миг, за да прокара пръсти по съвършената ламперия.

III

Заговорничиха още някъде около час. Ъруин, ядосан, се развличаше с лазене по нервите на секретарката. Най-сетне вратата се отвори. Стадото задници се изсипа от нея и повечето на тръгване изгледаха Ъруин кръвнишки.

Торп беше сред последните излезли. Той отиде при Ъруин. Беше се облещил.

— Да знаеш, в Подразделението говорят за тебе — каза той. — Йошитака и другите. Чувал съм разни истории. Обаче преди днешния ден изобщо не съм вярвал...

— Ей! — подвикна президентът през отворената врата. — Ъруин? Да ти се намира една секунда време?

Ъруин и Торп се спогледаха.

— Не може да ме убие — сви рамене Ъруин. — Аз съм носител на Кръста за изключителни бойни заслуги.

— Два пъти. И на Почетния медал.

— Абе, тая история прекалено много я раздухаха.

Ъруин се върна в Овалния кабинет.

— Слушам!

— Исках да ти благодаря за помощта днес — рече президентът. — И за твоята служба за родината, разбира се. — Той замълча. — Срещата с теб беше много паметна.

— Да бе, и на мен ми беше драго да се запознаем. — Той махна пренебрежително с ръка. — Радвам се, че помогнах и прочие. — Ъруин се подвоуми. — Абе, ще моа ли аз да ва запитам за едно нещо?

Президентът сериозно се замисли над въпроса, преди да отговори:

— Давай. Обаче може да се възползвам от Петата поправка.^[1]

Ъруин не се усмихна.

— Не съм гласувал за вас. — Зачака реакция, но не дочака. — Причината беше, че колкото пъти приказвахте по телевизията, все говорехте като тъпак. Много убедително ви се получаваше.

— Ъруин, ние сигурно вече трябва да... — обади се Торп от фойето.

— Многогодишна практика — обясни президентът. — Какъв ти е въпросът?

— Само се питах защо ли го правите. Що се преструвате на тъпанар?

Президентът се ухили.

— Сигур зарад същото дет' и ти, еба ти.

Поспогледаха се, а после и двамата избухнаха в смях и дълго и шумно се смяха.

— Да — рече Труин. — Добре. Убеди ме. Късмет през ноември!

— Мерси — отвърна президентът. — Няма нужда.

Пак се засмяха. Труин се запъти обратно към фоайето на заядливата секретарка.

— Ей! Труин?

Той се обърна.

— Да?

— Събираме се да играем карти във вторник на всеки две седмици. Ако си в града, много ще ми е приятно да се включиш.

Труин обмисли предложението.

— Не, нема да ти е приятно. Ше те обера до шушка.

— Аз мога да печатам пари — ухили се пак президентът.

— Хмм. Мда. Точка за тебе. Хубаво, навих се. В колко часа?

— Обикновено около шест.

— Айде до скоро.

— Филис? — Секретарката на президента вдигна очи. — Впиши Труин в списъка за вторник. Ако аз съм зает, заръчай на Харолд да го доведе в резиденцията.

Тя се навъси и драсна нещо в един бележник.

— Да, господине.

Торп гледаше Труин с чувство, близко до благоговение.

— Не'ам търпение да дойда — рече Труин.

И вярно, имаше нещо такова.

[1] Пета поправка на Конституцията на САЩ дава право да не отговаряте в съда на въпроси от личен характер? — Б.пр. ↑

ИНТЕРЛЮДИЯ III

ДЖАК

I

Когато остана сирак, Стийв беше към дванайсетгодишен. Дори и сега доста добре си спомняше живота с рождените си родители. Но катастрофата, която ги уби, а него вкара в кома, беше бяло петно — всичко след корнфлейкса на закуска три дни по-рано бе напълно изтрито. Казаха му, че при тежки мозъчни увреждания това се случва често. Спомняше си как се събуди в болнична стая. Беше нощ и той бе сам, въпреки че леля му Мери дойде след около час и го запрегръща, обляна в сълзи. Родителите му бяха мъртви. Самият Стийв бе изпаднал в кома.

Бе получил тежко сътресение на мозъка. Това доведе до мозъчен оток и комата се дължеше на това. И да имаше трайно увреждане, никой не можеше да го установи. Освен продължителния му сън — малко над месец и половина — и някои дребни изгаряния, нищо му нямаше и това бе забележително, като се има предвид колко тежка беше катастрофата. Години по-късно, в последния клас на гимназията, Стийв издири вестникарска снимка на останките. Камион с ремарке, носещ се на скорост, не спрял на знак стоп на един забутан път, врязал се в предницата на майчиния му кадилак и направо я разточил. Родителите му бяха станали на пихтия, а Стийв бе катапултиран в един нов живот, съвсем различен от онзи, с който беше свикнал.

След две седмици болничен престой, изял бащината му застраховка „Живот“, леля Мери отведе Стийв у дома, в своя тесен фургон. Стийв, опустошен, се сблъскваше с мъката си при всяка мисъл: „Зъбите ми като че са мръсни, по-добре да ги измия, така казва мама. Гладен съм, чудя се дали татко ще купи пица“. Загубата туптеше в самото ядро на неговата същност, като зъбобол.

Леля Мери не позволи на случката да разстрои плановете ѝ. В нощта, когато отведе Стийв у дома, тя се замъкна в един крайпътен бар

— „Купът на Лий“ — и се натряска здравата. Към два през нощта се дотаралянка обратно с някакъв тип на име Клем. Стийв беше се изплакал и гледаше луната през прозореца, докато слушаше как Мери и Клем бърхят таблата на леглото отгатак тънката пластмасова стена.

На другия ден Клем го откара обратно в старата му къща с вехтия раздрънкан додж на Мери. Имотът бе обявен в несъстоятелност — очевидно таткото на Стийв, който се занимаваше с недвижими имоти, нещо я беше оплескал. Попечител им отключи и ги пусна да влязат. Стийв запази компютъра си „Комодор 64“, дрехите си и един кашон с комикси. Имаше и други играчки, но трябваше да избира, защото у Мери нямаше много място. Искаше да вземе телевизора, но него го препипа Клем. Попечителят ги изтика навън, преди търгът да започне.

Съвсем предсказуемо у Стийв се натрупа гняв. Да ходи в старото си училище и дума не можеше да става, и така заедно с родителите си той загуби и своите приятели, които познаваше от детинство. Стийв продължаваше да расте, но в списъка за пазаруване на Мери дрехите фигурираха по-надолу от водката и цигарите. Една любезна учителка по английски забеляза това, заведе го в един магазин на Армията на спасението и му купи със собствени пари дрехи по мярка. Стийв я намрази заради това, даже и още повече, когато другите деца схванаха какво става.

Започнаха да го бъркат по темата, но това не трая дълго. След като Стийв едва не удави един добре облечен осмокласник, дете много му знаеше устата, в една тоалетна чиния, на която не й бяха пуснали водата, го отстраниха от училище за две седмици. Родителите на хлапето, почервенели, с кръсци настояваха той да бъде арестуван. След това никой дума не обелваше за неговите дрехи. Поне не и в очите му.

Започна да задига неща от магазините почти веднага — книги, касети, бонбони, каквото му паднеше, но чак като мина около година след смъртта на родителите му, извърши първия си обир. В първи курс на гимназията, в петък вечер, когато посрещаха футболния отбор след лятната ваканция, Стийв нахлузи кецовете си от Армията на спасението и притича през затътената гора до скъпия квартал на осем мили от тях. Тази нощ на изток, край квартала, в който бе живял като малък, светеше бледо сияние.

Избра напосоки една тъмна къща, излезе от гората и прескочи високата ограда около басейна. Носеше чук и отвертка, но в крайна сметка, не стана нужда от тях. Задната врата беше отключена. Щом Стийв пристъпи прага, изсъхналата кожа на стария му живот се изхлузи и бе зарязана там. Той връхлетя в празната къща с дивашкото веселие на хун-грабител. Носеше със себе си черна калъфка за възглавница, в която да отнесе плячката. Тя плющеше в ръката му, докато обикаляше — знамето на неговата нова нация.

Като дете Стийв грабеше каквото му очи видят. Кутия шоколадчета „Милки уей“. Касети за „Атари“. Магнетофонни касети със записи. После, в голямата спалня, той попадна на предмета, който определи курса на живота му: кутия за бижута от лакирано дърво. Стийв си спомни как ахна, щом я отвори. Предметите вътре блестяха като съкровището на дракон: сребърна верижка, диамантени обици, златни пръстени. Докато ги крадеше, ръцете му трепереха така, както сигурно треперят ръцете на новоръкоположен свещеник, докато налива потира за първото си причастие.

По-късно, сам в стаята си във фургона, Стийв разстла златото върху разнебитеното си легло и се разрида, като едновременно с това и се усмихваше. В този миг родителите му никак не му липсваха.

Месеци по-късно бе вече ветеран с десетина обира и изобщо не беше толкова беден. Главно на късмет, той изнамери съвсем истински търговец на крадени вещи. Мълчаливия Лу, дебел диабетик, се спотайваше в най-тъмното къоше на една заложна къща в града, а вързаните в затворена верига телевизионни монитори осветяваха лицето му изотдолу. Лу пушеше гадни пури и в магазина му пред хорските очи постоянно плуваше димно покривало. Много собственици на заложни къщи въртяха законна, или предимно законна, търговия. Лу не беше от тях. Той и Стийв никога не станаха приятели, но се разбираха.

Обаче не всичко, което Стийв отмъкваше, отиваше при Лу. Понякога той си запазваше разни неща, които особено му харесваха — което не беше умно, но пък и никога не стана някоя инфекция. Едно от тях беше коженото яке. Беше с подплата и тежко, от много дебела кожа, и миришеше на лула за тютюн. Стийв го задържа за себе си.

Седмица по-късно се запозна с Джак. Онази сутрин той влезе да пишка в мъжката тоалетна в училище — тази сутрин беше закъснял за

часовете. Вътре имаше още едно хлапе, което пушеше крадешком. На първокурсника Стийв Джак му беше бегло познат от часовете по физическо, но Джак бе в трети курс и беше богат. Пропастта между двамата беше като Гранд Каньон... само дето Джак, чистичкият и спретнат потомък на двама силно набожни мормони, също имаше дивашка жилка.

— Хубаво яке — отбеляза Джак, надвиквайки шуртенето на урината в порцелана.

Стийв не се обърна.

— Благодаря.

— Откъде го имаш, ако не възразяваш да те попитам?

Стийв си го изтръска и си затвори ципа.

— От магазина.

— Така ли? От кой магазин?

— Забравих. — Стийв огледа Джак с очи на диво животно.

— Да не би да е магазин „къщата на Майкълсън“? Щото познавам един пич от „Кенеди“, който имаше точно такава яке. Със същото петно на лакътя и изобщо. Някой му обрал къщата преди две седмици. Задигнал и якето.

Стийв си затвори ципа, обърна се към Джак и го погледна.

Усмивката на Джак угасна.

— Спокойно бе, пич. Нищо няма да кажа. Той оня и без това е задник.

— Благодаря.

— Ей, що не се видим след часовете? Можем да идем до мола или нещо такава. Ще ми разкажеш как си се сдобил с това яке. Може и да пушнем.

Предпазлива усмивка трепна по лицето на Стийв.

— Така ли?

— Така.

Изпушиха не един, а цели два джойнта по пътя за мола и се мотаха из него, напушени като царе. Този път не се прибраха, натъпкали с плячка багажника на Джак, обаче го направиха на следващия ден и много пъти след това.

Джак беше сговорлив и ироничен пич. Собствената му аморалност произтичаше от другаде, не като тази на Стийв. Стийв, по природа интроверт, отдавна бе проумял основите на собствената си

психика. Колкото до Джак, него така и не го разбра съвсем. Родителите му бяха солидни люде и ходеха на църква. На вид изглеждаха щастливи отвсякъде, а Стийв ги отгледа доста отблизо. Братът на Джак беше от момчетата, дето ходят в църковни младежки групи.

Джак можеше да се държи сурово и сърдито. Настроението му се сменяше рязко и непредвидено. Веднъж Стийв го видя как скъсва от бой един пич зад едно кино, задето разсипал пуканки — не върху самия Джак или дори върху някого, а просто на пода. Двамата със Стийв също се посбиваха, и то не един и два пъти — посинени очи, разкъравени носове. Обикновено започваше Джак и после винаги идваше у Стийв с посрамена физиономия да се извинява. Стигна се дотам, че Стийв свиваше джойнт, докато го чакаше да дойде и да посрещне с пренебрежително махване на ръка самите извинения.

За около половин година време семейството на Джак направо го осинови. Три нощи седмично преспиваше у тях, на пода на стаята на Джак или в спалнята надолу по коридора. Родителите на Джак никога нищо не казаха, но Стийв остана с усещането, че са наясно с положението му и сигурно ги беше жал за него. Отначало Стийв се засягаше от това, но Мартин и Силия бяха толкова мили по един старомоден начин, че просто нямаше как да изпитва неприязън към тях. Те му купуваха подаръци за рождения ден, еба ти.

Дотогава Стийв беше извършил десетки обири — достатъчно, че да го пишат във вестника. Джак беше с него при седем от тях. Когато извършиха последните два, на Стийв му се струваше, че Силия и Мартин започват да подозират нещичко, но те никога не ги разпитваха. Стийв подозираше, че ги е страх какво могат да открият.

Може би не знаеха каква мъдрост проявяват. При последния обир Джак бе предложил да полеят къщата с бензина от гаража и да я изгорят.

— Трябва да я палнем бе, човек! Да си покрием следите!

Стийв, признатият лидер в обирите, наложи вето върху това. Тази нощ той спа във фургона на Мери за пръв път от няколко дни. Лежа буден, огрян от лунните лъчи, почти до зори, мятеше се в леглото и се питаше дали приятелят му може да е луд. Две седмици по-късно Джак се изсра в леглото на една възрастна дама и си обърса гъза с вехтата ѝ пожълтяла сватбена снимка.

Някои печалби от заложната къща Джак вложи в страничен бизнес — купуваше малки количества трева от един познат на Стийв, смесваше я с риган и я продаваше на другите хлапета от гимназията. Това бе стабилен, макар и скромен поток от джобни пари. После една от клиентките му, първокурсничка, я изловиха с пликче в чантата. Обляна в сълзи, тя бързо-бързо призна от кого го е купила. Полицията дойде у Джак и претърси стаята му. Джак тръгна с тях, закопчан с белезници.

Неприятностите със закона накрая не се оказаха нищо сериозно — съдът за непълнолетни, заличаване на досието, ала-бала — но от позицията на Джаковото семейство това си беше същи Армагедон.

Съвсем естествено, Силия и Мартин обвиниха Стийв. Сигурно е имало някакво оправдание — мислеше си той сега. По онова време обаче това му се струваше най-гнусна несправедливост. Забраниха на Джак да дружи със Стийв. Вече не го допускаха в къщата и той бе пропъден отново във фургона на Мери.

Двамата продължаваха да дружат, разбира се, но сега трябваше да бъдат предпазливи. Никакви ходения до мола повече, или поне не с колата на Джак. Стийв започна да обмисля начини сам да се сдобие с кола, започна да преглежда обявите с молив в ръка. Но цифрите го потискаха. Сигурно можеше да измисли някакъв начин да открадне кола — не беше по неговата част, но почваше страшно да задобрява с ключалките. Регистрацията ѝ обаче беше друга работа. Нещо прилично сигурно щеше да струва към две хиляди долара, петорно повече пари от тия, които имаше на ръка. Стийв отиде при Мълчаливия Лу. Поприказваха си за цифри. Лу спомена аптеки.

Месец по-късно двамата с Джак се покатериха откъм гърба на покрива на една независима аптека с циркуляр с диамантен ръб, който обикновено се използва за рязане на бетон. Мълчаливия Лу им го беше продал на добра цена и обеща да го откупи обратно, когато вече не им трябва. Беше шумен, но свърши работата. Три бързи замаха изрязаха в покрива черен триъгълник. И да беше задействало това алармата, това по нищо не пролича.

Стийв бе навързал стъпенки по дължината на едно дващсет и пет метрово яко найлоново въже. Един по един, те слязоха долу между рафтовете, тихи като призраци. При обирите на жилища Стийв бе добил навика да пали лампите — светлини от фенерчета, покращащи

се из тъмна къща, биха изглеждали странно на съседите — но тук не разполагаше с тази възможност. Така и не разбра със сигурност, но смяташе, че тъкмо фенерчето им ги издаде. Съсед? Преминаваща кола? Кой да ти знае.

Разположението им беше непознато и им отне време да открият шишенцата, които интересуваха Лу. Разделиха се и запреглеждаха успоредно рафтовете. Сърцето на Стийв думкаше в гърдите. Джак подсвирна. Един по един, призовете се поддаваха на издирване — валиум, ксанакс, викодин, морфинов сулфат, сироп за кашлица, марков и обикновен, много дози, много шишета. Стийв все още използваше черния калъф за възглавница. Скоро той се изду.

След петнайсетина минути Стийв прецени, че са взели достатъчно. Лу беше скръндза, но никога не се опитваше да ги работи. Делът на Стийв щеше да е доста над две хиляди. С тях можеше да си купи колата. Не беше казал това на Джак, но това означаваше за него и нещо друго. Като си имаше кола, нямаше да разчита толкова на Джак за транспорта. Лека-полека всеки можеше да поеме по пътя си.

Стийв се изкатери горе пръв, като се изтласкваше с рамене. Джак, все още в тъмното, върза калъфа за възглавница на края на въжето. Стийв изтегли плячката.

Тъкмо я развързваше, когато видя просветващите в далечината сини светлини. Не бяха пуснали сирените. Една дълга минута се надяваше да е само съвпадение, но щом се втурнаха надолу, в душата си той усети, че не беше.

— Ченгетата! — подшушна той на Джак.

— Какво? Колко са далече?

— Не са далече. Побързай.

— Маmicата му.

Минута по-късно Джак бе стигнал до средата на въжето.

— Пич! — подвикна му Стийв. — На около две преки оттук са!

Джак се обърна нагоре и го погледна. Лицето му беше бледо на лунната светлина. Изглеждаше примирен и не особено разтревожен. Стийв се страхуваше и за двама им.

— Тръгвай — каза Джак. — Аз ще те настигна.

— Сериозно?

— Сериозно.

Стийв се замисли за секунда и после хукна. Торбата остави на покрива. В по-късни години щеше да лежи буден в тъмното и да се пита защо ли го е направил. Възможността да натресе торбата на Джак — или да тури Джак в торбата, ха-ха! — или му беше хрумнала в онзи миг, или не. Той просто не помнеше.

А после сините светлини връхлетяха към него, толкова близо, че нищо не му оставаше, освен да офейка. Увисна от покрива, залюля се и тупна долу, като прелетя покрай отводнителния улей, по който се бяха покатерили. Стрелна се в сенките зад базара секунда и половина преди светлините да влязат в паркинга и се скри зад един контейнер за боклук, когато първата кола направи предварителна проба. Стийв чуваше радиото през отворения ѝ прозорец: „Заподозреният е задържан“. Колата направи обратен завой и отново зави към аптеката.

Този път нямаше да има съд за непълнолетни, нито пък интервенция преди процеса. Тоя влак беше заминал. Джак бе осъден като възрастен за кражба с взлом. Можеше да намали присъдата си, като изпорти Стийв, но не го направи. Мартин и Силия обаче му намериха добър адвокат. Успяха да свалят присъдата до три години и при добро поведение щеше да излезе след осемнайсет месеца. За присъда не беше чак толкова много време, но още от първото си свиждане Стийв забеляза, че работата отива на зле. Затворът беше със средно строг режим, но Джак беше млад, относително хубав и бял. Мълчаливия Лу бе обяснил, че той ще бъде трофей, а после обясни и какво значи това. Само след три дни Джак го погледна с измъчени очи.

Издържа три месеца, а после се обеси на долните си гащи. Стийв не отиде на погребението, но присъства на службата на гроба. Гледаше от стотина метра по-нататък зад едно дърво. Силия обаче го видя. След като погребва най-големия си син, тя връхлетя върху Стийв с пламнали очи като ястреб върху полска мишка. Нищо не каза. Жената, купила му неговия едничък, единствен подарък за шестнайсетия рожден ден, го зашлеви по едната, после и по другата буза и огласи присъдата си:

— Ти... ти, малък... задник!

Тя плачеше. Стийв не я спря, не понечи нищо да каже. Нямаше нищо за казване.

Докато дни, седмици, сезони се нижеха, той постоянно си повтаряше това нищо, без да иска. Постепенно осъзна, че точно това нищо е всичко, което можеше сега действително да каже. Нарезждаше

си го в килии и в мизерни апартаменти, декламираше го като литания, острата му грозна поезия го разкъсваше на дрипи. То отекваше по мръсни коридори и прахосваше мигове от живота му — отговор на всички въпроси, текст на всяка песен.

ГЛАВА 9

НЕСЛОМИМА КОСТ

I

Около час след като Стийв и лъвовете се приютиха в стаята с пещерни рисунки, мобилният телефон на госпожа Макгиликъти иззвъня. Стийв седеше до лъвицата и преглеждаше превръзките ѝ. Надигна се със сумтене, изкуцука през стаята и го вдигна на петото позвъняване.

— Ало?

— Здравей, Стийв. Карълайн е.

— Много ясно. — Прерови купчината с припасите за още говежда пастърма. Беше домашна и много вкусна. — Кой друг може да е? — Забеляза, че леко заваля думите. „Сигурно от болкоуспокояващите. Или от кръвозагубата.“

— Как си?

— А, екстра съм! — възкликна той, като вложи рязка нотка в гласа си. — Благодарение на тебе, искам да кажа. Намерих бинтовете и к'вото там. Много полезно. Мисля, че кървенето спря.

— Това е добре.

— Да. Да, добре е. И подозрително удобно.

Продължителна пауза.

— Има едно глинено гърненце, запушено с тапа — каза Карълайн. — Него видя ли го?

— В интерес на истината, видях го. Точно до спринцовките? Зачудих се какво ли е.

— Точно то е. Взех го от сестра ми. Съдържанието му ще ти помогне за кръвозагубата. — Тя замълча. — Ако, въъ, нали се сещаш... ако това ти създава проблем.

— Случайно да, създава ми. Убеден съм, че е така. Как така се сети? Доста ми се мае главата и според мен не е само от

болкоуспокояващите. И какво... да ги дъвча ли тия топченца в гърненцето, или...?

— Ъмм... не.

— А какво тогава?

— Ами, те са за, въъ, това са... свещички.

— Ясно. Значи да си го навра в гъза?

— Да.

— Интересно.

— Какво?

— Тъкмо си мислех същото за тебе! — ревна Стийв. — Натикай си го в гъза, ужасна смахната кучко! — Той посегна да прекъсне разговора, но после му хрумна нещо. — Но първо един бърз въпрос, преди да ти затворя. — Изчака дълго. — Там ли си още?

— Да.

— Това нещо действа ли на лъвовете?

— На лъвовете?

— Да, на лъвовете. Подкреплението ми. Благодаря ти и за тях впрочем. Страхотни бяха. Пристигнаха тук баш в пословичния точен момент, еба си. Обаче женската доста тежко я посръфаха. Загуби много кръв. Сложих ѝ няколко стегнати превръзки, но мисля, че още кърви.

— Не са ли мъртви?

— Не — заяви Стийв, горд със себе си за пръв път от десетилетия. — Прибрах ги вътре.

— Но... нали ти казаха...

— Да. Спомена, че „можете да ги прежалите“. Почти сигурен съм, че точно така го каза. Обаче нали тъкмо ми бяха спасили живота, си рекох, че да ги зарежа да умрат там навън, това не е пътят на дао, еба ти.

— Кое?

— Пътят на дао. Това е на китайски. Значи, че не беше редно да постъпя така.

— А. Произношението ти...

— Кое?

— Няма значение. Но нека отговоря на въпроса ти — да. Би трябвало да действа и на лъвовете.

Стийв се умълча продължително.

— Там ли си още?

— Какво? Да. Извинявай. Опитвах си да си представя как се пъха нещо в лъвски гъз. И като че ли още не съм успял съвсем.

— А... Ами, ти си решаващ. Както казах, на този етап те могат да бъдат прежалени. Но няма да ти сторят зло. Дали са дума.

— Ясно. Дали са дума, а? На теб ли?

— Не на мен. На брат ми.

— Страховитата грамада?

— Не. На другия ми брат. Майкъл. Той разговаря с лъвовете. И им нареди да се погрижат за теб.

— Разговарял е с лъвовете, а?

— Да. Сключихме сделка. Те ще те закрилят, все едно си малкото им.

— Може да са го казали просто от учтивост.

— Не — отвърна тя сериозно. — Дрезден може да е в изгнание, но все още е цар. На неговия език думата за „обещание“ е същата като думата за „несломима кост“. Каквото е казал, ще го изпълни.

Стийв се замисли над това. Когато заговори, майтапчийският му тон частично се беше изпарил.

— Щом казваш. Като че точно това правят. И честно казано, почти бях зацепил, че няма да ми сторят зло. — Той замлъкна. — Но просто ти трябва време, докато проумееш идеята. Когато станах тази сутрин, бях с впечатлението, че лъвовете са страшни. — Той потупа Дрезден по гривата и му предложи остатъка от говеждата пастърма.

Едрият лъв я подуши, после предпазливо я пое от ръцете му и оголи кучешки зъби, по-дебели от палеца на Стийв.

— Тия двата обаче изглеждат свестни. Днес нанесохме мощен удар по предразсъдъците. — Хрумна му нещо. — Я кажи, на женската знаеш ли й името?

Отначало тя не отговори. После чу плътно басово ръмжене, точно като лъвско. Стийв вдигна вежди и дръпна слушалката от ухото си. Щом чу звука, мъжкарят надигна заинтригувано глава.

— Друг лъв ли има при тебе?

— Не. Аз бях. Това й е името.

— А... — Стийв млъкна. — Надали ще мога да го произнеса правилно.

— Сигурно няма. Теоретично и аз не мога.

— Как така теоретично? Та аз току-що...

— Няма значение. Практика е нужна. И лека хирургическа операция, за да можеш да го докараш както трябва. Но... можеш да й казваш Нагасаки. Нага на галено. Така ги кръсти оня, дето ги беше отвякъл. На тях тези имена не им харесват, но ще ги различат. Ще знаят на кого говориш.

— Дрезден и Нагасаки, а? Сладурско. Женени ли са, или както там се казва?

— Не. Нага е малкото му.

— Бая голямшко малко.

— Рожбата му де. Но тя ще стане още по-едра. Ще достигне зрелост чак след две години.

— Ако оцелее дотогава.

— За какво говориш?

— Както казах, загубила е много кръв. А аз никъде не мога да отида заради кучетата. Навънка са поне двеста броя. Как смяташ да ме измъкнеш оттук?

— Ще вървим пеша. Но няма да стане по-рано от утре. Най-малко.

— Тя... Нага... Тя няма да издържи толкова дълго. И какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „ще вървим пеша“? Нали уж ти не можеше да...

— За това ще говорим, като дойда там. Вероятно мога да...

— Не може ли да си измениш графика или нещо такова? Тази лъвица... Та тя ми спаси живота. — За миг видя лицето на Джак през дупката в покрива на аптеката, пленник в мрака, който никога нямаше да напусне. „Тръгвай. Ще те настигна.“

— Съжалявам, Стийв. Просто не мога. Но лъвицата не е важна.

— Да, обаче за мен може и да е важна. — Той затвори. — И майната ти!

Тя пак позвъни, после още веднъж. На третия път той изключи телефона.

II

Когато затвори, лъвицата — Нага, помисли си Стийв, името ѝ е Нага — все още беше в съзнание, но едва се крепеше. Въпреки неговите изключителни старания и възхитителното търпение, което тя прояви, изпод превръзката все още се процеждаше кръв. И още по-важно, състоянието ѝ сякаш влошаваше. Докато я стягаше с бинтовете, явно я болеше, но тя не го разкъса, не изръмжа дори.

Разговаряха с лъвовете, значи? Почти можеше да го повярва. Не съвсем, но почти.

Ала може би на подсъзнателно ниво наистина го вярваше, защото когато повдигна мощната плът на муцуната ѝ, за да провери капилярната реакция, в действителност не изпитваше никакъв страх. Стийв не беше ветеринар, но през годините бе имал много кучета, включително и едно, което го прегазиха. Знаеше, че един от начините за проверка колко кръв е загубило животното е да притиснеш с палец венците му и да проследиш колко бързо ще порозовеят отново. Бързото възстановяване е добър признак. Ако се забави, както при Анджи, след като колата я удари — не чак толкова добър.

Той не смяташе, че Нага вече е толкова зле, колкото беше Анджи, все още не, но бързо я настигаше.

Затова, като експеримент, той изтръска една свещичка от глиненото гърненце, оставено му от Карълайн, и я отнесе в банята. Там се наведе и с треперещия си пръст я набута в собствения си задник. Щом след това завъртя крана да си измие ръцете, оттам не потече нищо. Вместо това изразходва две бутилки „Дасани“, като разпени един древен засъхнал сапун „Айвъри“, който събираше прах в една чинийка на мивката. Когато успя да отмие вонята от показалеца си, вече се чувстваше по-добре. Всъщност много по-добре. Дори и завалянето на думите беше изчезнало. Обаче беше страшно жаден. Излочи две бутилки вода и преполови трета, и чак тогава жаждата спря да го гори.

Тогава с въздишка извади тапата от глиненото гърненце и изтръска още една свещичка.

— Мац, пие, пие, пие! — прошепна той едва-едва.

Дрезден го погледна озадачено.

— Нищо, нищо — подвикна му Стийв. — Несполучлива шегичка. Той изкуцука до другия край на стаята. Сега Нага лежеше в доста голяма локва от собствената си кръв. Не искаше да седне в нея и да си намокри панталоните, а с разкъсаните си глезен и прасец не можеше да приклекне. Самата Нага вече не беше в съзнание, но Стийв усещаше вперените в него очи на баща ѝ, жълти и чужди в мъждивата светлина на лампата горе.

Щом се подготви, той се наведе, вдигна опашката ѝ и оголи ректума. Отначало тя не реагира, но когато Стийв постави бялото топченце до набръчканата плът и го набута вътре, тя потрепера насън. Дрезден набърчи чело, направи крачка напред и се озъби на Стийв.

Стийв бързо се изправи и протегна разтворени длани към Дрезден.

— Готово! — каза той. — Съжалявам. — И отстъпи крачка назад. Дрезден, за негово облекчение, не го последва. — Ще ида да потърся купа — каза той. — Ако това ѝ подейства, тя сигурно страшно ще ожадне.

Старицата беше в кухнята. Мъжът ѝ, приключил с косенето, сновеше около входната врата с две-три кучета. Изглеждаше объркан и се буташе насам-натам между кучетата като топче от флипер, като от време на време дърпаше дръжката на заключената врата. Вътре жена му стоеше до кухненската мивка и бършеше вехти, прашни чинии с гнила гъба.

— Тъм... извинете?

— Вечерята още не е съвсем готова, скъпи. Защо не отидеш да погледаш мача?

— Да ви се намира купа, която да мога да заема? По-големичка? Може би купа за смесване?

Тя примигна.

— Ами че... да. Да, имам. — Тя като че се изненада толкова, колкото и Стийв. Посочи едно шкафче под печката. — Там.

— Благодаря. — Стийв отвори вратата на шкафчето и затършува вътре. Имаше сума ти купи — керамични, от алпака, пластмасови. С дрънчене той измъкна една доста големичка от купчината.

— Вечерята не е съвсем готова, скъпи.

— Отивам да погледам мача.

Тя се усмихна и кимна. С куцукане той се върна във всекидневната. Нага се беше изправила и това го разведри. Пред погледа му тя направи една крачка. Олюля се, ала не падна. Дрезден отиде до задницата ѝ и я подуши с озадачено изражение.

— По-добре ли си? — Стийв долови истинско облекчение в собствения си глас. — Страхотно.

Сигурно и лъвовете го доловиха. Те размахаха опашки — в пълен синхрон, както се получи, и това беше доста весело. Стийв отиде до купчината с припаси и изля половин дузина бутилки вода в купата. Щом го направи, ноздрите на Нага трепнаха и тя направи още една крачка. Този път загуби равновесие и падна.

— Недей да се пресилваш — посъветва я Стийв. — Аз ще ти я донеса. — И той постави купата пред нея. Тя залочи жадно и след като изгълта повече от половината, полегна настрана.

Стийв колебливо докосна муцуната ѝ. Тя се дръпна и ръката на Стийв отскочи назад. „Би могло да се нарече свръхреакция, но ако някога му е било времето да нервничиш, то е тъкмо когато се подбъзикваш с лъвска муцуна.“ После тя се наведе напред и го близна по кокалчетата на ръката. Дрезден, щом видя това, пак размахна опашка.

— Нещо против да... — Той колебливо докосна отново муцуната ѝ. Тя не се отдръпна и той повдигна устната ѝ и притисна палец към венеца ѝ точно над левия резец. Направи пробата два пъти, като го сравни със същия тест на собствения си нокът. Прецени, че тя е по-добре, но не е съвсем оздравяла.

Приплъзна се до задницата ѝ и огледа стегнатата превръзка на бедрото. Тя беше се издула, подгизнала и от нея капеше кръв. Стийв се позамисли дали да я смени, а после реши да увие трети бинт, последният, върху първите два. Бинтова я стегнато с надеждата, че прекият натиск ще помогне. По докторските предавания май правеха така.

III

Час по-късно той все още притискаше превръзката, а кръвта на Нага вече течеше по-слабо, но кървенето не беше спряло напълно. В гърненцето бе останала още една свещичка. Той си блъскаше главата кога да я използва. Сега? Или в последния момент? Нямаше представа как действа това чудо и нямаше как да предполага. Дали беше като във видеоигра, където ако подраниш да си изпиеш отварата за здраве, губиш известна част от ползата? Или като точене на нож, когато е най-добре да вложиш малко усилие и да заточваш острието всеки път, когато го ползваш, вместо да чакаш да се затъпи докрай, преди да извадиш точилото? Не знаеше.

Знаеше обаче, че ако не спре кървенето, Нага надали ще издържи, докато Карълайн си дойде.

— А това не е за изпускане — прошепна Стийв. — Ще е шантаво, няма начин!

Докато чакаше, мислите му отново се върнаха към Джак, който също бе проявил доброта към него и когото бе съсипал. Докато си мислеше за това и гледаше раненото тяло на Нага, му хрумна, че може би съществува нов начин да изкаже нищото, тегнало тъй дълго-дълго на сърцето му. Докосна леко Нага по врата. Тя повдигна леко глава и го погледна.

— Ще те измъкна оттук.

Думите му увиснаха в прашната тишина на всекидневната. При звука Дрезден се обърна, златистите му очи гледаха тържествено на оцапаната с кръв муцуна. Думите на Карълайн отекнаха в съзнанието му. „Той е цар. Неговата дума за «обещание» означава също и «несломима кост». Стийв погледна лъва в очите.“

— Да. Ще я измъкна оттук, та ако ще това да ми струва шибания живот.

Стийв стана и се върна в кухнята. Жената вече не бършеше чиниите. Сега стоеше до стената и изстъргваше мръсотията и боята, като прокарваше линии във формата на пещерно изображение на куче.

— Вечерята още не е съвсем готова, скъпи.

— Няма нищо. Трябва да взема колата ти. — Той се огледа. Надяваше се да зърне чантата ѝ или купа. После окото му мярна закачалка, на която висяха резервни ключове. Един от тях беше с кожен ключодържател с логото на „Форд“.

— Намерих го.

Навън не бе обърнал особено внимание на къщата, но смътно си спомняше, че гаражът е в далечния край. Нататък минаваше коридор, но там беше тъмно. Намери ключ и го натисна, но лампите не светнаха. Тръгна пипнешком надолу по коридора в тъмното.

Първата стая, до която стигна, беше спалня, превърната в ателие на художник. Някой — жената? — някога беше рисувал там с маслени бои натюрморти — цветя, плодове, нахвърляни закуп украшения. Повечето бяха доста добри. Стийв се сети за детско-градинските драсканици по стените на всекидневната, захлопна вратата след себе си и потръпна.

Следващото помещение вече беше гаражът и фордът бе там, но отпуснат върху четири напълно спаднали гуми. Сложат прах върху капака беше толкова дебел, че бе трудно да се каже какъв цвят е колата. Стийв при все това въртна ключа, но той само щракна и толкова.

— Гадост. — Той тресна по кормилото. „Тогава какво?“ Той затвори вратата на гаража и се върна в относително светлата всекидневна. Дрезден се беше надвесил над Нага. Локвата от кръвта ѝ се бе разтекла. Хълбоците ѝ се надигаха тежко. Стийв изтръска последната свещичка от гърненцето и я набута в задника ѝ при другата. Избърса пръст в килима и го изплакна с половин бутилка „Дасани“, после изпи останалото.

Изкуцука обратно в сумрачното фоайе без прозорци. И тогава чу отвън бръмчене на мотор. Карълайн? Шмугна се в кухнята и погледна през прозореца над мивката. Не беше Карълайн, а едно от онези малки бели джипчета, които използва пощата. Намираше се през две къщи оттук. Оня с косачката никакъв не се виждаше.

Безброй кучета лежаха из двора и по уличното платно наблизко и наблюдаваха как колата се приближава. Стийв се запита какво ли ще направят.

Пощалъонът сега се намираше през една къща от тях. Той пусна пощата в кутията, но не продължи надолу по пътя, седеше си там, а моторът боботеше на празен ход. „Видял ги е.“

След продължително време той свали стъклото, зави в съседната автомобилна алея, а после излезе на заден, обърна в противоположна посока и потегли надолу.

— Гадост. — Изобщо не се сещаше каква помощ би могъл да му окаже пощальонът, но несъмнено му беше много неприятно да му изгледа гърба.

Кучетата проследиха заминаващия джип, но не го последваха. След като той излезе на главното шосе, те като че ли загубиха интерес. Освен това, вместо да си седят на поляната и да зяпат къщата, сега някои от тях си гледаха кучите работи — опъваха се, играеха си на гоненица с хапане или каквато и да беше тая игра, чешеха се и гонеха бълхите. За петнайсетина минути време повече от половината се вдигнаха оттам. „Имаме напредък!“

Обаче не всичките се вдигнаха. Тейн и още двајсетина други продължаваха нощното си бдение в двора. Пред погледа на Стийв един едър пес — може би ротвайлер? — притича до входната врата и седна.

— Баси мамата.

Той отиде до вратата и погледна през шпионката. Глезенът му започваше да пулсира. „Е — помисли си той. — Комай винаги можеш да извикаш Спешна помощ. Те сигурно ще те измъкнат оттук.“

Щракна с пръсти и включи пак телефона на госпожа Макгиликъти. Когато намери добър обхват, набра 411. „Град?“ — попита го компютърен глас. Стийв отговори, като внимаваше да го изговори ясно.

— Кой списък с номера?

— Която и да е таксиметрова фирма.

Зад него откъм входа се разнесе ниско, дебело ръмжене. Стийв се дръпна от вратата.

Механичният глас издекламира деветцифров номер, а после попита дали Стийв иска да го свържат срещу допълнителна такса от петдесет цента. Стийв се съгласи.

Телефонът извънтя веднъж, два, три пъти. „Хайде де, вдигнете!“ — помисли си Стийв. Четири, пет. Тъкмо понечи да затвори и да пробва друга фирма, когато някой вдигна отсреща.

— Такси „Юкатан“ — произнесе мъжки глас. Говореше с индийски акцент, тежък и мелодичен. — *Se habla espanol.*

— А английски? — попита Стийв.

— Разбира се — отвърна мъжът, явно леко обиден, че Стийв го е попитал.

— Чудесно — каза Стийв. — Трябва ми такси. Голямо. Да ви се намира миниван или нещо такова?

— Имам два, но в момента разполагаме само с един шофьор. Тя тъкмо потегли на адрес. Можете ли да изчакате около час?

Зад него ротвайлерът изляя и задраска по вратата. Кръвта на Нага се стичаше на локва в краката му.

— Боя се, че това не ме устройва — отвърна Стийв, като се мъчеше да говори естествено. — Вижте какво ще ви кажа. Ще ви заплатя подобаващо. Сто долара как ви звучи? Няма да ходим далече. — Нямахте пари, но пък имаше пистолет. Щеше да се извини по-късно. — Ще закъснеете с няколко минути за другото повикване, и толкова.

— Извинете, сър, но не мога да...

— Страшно много бързам. С децата трябва да посрещнем тъста и тъщата. Колата ми не пали. Ако закъснея, има да си плащам! Чуйте какво ще ви предложи: петстотин долара!

— Петстотин долара? — повтори мъжът. — А! Сега разбирам. В селото ни викахме на хората като тебе „пастирите на лайнната планина“. Такива хора често ги пребиваха с пръчка. Довижда...

— Не, чакайте! — извика Стийв. — Петстотин долара в брой! Наистина! Тържествено обещавам! Плюс съответната такса. Пътуването няма да отнеме и пет минути, кълна се!

Мъжът се позамисли.

— Може. Какъв е адресът, моля?

Мъчен въпрос. Стийв трескаво се замисли. Изкуцука до кухненския прозорец и надникна към пощенската кутия.

— Гарисън драйв 211 — съобщи той. — В селището Гарисън Оукс. Знаете ли го?

— Гарисън Оукс... — Гласът на мъжа звучеше сдържано.

— Да — потвърди Стийв. — Малко селище, току встрани от Шосе 78. Знаете ли го?

— А, да — каза той колебливо. — Знаете ли, не мисля, че някога съм стъпвал там.

— Не съм изненадан — отвърна Стийв.

Зад вратата кучето изляя ниско и гърлено. И друго се разляя, после и трето. Скоро лаеха всичките.

— Какъв е този шум? — попита таксиджията.

— Нищо особено. Кучето ми.

— Много едро е май това куче.

— Да — отвърна Стийв. — Едричък си е. Раздялата го изнервя.

Много мрази да го оставям сам.

— Не можете да вкарате това куче в мойто такси, да сте наясно.

— Не бих си и мечтал — отвърна Стийв.

— Добре — рече мъжът. — За пет стотака сам ще дойда. След десет минути съм там.

— Вижте, има и още нещо. Един мой, тъъ, приятел ще дойде с мен. Той си пада малко нещо агорафоб и...

— Какво? Болен ли е? Не ща болни хора в таксито ми, сър.

— Не, не. Не е болен. Агорафоб означава, че не обича да излиза навън. Като стигнете тук, спрете възможно най-близо до входа, отворете вратата и бипнете с клаксона. Ще можете ли?

Последва продължително мълчание.

— Тая работа не ми харесва, сър.

— Какво толкова не ви харесва? — попита Стийв, стиснал очи и сбърчил чело. — Петстотин долара си е доста тлъст бакшиш. — Принуди се да млъкне и стисна телефона с побелели кокалчета.

Диспечерът се замисли.

— След десет минути съм там — повтори той. — Гледай да подсигуриш парите.

— Къщата е бяла, тухлена.

— Сигурен съм, че е много хубава. Гледай да подсигуриш парите.

Таксито спря пред къщата единайсет минути по-късно — бял миниван с лепната снимка на пирамидата на маите в Чичен Ица отстрани. Шофьорът бипна с клаксона. Обаче не спря досами входа. „Много ясно — помисли си Стийв. — Така щеше да е много лесно.“ Налягалите в двора кучета наблюдаваха всичко това, но не се разляха и не заръмжаха.

Стийв отчаяно си напъна мозъка. Дори и само с шест кучета на поляната към трийсетте крачки си бяха все едно хиляда мили. Не би се опитал да бяга, дори и да можеше. Окуцял и помъкнал млада лъвица на гръб нямаше абсолютно никакъв, ама никакъв шанс.

Шофьорът пак избибипка. Дрезден отиде до входната врата, подуши, изръмжа и погледна Стийв.

— Мисля, да му се не види! — Секундите се влачеха. Той погледна навън през кухненския прозорец. „Вероятно можем да излезем през гаража. Там имаше дистанционно за електрическа врата и...“

Шофьорът почука на вратата.

Стийв и Дрезден се спогледаха. Стийв се ухили.

— Идвам!

— Сър, може ли да побързате, моля? Трябва бързо да се върна в офиса.

Стийв изкуцука до входната врата и погледна през шпионката. Ротвайлерът бе единственото куче пред входа. Тейн и петте останали стояха на поляната нащрек под слънчевия син есенен небосвод. Стийв извади пистолета от калъфа, хвана дръжката на вратата и преброи наум. „Три, две...“

Окървавеният и бинтован Стийв отвори рязко вратата с дясната си ръка и застреля ротвайлера. Главата на кучето избухна, плисна кръв и гръмна гръм. Стийв награби таксиметровия шофьор за ризата.

— Влизай вътре!

На ливадата Тейн се заливаше в яростен лай.

Таксиджията инстинктивно вдигна ръце и поприкликна.

— Не стреляйте!

Опита се да се дръпне назад. Стийв се лашна назад с цялата си тежест и дръпна и двамата във фоайето. Глезенът му поддаде и той се строполи по гръб. Таксиметровият шофьор едва не падна заедно с него, но се задържа на крака.

Кучетата търчаха към вратата. Леденосиньото око на Тейн се впи в него. Щом стъпалата на Тейн докоснаха тротоара, той скочи и...

Стийв изрита вратата със здравия си крак, като вложи цялата си сила, и тя се захлопна. Една милисекунда по-късно се чу глух удар на буца плът в нещо твърдо — Тейн се беше врязал във вратата.

Все още по гръб, Стийв се завъртя на линолеума, за да се оправи с шофьора.

— Не мърдай!

Но мъжът не помръдваше. Дрезден с всичките си двеста килограма и отгоре бе застанал на педя от него. Таксиджията беше

дребен и слабичък индиец с карамелена кожа и опулени от ужас очи. Ръцете му кръжаха пред лицето в знак, че се предава, или може би се отбраняваше. Трепереше цял.

— Спокойно — каза Стийв, като се мъчеше гласът му да прозвучи успокояващо. — Той не хапе.

Шофьорът погледна Стийв.

— Това е лъв.

— Да. Да, лъв е.

— Ти имаш пистолет.

— И това е вярно.

— Ами тогава... — шофьорът говореше така, сякаш се обръща към тъпо, та тъпо детенце. — Защо не застреляш лъва?

Стийв се разсмя.

— Ти майтап ли си правиш? Дрезден ми е приятелче. — И тогава загра. Youtube. Лъвът Крисчън. — Ти интернет не гледаш ли?

— Какво?

— Карай да върви. Ключовете ти ми трябват.

— Какво?

— Ключовете. За таксито ти. Дай ми ги. — Стийв размаха пистолета.

Шофьорът доби печално изражение.

— Ами моите петстотин долара?

— Абе, както се оказа, съм лъгал. Извинявай. — Той се позамисли. — Виж какво, аз наистина съжалявам, тъй де. — Той посочи Нага с пистолета. — Ако не я изкарам скоро оттук, тогава... карай. Дълго е за разправяне. Но се предполага, че на другото място ме чака една мешка, тъпкана с пари. Става ли да ти ги пратя по пощата? Ще ги направя хиляда.

— Мисля, че пак ме лъжеш.

— Не, ще ти ги пратя. При първа възможност, обещавам. — И щеше да му ги прати. — Но точно сега ключовете ти ми трябват. Извинявай.

— Няма ли да ме застреляш?

— В никакъв случай.

Шофьорът погледна Дрезден.

— Ами него?

— Той идва с мен. И двамата идват.

— А... Тогава при всяко положение, мама му стара... Таксиметровият шофьор бръкна в джоба си за ключовете и му ги подаде. В ръката на Стийв те зазвъняха като райските камбани.

— Мерси, пич — рече Стийв. — Много съжалявам за всичко това. — Хрумна му и още нещо. — Мобилен телефон имаш ли? — Никак не му се щеше пичът да извика полиция.

— В таксито е.

Ключът беше от старомодните — метален ключ като метален ключ, без копчета за заключване и отключване.

— Таксито заключено ли е?

— Не.

Стийв размаха пистолета.

— Дано не ме лъжеш.

— Защо да го заключвам? Излязох само до входа.

— Добре де. — Стийв стисна очи и се замисли. — Добре, точно зад ъгъла тук има баня. Влез вътре и се затвори. — Забеляза, че коленете на мъжа треперят, буквално. — Виж какво, пич... Ако щеш вярвай, ама наистина съжалявам за всичкото това. Забърках се в едни бакии и...

— Да, не се и съмнявам. Я си го начукай отзад, ако обичаш. — Мъжът отстъпи предпазливо една крачка назад. Дрезден изръмжа предупредително.

— Не, няма нищо, грамадански — каза Стийв. Лъвът го погледна объркано. Стийв обгърна с ръка раменете на по-дребния и го прегърна по мъжки. — Няма нищо. Той е приятел, виждаш ли? — А сетне подкани шофьора: — Айде, беж!

Таксиджията направи една предпазлива крачка, после втора, без да откъсва очи от Дрезден. Когато се приближи достатъчно, скочи в банята и затръшна вратата. Стийв чу как ключалката изцрака.

Нага бе в съзнание, но явно не можеше да се изправи. Стийв пак ѝ провери капилярната реакция — не беше зле, но само толкова. Беше сдала. Той провери пълнителя на пистолета — осем куршума плюс един в патронника. Бяха останали седем кучета. Той се върна във всекидневната и седна на пода до Нага. Промуши ръце под нея и прецени тежестта ѝ. Беше много тежка, към деветдесет килограма, но Стийв реши, че сигурно ще може да я вдигне.

— Добре — обърна се той към Дрезден. — Ти готов ли си?

Дрезден го погледна объркано.

Стийв раздрънка ключовете така, както когато извеждаше Пийти на разходка с колата. Болка прониза сърцето му. Запита се ще види ли някога пак кучето си.

Дрезден погледна ключовете, все така объркан.

Стийв прибра пистолета в калъфа, обърна се и погледна Дрезден в очите. Награби шепя от гривата му с дясна ръка, а с лявата потупа Нага по хълбока.

— Сега. Ще. Я. Изкарам... — Тук той пак потупа Нага. — Навън. От. Тук. — Той посочи входната врата.

Бръчките по челото на Дрезден се разгладиха. Той нададе кратък рев и така уплаши Стийв, че той щеше да напълни гащите. После се протегна и близна Стийв по бузата.

„Не е зле — помисли си Стийв и промуши ръце под Нага. Тя като че беше объркана и не бе напълно в съзнание. — Дано само тя не забрави, че сме си дружки“ — помисли си той и я вдигна. Лек гърч премина по тялото ѝ, а после тя се надигна и отлепи предната си част от пода на всекидневната. Стийв се пхна под нея, като едновременно с това я повдигна и успя да я метне през лявото си рамо — недодялано, сплескано подобие на пожарникарска хватка. Болката го пронизваше и заслепяваше. В паметта му се мярна лицето на Карълайн, придружено от мисълта: „Баси как я мразя тая кучка!“. Последвалият прилив на адреналин беше толкова силен, че можеше да изправи лъвицата на крака.

След като се изправи, вече беше по-лесно. Направи една предпазлива крачка. Едва успя да запази равновесие. Направи втора, по-малка крачка, почти подскочи на здравия си крак, като влачеше подире си ранения. Така беше по-добре, макар и да не се отличаваше с грация. Нага, овесена на гърба му, издаде някакви раздразнени лъвски звуци. Стийв ѝ се сопна да млъкне.

Той бавно занаяпредва към вратата, съпровождан от Дрезден. Лъвът не изгърваше от поглед вратата и всичко зад нея. „Да, той знае — помисли си Стийв. — Разбира какво ни предстои да извършим.“

Все още притиснат под тежестта на Нага, той се обърна и надникна през шпионката. Сега на поляната бяха останали шест кучета заедно с Тейн. „При все това, шест кучета са си много. Голяма гадория ще е!“ — помисли си Стийв и погледна надолу към Дрезден.

— Готов ли си?

Грамадният лъв махна с опашка, без да погледне Стийв. Лицето му бе като издялано от камък. Като прикрепяше Нага на рамо с лявата си ръка, Стийв измъкна пистолета от калъфа и го захапа със зъби. Усети вкуса на оръжейна смазка, метал и пришълец. Хвана дръжката, стисна очи и ги отвори.

— Време е за шоу! — изсумтя и отвори вратата.

Тейн се изправи пръв и излая. Стийв извади пистолета от устата си, прицели се внимателно и го простреля право между синьото и кафявото око.

Дрезден се втурна навън с рев в атака. Щом го видя, едно от останалите кучета се врътна и побягна в обратна посока. Стийв закуцука по площадката. Дрезден скочи към един едър доберман и кацна върху него. Миг по-късно Стийв чу писъците на кучето. Останалите три кучета, до едно едри, заръфаха Дрезден кой където намери — по рамото, по предната лапа, по гърба.

Стийв, вкопчен в железния парапет, слезе с куцукане от първото стъпало, после и още две по-надолу. Нага се размърда на рамото му.

— Полека, момиче — предупреди я той. До таксито оставаха към трийсетина крачки.

Когато доберманът умря, Дрезден се насочи към кучето, което ръфаше дясната му предна лапа, едра немска овчарка. Той вдигна лапа, оголи хълбока на кучето и се опита да го заръфа. Първия път не улучи, но при втората атака захапа здраво задния крак на кучето. Стийв чу изпращяване. Овчарката изквича.

„Минус три! — помисли си Стийв. — Справяме се!“ — Той защапуча към предната пътека, покрай един розов храст, а после и втори. Беше на двайсет крачки от таксито.

На Дрезден му беше трудно да стигне до кучето на гърба му. Стийв се замисли дали да не го застреля, но после реши, че съдейки по досегашния му опит, вероятността да уцели кучето или лъва бе еднаква. След малко Дрезден смени прицела. Наведе се надясно и изтрака със зъби срещу кучето, приседнало на задница. Кучето се вдигна и се оттегли, заобикаляйки отдалече. Забеляза Стийв и излая предупредително.

Лаят му — ау, ау, ау, ау, ау, ау, ау, ау, ау — отекна по протежение на улицата. Миг по-късно Стийв чу чаткане на нокти по

асфалта — първо на един набор от четири крака, после и втори, а след това — препускане. „Да му се не види!“ Беше на петнайсет крачки от таксито.

Дрезден скочи към кучето, дало тревога. Стийв вече ги беше подминал и не виждаше какво се случва, но след две крачки отново чу писък. Ревът, с който отговори Дрезден, бе примесен с бълбукането на нещо мокро.

Оставаха десет крачки.

Стийв рискува да погледне през рамо. На гърба на Дрезден все още висеше едно куче... Но зад него на хълма — десетки... стотици и още повече се изсипваха надолу, за да заемат местата им. „Откъде ли се взеха всички?“ — попита се той. Твърде много бяха. Дори и Дрезден не би устоял дълго срещу подобна орда.

— Хайде, грамадански! Време е да се махаме оттук! — Само две крачки оставаха между него и таксито. Вратата на таксито бе блажено и прекрасно отключена. Стийв се обърна.

Дрезден само го погледна. Бе обкръжен от трупове. Последното куче висеше от гривата му, дращеше и ръмжеше. Лъвът не помръдваше.

— Давай! — кресна отново Стийв, направи още една крачка и се нахака в таксито. Едва не изгуби равновесие. С разтреперани под тежестта на Нага мускули той плъзна назад вратата на минивана. — Давай!

Погледна през рамо да види какво задържа лъва.

— Какво правиш, по дяволите? Идвай!

Дрезден изтръска от себе си овчарката. Сега победоносно наблюдаваше как Стийв положи дъщеря му на задната седалка и спихналата се винилова тапицерия изсъска, а после как Стийв затвори вратата. „Сега тя е в безопасност.“ Жълтите му очи срещнаха погледа на Стийв. Дрезден, цар от старата епоха, замахна с опашка — само веднъж. После отмерено се обърна да посрещне прииждащите кучета. Всеки мускул изпъкваше в рязко очертан релеф. Той изрева. Ревът отекна надолу по улицата, като отскачаше от спретнатите къщи в предградието и добре подрязаните плетове със силата на динамит. Кучетата прииждаха към него като приливна вълна, бездънна и неудържима.

Дрезден ги нападна.

Стийв се вцепени за миг — чувстваше се незначителен и неспособен да откъсне поглед от силите, развихрили се пред него. В паметта му изникнаха думите на Карълайн: „Той ще те закриля, все едно си неговото малко“. Дрезден се вряза във вълната от кучета — оръдеен изстрел със заряд от кръв и ярост. „Той ги задържа. Забавя ги да стигнат до Нага... и до мен.“ А после, с гласа на Силия — „Не пропилявай това, задник такъв!“.

Стийв тръсна глава, принуди се да извърне очи, отвори вратата и се настани зад волана.

Сега кучетата атакуваха Дрезден. Първо едно, после — три, после дузина, и две дузини, и още сто подире им. Заедно изградиха жива стена от мускули и козина. „Таксито просто не би могло да я пробие — помисли си Стийв. — И танк не би могъл да я пробие.“ Той затръшна вратата. Сега Дрезден бе заровен под тях, невидим под бушуващата планина от козина и зъби — лабрадори, пудели, добермани, ротвайлери, черни, жълти, кафяви. Бледото лице на шофьора наблюдаваше всичко това от прозореца на банята. Стийв свали стъклото, обезумял, после извади пистолета и се стегна. Прицели се внимателно и стреля. Едно куче падна с писък и на негово място изникнаха още три. Стреля пак, стреля, докато ударникът щракна по празния патронник.

— Майната ви! — кресна той. — Майната ви, майната ви, Майната ви!

Едно-две кучета вдигнаха глави. Шоколадов лабрадор излая, после се втурна към колата. Стийв вдигна пак стъклото, но недостатъчно бързо. Кучето увисна на прозореца на косматите си кафяви лапи, лаеше и тракаше със зъби и дращеше със задни крака по вратата. Между горния край на стъклото и рамката на вратата имаше към четири пръста място — недостатъчно, че да стигне до Стийв, но кучето беше толкова тежко, че той не можеше да вдигне стъклото. Показа среден пръст на кучето и пъхна ключа в таблото.

Таксито запали веднага. Той излезе на заден от автомобилната алея. Кафявото куче продължаваше да виси на прозореца и да му пречи да вижда. Стийв се наведе назад на седалката да провери дали по някакво чудо Дрезден се е измъкнал от купчината.

Не беше.

Стийв насочи таксито към изхода и го подкара. Само след секунди рязко наби спирачки на изхода и гумите му изпушиха. Включи мигача, зави вдясно по Шосе 78 и отново го подкара.

Табелата на Гарисън Оукс се полюшваше в огледалото му за задно виждане.

IV

Името на таксиметровия шофьор беше Харшен Пател. Два часа по-късно, свит зад завесата за баня в прашната зелена вана, той чу женски глас:

— Стийв?

— Внимавай! — извика Пател. — Според мен тия са луди! — И придържа ръката си, бинтована с кървава тоалетна хартия и остатъците от ризата му.

— Стийв? — Сега в гласа ѝ се прокрадваше съмнение.

— Не знам кой е този. Ако търсиш оня гадняр и лъжец с двата лъва, той замина.

— Замина?! — попита недоверчиво тя.

— Да. Преди два часа.

— Как?

— Открадна ми таксито.

Тя се изкиска.

— Изобретателен е, признавам му го.

— Много трябва да внимавате — рече Харшен. — Има двама, старец и старица. Тя дойде при мен, каза ми „Вечерята е готова“, и после и двамата почнаха... почнаха... да ме хапят. — Усети зараждащия се писък в гласа си и го потисна. — Изядоха ми лявото кутре. И част от палеца ми. Може и още да са там навън. Трябва да...

— Няма нищо — каза тя и задържа дръжката на вратата. — Може ли да отворите, моля?

След дълго мислене той отвори.

Жената в коридора беше дребничка, къдрава и боса, със синя брезентова мешка, метната на рамото. Огледа го от глава до пети, като се спря на раните на рамото, врата и чатала му. Кафявият ѝ поглед бе мрачен и напрегнат, трудно беше да я погледнеш в очите.

— Ще живееш.

— Смятате ли?

— Да. Провървяло ти е. Не са много хората, които посещават тоя квартал.

Харшен кимна нещастно.

— Вярвам ви. Питам се... може ли да си тръгваме веднага, ако обичате?

Тя го обмисли.

— Разбира се — сви рамене тя. — Ще те изпратя. Как се казваш? Той ѝ се представи и двамата излязоха на светло.

— Приятно ми е. Аз съм Карълайн.

— Вие... вие тук ли живеете?

— Не в тази къща. — Тя посочи с палец надолу по улицата. — Две преки по-навътре.

— А... — той я изгледа с ужас.

— Спокойно. Нищо лошо няма да ти сторя. Ти помогна на Стийв. — Тя тръсна усмихната глава. — Много си го бива да се измъква от тия петонша, не смяташ ли?

— От тия какво?

Извинявай. Това не е на английски. По някое време всички езици почват да ми се смесват. Казах „петонша“. Това означава „капанчета“. — А...

Извървяха в мълчание някъде около пряка.

Първа заговори тя:

— И все пак... ти наистина помогна на Стийв. Трябва да ти върна услугата. — Тя се замисли. — Семейство имаш ли? В града ли живееш?

— Имам жена. Есперанца. Имаме две момчета. Но не, ние сме извън града, в...

Тя махна с ръка и го прекъсна.

— Изобщо не ме интересува. Когато стигнем до края на улицата, аз ще изчезна. Щом това се случи, натоварвай си семейството в колата и...

— Не мога.

— Какво?

— Не мога да си натоваря семейството в колата. Той я открадна. Не я знам къде е.

— Кой я открадна? Стийв?

— Той ли е мъжът с лъвовете?

— Да.

— Да. Той. Той е копелето, което ми сви таксито.

— О... Хммм... — Карълайн се замисли за миг, а после му връчи синята мешка. — Ето. Вземи това. Купи друга.

Той отвори мешката и погледна вътре. Пари.

— Я!

— Да. Похарчи ги бързо. След седмица-две няма да струват кой знае какво — Бари О'Ший е излязъл от скривалището си. Щом той се наложи, ще последва нещо като, въъ, мор.

— Какво? Какъв мор? Кой е...

— Няма значение. Стягай си жената и децата. Купи храна, вода, оръжия. Може и генератор. Иди в града — някъде, където има много електрически лампи и добро електроснабдяване.

Влез на закрито, на горния етаж на висока сграда, ако можеш. Не стой на прозорците. А ако видиш хора с пипала, дръж се по-надалече. Не им давай да те докоснат.

Харшен зяпна насреща ѝ. Тя говореше безумни неща, но гласът ѝ бе спокоен и уверен. Изражението ѝ му напомняше за една картина, от която като малък се уплаши — Кали унищожителката, която се усмихваше, докато разни дребосъчета мряха.

— Много силно ще притъмнее, ще видиш.

ГЛАВА 10

АСУРИ

I

След две мили в западна посока Шосе 78 се вливаше в четирилентова магистрала, която влизаше в самия град — общо взето на два крайпътни търговски комплекса разстояние между Стийв и още много празен път. Знакът за ограничение сочеше 45 мили в час. Той погледна надолу и видя, че пердаши с осемдесет, а раздрънканото такси се тресеше като онези вибриращи легла по евтините мотели. Спря на първия червен светофар, малко нервно.

„По предното стъкло има кръв — помисли си той. — Как е попаднала там?“ Напръска го с почистваща течност с надеждата тя да отмие частично кучешката кръв. Не я отми, само я поразмаза. Главата му се замая.

Отзад Нага вдигна глава и се огледа наоколо, като примигваше.

— По-добре ли си? — Помисли си, че втората свещичка може да действа. — Недей да мърдаш. Измъкнахме се. Няма вече кучета!

Тя поразмърда опашка, после се наведе към задницата си и подуши превръзките.

— Е, да — въздъхна Стийв. — Така е то.

„Къде, по дяволите, трябва да закараш ранен лъв? В зоопарка?“

Черен камион „Тойота“ спря току до него. Стийв се обърна към него и пред очите му изникнаха калниците. Толкова високо шаси имаше, че, за да се качваш и слизаш, направо си трябваше стълба. „На това ли му викат камион чудовище? Къде е границата? — запита се Стийв. — Колко трябва да стане голям, та да стане чудовище? Дали трябва да е само еди-колко си по-висок от фабричния, или и гумите трябва да са...“

Камионът бибишна. Стийв вдигна очи. На около метър по-нагоре някакъв тип на пътническата седалка махаше на Стийв да си свали стъклото. Стийв го свали.

— Да?

Пътникът беше момче, осемнайсет-двайсетгодишно, нахлупило бейзболната си шапка на обратно.

— Йо, пич — каза той. — Към половин куче ти виси от задния калник.

— Така ли?

— Да. Да не го прегази? Нарочно, един вид?

— Не. Буда учи да уважаваме всичко живо. — А после додаде едва чуто: — Ама аз май позастрелях две-три.

— И цялата ти шибана врата е оплескана с кръв, човек. Да н'си катастрофирал нещо?

— Не. Бой с кучета. — Хрумна му нещо. — Ей, някъде тука да има ветеринар?

Малкият го погледна, като да беше луд.

— Човек, на туй куче никъф ветеринар не мой му помогна. Скъсано е на две, бе!

— Не питам за него — отвърна Стийв. — За нея питам.

— К'во?

Стийв посочи с палец задната седалка. Хлапето се наведе навън да надникне.

— Ау! — После се обърна към шофьора. — Ей, Франк, тоя кара лъв с таксито бе, баси!

Шофьорът се наведе напред:

— К'воооо рече?! Я се дръпни назад, че не мога...

„Май трябва повечко старание да си трайкаш, беглецо.“

— Леле-мале! — възкликна шофьорът. — Аз тебе те знам! Ти си оня от Фокс Нюз!

— Не! — отрече Стийв. — Не съм аз! Ама много често ми го казват! Ха-ха! — „Тоя светофар се бави цяла вечност.“ Помисли си дали да не мине на червено, само за да се отърве от хлапетиите в камиона. „Не. Кофти идея.“ Вместо това вдигна стъклото — това всъщност помогна, то цялото беше в засъхнали кучешки лиги — и се престори, че разглежда рекламата на базара на четвърт миля по-напред. Присви очи. Там имаше супермаркет „Бай-ло“, магазин на „Уол-Март“, някакъв ресторант „Мосю Тако“ — „Т'ва пък к'во е?!“ — и ветеринарна клиника „Черният път“.

Стийв се замисли. Реши, че шансът ония от камиона да се обадят на полицията е 50 на 50. Трябваше да се махне от пътя, и то бързо. „От друга страна, Нага е тук.“ Тя си гризеше бинтовете. Вече бяха подгизнали и от тях капеше кръв. Свещичката бе помогнала, но въздействието ѝ скоро щеше да отшуми.

Светна зелено.

— Майната му! — заяви той. — Истинският будист не би се проявил като морален и интелектуален страхливец! — Изчака онези с камиона да потеглят, а после се пререди зад тях. Половин отсечка по-нататък сви вляво към базара — и се издъни. Таксито беше миниван „Крайслер Вояджър“, четирицилиндров и много по-могъщ от неговия работен пикап. Стийв не можа да прецени разстоянието до идващото насреща БМВ и накара жената зад волана да набие спирачки. Двамата със Стийв си отдадоха чест с вдигнат среден пръст. Нага пак надигна глава и изрева. Това така го стресна, че колата занесе и той се качи на бордюра, забърса плета и почти се нахака странично в един камион, натоварен с озеленители, който излизаше от драйв-тру заведението на „Макдоналдс“.

— Ааааа!

Нага отново изрева.

— Млък! Карам!

Видя в огледалото за обратно виждане как Нага го погледна с упрек. Стийв забави скоростта до пешеходна крачка и мина през останалата част от паркинга внимателно, като се оглеждаше и на двете страни на кръстовищата, и най-сетне акостира пред ветеринарната клиника. Отпред имаше надпис: „Вземете на Писанка крем против бълхи!“.

— Изчакай тук — заръча Стийв на Нага. — Ей сега идвам. — Той затъкна пистолета отзад в анцуга си и придърпа върху него фланелката от концерт. Докато заобикаляше таксито отзад, видя, че наистина от ауспуха виси половин куче. Не можеше да бъде сигурен, тъй като бе цялото оплескано с кръв, но му се стори, че като че ли е шоколадовият лабрадор, който му се беше лепнал на прозореца. „Може някак си да се е заклецил под заглушителя?“ Смътно си спомняше, че колата друсна няколко пъти на излизане от Гарисън Оукс.

С мисълта, че ветеринарят може и да не одобри това, той отдели секунда за опити да попритули малко трупа, но той беше

едновременно страшно, ама страшно гнусен и заклещен здраво на мястото си. Когато в гърлото му се надигна напън за драйфане, той се отказа, избърса ръка в анцуга си отзад и закуцука към кабинета.

Подът на чакалнята бе застлан с фаянсови плочки и тя миришеше на храна за котки. Превзет на вид мъж с папийонка придържаше на къс повод йоркширски териер. Срецу него хипарка на средна възраст седеше с кошница за котки в скута.

Стийв се надвеси над рецепцията и се подпря на омазаните си с кръв ръце.

— Трябва да видя някой от лекарите — изрече той задъхано. — Спешно е.

Териерчето, ситно и безукорно на вид, излая по него.

— Трябва да попълните това — отвърна служителката на рецепцията, като го огледа предпазливо. — И се боя, че тези двама души са преди вас. Имате ли час?

Той се изсмя, не точно истерично.

— Случаят е спешен! Да имате носилка? Голяма носилка?

Спешен?

— Оооо, да! — Той закима настоятелно. — Страшно!

— Няма проблем — обади се жената с котешката кошница. — Аз не бързам.

Типът с териерчето я изгледа кисело.

— Само момент — каза служителката на рецепцията и вдигна слушалката на телефона. — Ей, Джър? Тук имаме един мъж със спешен случай. Можеш ли да вземеш Али и да донесете носилката? Благодаря.

— Не — рече Стийв искрено. — Аз ви благодаря! Много! — И едва не додаде „съжалявам“, но после размисли. Обаче действително съжаляваше. Мислеше си как най-вероятно всички в тази стая по-нататък ще преживеят един много гаден следобед.

Малко по-късно дотичаха две младички жени със зелени престилки. Едната носеше доста голяма носилка.

— Къде е той? Кучето ви, нали?

— Ъммм... Тя е в колата — каза Стийв. — Насам.

Те го последваха навън. На паркинга той видя, че ония с туингования черен камион бяха завили обратно. Мотаеха се на

паркинга пред „Уол-Март“ и зяпаха, камионът им чудовище боботеше слабо, но все пак се чуваше. Стийв изпъшка.

— Какво има? — попита по-високата зоотехничка.

— Нищо. Боли ме кракът. — Всъщност наистина го болеше. — Тя е тук. — Той отвори плъзгащата се врата на минивана и се дръпна зад жените. Нага вдигна глава, отпаднала, но заинтригувана.

— А стига, бе! — възкликна по-нисичката.

— Това лъв ли е?

— Ха-ха! Много често ни го казват! Всъщност тя е лабрадудел. Само сме я избърснали като лъв. Голяма веселба, а?

Двете се вторачиха в Нага. Стийв стаи дъх. Високата каза:

— Ние... — Тя посочи по-ниската. — ... сме студентки по ветеринарна медицина. Разбирате това, нали?

— Да — кимна по-ниската. — Дивотии. — И двете се обърнаха и го погледнаха. — Вие да не ни мислите за иди... Ъ!

Стийв бе извадил празния пистолет, без да се цели в никого.

— Ето как ще постъпим. Вие дръжте носилката, а аз ще я извадя — каза той. — Тя няма да навреди на никого. Нито пък аз. Изгубила е много кръв. Ще я внесем вътре при доктора, а после вие двете сте свободни.

Двете осмислиха това.

— Говоря сериозно — каза Стийв. — Всичко ще е наред. Имам нужда от помощ, това е всичко. Ще ми помогнете ли? Моля ви! „Хайде де, хайде...“

Те се замислиха.

— В никакъв случай! — отрязва ниската и погледна партньорката си за потвърждение.

Високата зоотехничка оглеждаше Нага.

— Влезли сте тук с лъв на задната седалка на таксито ви?

— Ами, кажи-речи да.

— Откъде знаете, че тя няма да хапе?

— Просто знам. Вижте я, много тежко е пострадала. Неприятно ми е да ви причинявам това, но...

Високата сега оглеждаше него. Стийв притаи дъх.

След малко тя каза:

— Става ли ние да носим лъва, а вие да й държите... Нали е женска?... Главата.

— Става! — отсече Стийв. — Сега ще вляза в таксито.

— Добре, господине — каза ниската прекалено искрено.

— Само да сте побягнали, ще ви прострелям в колената! — заяви Стийв, размахал празния пистолет. — Сериозно говоря! Много съм точен. Имам сребърен медал от Олимпиадата през 92-ра. Изстрелът няма да ви убие, но ще ви осакати за цял живот.

Притисната до стената, тя пусна фалшива усмивка.

— Не бих си и мечтала.

Той се качи в таксито.

— Сега ще прибера пистолета. — Затъкна го отзад. — Ето. Няма и да го видите пак, освен ако не се опитате да бягате.

— Приятно ми е да го знам — каза високата.

— Добре, подгответе носилката.

Двете зоотехнички погледнаха лъва, а после се спогледаха помежду си.

— Добре — каза високата. — Да. — Тя впи очи в Стийв. — Ще ѝ държите главата, нали?

— Ще ѝ държа главата.

Тя кимна на другата и двете нагласиха носилката в хоризонтално положение.

Стийв им се усмихна.

— Благодаря. Много. — Той ги заобиколи и влезе в таксито. — Ей, Нага! Ей, голямо момиче! Почти стигнахме, сладуранке. — Той я погали по козината и зрелищно ѝ провери превръзките.

Зоотехничките го наблюдаваха облещени.

— Пич, не мисля, че ти трябва да...

— Шшт! — Възможно най-нежно той подпъхна ръце под Нага. Нага поръмжа, но не се съпротивлява. Той напрегна мускули и я вдигна от седалката. Много беше тежка. Той не толкова успя да я пренесе, колкото да осъществи едно контролирано падане на пода на таксито и още едно върху носилката. „Сигурно съвсем съм бил превъртял, та да я изкарам от къщата.“

На носилката Нага вдигна глава и се взря в двете зоотехнички. Те примигнаха насреща ѝ, усмихнати и обзети от явен ужас.

— Хвани ѝ главата — каза високата прекалено нежно. — Ммм, става ли?

— Дръпни се малко назад — рече Стийв. — Не мога...

Те се дръпнаха на крачка от таксито.

Той изскочи навън и изсумтя, когато болката се стрелна от болния му глезен и го прониза като мълния. Подпъхна ръка под повдигнатата глава на Нага, положи другата на бузата ѝ и я погали по муцуната. „Ако реши да направи нещо, аз няма как да я удържа, но това може да им даде една секунда да избягат.“ Заедно те се заклатушкаха през паркинга и влязоха в чакалнята.

— Трябва ни стая... веднага! — заяви високата.

Служителката на рецепцията хлъцна, скочи от стола и си изтърва химикалката.

— Стая, въъ... Втора стая.

— Отиваме.

— Пич, ама това е лъв, бе! — отбеляза непринудено хипарката с кошницата за котки. Стийв не ѝ обърна внимание. Типът с папийонката се надигна и се стрелна навън през вратата. Малко покъсно и териерчето му го последва.

— Какво става... — разнесе се женски глас от дъното на клиниката. — А! — възкликна тя. — Майчице.

— Вие ли сте лекарят?

Жената зяпна и после затвори уста.

Стийв нямаше как да я обвини.

— Всичко е наред — каза той. — Нага няма да навреди на никого.

Тя се замисли.

— Да, добре. Аз съм доктор Доджсън. Тя... какво ѝ е?

— Кучета — обясни Стийв. — Сбихме се с едни кучета. Разкъсаха ѝ крака доста тежко. Мисля, че са прекъснали артерия. Направиха ѝ две, въъ, вливания, но не мога да спра кръвотечението.

— Вързана ли е?

— Не — отвърна Стийв. — Но тя няма да ви навреди.

— Няма как да го знаете. Нищо няма да предприема, докато не вържат това животно.

— Добре, добре. Донесете каквото и да е, ще ѝ го сложа. — Мислеше за намордник или може би някакви ремъци.

— Той има пистолет — обади се ниската.

— Аз ще си тръгвам — каза жената с кошницата за котки.

— Съжалявам, но не мога да ви позволя — каза Стийв. — И да, имам пистолет. Не съм дошъл тук да нараня никого, кълна се, но имам нужда от помощ. — В мислите си видя Джак, навеки в плен на мрака. Плесницата на Силия изгори бузата му. Той погледна умолително лекарката.

Доктор Доджсън стисна устни и заобмисля положението.

— Добре — каза тя най-сетне. — При две условия. Първо, пускате всички тук да си тръгнат. Второ, вие да забодете спринцовката в ранения лъв.

Благодарността на Стийв бе тъй безкрайна, че той онемя. Нищичко не каза, само кимна. Лекарката махна на всички да се изнасят. Жената с кошницата за котки изскочи навън. След малко я последва и служителката на рецепцията.

Лекарката се обърна към зоотехниците:

— И вие.

— Аз ще остана — отвърна високата.

— Джери, няма нужда да...

— Ще остана. Това не бих го пропуснала за нищо на света.

Всички погледнаха другата.

— Приятно ви прекарване — каза тя. Стийв пое от нея дръжките на носилката и тя се изнесе с мълниеносна скорост.

— Добре. — Лекарката насочи вниманието си към своята пациентка. — Хайде да я закараме във втора стая. Тя не е напълно съзряла. Имате ли представа колко годишна е?

Стийв поклати глава.

— Тегло?

— Вдигнах я, но нищо повече не можех да направя. Към деветдесет килограма, може би?

— Според мен са си сто като нищо. — Тя позамълча. — Вдигнали сте я? Сам?

— И тя ми помогна малко. — Без да пуска носилката, той наведе рамо надолу и показа. — Пожарникарска хватка.

— Добре. Е... вие какъв сте, звероукротител или... — Тя тръсна глава. — Няма значение. По-късно. — В стаята за преглед те положиха носилката на масата. — Джери, иди в „Мерк“ и провери каква доза ни трябва за стокилограмов лъв.

— Кетамин и ксилазин?

Лекарката смръщи лице.

— Освен ако ти не се сещаш за нещо по-добро? Това ми е първият лъв.

— Това ползвахме миналото лято. Отивам да донеса.

— Ще ни трябва и ендотрахеална тръба. Най-голямата, която имаме.

Задните лапи на Нага висяха от ръба на масата. Тя вдигна глава, огледа стаята и изръмжа. Лекарката отскочи леко назад.

— Няма нищо — каза Стийв и потупа Нага по врата. — Няма страшно.

Зоотехничката Джери се върна след малко с голяма спринцовка и плик с найлонови тръби, който подаде на лекарката.

Доктор Доджсън провери нивата.

— Това ли е всичко?

— Кетаминът малко не ни достига.

Лекарката вдигна вежди.

— Само малко.

— Добре, трябва да стигне. — Тя погледна лъва, намръщи се и подаде спринцовката на Стийв. — Някога, преди да сте слагали инжекция?

— Не.

— Няма нищо сложно. Тази е мускулна. Забивате бързо и после бавно инжектирате. Вижте дали можете да намерите място на задния крак, по-далече от раната. — Стийв пое спринцовката, а после тя се дръпна до вратата. — Джери... Зад мен.

Стийв огледа задницата на Нага и намери един доста голям, хубав мускул. Пробва да нагласи иглата.

— Така ли?

Лекарката кимна.

— Все едно боцкаш портокал — обади се Джери от коридора.

— Добре. — Стийв издиша шумно и се съсредоточи. — Айде. — И забодете иглата в бедрото на Нага. Тя вдигна глава, озъби се... и изрева.

Стийв отскочи назад. Спринцовката увисна от бедрото на Нага. Той вдигна пръст, все едно се караше на непокорно дете:

— Лошо коте! Бъди послушна!

Ръмженето ѝ бавно утихна. Стийв направи крачка напред, после и втора.

— От това ще ти стане по-добре. — Той хвана спринцовката.

Щом я докосна, Нага се сепна. С див вой, от който на Стийв едва не му се изпразниха червата, тя го удари по гърдите с дясна лапа. Ноктите ѝ изровиха дълбоки бразди в плътта му. Стийв отскочи назад с кръсък. Нага скочи от масата, приземи се с лапи на раменете му и го ухапа по лявата ръка. Някой в коридора изпищя.

Стийв — странно, но никак не го беше страх — вдигна ръце на височината на гърдите, отблъсна с всички сили и откъсна Нага от гърдата си заедно с доста кожа от гърба и рамото му. Нага се блъсна в стената и отскочи.

Следвайки инстинкт, който не разбираше съвсем, Стийв зашлеви лъвицата по лицето. Тя не го ухапа, нито го одра — сигурно от изненада, но отново нададе рев.

Стийв ревна насреща ѝ:

— Давай де! Искаш да умреш накрая ли? Още ти тече кръв ма, скапанячке! Хапи ме колкото си щещ и ходи да си кървиш на паркинга! Да видим някой дали ще ти завлече грамадския гъз до зоопарка! Айде да видим! — Капки от неговата кръв покапаха по пода и се смесиха с нейната. И двамата се изгледаха зверски. — Давай де!

След малко Нага се свлече до стената. Миг-два по-късно спря да ръмжи.

— Да — рече Стийв. — Така си и мислех. — И вдигна спринцовката от пода.

Зад гърба му лекарката извика:

— Според мен не бива да...

— Да, да, да. — Той отиде при Нага. Тя изръмжа пак и показа дълги бели зъби на фона на розови, здрави венци. „Бас държа, че капилярната ѝ реакция в момента е доста добра.“ Без да обръща внимание на ръмженето ѝ, той издърпа здравото ѝ дясно бедро от стената и заби иглата в него. Тя пак изрева — тътнещ басов рев, от който стъклата на прозорците издрънчаха.

— Млъквай, ма!

— Бавно — обади се доктор Доджсън. Гласът ѝ прозвуча приглушено. Стийв се огледа назад. Вратата беше почти затворена. Тя надникна вътре — показа се само до очите.

Той започна мъчително да натиска буталото, милиметър по милиметър. След малко спринцовката се изпразни. Стийв извади иглата и я захвърли настрана.

Нага го погледна объркано.

— Готово! — процеди саркастично Стийв. — По-добре ли ти е?

Нага го позагледа, а после се свлече. Малко по-късно положи глава на пода. Стийв също се свлече, опрял гръб на стената. Лопатките му като че бяха мокри. Изправи се пак, обърна се и погледна. Там, където се бе опрял, на стената имаше голямо кърваво петно. Той се обърна към ветеринарката:

— Да имате лепенки?

— Джери, донеси ми марля и лейкопласт.

Нага лежеше в полусъзнание на пода.

— Мисля, че можете да започвате — каза Стийв.

— Още не. Оставете да подейства десетина минути.

— А, добре. Силно ли кървя? — Той отиде до нея и ѝ показа гърба си.

Тя го огледа.

— Лоша работа. Но мисля, че е повърхностно. Сигурно обаче ще ви останат белези. Трябва да ви позашият.

— Надали ще е проблем. Сигурно някой скоро ще дойде да ме арестува.

— Не се и съмнявам. По-голяма тъпотия май не съм виждала. — Умълча се. — Не ти липсва храброст, ама си много, много тъп. Този лъв твой ли е?

— Не точно. Но нещо такова. Срецнахме се едва преди няколко часа.

Тя вдигна вежди.

Стийв сви рамене.

— Много наситени няколко часа.

Ветеринарката погледна Нага.

— Кръвта ѝ изтича. Сигурно нямаше да издържи още дълго.

Стийв я погледна.

— И по-тежки случаи съм виждала обаче. Тая превръзка ще задържи кръвта, докато тя е под анестезия. Почти съм убедена, че мога да я закърпя навреме. — Тя го погледна спокойно. — Ако си се опитвал да спасиш живота ѝ, като че ли успя.

Стийв обмисли казаното, огледа го от всички страни и се усмихна.

— Така ли?

— Да. Обаче вярно беше тъпо.

Стийв въздъхна. Умираще си за една цигара.

— Буда учи, че трябва да уважаваме всичко живо.

— О... — Тя се замисли. — Будист ли си?

— Не. Гъз. Обаче се старая, не се отказвам.

II

Десет минути по-късно Нага отново лежеше на масата. Поставиха носилката на пода. Стийв я беше замъкнал върху нея, докато тя още беше в полусъзнание. Щом го направи, Нага извади език и близна кръвта от опакото на ръката му.

— Няма нищо — погали я Стийв по бузата. — Голяма работа. Когато Нага затвори очи, тримата с Джери и доктор Доджсън я вдигнаха на масата за преглед. Докато чакаха анестезията да подейства, Стийв взе няколко бинта и почна да се увива.

Когато взе да си личи, че се справя много нескопосно, доктор Доджсън каза:

— Прицели се в мен с тоя пистолет.

— Моля?

— Прицели се в мен с тоя пистолет.

— Тъъ... Добре. — Стийв извади „Хеклер и Кох“-а от анцуга си и го насочи към нея.

— Какво се казва? — попита Доджсън. — Ако не те бинтовам, ще ме застреляш? Е, в такъв случай явно нямам избор.

Стийв примигна и й се усмихна.

— Благодаря.

— Джери, обърни се, ще давам лош пример. — Джери се подчини. Доктор Доджсън почисти драскотините по гърба му с шишенце физиологичен разтвор, а после му инжектира нещо. След около минута гърбът му изтръпна. — Донеси ми рапид, ако обичаш.

Джери, нахлузила ръкавици, излезе за малко и се върна с прозрачен пластмасов уред, голям горе-долу колкото книга с меки корици и с две защитващи се дръжки.

— Това какво е?

— Телбод пистолет.

— Какво?

Щрак!

— Олеле! Баси!

— Извинявай. Не мърдай.

Щрак!

— Оуууу! Да не съм ти дъсчица!

— Стига си ревал като бебе. Нямам време за шевове.

Стийв успя да си затрае при следващите два бода, но лицето му се кривеше от болка. На шестото, седмото и осмото щракане изсумтя.

— Готово — каза доктор Доджсън. — Приключихме. Насочи пистолета към Джери и ѝ кажи да те бинтова.

Стийв насочи пистолета към нея.

— Ъъъъх! Не стреляй. Чакай, трябва да донеса още лейкопласт.

Тя се върна след миг, с широко отворени очи.

— Ъм... господине?

— Стийв се казвам.

— Стийв? Навън има един мъж. Казва, че иска да говори с теб.

Стомахът на Стийв се сви на възел.

— Ченге?

— Не съм сигурна. Има пистолет.

Стийв се замисли над това. Сви устни и кимна.

— Кажи му, че става. Кажи му да влезе. По нищо няма да стрелям.

Ъруин влезе вътре почти на секундата.

— Радвам се да го чуя — заяви той и погледна Нага. — Хмм. Хубава лъвица.

— Благодаря.

— Като ги чух да се обаждат, та си рекох, че може да си ти. Ти си арестуван, еба ти, арестуван до дупка! Нали си знаеш? — Ъруин извади от задния си джоб комплект от ония пластмасови белезници, дето приличат на кабелни връзки.

Стийв не помръдна. Мислеше си за входната врата, за редицата от дървета зад базара, за таксито.

— Не — каза Ъруин, щом забеляза как той се напрегна. — Не бива.

— Не бива ли?

— Не бива. — Той посочи към чакалнята. — Там отзад, на покрива на пункта за химическо чистене, има един тип. Работех навремето с него. Добър стрелец е. Пробваш ли да офейкаш, ще ти пусне един куршум в центъра на масите. Той ще ти пробие дупка в гърба една стъпка в диаметър. И ще ти издуха навън половината карантии. Ще умреш още преди да си разбрал откъде ти е дошло.

Стийв излезе във фоайето и надникна през прозореца.

— О... — възкликна той. — Иха!

На покрива на химическото чистене наистина имаше един тип с пушкало. На паркинга, освен това имаше и десетина полицейски коли с мигащи сини светлини. На стотина метра оттук хората се изсипваха от „Уол-Март“ тичешком, с наведени глави. Огледа покривите и забеляза още един снайперист върху „Мосю Тако“.

— Еба си — възкликна той. — След всичкото онова.

— Да, гадна работа — потвърди Ъруин и поразклати пластмасовите белезници във въздуха. — Ще ме оставиш ли да ти ги надяна, или ще се наложи да те пушнем?

Стийв погледна входа и отпусна за проба тежестта си върху бинтования глезен. „Вероятно бих могъл да изскоча отзад и...“

— Ако решиш да бягаш, може ли първо да ми отпуснеш една секунда? Искам да изведа онези приятни дами встрани от огневата линия, преди защитниците на закона да са почнали да гърмят. Всичките са се нахъсали. Надали ще внимават много-много, като те видят как изтичваш навънка с патлака. Ако вземат да ни изтрепят и нас покрай тебе, срамота.

Стийв притисна длани към слепоочията си и взе да обикаля из чакалнята, като повтаряше „Баси мамата, баси мамата, баси мамата“. Изрита голям чувал с кучешка храна. А после промълви с въздишка:

— Добре, прав си. Изход няма. Обаче все още имам един проблем.

— Така ли? Какъв?

— Знаех как най-вероятно ще свърши всичко това, обаче все пак дойдох тук. Сега ми хрумва, че ако просто хвърля пистолета...

— Не го хвърляй — посъветва го Ъруин. — Ще вземе да гръмне. Остави го внимателно долу.

— Да бе, да. Ако го хвърля...

— По телевизията все ги хвърлят тия пистолети. Веднъж един така го застреляха пред очите ми.

— Добре. Разбрах. Ще го оставя долу. Ако...

— Ако какво?

— Ако ти... — Той погледна Ъруин многозначително. — Ако ми обещаеш, че няма да им дадеш да нахлуят тук и да я убият. Обещай ми да измислиш нещо, де да знам к'во. Зоопарк. Цирк. — Той впери очи в

лицето на Ъруин. — Моля те. Ако го направиш, ще ти помогна с каквото мога.

— Да ми помогнеш? Как?

— Аз не знам чак пък толкова много, обаче ги знам къде са...

Карълайн и останалите.

Ъруин обмисли това.

— Пълно съдействие? Без нищо да криеш?

Стийв кимна.

— Можеш ли да скицираш вътрешността на това място?

— То е ясно.

Ъруин се замисли за кратко.

— Не мога да заведа тоя лъв в моя апартамент, нали разбираш.

— Това го разбирам. Само те моля да ми кажеш, че ще направиш всичко по силите си.

— Да — каза Ъруин. — Добре. Имаш думата ми.

Стийв кимна и протегна китки към Ъруин.

— Първо остави пистолета.

Стийв внимателно го постави на рецепцията.

— Ръцете зад тила.

Изпълни и това. През прозорците примигваха сини светлини. Той отметна глава назад и затвори очи. Звукът на белезниците, когато се закопчаваха, беше същият като от закопчаването на пластмасов кабел за връзване.

— Умно — каза Ъруин. — Те наистина щяха да те убият.

— Знам.

Ъруин се наклони назад и надникна във втора стая.

— Голям лъв, голямо нещо.

Стийв се поусмихна.

— Ако смяташ нея за едра, да беше видял татко й! Зрял мъжкар.

Над двеста кила сигурно!

— А? — Ъруин като че се поразтревожи. — Той тука ли е?

Стийв поклати глава.

— Не. Не оцеля. — После повиши глас: — Ей, докторе, тя как е?

Бяха сложили Нага на система и й вливаха някаква прозрачна течност. Превръзката бе махната и доктор Доджсън се бе привела над крака й. Тя не отговори. Джери му изшътка, после отиде до вратата и я затвори, ала бавно, и му показа вдигнат палец със свободната си ръка.

Стийв ѝ кимна леко. Тя също му кимна в отговор и затвори.

— Твоя ли е? В досието ти нищо не пишеше за домашен любимец лъв.

— Не е моя. Просто се срещнахме. Грижехме се един за друг, един вид.

— Просто си се сблъскал с нея на улицата?

— То така си и беше.

Ъруин го погледна в очакване на отговор. След около минута се отказа от чакането.

— Някакъв шанс да те накарам да го разкажеш малко по-подробно?

— Няма проблем, извинявай. Щото имам да мисля за други работи. Излязох да побягам и цял куп гадни псета — десетки, ти казвам — се опитаха да ме изядат. Опушках няколко, обаче те ме събориха на земята. Пътник бях. Нага и татко ѝ изскочиха ей тъй от нищото и издърпаха кучетата от мен. Спасиха ми живота.

— Вярно ли? Без майтап?

— Без майтап.

Ъруин се замисли.

— Необичайно е.

— И аз тъй си помислих. — Стийв сви рамене. — С Дядо Коледа не се спори, май е това.

— Сметаш ли, че тея лъвове мой да имат нещо общо с онаа твоята мацка, Карълайн?

Стийв завъртя очи.

— Хмм... Отде да знам. Остави ме да си помисля малко.

— Извинявай. Тъп въпрос. А те... Чакай малко. — Ъруин долепи длан до ухото си. — Мноу мий драго да си бъбря с небе, ма вънка ченгетата ги е фанала нервата. — Той вдигна китка и изговори в ръкава си: — Мдам, заподозреният е задържан и ала-бала.

Две секунди по-късно вратата се отвори с трясък и вътре нахлуха половин дузина защитници на закона с извадени пистолети.

— Полекичка, хора — рече Ъруин. — Всичко е наред. Федерално задържане, помните ли?

— Аз помня — процеди през зъби един мъж с много ленти на ръкава. — Какво става с лъва?

— Спи — отвърна Ъруин. — Оперират го. Той затова е дошъл тук.

— Недейте да й правите нищо лошо, а? — рече Стийв.

— Какво? — Ченгето го изгледа така, като да беше гадинка, пълзяща по пътя.

Стийв усети как вътрешният му покой му се поизплъзва.

— Много ви се моля!

— Службата за защита на животните идва насам. В тоя град не може да си държиш лъв за домашен любимец, синко — каза ченгето.

— Такива са общинските разпоредби.

Две-три от ченгетата се разкискаха.

Стийв усети как гневът му кипва.

— Ъруин?

— Да?

— Запомни какво си казахме.

— Помня.

— Добре. Ако искаш, мога да те заведа там, където те... — Телефонът, защитан на кръста му, зазвъня.

— Кой те търси?

Стийв се замисли трескаво.

— Сигурно е тя. Карълайн. Тя ми даде телефона. Вече ми звънна на няколко пъти. Искаш ли да поговоря с нея?

Ъруин помисли.

— Не. И без това ще се видим с нея след минутка.

— Вие вече знаете къде е тя?

— Да бе, да. В едно хубавичко кварталче на около две мили оттук. От обяд сме го обкръжили. Ще изчакаме, докато евакуираме всички съседи, и после нахлуваме.

— Нещо не чувам ентузиазъм в гласа ти.

Ъруин го изгледа продължително.

— Няма, факт.

— Защо така?

— Просто не съм сигурен какво... — Ъруин се сепна. — Не е вярно. Сигурен съм. Става нещо гадно. Обаче просто не знам какво. Чувствам се така, както сигурно се чувства плъхът, когато подуши сиренцето в капана. — Той погледна Стийв. — Твойто другарче в онази къща ли е?

Стийв го погледна неразбиращо.

— Оня с ножа. Дето те изнесе от затвора. Той там ли е?

— А... Дейвид се казва. Да, там е. Поне последния път, като го видях, беше.

Ъруин се намръщи.

— От това се страхувах.

— Обаче не ми е другарче — поясни Стийв. — За това бъркаш. Нямам представа нито кои са тези хора, нито какво искат от мен. А пък оня е изтрещял. От него ме е шубе до смърт. Според мен и останалите от тях се плашат от него.

— Останалите от кои?

Стийв понечи да заговори, но затвори уста.

— А какво ще стане с Нага?

— С лъва ли? Ще пробвам със зоопарка. — Ъруин като че се намираше на милион мили оттук.

Стийв го изгледа скептично.

Ъруин вдигна очи.

— Имаш думата ми. Ще измисля нещо.

Стийв го гледаше все така скептично.

Ъруин с въздишка се обърна към типа с всичките ония лентички на рамото.

— Франк? Слушай с'я. Тоя лъв е веществено доказателство във федерално разследване. Погрижи се добре за него.

— За нея — поправи го Стийв.

— К'ви ги плещиш бе, да те вземат дяволите — рече Франк.

— Не — каза Ъруин и се обърна с лице към мъжа. Говореше тихо и много любезно. Но в този миг Стийв за пръв път разбра колко необикновено опасен в действителност е Ъруин. — Сериозно ти го казвам. Обади се в шибания зоопарк, обади се в службата за защита на животните, обади се там, на когото трябва, обаче ако нещо стане с това животно... ние с тебе ще си имаме проблеми.

Ченгето беше към четири-пет пръста по-високо от Ъруин. Когато двамата се погледнаха в очите, онзи гледаше от по-високо. Издържа на погледа на Ъруин... но само за кратко, а после видимо посърна. Гърдите му се спихнаха. Той отвърна поглед. Пред очите на подчинените си.

— Добре — каза той. — Да. Хубаво.

Ъруин отново се обърна към Стийв.

— Това устройва ли те?

— Устройство ме — отвърна Стийв. Устата му беше пресъхнала. Преглътна тежко. — Благодаря ти. Добре, не знам чак толкова много. За пръв път го видях тогава, когато и ти — в затвора. Видях какви ги беше свършил в коридора — „Черва, повлечени надолу от флуоресцентните лампи“ — и ме втресе. Оня се вбеси и ме нокаутира, мисля. Свестих се в къщата, на няколко мили оттук, както ти каза. Тия там бяха цяла тайфа. Карълайн каза, че й били братя и сестри, ама на мен не ми приличаха на семейство. Имаше двама черни пичове, които изглеждаха като близнаци, и една мадама, дете беше живият ужас и смърдеше на умрял гъз — нещо като полинезийка, струва ми се, само че кожата й беше толкоз бяла, че чак синя. Ама знам ли ги, може да са осиновени. Поне всичките говореха на един и същ език.

— Какъв език? Можеше ли да го определиш?

Стийв поклати глава.

— Нищо подобно не бях чувал преди. Може да е малко като виетнамския. Само че не е.

— Те като него ли са? Карълайн и останалите? Опасни? Без пари ти казвам — ако моите момчета влязат там и пострадат, защото ти си ни излъгал, яката ще си го отнесеш от мен.

Стийв се замисли над въпроса, и не само защото Ъруин го заплаши.

— Не знам — отвърна той най-сетне. — Според мен не. Всичките явно много ги е страх от него.

— Добре — рече Ъруин. — Аз ще...

— Но мисля, че те може да са опасни по други начини — допълни Стийв. — Всичко, което ти казах за Карълайн, беше истина. Всичко. Тя не е като тоя Дейвид, обаче мисля, че у нея има... нещо.

— У нея има нещо?

— Не знам. Просто тя не изглежда, знам ли... безпомощна. Някои от другите несъмнено изглеждат. С един-двама от тях кажи-речи съм сигурен, че и аз ще се оправя. Обаче не и с оня Дейвид, нито пък с нея. У нея има нещо... — Стийв поклати глава. — Не знам. Аз бих внимавал, това е всичко.

Ъруин го изучаваше с поглед.

— Колко бяха там? От семейството?

— Не съм сигурен. Не съм ги броил. Към дузина, мисля, плюс-минус. Плюс възрастната жена, на която е къщата. Тя е нормална, не е от тях.

Ъруин, потънал в мисли, изцъка с език.

— Не ми ли вярваш?

— Не, бе — рече Ъруин. — Мисля, че ти вярвам. Преди два часа пратихме един RC-135 да прелети ниско над къщата. Инфрачервените лъчи показаха тринайсет души вътре. Ти това не го знаеше. Ако щеше да лъжеш за нещо, това би било подходящо за начало.

Инфрачервени лъчи? Но това повдигаше още един въпрос.

— Ей — каза Стийв, — ти как въобще ме намери?

— Ти доведе лъв на ветеринар, синко. Дори и без пистолета за такова чудо хората ще се разприказват, няма начин.

— Значи... ти просто си бил тук на почивка или нещо такова?

— А, разбрах те. Не. В града съм в качеството си на нещо като съветник експерт на групата за захват. Аз съм единственият известен, който го е видял и е оцелял. Освен тебе, естествено.

— Група за захват?

— О, да. Днес градът е претъпкан с тежката артилерия. Делта, някой и друг снайперист от Шести отряд на Морската пехота, та дори и няколко военноморски разузнавачи. Твоята госпожица Сопаски ще си има гости.

— Как я намери?

Ъруин се намръщи.

— Тая смахната кучка се обади в Белия дом. Можеш ли да повярваш?

III

Ъруин изведе Стийв от ветеринарната клиника и го остави, закопчан с белезници, на задната седалка на една полицейска кола за около половин час. По молба на Стийв той откопча ръцете му зад гърба и ги закопча отпред. Така беше много по-удобно.

На Стийв този около половин час му подейства странно успокоително. Беше хубав есенен ден. Стъклото на колата беше спуснато колкото ветреецът да се усеща вътре. Той не се намираше в непосредствена смъртна опасност. Не му предстоеше да взема важни решения. „И освен това вече няма нужда да се тревожа, че ще ме хванат. И това го има.“ Не че заспа, но май си подремна малко. Ъруин попълваше документи и се караше с ченгетата. След малко пристигна един камион с надпис „Приют за източни екзотични котки“. Това предизвика усмивка у Стийв.

Надяваше се пак да види Нага, но преди да я изнесат, Ъруин отвори вратата на полицейската кола.

— От сън дълбок се събуди! — Той посочи с палец над рамото си. — Излизай.

Стийв примигна. Може и да беше поспал. Мъничко.

— Къде?

— В колата ми.

— Тази не е ли твоята?

— Да ти приличам на ченге?

— Всъщност...

Ъруин го изгледа начумерено.

— Не — побърза да каже Стийв. — Не, разбира се.

Ъруин кимна, хвана Стийв над лакътя и го поведе към една небиеща на очи лимузина „Форд“, паркирана на трийсетина метра оттам.

— Това е кола на Държавния департамент. Подписал съм се за нея. — Ъруин се втренчи в него. — Ще ми се правиш ли на интересен?

— Нямам такива планове.

— Добре. Можеш да се возиш отпред, ако искаш. Обаче няма да ти свалям белезниците.

— То е ясно, разбирам. Ей, тече ли ми още кръв?

— Малко. Не много. Всъщност... — Ъруин се разрови по задната седалка и измъкна един вестник. Разгърна го и разстла спортната страница върху предната пътническа седалка. — Добре, сядай отгоре.

Стийв му хвърли оскърбен поглед.

— Синко, ризата ти е цялата оплескана. И трябва да се изкъпеш, еба ти. Ако по тая тапицерия се появят петна, ще ги чистя аз. Не ми се обиждай.

— Не, няма нищо — каза Стийв. Вече отиваше към късен следобед, четири и тринайсет следобед според часовника на таблото на Ъруиновата кола. Излязоха от паркинга и поеха надолу по Шосе 78. Докато се отдалечаваха, Стийв отпрати изпълнен с копнеж поглед към „Мосю Тако“. Започваше да огладнява.

— Къде отиваме?

— В столицата.

— Сериозно?

— Да. Много хора искат да говорят с тебе.

— За какво?

Ъруин го изгледа, като да беше идиот. „Какъвто и съм сигурно“ — помисли си Стийв.

— Извинявай. По-скоро исках да кажа „какво очакват те, че мога да им кажа аз?“. И аз съм объркан като всеки друг. Сигурно даже още повече.

— Хмм.

— Какво хъмкаш?

— Просто си хъмкам. Сигурно ти вярвам, един вид.

— Нима? — Щом чу това, Стийв почувства абсурдна благодарност. — Признателен съм ти. Много.

Неочаквано Ъруин свърна от шосето и спря на паркинга на един склад за дървен материал на върха на един хълм. На паркинга имаше някоя и друга кола, но общо взето мястото беше пусто.

— Какво правиш?

— Ами, както казах, карам те в столицата. Това е само малко отклонение.

— Отклонение?

— Да. Ония от „Делта“ не искаха да карам заедно с тях, дори и като наблюдател. Тук съм, за да установя самоличността на тоя Дейвид.

— В затвора имаха камери. Когато ме изнесоха оттам, искам да кажа. Видях ги.

— Да. Странна работа. Не са работели. Когато аз разговарях с тебе, нищо им нямаше. Обаче, когато оная грамаданска гад се появи, тия камери са се повредили като по някаква магия. — Той изгледа Стийв.

— Шантава работа, а?

— Да, бих казал.

— Добре, значи затова си в града. Обаче защо си на паркинга?

— Ами... — рече Ъруин. — Никой не е казал, че не мога да гледам. — Той посочи. Стояха на върха на стръмна скала, може би към трийсет метра висока и почти отвесна. Под тях, на около половин миля по-нататък, три военни превозни средства спираха пред едно кварталче.

— Това танкове ли са?

— Не. Оръдието на танка е по-голямо. Това там е бойна машина „Брадли“. Използва се главно за превоз на войници.

— Какво правят те?

— Нарича се „решително нахлуване“ — обясни Ъруин. Извади една голяма зелена раница от задната седалка, разтършува се из нея и извади един полеви бинокъл.

— Имам и уред за нощно виждане. Можеш да го вземеш, ако ти се гледа. Звездна светлина не ти трябва, но това нещо увеличава към шест пъти.

— Разбира се.

Ъруин му подаде един големичък мерник за пушка с отпечатано отстрани АТН. Стийв го вдигна към очите си. Увеличаваше доста добре, всъщност прекалено добре. Нужен му беше около двуминутен оглед, за да открие къщата.

— Какво правят тези...

— Шшшт!

Стийв се шашна. Чу боботене и отлепи поглед от мерника. Два черни хеликоптера летяха насам от западна посока, ниско и бързо. Виждаше ги ясно, но шумът на перките им бе заглушен. Не че не

издаваха никакъв звук, но и не трещяха както бихте очаквали. Малко по-късно брадлитата потеглиха сред облак синкав дим.

Хеликоптерите увиснаха точно над къщата на госпожа Макгиликъти. И от двата се спуснаха черни възжета. По тях надолу се запускаха мъже, общо дванайсет. Синхронизацията им не беше чак идеална, но почти — докосваха земята с разлика от секунди. Пред погледа на Стийв те се наредиха от двете страни на френската врата към задния вътрешен двор на госпожа Макгиликъти — черни ботуши, увеличени шесткратно, безшумно се стоварваха върху червените тухли. Хеликоптерите се оттеглиха.

Мъжете взеха да си правят знаци с ръце. Двамата избиха вратата с железен таран. Трети мъж подхвърли нещо вътре. Просветна мълния и ечна гръм. Мъжете се втурнаха в къщата. Докато ги гледаше, Стийв се сети как кучетата се изсипваха от гората.

Сега просветнаха изстрели — първо един, след продължителна пауза — още два, а след тях — залп. Ярките експлозии стряскаха сред дългите призрачни сенки на този следобед в предградията. Гърмежите се разнесоха миг по-късно в есенното безветрие. Един от прозорците на госпожа Макгиликъти се пръсна.

Едва доловимо, от много далече, Стийв чу женски писъци. Автомат изстреля кратък огнен откос... а после и още един, много по-продължителен. Отново се разнесе писък — мъжки. Стийв чу и нещо, което малко напомняше на рева на Дрезден. От него му настръхна вратът.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Ъруин.

Стийв поклати глава. „Може би Дейвид?“

Още стрелба, още проблясъци. Писъци на друга жена. Още счупени прозорци. Блеснали на слънцето стъкла обсипаха грижливо подстриганата ливада на госпожа Макгиликъти. В стената зейнаха дупки и се разхвърчаха отломки от алуминиева обшивка. „Сега всички стрелят.“ Стийв чуваше писъци, мъжки и женски гласове се смесваха, носеха се все по-силни викове. „Сигурно вътре е ад.“

— Хмм — обади се Ъруин.

Един от облечените в черно командоси изскочи от едно задно прозорче. Лицето му бе окървавена Каската му я нямаше. И автомат вече си нямаше. Сигурно се бе надявал да се свие на кълбо и да се претърколи, преди да удари земята, обаче тъкмо изхвърча от прозореца

и нещо го хвана. Тялото му се врязва в стената на къщата. Издърпаха го обратно вътре, пищящ и размахващ ръце. Стийв видя проблясък на златист метал и алени пръски артериална кръв. Всичко това се случи за няма и секунда.

Сега писъците надделяха, все по-силни, и се издигнаха в кресчендо.

Стийв кимна към уоки-токито на Ъруин на конзолата.

— Чуваш ли какво казват?

— Не — отвърна Ъруин. — Използват криптиране. Няма как да схвана, дори и да знам на коя честота излъчват. — Той млъкна. — Ама хич не изглежда добре тая работа.

Една жена от хората на Карълайн, облечена в сиво-зелени одежди, изхвърча през френската врата и падна в задния двор. Лежеше там, където падна, без да помръдне. Гърдите ѝ бяха окървавени.

— Ей, тази я познавам — обади се Стийв. — Мисля, че се казва Дженифър.

Хеликоптерите, все още влачеци дългите въжета, долетяха по-наблизо. Малко по-късно се оттеглиха пак. Двете спрели пред квартала брадлита потеглиха. Щом се озоваха пред къщата, всяко от тях избълва по една малка орда от мъже в зелено с автомати в ръце.

Войниците се упътиха към входната врата. Само двама успяха да стигнат. Автоматен огън от къщата покоси останалите още в двора — улучваха ги основно в главите и от това разстояние, за тяхно облекчение, не се виждаше ясно. Войниците падаха в тревата като обезкостени. Всички, освен един, не помръдваха, но въпросният един, чернокож, пищеше и се гърчеше. Краката му като че бяха отказали.

— Мале, мале — въздъхна Стийв и погледна Ъруин. Чертите на Ъруин бе разкривени от ярост. Побелялата му коса дивашки изпъкваше, обрамчила налятото му с кръв лице.

— Казах им аз! — рече Ъруин. — Казах им аз, че това е по-друго! Казах им го, еба ти!

Трима от исипалите се от брадлитата войници стигнаха чак до къщата. Също като мъжете от хеликоптера, те се наредиха от двете страни на вратата и започнаха да си правят знаци с ръце. „Тия ще го направят — помисли си Стийв. — Тия наистина ще влязат вътре. Нарочно.“

— Дяааааволите да го вземат.

Обаче не влязоха. Нещо проби стената. Стийв отново мярна яркожълт проблясък — месинг и кръв, огрени от следобедното слънце, когато гърлото на един войник се взриви. Малко по-късно и другите двама се строполиха в бърза последователност един след друг. „Той ги намушква през стената.“ Напомняше му на иглата на шевна машина.

Стийв чу бръмчене. Дулото на основното оръдие на брадлито се завъртя към къщата. „Ще вдигнат къщата във въздуха — помисли си той. — Ще я вдигнат във въздуха, макар и вътре да има от техните.“

Обаче не я вдигнаха. Задните врати и на двете брадлита все още бяха отворени, тъй че когато Дейвид се юрна през входната врата, нямаше какво да го спре. „Боже мой — помисли си Стийв. — Колко е бърз само!“ Дейвид изчезна вътре в машината. Миг по-късно капакът на оръдейния купол отхвърча и оттам се подаде една-единствена окървавена ръка. Пръстите задрачиха безпомощно във въздуха, а после ръката отново се приплъзна вътре.

Шофьорът на второто брадли понечи да затвори задната си врата. Много правилно се сети, обаче не бе достатъчно бърз. Дейвид се шмугна в нея плавно и грациозно.

След има-няма минута задният капак се отвори отново. Сега брадлито отвътре беше червено. Дейвид застана сам зад него с копието си в ръка и... „Това човешка глава ли е?!“... нещо под мишница. Само за кратко той сякаш погледна в очите Стийв, който се намираше на половин миля от него. Всички косми по тила на Стийв настръхнаха като бодли. Дейвид се ухили, после се въртна и се стрелна обратно в къщата.

Хеликоптерите отново се приближиха. Оръдията им се прицелиха, бръмнаха и започнаха да ръфат покрива на къщата, обшивката, прозорците, комина.

Стийв забеляза силуета на мъж в строшения прозорец на къщата. Държеше пушка. За миг Стийв бе обзет от надежда, че е някой от войниците, но воланчетата на кръста му можеха да са само балетна пачка. Дейвид стреля само веднъж и от задната перка на хеликоптера се разхвърчаха искри. Хеликоптерът подскочи, после се завъртя равномерно, ала потегли назад. Опашката му се вряза във въртящите се перки на другия хеликоптер и се посипа дъжд от искри.

И двата хеликоптера паднаха на земята от трийсетина метра. Единият уцели една съседна къща, а другият цопна наполовина в

басейна зад нея, наполовина извън него. Къщата избухна сред огромно кълбо от жълти пламъци и черен дим.

А после денят отново притихна.

— Мале мила — въздъхна Стийв и се обърна към Търуин с надеждата той евентуално да потвърди тази диагноза, може би да ѝ придаде тежест с някои свои проникновения. Но Търуин беше зает с друго. Бе вперил очи в Карълайн. Тя стоеше на две крачки от страничното му стъкло, насочила пистолет в главата му.

— Здравсти — каза тя.

IV

— Ти си здрасти! — не изгуби самообладание Стийв. От този ъгъл виждаше до нея жълта козина, някъде на височината на кръста ѝ. Първата му мисъл беше, че е застанала до русо тригодишно детенце. Но когато изпъна врат да види по-добре, срещна жълти очи.

— Ей! Това Нага ли е?

Още щом думите изскочиха от устата му, осъзна колко тъпо е да пита — колко лъва се разхождат из едно типично предградие? Тя беше. Стоеше на крака сама, силна и будна.

— Да, проследих ви двамата до ветеринаря — отвърна Карълайн.
— Реших, че може да поискаш да ти я позакърпя.

Стийв, все още закопчан, се измъкна от седалката и заобиколи откъм страната на шофьора. Тръгна към Нага, но Карълайн сложи ръка на рамото му и кимна към белезниците. На Стийв му трябваше време, докато се сети какво е това в ръцете ѝ — каменен нож.

— Надали е достатъчно остър да...

Тя преряза здравата пластмаса с един замах.

— Благодаря.

Стийв коленичи до Нага и обви с ръце шията ѝ. Раната ѝ почти бе зараснала — козината не бе израсла, но там, където само преди час зееше кървава дупка, сега той виждаше розова кожа. Тя го близна по бузата.

— Ти сигурно си Карълайн — обади се Ъруин.

— Уцели — отвърна тя. — Как я караш, Ъруин?

— Ти ме знаеш кой съм.

Тя не отговори. Стийв забеляза, че показалецът ѝ трепери съвсем лекичко.

— Смяташ да ме опушкаш с това чудо ли? — попита Ъруин.

— Не му прави нищо, Карълайн — каза Стийв, все още на колене. — Тоя пич е свестен. — После се обърна към Нага, която продължаваше да го ближе: — Стига де, стига, достатъчно.

— Не бих си и мечтала — отвърна тя, отвори задната врата на форда и се плъосна на задната седалка.

От предната седалка Ъруин кимна леко на Стийв.

Стийв му махна пренебрежително, застана до отворената задна врата и се вторачи в Карълайн. Тя лежеше, отпуснала глава на облегалката, със затворени очи. Пистолетът лежеше на седалката до нея. Стийв погледна димящите развалини на дома на госпожа Макгиликъти.

— От онова мазало ли се измъкна?

Карълайн поклати глава.

— Не. Излязох около час преди да почне стрелбата. Търсих те в къщата. — Тя отвори очи и го изгледа строго. — Трябваше да ме изчакаш там. Тук, навън, не е безопасно.

— Тук, навън? — възкликна невярващо Стийв. — В сравнение с онова място, тук, навън си е направо Дисниленд, ега ти. Пък и нали уж цялата работа беше там, че вие не можете да влезете в...

Ъруин я разглеждаше в огледалото за обратно виждане.

— Знаела си, че това ще се случи, нали?

Тя кимна отново.

— Това, или нещо подобно. Президентът си има гордост. Когато вчера му бръкнах в здравето, той трябваше с нещо да покаже колко е страшен.

И двамата я погледнаха.

— Да — рече Ъруин с глас, от който се бе изпарила всяка следа от дружелюбния селяндур. — Това, бих казал, направо го ковна. Обаче съм любопитен как се снабди с кодовете, та да преодолееш телефонистката?

Тя размаха ръка във въздуха.

— Хитруша съм си аз.

— Така си е — съгласи се Стийв.

— Да, почвам да вдявам — откликна Ъруин.

— Какво стана с останалите? — попита Стийв. — С твоите, въъ, „братя и сестри“?

Карълайн отвори очи.

— Тъкмо щях да ви питам. Някой измъкна ли се? Може би някой, придружен от животно?

— Поне аз никого не видях — отвърна Ъруин. — Не мисля.

Изречението на Карълайн бе неразгадаемо.

— Значи почти със сигурност са мъртви. Това беше най-вероятният изход.

— В задния двор има някой — каза тихо Стийв. — Жена. Руса? Можеш да вземеш моя мерник, ако...

Карълайн поклати глава.

— Предпочитам да откажа, ако на теб ти е все едно. Дженифър е. — А после додаде на себе си: — Поне си е отишла напушена. Тя така и би искала да стане това.

— Много съжалявам, госпожо — каза Ъруин.

— Благодаря, Ъруин. Много мило, че го казваш. Сега останахме само Дейвид, Маргарет и аз.

— Маргарет? — попита Ъруин.

— Смрадливката — уточни Стийв.

— А... А откъде знаеш, че и тя не е умряла? — попита Ъруин.

Карълайн се усмихна, без да отваря очи.

— Дейвид никога не би позволил на никой друг да нарани Маргарет.

Стийв погледна през мерника. Сега в къщата всичко бе спокойно. От прозорците излизаха тънки струйки дим. Докато гледаше, госпожа Макгиликъти излезе със залитане навън. Беше изцапана с кръв и зашеметена, но жива-живеничка.

Ей, ето я бабата! Какво е това, дето държи?

Карълайн взе мерника и погледна сама, после му го върна.

— Мъфини. Мъфини държи. — Тя тръсна глава и се поусмихна. — Дейвид трябва да е спасил и нея. Тъкмо си помислиш, че познаваш някого, и...

— Какво да правим сега?

— Сега ще поизчакаме.

— Какво? — попита Стийв.

— Дейвид да се върне.

— Да се върне? — попита Ъруин. — Къде е отишъл?

— Замина за Вашингтон.

— За какво?

— Ще убие президента и всички, замесени в току-що случилото се. „Всички“ и „замесени“ той го разбира в най-широк смисъл.

Стийв се стресна.

— Това е невъз... Ще може ли?

— Дейвид ли? Да. Направо още сега да почват да си копаят гробовете. Президента го пиши умрял.

Стийв се втренчи в нея с погнуса.

— За бога! На него му хрумна да почне да избива хора, не помниш ли? Преди да довтасат неговите войници, всички си седяха и си похапваха сладкиши. Както и да е, съмнявам, че, че повечето хора въобще ще забележат. Имат си по-големи грижи.

— Какво искаш да кажеш?

— Колко е часът?

— Тъъ... — Той погледна часовника на таблото. — Към четири и петнайсет?

— Всеки миг ще стане. — Тя пусна тънка дивашка усмивчица.

Стийв усети как настръхва.

— Карълайн, какво си направила?

Тя не отвърна с думи, а само посочи небето.

Тъкмо минаваше четири следобед. Слънцето все още сияеше високо над дърветата. Небето бе ясно. Затъмнение нямаше. Всичко това беше вярно, ала след няколко секунди Стийв бе принуден да повярва на очите си.

Слънцето гаснеше.

Към минута и половина след това от сияйножълто, както е нормално за това време на деня, слънцето доби по-мекия нюанс на оранжевото по залез, а после почервеня. Докато гледаше това, на Стийв му хрумна: „Все едно някой гаси някоя от ония крушки, дето гаснат постепенно, мнооого бавно“.

Отначало Търуин си подаде главата през прозореца да гледа, но после — очевидно забравил, че се води нещо като задържан — отвори вратата на тауруса и застана до Стийв на паркинга.

— Затъмнение? — попита тихо Стийв с пълното съзнание, че не е това.

Търуин поклати глава.

— Не. Няма как да е. Може би... А свива ли се?

— Не мога да ти кажа... абе... да. Май. — Стийв вдигна палец за сравнение. Можеше да гледа и без да присвива очи. Слънцето бе угаснало до мръснокафяво без помен от живец. Когато най-сетне почерня, той забеляза, че действително то видимо се е свило, поне мъничко.

А после изчезна.

Стийв усети как топлината на следобеда се отдръпва от кожата му. Октомврийският ветреца, чийто лек хлад изведнъж стана злокобен, шумолеше в сухите листа. „Колко студено може да стане? Колко студено става на Плутон? Там кислородът е течност, нали така?“ Той се разтрепери силно, неоправдано силно за този ветреца.

— Ти виждаш ли това? — попита кротко Ъруин.

— Мисля, че да — отвърна Стийв. — Сигурен ли си, че часът е толкова? — Пренебрегна онова, което виждаха очите му, той се бе вкопчил в идеята, че това може да е най-обикновен залез.

Ъруин си погледна часовника.

— Четири и осемнайсет, плюс-минус няколко минути.

— Сигурен ли си? — Сърцето на Стийв думкаше в гърдите му. Звездите изгряха. Те го изгаряха като очите на далечни страшилища, грамадни и незнаещи милост. Една улична лампа светна и покри паркинга със слузеста жълта светлина. Нага погледна небето и изръмжа тревожно.

— Точно по график — обади се зад гърба му Карълайн. По гласа ѝ си личеше, че е доволна от себе си.

Стийв се завъртя.

— Ти ли го направи?! Невъзможно! Трябва да е... — Той размаха безпомощно ръце. — Защо ти е това?

— Доста дълго е за разправяне.

— Това наистина ли се случва? — Гласът на Ъруин бе равен и безстрастен. Погледът му се стрелкаше ту към лицето му, ту към пистолета в ръката ѝ. — Не е фокус, така ли?

— Аз с фокуси не се занимавам. — Тя отстъпи крачка назад, извън обсега му.

— Върни го! — изкомандва Стийв. — Пусни го! Всички ние... Пусни го пак!

Тя поклати глава.

— Не мога.

— Боже Господи, Карълайн! Длъжна си! Ние ще... всички... ще замръзнем!

— Не забавно — уточни тя. — Веднъж го обсъдих с Питър. Атмосферата въздейства като одеяло. Остатъчната топлина най-накрая ще се разсее, обаче имаме време.

— Какво да правим?

Тя се замисли.

— Гладни ли сте? Аз умирам от глад. Имаме време за убиване. Знам едно добро мексиканско кръчме надолу по пътя. Гуакамолето е...

— Карълайн, проклетите такос въобще не ме интересуват!

— Стига де, много са вкусни.

— Виж какво, от тия простотии ми писна! Точно сега искам от теб да...

— Черпи едно гуакамолце и ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш.

С почервенияло лице Стийв пое въздух, за да покрещи още... а после си захлопна устата така, че се чу как му изтракаха зъбите.

— Ще ми го кажеш ли? Всичко?

Тя кимна.

— Аха.

— Добре — рече Стийв. — Става.

Карълайн се обърна отново към Ъруин.

— Ще ти вземем колата.

Ъруин вдигна вежда. Беше висок към метър и деветдесет, прецени Стийв, и бе в дивна физическа форма. Спомни си как онова едрото ченге се спаружи под погледа му.

Карълайн, с пистолета в ръка, вдигна вежди и се усмихна любезно.

— Ключовете са на таблото — каза Ъруин.

— Парите — напомни Стийв. — Носиш ли мешката?

— Какво? А... Не, извинявай. Дадох я на таксиметровия шофьор.

— На таксиметровия шофьор?! Всичките триста бона?!

Тя сви рамене.

— Нещо ми дожалея за него. Бяха му гризнали няколко пръста.

— Чакай, какво?! Кой е отгризал... — И млъкна. — Абе, като си помисля, карай да върви. Не ща да знам. — Стийв потърка чело, после погледна Ъруин. — Да имаш пари?

Този път Ъруин си вдигна и двете вежди. Но после вдигна рамене и затършува из портфейла си. Подаде им три двайсетачки, петарка и няколко банкноти от по един долар.

— Това са ми всичките пари в брой. Искате ли и картата ми „Америкън експрес“?

— Не, благодаря.

— Благодаря, Ъруин — каза Карълайн. — Много ни помогна.

Стийв отвори задната врата на тауруса и потупа с длан по седалката. Нага се поколеба, а после скочи вътре. Карълайн седна отпред. Щом Стийв запали форда, тя се обади:

— Чакай.

Нейният „Хеклер и Кох“ беше точно същият като онзи, който бе дала на Стийв. Натисна лоста, за да му извади пълнителя, после издърпа затвора и извади патрона от патронника. Пъхна го обратно в пълнителя и се обърна към Стийв.

— Как се сваля стъклото?

Стийв посочи копчето на вратата. Щом стъклото се смъкна, тя махна на Ъруин да дойде.

— Вземи — каза тя и му подаде празния пистолет с дръжката напред. — За защита. Тая вечер са наизлезли много луди. Внимавай.

— Без патрони не върши много работа — отбеляза Ъруин.

— Ще оставя пълнителя на тротоара в подножието на хълма.

Ъруин кимна.

— Благодаря.

Щом се поотдалечиха от паркинга, Стийв отби в платното за обръщане и спря. Карълайн остави пълнителя до една улична лампа и махна на Ъруин. Той махна в отговор.

— Това пък какво беше?

— Той изглежда симпатичен. — Тя му се усмихна неопределено.

Стийв разбра, че тя пак го лъже.

VI

Това подразни Стийв, но Карълайн излезе права. Гуакамолето наистина беше отлично. Ресторантът, който тя харесваше, се оказа „Мосю Тако“ в същия онзи търговски комплекс, където бе и ветеринарната клиника. Карълайн бе настояла да отидат точно там, в този ресторант и никой друг, въпреки че паркингът продължаваше да гъмжи от ченгета. Каза, че нямало проблеми. Стийв здравата се притесни, когато едрото ченге, което Ъруин унизи, погледна към тях, обаче нищо не стана. Паркира в дъното и Карълайн изръмжа нещо на Нага. Тя изръмжа в отговор и се сви на кравай на задната седалка, за да поспи.

Ако някой се опита да им създава притеснения, то това бе салонният управител. Дясната му ръка беше в гипс и той явно помнеше Карълайн от предишно нейно идване. Когато тя го помоли за маса за двама, той изпищя и се юрна към вратата.

Стийв погледна Карълайн шашардисано.

— Хмм? А, да. Дойдохме тук преди две седмици. Тая работа с парите Дейвид не я разбира. Като тръгна да си излиза, без да плати, оня тип го награби и... — Гласът ѝ секна.

— И се разрази изхаканията. Ясно.

Накрая се настаниха на бара.

На Стийв никак не му се ядеше, но Карълайн настоя той да опита такос с омар. Докато чакаха, излочи половин кана маргарита и това го поохлади. Когато храната се намери пред него, той бе преоткрил апетита си. Карълайн обаче успя да изяде само няколко хапки.

— Много ми е неприятно да призная, обаче това нещо вярно е фантастично! — Стийв сдъвка едно картофче и бутна купата с гуакамоле няколко пръста по-близо до нея. Тя изяде едно-две картофчета, но иначе само ровеше в чинията си. — Нещо не е наред ли? Нали уж каза, че умираш от глад.

— Умирам, обаче стомахът ми малко се раздразни. — Тя сви рамене. — Сигурно от нерви. Пламнала ми е главата.

— Хмм. Каза, че ще отговаряш на въпроси?

— Да. Може. Имаме време за убиване и това ще ми отвлече мислите от... други работи. Питай ме каквото си искаш.

Ресторантът започваше да се пълни. Възрастна жена с яка от норка огледа гетите на Карълайн и окървавената фланелка от концерт на Стийв, а после си тури високомерна физиономия. Стийв ѝ махна по маниера на кралица Елизабет, само с китката, и ѝ пусна една зъбата усмивка до уши. Тя избяга.

— Хмм. Откъде да започна? — Той забарабани с пръсти по масата. — Ти наистина ли можеш да разговаряш с Нага? Ама наистина?

— Да, мога. Животинските езици са си техен специалитет, обаче се оправям. Произношението ми не е толкова добро като на Майкъл.

— Как сте го научили?

— Бащата го изнамери. Водел си е бележки.

— Бележки как да разговаряш с лъвове?

— Точно така, да. И с други животни също. С всяко едно нещо, което си има език всъщност.

— Сигурно му е отнело доста време.

— Към стотина години за първите два-три вида, мисля. И по-малко, след като му е хванал цаката. — Тя забеляза как я гледа Стийв и додаде: — Той е много стар, разбираш ли. И никога не е стоял без работа. Езиците всъщност са най-малкото. — Тя въздъхна. — Сериозно! Най-най-малкото. Затова ми повярвай.

— За каква точно възраст си говорим?

— Никой не знае с точност. Поне шейсет хиляди години. Сигурно много повече. Но всъщност въпросът е безсмислен. Прекарал е голяма част от живота си в Библиотеката. Там времето тече по-иначе.

— Разбирам — изрече Стийв бавно. — И ти също идваш оттам, нали? От Библиотеката?

— Какво? Ами... и да, и не. Родена съм в... Мисля, че в Кливланд? Или поне беше на някакво място, което започва с К. — Тя му се поусмихна тъжно. — Но... да. Сигурно съм от Библиотеката.

— Не разбирам.

— И аз не съм убедена, че го разбирам, честно. Искам да кажа, знам какво ни е причинил той, но нямам никаква представа защо.

— Кой?

— Бащата.

— Татко ти?

Тя поклати глава.

— Ние само го наричаме така. Той не е мой биологичен баща. Не съм сигурна дали това въобще е възможно. Никой не знае какво представлява той.

— Значи... какво? Той е нещо като извънземен ли?

Тя сви рамене.

— Може би? Но аз не мисля така. Само че не мисля и че е човек. Искам да кажа, по произход. Сега светът е много по-различен, отколкото е бил в третата епоха. Когато той се е родил, сигурно още е нямало хора.

— Третата епоха?

— Тази епоха, епохата, в която властва Бащата, е четвъртата. Преди Бащата над мирозданието е властвало нещо друго. Тогава е било по-мрачно. Всички казват, че тогава е било по-тежко. Това е светът, в който се е родил Бащата и който той е завладял...

— Нещо не...

Тя махна с ръка, сякаш за да пропъди нещо, което я разсейва.

— Как е започнал Бащата, всъщност няма значение.

— Тогава какво има значение? — попита троснато Стийв. Тя го караше да се чувства като дете.

Неясно защо остана доволен, когато тя прие въпроса му сериозно и набърчи чело, докато мислеше над отговора.

— Той е умен — каза тя най-сетне. — Там е ключът. Мисля, че всичко е произтекло от това. — Тя го погледна. — Просто размишления, нали разбираш. В действителност не знам.

— Добре дошла в моя свят.

Тя се намръщи.

— Извинявай. Продължавай, моля те. Интересно ми е.

Тя кимна и се вторачи в клуб содата си.

— Добре. За това, първото, съм горе-долу сигурна. Представи си някой като Исак Нютон, гений, какъвто се ражда веднъж в историята. Може би човек, а може би не чак толкова. За него важното е, че е много, много умен. И освен това — че е роден в ужасно време, сигурно по-тежко, отколкото можеш да си представиш. Нещо като ада, само че истинско. Над него е властвало едно създание, наречено Императорът.

— Засега схващам.

— Добре. И ето отгук ми започват предположенията. В Библиотеката има дванайсет каталога — но първият, белият каталог, е медицината. Мисля, че това би могло да е от значение. Може би Бащата е започнал като лекар, по-точно онова, което тогава е минавало за лекар. Натъкнал се е на нещо, много полезно за възстановяване — растение, отвара, каквото и да е там. Някак си е изнамерил как да си удължава живота, да печели време. И е използвал това време, за да се учи все повече и повече как да живее по-дълго. Най-сетне останал доволен — можел да живее колкото си иска и да лекува всякакви рани. След това... използвал това време, за да учи други неща.

— Като например?

— Ами... вторият каталог е войната. Мисля, че и това би могло да не е съвпадение. Бащата е сръчен. Мисля си, че отначало си е кротувал, кроял е планове, уреждал е разни неща, набирал е сила. Как го казвахте вие? „Летял е под радара.“ И най-накрая, когато бил готов... — Тя почука по бара с лакиран нокът. — ... насочил вниманието си към онзи, докарал му неговите злочестини. Разбирал е, мисля — единственият истински изход от ада е да го завладееш. Имал е съюзници — Нобунунга е бил ключов играч, и още един на име Митрагани. Те са единствените, които със сигурност са знаели какво се е случило, обаче дума не обелват.

— Те тримата са го убили? Тоя де, императора?

— Ами... съмнявам се, че Бащата го е оставил да се отърве толкова леко. Но да, узурпирали са властта му.

— Добре. А после какво?

— Не знам. Летописите са загубени. Но, така или иначе, третата епоха свършила. След това имало и други битки, предателства, войни. Врагове преживявали възходи и падения. Херцога, Кю-33 Север, и разни други. Най-сетне Бащата се сдобил с такова могъщество, че никой не можел да го предизвика.

— А кога вие влизате в играта? Всички вие. Ти, Дейвид и останалите.

Тя отпи от клуб содата си.

— Шейсет хиляди години по-късно, плюс-минус няколко. Преди двайсет и три години. Беше в края на лятото. Била съм към осем-деветгодишна, когато... Е, тогава той ни осинови. — Тя се замисли. — Или „осинови“ май не е точната дума. По-скоро му бяхме чираци.

— Какво тогава... — Стийв млъкна. Телевизорът зад бара предаваше Си Ен Ен. Докато вечеряха, в центъра на новините бе тайнственото изчезване на слънцето — „това пък как стана?“ — но сега очевидно бяха получили извънредна новина.

Улф Блитцър със зашеметен вид говореше на зърнест запис от видеокамера, заснет от тротоара пред Белия дом. Част от оградата от ковано желязо, опасваща поляната отпред, бе откъртена. На тротоара, до тялото на тийнейджър, който или беше в безсъзнание, или бе мъртъв, имаше кървав отпечатък от стъпка. Камерата се вдигна. По-назад източното крило на Белия дом бе обхванато от необуздан пожар. Десетметрови огнени нокти дращеха нощното небе. Улф Блитцър приказваше неща като „катастрофална загуба на живот“ и „конституционен ред на наследяване“.

— Ебааааа си! — възкликна тихо Стийв.

Кадрите бяха зърнести, а онзи, който държеше камерата, не успяваше да я крепи сносно. При все това на среден план Стийв различи мъжки силует на фона на огъня. Държеше дълъг прът, който проблясваше в жълто, когато светлината го огряваше под нужния ъгъл. И... олеле. Олеле майко.

Това пухкавото на кръста му можеше да бъде само балетна пачка. Стийв си викна една текила.

Карълайн проследи погледа му. Щом видя какво дават по телевизията, кимна.

— Наяде ли се? Скоро ще трябва да тръгваме оттук.

— Май да — отвърна Стийв разсеяно.

Карълайн стана и изчезна в дамската тоалетна. Сега Улф Блитцър вземаше интервю на живо от някакъв с вид на адвокат, видял с очите си нападението над Белия дом. Адвокатът беше в лека истерия, постоянно прокарваше пръсти през оредялата си коса и повтаряше „Тоя уби трима мъже, човече! Цели трима! Вссссичките ги направи на нищо!“. От време на време Улф кимаше сериозно, ала насърчително. Докато разговаряха, някой гръмна Капитолия. Един шрапнел от взрива — може и офис стол да е бил — откъсна лявата ръка на истерика. Свръхналягането събори Улф Блитцър по задник. Секунда по-късно Ерин Бърнет превключи на интервю на запис с една грижовна мамичка от Мериленд, която видяла нещо „по-голямо и от слон“ да върви край междущатското шосе.

Барманът сипа още една текила на Стийв, без да го пита. И на себе си сипа.

— Готов ли си? — попита Карълайн.

— Да... Тоест не. Или може би. Сигурно. Имаме ли още една минутка? Само да... — И той посочи с глава текилата.

— Добре, но побързай.

— Слушам! — Той гаврътна половината текила на един дъх. — Ти имаш ли нещо общо с тая работа?

На екрана жената, видяла онова слоноподобно нещо, вдигна ръка и подбели очи. Пищеше. Кожата на ръката ѝ бе катраненочерна, все едно потопена в мастило, и нещо не беше наред с пръстите ѝ — те шаваха и изобщо не приличаха вече на пръсти. На Стийв повече му приличаха на пипала.

— Не точно. Е... косвено. Това е дело на Бари О'Ший, или може би на някой от хората му. Много са заразни.

— Кои? Заразни? Какво?

— Тя е пипнала... Това се нарича вирус на реалността. Всъщност не е толкова опасен, само изглежда гадно. Пипалата действат като, ъммм, антени, един вид. Те я правят податлива на подсъзнателните мисли. Ако не се лекува, може да бъде обсебена.

— Обсебена? От демони, така ли? За такова обсебване ли ми говориш?

— Какво? Не — разсмя се Карълайн и в един миг на ужас на Стийв му се стори, че ще го щипне по бузата. — Няма такова нещо като демони, Стийв.

— Какво тогава?

— От безмълвните. Те представляват чиста мисъл, но се проявяват като грамадни тромави създания, сребристи на цвят. Те са останка от третата епоха. Не могат да бъдат убити, но широкоспектрната слънчева радиация е проникнала достатъчно дълбоко, че да ги направи инертни. И като угасна слънцето, Бари е решил, че е време да се задейства. Загриваш ли?

Стийв само я погледна.

— Не. Не, нищичко не загревам.

— Е... не се безпокой. Когато всичко се уталожил, аз ще се оправя с това. Бари е от леката категория. — Тя посочи с глава жената с пипалата. — Както и да е, за това има лесен цяр.

— Пръстите ти се превръщат в крайници на чудовище и за това има лесен цяр?

— Абе... лесен, лесен, колко да е лесен... Първо, най-добре очевидно е изобщо да не го пипаш.

— Много ясно!

— Не се тревожи толкова, Стийв. Хората ще се нагодят.

— Ще се нагодят? Към какво точно?! Все още не мога да схвана за какво изобщо става въпрос.

— Става въпрос за Библиотеката — отвърна Карълайн. — В момента единственото важно нещо е кой ще завладее Бащината Библиотека.

— Библиотека? На кого му пука за някаква си библиотека?

Карълайн завъртя очи.

— На американците.

— Какво?

— Ти видя нещичко от онова, което умеем — Лиса, аз, Дейвид. Как ти се стори?

Стийв преглътна.

— Някои от тия неща бяха... абе, направо да се шашнеш.

Лицето на Карълайн бе окъпано от червеното сияние на лампите над бара, но очите й тъмнееха.

— Това, дето го видя, е нищо, Стийв. Салонни фокуси. Във всяко едно отношение мощта на Библиотеката е безгранична. Тази вечер ще установим кой ще наследи контрола над реалността.

— В смисъл?

— В най-буквалния.

— Карълайн... Това е просто безумие. Знам те, че умееш разни смахнати неща, обаче...

Тя вдигна ръка.

— После ще спорим. Точно сега обаче трябва да тръгваме.

— Закъде точно?

— За Гарисън Оукс — отвърна тя.

— Защо да ходим там? Аз тъкмо се измъкнах! Там беше точно обратното на приятното. И защото, по дяволите, ти беше да ме пращаш там изобщо?!

— После. Сега трябва да се срещна с Дейвид. Скоро той ще приключи с Ъруин.

— С Ъруин? Дейвид е при Ъруин?

Тя кимна.

— Ъруин се пробва да го причака в засада. Ако не побързаме, Дейвид ще го убие.

— А като каза, че имаш среща с Дейвид, какво точно искаше да кажеш? Ти... ти нали не си в заговор с този тип, а?

Тя не отговори. И колкото и да настояваше той, не пожела да каже нищо повече.

ИНТЕРЛЮДИЯ IV

ИЗМЪЧЕН И В НУЖДА ОТ УТЕХА

I

Когато от големия огън около бика минаха горе-долу пет години, Карълайн умря. Случи се в самия край на зимата, през онези месец и половина, когато полъхът на вятъра е още мразовит, но воят на разгонените котки оглася нощите в гората. Тогава беше на шестнайсет-седемнайсет.

При възкресяване хората обикновено спят дълго, но Карълайн оживя като пламнала в нощта кибритена клечка. Усети допир на ръце — опипваха я. Тя скочи рязко, хвана нечия коса, набра се нагоре и се нахвърли да хапе.

— Баси! Карълааааау! — Очите на Дженифър я гледаха ужасено от три-четири пръста разстояние.

— А... — Карълайн попримига насреща ѝ, после я пусна. — Извинявай.

Дженифър изтърча няколко крачки назад, там, където не можеше да я достигне.

— Дявол да го вземе, Карълайн! — Тя сложи ръка на сърцето си. — Така ме уплаши, че щях да напълня гащите от страх! Ега ти!

— Извинявай. — Стараеше се да говори спокойно и кротко. Дженифър не беше виновна — за какво, тя не си спомняше особено.

Дженифър я огледа подозрително. Не изглеждаше да е напушена.

— Всичко е наред. Още не бива да се движиш.

Карълайн кимна. „Щом тя не е напушена, значи трябва да съм го била закъсала здраво.“

— Добре тогава. — Тя показа разтворените си длани на Карълайн, после погали въздуха, сякаш успокояваше невидимо животно. — Приятелки сме си, нали?

Карълайн кимна отново.

Поуспокоена, Дженифър се приближи и ѝ измери пулса. През това време Карълайн се оглеждаше наоколо. Стаичката ѝ, обикновено безупречно подредена, беше претърпяла бедствие — половината рафтове бяха прекатурени и книгите и свитъците се въргаляха по пода. Писалището ѝ беше килнато на една страна. Едното му чекмедже се беше заклецило полуотворено и изкорубено и сочеше нагоре към небето. Тя набърчи носле.

— Какво вони така?

— Тъъ... абе... сигурно ти понасмърдяваш.

— Как така?

— Стана преди два дни. А пък времето се затопли, нали знаеш.
— Дженифър извърна очи. — Съжалявам, Карълайн. Всички си мислехме, че учиш.

— Колко време...?

— Три дни, мисля. Как са ти ръцете?

— Ръцете ми? Защо... ох, да. — Лицето ѝ се понавъси. Започваше да си припомня.

Погледна надолу и забеляза едва видимите бледни белези на китките — там, където я бяха пронизали с писалките. Погледна писалището. Една от писалките — „Монблан“ от оръдеен бронз, любимата ѝ — все още стърчеше забодена в дървото. В средата на новите ѝ белези имаше черни мастилени точки. Сгъна и разгъна длани, лакти. Изобщо не болеше.

— Мисля, че съм добре. Само съм малко схваната.

— Извинявай, още не съм се ошлайфала по тази част. Как ти е челюстта?

— Челюстта ми? — И тогава си спомни. — А, да. — Отвори уста, предъвка въздуха и размести челюстната си кост насам-натам. — Добре е. Нищо ѝ няма. Благодаря ти, Дженифър. Добре се справяш.

— Е, да, много се упражнявам. Радвам се, че си добре. Беше доста... — Прехапа език. — Радвам се, че си добре. — Свършила работата си, Дженифър потършува из торбата си и извади сребърната луличка. — Нещо против?

— Запали. Значи... Объркана съм, Дженифър. Какво стана?

Дженифър ѝ хвърли професионален поглед.

— Все още ли не си го спомняш?

Карълайн съсредоточено набърчи чело.

— Като в мъгла ми е.

— Помисли си минутка, ще почакам. — Тя остави луличката настрана.

Карълайн се огледа из стаята. Столът ѝ зад писалището беше прекатурен. Леглото ѝ все още бе старателно оправено, но една мастилница се беше разляла върху одеялото. „Съсипано е.“ Една от книгите на пода бе отворена на страница, изрисувана с дълги, широки щрихи.

От това, последното, нещо просветна в паметта ѝ.

— А, чакай... Докато чаках Алисия, изучавах Словото.

— Какво си изучавала?

— Извинявай... Словото. Това е езикът на бурите. Велики поети са, поне някои от тях. — Книгата бе отворена на един откъс от рев на Юпитер отпреди десетилетия, най-мрачната строфа от по-голямо произведение. „Сега пропаднали сме в пъклото най-черно“ — прочете тя.

„Не — помисли си Карълайн и очите ѝ незабележимо се разтвориха малко по-широко. — Така беше само донякъде.“ Тя се преструваше, че изучава Словото. Погледна към лавиците с книги в ъгъла, но погледнато оттук, писалището го прикриваше. С фалшива непринуденост тя се подпря на един рафт и се изправи — или поне се опита. Но това бе достатъчно, за да съзре малката кафява лавица в ъгъла непокътната на мястото си. Това предизвика у нея такова облекчение, че ѝ се подкосиха краката. Тя се строполи тронаво обратно на пода.

Дженифър примигна. Карълайн обикновено беше много кротка.

— По-полека. Сърцето ти още сигурно не е влязло в ритъм. Значи... вече си спомняш?

— Връща се постепенно в паметта ми. — Дори и през болката чуваше гласа му и виждаше усмивката му. „Давай, пици. Изпици за мен. Ако изпициш за мен, ще престана. Ако изпициш за мен, ще те оставя на мира.“

— Дейвид ли беше?

Карълайн не посмя да продума. Погледна Дженифър с изрязано от бръчки чело. Челюстните ѝ мускули играеха.

— Извинявай. Тъп въпрос. Какво се случи?

— Повечето си го спомням. Но... нали се сещаш, края — не.

— Нормално е — отвърна Дженифър. — За пръв път ти е да умреш, нали? Първия път никой не си го спомня. Следващия ще си припомниш малко повече, и тъй нататък.

— А, това съм го чувала. Защо е така, знаеш ли?

— Знам, но не бива да казвам. В каталога ми е. Извинявай.

Карълайн тръсна глава.

— Няма нищо.

— Продължавай — подкани я Дженифър все така нежно. — Разкажи ми какво стана.

Карълайн дълго мълча, загледана не много надалече. Когато продума, говореше напълно спокойно, дори с отегчение, все едно обясняваше какво е обядвала.

— Има ли значение?

Дженифър поповдигна вежди и прибра обратно луличката си в торбата.

— А няма ли?

Нещо в гласа ѝ сякаш задейства алармени звънци. Карълайн се освести.

— Разбира се! Има значение, то е ясно. Много съм, тъъ, разстроена. Очевидно.

— Говори ли ти се за това?

Точният отговор на тоя въпрос беше, че би предпочела да изкара още един рунд с Дейвид. По-скоро. Но не можеше да го каже, не можеше дори да си го помисли. Ако Дженифър я помисли за... все едно за каква... това можеше да привлече внимание към нея. Тя можеше дори да подметне нещичко на Бащата.

— Никак не ми се иска да ти отнемам толкова време. Убедена съм, че си имаш работа за...

Дженифър протегна ръка и я докосна над китката.

— Имам си, но тя може да почака. Приятелите са затова. Пък и това ми е работата, един вид.

Вратата на стаята ѝ беше звукоизолирана, но Дженифър и бе оставила отворена. По-нагоре в главния коридор Питър се упражняваше на барабаните си. Ударите отекваха странно и кънтяха из покрития с метал коридор. Карълайн, освен че ги чуваше, и ги усещаше — приглушено боботене в слепоочията, и сърцето. Опита се да мисли за Аша и отправи към Дженифър най-жалния си поглед.

— Добре — рече с отпаднал глас. — Дай ми само секунда.

— Разбира се.

Тя се съсредоточи и след малко успя и да пусне една сълза. Остави я да се стече по бузата ѝ и я избърса. „Идеално.“

Дженифър седна на пода до нея, на интимно разстояние.

— Нещо против?

Да, тя беше против.

— Не, не, разбира се. Значи... Започна се с това, че Дейвид дойде с един свитък. Каза, че иска да му помогна за превода. — Тя се втренчи в Дженифър. — Само че беше гол.

Дженифър кимна мрачно. Да се разкарваш гол за Библиотекарите, не беше скандално нарушение на етикета, както за американците — освен всичко друго и баните им бяха общи и за двата пола — но бе необичайно. Когато Майкъл се връщаше от океана, понякога забравяше да се облича и му се присмиваха за това. „Обаче на Дейвид никой не му се присмива.“ И в действителност съществуваше само една причина той да влезе гол в стаята на Карълайн.

— Ти какво направи?

Карълайн я погледна.

— Помолих го да напусне. Той си излезе и с това се приключи.

Това бе замислено като шега, но когато го произнесе на глас, прозвуча сърдито и сприхаиво. Дженифър пак ѝ каза, че съжالياва, но бе вторачила в Карълайн безстрастен, лишен от емоции поглед и това никак не се харесваше на Карълайн.

„Съсредоточи се.“

— Когато започнах да преглеждам свитъка, се изнервих. Не беше нещо екзотично, на пелапи беше, но малко старовремски. „Воистина“ еди-какво си и „во правде“ еди-що си, нали се сещаш?

— И той е имал нужда от помощ?

— Не. Ясно, че не. Беше, за да си намери повод.

— Защо го пусна? — Вратите на спалните бяха с шпионки и се заключваха и от двете страни.

— „Пуснах го“ е малко преувеличено. Очаквах Алисия и затова бях оставила вратата открената. Щяхме да учим суахили. През двайсет и осми век навсякъде готово... Ей! Това ме подсети... ти каза, че колко време ме е нямало? Три дни?

— Горедолу толкова.

— Алисия не дойде ли?

— Не. Извикаха я в невъзможните векове. Събира зъби от пневмор или нещо такова. Тебе те намери Майкъл.

— Майкъл се е върнал?

Дженифър поклати глава.

— За това после. Сега говорим за теб. Какво стана после?

Карълайн едва потисна почти непреодолимия порив да погледне малката лавица в ъгъла. Дейвид или бе намерил скритото там, или не го бе намерил. Според нея не беше — иначе щеше да се събуди в бика, или още по-вероятно, въобще да не се събуди. Но беше важно да се съсредоточи. Този разговор също можеше да сложи край на съществуването ѝ. „Опитай се да звучиш разколебано, все едно се ориентираш пипнешком в тъмна стая. Все едно избягваш нещо.“

С тази мисъл в ума тя си припомни как изпука челюстта ѝ в ръцете на Дейвид. „Давай, пици. Изпици за мен.“ Но пулсът в шията ѝ леко се ускори и когато заговори, гласът ѝ прозвуча точно както трябваше. Беше се упражнявала. Треперенето на показалеца ѝ обаче се забелязваше ясно. „Трябва да поработя върху това.“

— Ами... преведох текста на Дейвид. Беше за оплячкосването на Магедон преди две хиляди години. Войските на Абла Хан...

— На кого?

— Абла Хан. Едно от имената на Бащата. Аблаха, Абла Хан, Адам Блек?

— А, да бе, да. Извинявай.

— Та значи, те превзели Магедон. Обаче... и точно това искаше Дейвид да прочета... Цената на победата била висока. И тъй... — При този спомен Карълайн стисна клепачи и това не беше изцяло преструвка. — И тъй... като видял войниците си смазани, измъчени и в нужда от утеха, Абла Хан им рекъл: „Идете в градовете и грабете каквато плячка намерите. Сега градът е ваш, и всичките му обитатели също. Вземете ги, и мъже, и жени, и правете с тях каквото си искате.“

— Тя отвори очи. — Щом стигнах до това, Дейвид се ухили.

Дженифър трепна.

— О, Карълайн...

— И тогава Дейвид каза, какво съвпадение, ето го него, война на Абла Хан, а случайно, по съвпадение, той също бил смазан и...

— И?

— И ето ме и мен там — плячката.

Дженифър кимна вбесено.

— И после... ами, после той се пресегна и ме награби. — Тя посочи с брадичка гърдите си.

— Просто ей така?

— Да. Просто ей така. Странното беше, че не влагаше жестокост.

Дженифър огледа стаята с вдигнати вежди.

— Поне отначало де. Държеше се така, сякаш си мислеше, че ме съблазнява. Дори като че ми оказва благоволение.

Тя се замисли.

— Това го разбирам. Той наистина има ужасно високо самомнение. И ти какво направи?

— Нищо. Само го погледнах.

Дженифър пак вдигна вежди.

— Не исках да го вбесявам, нали разбираш.

Дженифър я измери с поглед.

— Знаеш ли, Карълайн, доста хладнокръвна си за книжен плъх. Да са ти го казвали?

— Не, ти си първата. — Навън в коридора барабаните думкаха ли, думкаха.

— И тогава ли той... сецаш се...

— Не. Тоест, опита се. Обаче на мен ми проработи късметът.

— Проработил ти е късметът?

— Той ме захвърли на пода и аз му хвърлих един къч.

— Изритала си Дейвид.

— Мъничко.

— И той нито пресрещна удара, нито нищо?

— Излових го неподготвен. Според мен той не очакваше съпротива.

Дженифър я изгледа стреснато.

— Не, сигурно не е. Но, Карълайн... ако не възразяваш да те попитам... защо?

— Защо какво?

— Нямаше ли да е по-... лесно... просто да му отстъпиш? Челюстта ти не просто беше счупена, беше стрита на сол! По-тежко счупване като че не съм виждала! И освен това те е приковал към...

— Спомням си, Дженифър, нали и аз бях там.

— Извинявай. Но разбираш ли какво искам да ти кажа?

Дженифър бе права. Дейвид все още бе любимецът на Бащата. Той се ползваше с привилегии. По-лесно щеше да е да се затвори в себе си, да се изключи, докато той свърши. Така бе постъпила първия път, когато Дейвид влезе гол в стаята ѝ. Несъмнено пак би постъпила така. Не беше приятно, но пък не беше и чак толкова гадно като банкета в чест на завръщането ѝ например.

Този път обаче да се затвори в себе си бе изключено. Падна под такъв ъгъл, че Дейвид щеше да гледа право в нейната малка лавица за книги в ъгъла. Да я изнасят бе едно, но да го остави да гледа лавицата в ъгъла — това не можеше да го позволи в никакъв случай.

Дженифър я гледаше втрещено, твърде втрещено. Кръвта думкаше в слепоочията ѝ. „Ако изпициш за мен, ще спра.“ В горния край на коридора Питър навлизаше в кресчендо. „Ако изпициш за мен, ще те оставя на мира.“ Сега, когато бе предизвикала Дейвид толкова, че можеше да я пребие в някой друг ъгъл, преди да я изнасят, тя разбираше, че не бива — не бива!!! — да позволява на Дженифър да се досети за причината. Като мислеше трескаво, Карълайн позволи на истинските си чувства мъничко да се покажат, да се изпишат на лицето ѝ.

— Защо?

Барабаните тътнеха в коридора като пулса на вбесен великан.

— Защо? — повтори тя, този път малко по-силно. Най-добрите лъжи в сърцевината си съдържат малко истина. — Защо? Вие с Дейвид по някое време сте се срещали, нали?

— Е да, така е, но...

— Тогава не ме питай защо, Дженифър. Защо — това и за слепец трябва да е очевидно. — Гласът ѝ аха-аха щеше да премине в крясък.

— Разбира се. — Дженифър отдръпна ръката си. — Извинявай.

Карълайн виждаше, че тя действително съжалява. Бе повярвала на всяка нейна дума. А и страхливка, нестрахливка, Дженифър имаше добро сърце. Тя винаги искаше само да помогне. Сниши глас до обичайния разговорен тон и прибра яростта си в ножницата.

— Няма нищо. И аз съжалявам. Доста тежък ден беше. Тежка седмица де... Абе, карай.

— Разбира се. Приятелки сме си, нали?

— Иска ли питане. — Това беше вярно. Освен това нямаше никаква връзка. Питаше се дали и Дженифър го разбира.

— Добре. Извинявай, Карълайн. Не исках да се натрапвам. Но действително трябва да поговорим. Струва ми се, че си по-силно разстроена, отколкото го показваш.

— Много бих искала. — Идеше ѝ да кресне, но вместо това пусна вяла усмивка. — Но не днес, става ли?

— Добре. Но нека да е скоро.

— Разбира се.

Дженифър кимна. А после, отхвърлила професионалния си дълг, извади сребърната си луличка. Малко по-късно издуха грамадна фуния от дим и нададе лека въздишка на наслада.

— Но трябва да отбележа, че уменията ти да се справяш са изумителни. — Тя тръсна глава. — Между нас казано, ти не си първата, прикована от Дейвид за писалище. Може да му е фетиш, знам ли? Миналия месец я свърши тая и с Питър. Питър поне оживя, обаче е пълна развалина. Ако не го държа надрусан до козирката, все още се скатава в първия ъгъл и реве. — Тя си дръпна от лулата и огънчето ѝ припламна в оранжево. — Не че го съдя, да знаеш. И аз самата щях да се разкисна.

Карълайн вдигна поглед изненадано. Мислеше си, че Дейвид се беше изредил на всичките в един или друг момент.

— Той никога ли...

— Не. Мен — не. Поне досега. Започвам да си мисля, че така и ще ме пропусне.

— Сериозно? — Интересно, помисли си тя. — И защо според теб?

Тя сви рамене.

— Не знам точно. Близо до ума е, че може да е от благодарност. Едно време имаше да го боли, ако не бях аз.

— Помня. Обаче... благодарност? От Дейвид?!

Тя въздъхна.

— Да, права си. Сигурно не е това. Аз все гледам да мисля най-доброто за хората. Това е слабост. По-скоро сигурно се шашка, че някой ден мога просто да си го зарежа умрял.

Карълайн беше предъвквала разни начини да повдигне точно тази тема. Струваше ѝ се, че знае отговора, но го дължеше на

Дженифър.

— А ти би ли го направила?

— Какво да направя?

— Да го зарежеш. Умрял.

Дженифър вдигна очи от лулата си.

— Виж сега, странно, че ме питаш. Онзи ден без малко да стане. Двамата с Маргарет си спретнаха една от техните вечери... — Тя изви многозначително вежда. — Сутринта трябваше да отида там и да си свърша работата.

— Да ги изцелиш?

— Да ги възкреса.

— Сериозно? И двамата?

Дженифър кимна.

— Напоследък се случва поне по веднъж месечно. Мисля, че е хрумка на Маргарет. Почна се преди две години със счупени ръце. И оттогава мащабът се разраства. Като приключи с нея, след това се беси с клуп.

— Разбирам.

— Така ли? Я ме светни тогава. — Дженифър въздъхна. — Както и да е, стоях там и ги гледах... Много тежко беше, поне за половин ден работа... И ми хрумна как като че никой няма представа колко време минава, докато ги върна към живота. И с тая ненавист на Алисия към часовниците... — Видеше ли часовник, тя го трошеше. Карълайн държеше своя в едно чекмедже. — ... тук е доста трудно да се оправиш кой ден е днес. — Дженифър си дръпна от лулата. — Та се позамислих аз за тая работа, а после затворих и слязох на закуска.

— Еха! — ухили се Карълайн и тръсна глава. — Ден-два без Дейвид, а?

И Дженифър ѝ се ухили.

— Не очаквах някой от вас да има нещо против.

— Щяхме да те честваме с парад. Защо нищо не каза?

Изражението на Дженифър помрачня.

— Ами... не можа да се получи.

— Как така?

— Бащата се прибра по-рано — отвърна тихо Дженифър. — Същия следобед. Той ги откри и ги върна към живота.

Студена вълна от страх за Дженифър обля Карълайн. Също както тя превеждаше при нужда, Дженифър носеше отговорност да ги възкресява, като умрат — или в предварително уговорено с покойника време, или, в случай на злополука, възможно най-бързо. Да изоставиш умишлено каталога си, не беше толкова тежко провинение като споделянето му с други, но си бе тежко.

— О... О, не! И какво направи той?

Дженифър я погледна спокойно.

— Заведе ме горе при бика.

— Боже Господи!

— Знам. Такъв страх не помня! Не, не ме накара да вляза в него, само се качихме горе. И ме нахока едно хубаво. За професионалната отговорност, че пациентът разчитал на мен и прочие.

Карълайн се облещи насреща ѝ.

— И само това?! — Да я вкара в бика вярно щеше да е малко прекалено, дори и по критериите на Бащата, но тя би очаквала нещо като петдесет камшика. Минимум петдесет! Нищо малко по-поносимо от одиране жив не би я изненадало.

Дженифър кимна.

— Само това.

— Да имаш представа защо?

Дженифър сви рамене.

— Към мен той никога не се е отнасял толкова строго, колкото към вас, останалите, но за такова нещо... И аз бях не по-малко изненадана от теб.

Карълайн я погледна с очакване.

— Не знам точно, обаче... виж какво, между нас да си остане, става ли?

Карълайн кимна.

— Мина ми през ум, че ако нещо се случи с Бащата, може да съм единствената тук, наоколо, която може да го върне към живота.

— Ами...

— Лизел — това бе една от придворните на Бащата — вече е понатрупала години, а и честно казано, нея никога не я е бивало кой знае колко. Обаче съм чувала слухове, че може да имат... политически търкания. Примирието им никога не е било от леките. Лизел никога не е била кой знае колко доволна от това повторение на реалността, така

разправят. Доколкото знам аз, ние с нея сме единствените, освен Бащата, изучавали белия фолиант. — В белия фолиант бе записана тайната на възкресението.

— Интересно — отбеляза Карълайн. — Замисляла ли си се как би постъпила, ако се стигне до това?

— До кое да се стигне?

— Ако Бащата умре и ти си останала единствената, която може да го върне към живота — уточни спокойно Карълайн.

Дженифър се стресна, а после произнесе официално, все едно говореше пред публика.

— Ще възкреся Бащата, разбира се.

— Разбира се — повтори Карълайн.

А после Дженифър продължи шепнешком:

— Аз... Карълайн, не знам дали ти го знаеш, но има неща, за които дори не ти се мисли! Не и в близост до Бащата, а може би и навсякъде! Съвсем буквално ти говоря. Дори не си го помисляй! — Тя млъкна и додаде едва чуто: — Той го чува.

— Знам — отвърна Карълайн, също шепнешком. И действително го знаеше. „Но съществува и такова нещо като пресметнат риск.“ Запита се дали Дженифър знаеше за него? Вероятно не. Нежните и уплашени хора не се замисляха особено над пресметнатите рискове. — Той не може да бъде навсякъде и винаги, нали?

Очите на Дженифър се присвиха. Тя се извърна, а после се заигра с връвта на торбата си.

— Повече не искам и да чувам за това. Сериозно, Карълайн. Нито сега, нито никога! Нищо няма да кажа за това... Няма дори и да мисля за това, стига да успея, но никога повече не ми споменавай нищо подобно! Ако го направиш, отивам право при Бащата! Ясна ли съм?

— Ясна си — отвърна тя. Професионалистът в нея забеляза, че Дженифър използва израза „Ясен ли съм?“ — предпочитаният от Бащата вариант, вместо по-обичайното „Ясно?“, което употребяваха помежду си. „Трябва да прекарва много време с него“ — помисли си Карълайн.

— Няма. И аз нищо не исках да кажа, Дженифър, просто...

Карълайн кимна. Мълчанието сякаш беше по-безопасно.

Дженифър пхна чифт щипци в торбата си и я затвори.

— Добре. Виж, аз трябва да тръгвам. Сигурно ще ти е полезно да поостанеш на спокойствие.

— И една баня също ще ми е полезна. Но ти благодаря, Дженифър. За всичко.

— Моля, моля! — Дженифър се поколеба. — Виж... По-късно вечерта с Лиса и Алисия ще пушим трева и ще се качим горе да гледаме Млечния път. По женски, но Питър ни приготви кошница за пикник. Много ще ни е приятно и ти да дойдеш.

— Много си мила, но не мога. Поизостанала съм. Предстои ми изпит и...

Дженифър вдигна ръка.

— Какво?

— Ще ме прощаваш, Карълайн, ама глупости говориш. С нищо не си изостанала. С твоите темпове на работа можеш цяла година да си лежиш умряла и пак да изпревариш графика с две седмици. Защо не дойдеш с нас? Ще е голям кеф. Нали все още помниш какво е кеф?

Карълайн ѝ се усмихна отново, забележимо по-хладно.

— Наистина не мога.

— Мда... — Дженифър забарабани с пръсти по рамката на вратата. — Нямах намерение да повдигам този въпрос толкова рано, но...

— Аз наистина трябва да...

— Отдели ми само секунда, става ли? Няма да те забавя.

Карълайн кимна едва-едва. Сега на лицето ѝ нямаше и помен от усмивка.

— Благодаря ти. — Дженифър вдъхна дълбоко. — Виж... В моя каталог влиза и това да те учат как да разговаряш с хората. С някои хора трябва да увърташ около ситуацията. За други трябва да разкрасяваш нещата и да им докарваш най-добрия възможен фасон.

— Нима? Колко интересно.

— Но към силните хора най-добрият подход е да зарежеш всички тия номера. Просто излагаш фактите. Възнамерявам да подходя към теб точно така.

— Признателна съм ти. Винаги си била добра приятелка, Дженифър. Винаги си била много...

Дженифър вдигна ръка.

— Спести ми го. Аз съм откровена с теб, Карълайн. Благоволи и ти да си откровена с мен.

Карълайн кимна.

— Добре. Щом така желаеш. Какво искаш да ми кажеш?

— Благодаря ти. Ето какво мисля: има един особен вид лудост, на която са податливи хората тук. Маргарет е най-тежкият случай, за който съм чувала. И у Дейвид я има. И двамата са загубена кауза... Ще се старая, но ако нещата не се променят радикално, това тяхното аз няма да мога да го оправя.

— Това какво общо има с...

— И ти проявяваш признаците — заяви сериозно Дженифър. — Щях така или иначе да повдигна въпроса, още преди да стане тази... работа... с Дейвид.

— Признаците?

— При този особен вид лудост преставаш да се стараяш да подобряваш нещата. Стараеш се да увеличиш до максимум лошото. Преструваш се, че то ти харесва. Най-накрая започваш да действаш така, че максимално да влошиш нещата. Това е механизъм за избягване. — Дженифър погледна Карълайн право в очите. — В действителност той не действа. Точно затова му казват лудост.

— Разбирам — рече Карълайн. — Много интересно. Мерси за информацията.

Дженифър се облегна назад с въздишка.

— Да, добре. Само се позамисли над това, става ли?

— Ще се замисля.

Дженифър отвори вратата и, каква радост, излезе в коридора.

— Виж, ако не ти се идва довечера, лошо няма. Не мога да те принудя. Но мисля, че трябва да дойдеш. Това е професионалното ми мнение, а също и мнението ми като твоя приятелка. Освен това, ако ти дойде желанието да поговорим повече за... нали се сещаш, за онова другото... Не че ще стане, но току-виж пък ти дойде... Знаеш къде да ме намериш. А ако ти липсва — успех ти желая, и моите съболезнования.

Двете дълго се гледаха. Най-сетне Карълайн се обади:

— Това ли е всичко?

Дженифър завъртя очи.

— Да, това е всичко.

— Още веднъж благодаря.

— Да, разбира се. Срещата ни е по залез при нефритовата стълба.

Карълайн захлопна вратата.

II

Щом Дженифър си отиде, Карълайн слезе долу в баните. Те бяха общи и се ползваха и от двата пола, но в момента там нямаше никого. Тя напълни една вана с гореща вода и се изкъпа, стана и се подсуши.

Взе чиста хавлия, за да я облече, погледна я и я окачи обратно. Напълни ваната втори път. Дори и сега усещаше неговата мръсотия по себе си. Затършува в шкафа, намери много корава четка и разяждащ сапун за отмиване на катран и определени токсини и се търка с тях, докато кожата ѝ се ожули, търка до кръв. Спря едва когато се усети, че ридае. После се стегна и се избърса за втори път.

Докато се обличаше, влезе Рейчъл и я погледна състрадателно.

— Здравей — каза тя. — Крепиш ли се?

— Доста добре. Защо? — Тя се зае да си повдигне косата.

— Аз, тъъ... нали знаеш. Чух. — Рейчъл дойде и сложи ръка на рамото ѝ. — Ако искаш да наминеш по-късно, ние с Алисия можем да...

Карълайн сведе поглед към ръката на Рейчъл.

— Благодаря, но съм добре — каза тя. — Наистина. Нищо работа.

— Тъъ... добре. Щом казваш. Но ако размислиш...

— Много си мила. — Гласът ѝ прозвуча малко като гласа на Дейвид. Никоя от тях не го осъзна, но ръката на Рейчъл се отпусна надолу.

— Добре — каза пак Рейчъл.

Карълайн се запъти по коридора обратно към стаята си. По пътя се размина с Дейвид и Бащата в коридора. И двамата бяха покрити от глава до пети с бронирани костюми и се потяха.

Бащата като че не я забеляза, но Дейвид ѝ се ухили и на бузите му цъфнаха двете трапчинки.

— Здравей, Карълайн.

В отговор тя му кимна безизразно.

— Здравей, Дейвид.

Той ѝ намигна.

Карълайн изобщо не реагира.

Щом влезе в стаята си, тя затвори вратата и я заключи. Не губи повече време да мисли за Дейвид. Вярно, че той за пръв път я убиваше, но и преди ѝ бе причинявал болка и тя бе оцелявала. Такъв бе нейният свят и тя се бе приспособила.

Вместо това се зае да чисти. Беше си чистница по природа, а след случилото се стаята ѝ бе обърната с краката нагоре. Стиснала зъби, първо нареди книгите по рафтовете, после изправи писалището и изстърга кръвта. Писалката „Монблан“, с която той я бе разпнал, беше съсипана, но смяташе, че тази, с която бе приковал другата ѝ ръка — „Монтеграпа“ — можеше да се ползва, като ѝ се смени писецът. С трепкащи мускули на челюстта и побелели кокалчета тя я почисти с амонячен разтвор и вода, лъсна я и я сложи обратно в кафената чашка, която използваше за поставка.

По залез, горе-долу по времето, когато Дженифър, Рейчъл и Алисия се бяха уговорили за пикник, тя бе успяла да приведе в щогоде приличен ред стаята. Едва тогава се върна към листчето, което бе в ръцете ѝ, щом Дейвид влезе. Когато той затвори вратата, тя си отбеляза с него страницата в „Словото“. Не беше забелязал.

Този разделител бе нещо, на което се бе натъкнала преди три години в един испански текст — чернова на книга за различни способности за пътуване. Това не влизаше в каталога ѝ. Вероятно бе останало в испанския текст по случайност и в него се описваше нещо, наречено „алшак уркун“, което „карало светлината да пронизва“. То бе свързано с друго нещо — „алшак шаболет“, което „забързвало бавните неща“ по някакъв дълбоко идеен начин. Алшак шаболет очевидно имаше някакви странични въздействия, заради които приложението му бе непрактично.

Алшак уркун обаче беше забележително практичен. Принципът му на действие бе да прави материалните предмети прозрачни за електромагнитния спектър — и невидими наред с другото. Когато бе прилаган върху човек, да речем, този човек можеше да се разхожда свободно и незабелязано, без значение кой гледа.

И той си имаше недостатъците. Най-тежкият беше, че пръчиците и колбичките в окоето също ставаха прозрачни за светлината, което те правеше напълно сляп, докато си под въздействието на алшак. Но ако внимаваш и си определил маршрута предварително, можеше да се оправяш съвсем сносно.

Карълайн извади книгата, едва-едва прикрита на малката лавица в ъгъла, книгата, чието присъствие бе укрила от Дейвид на такава кошмарна цена. Разбира се, Дейвид би я разпознал незабавно — беше подвързана с червена кожа като всички книги от каталога му. Собственият каталог на Карълайн беше зелен. Заглавието на червената книга бе „Ментална война, том III. Прикриване на мисли и намерения“. Текстът беше за майсторско равнище. Карълайн тъкмо я бе дочела снощи.

Тя застана на вратата на своята килия и изпълни обряда за алшак уркун. Нямахше нужда да поглежда в листчето, вече не. Всичко нужно бе записано в паметта ѝ. Щом го извърши, светът помръкна. С червената книга в ръка тя зави надясно. До стълбището имаше трийсет и седем стъпки по коридора. След това — тринайсет стъпала нагоре до основния етаж на Библиотеката, всяко по педя високо. Те я отвеждаха на нефритения етаж. Оттам още хиляда осемдесет и две крачки я отвеждаха на рубинения етаж, където бяха наредени всички книги с червена подвързия.

Като продължаваше да брои крачки, тя отнесе скритата книга обратно на рафта ѝ — лъч осми, шкаф двайсет и трети, девети рафт. Върна я на дванайсетото място от дясно наляво, точно където я беше намерила преди седмица. Нямахше да има нужда пак да прави справки с нея. Беше я изучила най-прилежно и овладяла прикриването на мисли и намерения. Сега бе време да мине към други неща.

Взе друга книга от втори рафт на същия шкаф, от осмо място. И тя щеше да е червена, знаеше, с корица в цвета на плиснала артериална кръв.

Щом се озова пак в стаята си, Карълайн затвори вратата, отиде на писалището си, седна и запали газовата лампа. Дори и почистено от кръвта, сега писалището ѝ бе белязано с две дупки на малко под една ръка разстояние една от друга. Замисли се дали да ги запълни, после се отказа. От време на време щеше да ги поглежда. Те щяха да ѝ помагат да се съсредоточава. После с лека усмивчица отвори откраднатата... добре де, взетата назаем от каталога на Дейвид червена книга.

Да, мамеше по малко. За пръв път се бе натъкнала на страницата за алшак уркун преди три години и оттогава залягаше над учението. Започна с каталога на Дженифър, а после скачаше от едно на друго, докато планът ѝ започваше да се оформя. Учебната програма, която си

състави, щеше да стигне до този том след месец-два. Но нямаше никакво търпение да се заеме с него и смяташе, че тази вечер заслужава да си угоди. Името на автора и заглавието бяха отпечатани на корицата с позлата, по западна традиция. Книгата се наричаше „Замисъл и изпълнение на убийство от мъст“ от Адам Блек.

Отвори на „Глава 11 — Бележки по покоряването на противник, имащ превъзходство във военно отношение“.

Чете до късно през нощта.

Много утешително въздействаше.

ГЛАВА 11

БЕЛЕЖКИ ПО ПОКОРЯВАНЕТО НА ПРОТИВНИК, ИМАЩ ПРЕВЪЗХОДСТВО ВЪВ ВОЕННО ОТНОШЕНИЕ

I

— Достатъчно се отдалечихме — каза Карълайн.

Стийв спря на около четвърт миля надолу по пътя от входа на Гарисън Оукс. Не си направи труда да отбие извън платното. Карълайн бе като на тръни, изнервена, и се люлееше напред-назад на седалката. Стийв никога не бе я виждал такава. Нага наблюдаваше като омагьосана от задната седалка.

Беше към девет часа вечерта. Сега дори и звездната светлина бе угаснала. „Дали е просто облачно, или е направила нещо и със звездите?“ Смътно осъзна, че е в нещо като шоково състояние.

— Защо спираме?

Карълайн посочи. Недалеч от входната табела светеше една улична лампа и лъчите ѝ очертаваха долу малък остров сред дългото море от мрак. Стийв се взря. На светлото стояха трима души. Зрението му не беше достатъчно добро, за да различи лицата им, но се виждаше ясно, че единият е облечен с балетна пачка. В корема му избликна страх — рязък и студен.

— Това Дейвид ли е?

Карълайн стисна устни замислено, а после кимна.

— Тече му кръв. Ъруин явно е по-добър, отколкото бях преценила. Отдавна някой не беше пускал кръв на Дейвид.

— Това там долу Ъруин ли е?

Тя кимна.

— Той пък какво прави тук?

— Сърдит е и е дошъл да разкатае мамата на някоя гад.

— На някой конкретно ли?

— На врага. На мен, на Дейвид, на всеки, който е останал. Сетил се е, че най-накрая ще дойдем тук. Много е умен.

— Но какво...

— Шшт!

Ъруин вдигна пистолета и го насочи в лицето на Дейвид. Дейвид се ухили, наведе се и си залепи носа до дулото на пистолета. Ъруин стреля. Петлото удари празния патронник.

Дейвид зашлеви Ъруин по устата с опакото на ръката си.

— Добре — каза Карълайн. — Време е да влезем в играта.

— Какво?

— После — отсече тя. — Сега искам да отидеш в Библиотеката. Нали си спомняш коя къща е?

— Да, но... ти нали няма да ходиш там долу? — Стийв посочи уличната лампа и Дейвид. Нага изръмжа на задната седалка.

— Там отивам. А ти ще влезеш в Библиотеката. Там ще си в безопасност. Като приключача, и аз ще дойда.

— Какво? Ти луда ли си? Ти имаш ли представа тоя какво може да...

— Стийв, трябва да ме слушаш! — сопна се Карълайн. — Няма много време. Аз трябва да сляза там и ти не можеш да дойдеш.

— Ти отиваш там? Сама?

Тя кимна.

— Ще дойда с теб — заяви той. — Навярно мога да...

— Стийв, слушай! Не го казвам, за да те обидя, но ако се стигне до бой срещу Дейвид, ти нямаш абсолютно никакъв шанс да спечелиш. Няма как да стане.

Стийв отвори уста да отговори, но после се сети как Дейвид бе довтасал в затвора, въоръжен само с копието си, и как беше застлал коридорите му с трупове на въоръжени мъже. Затвори уста. След малко се обади:

— Добре. Схванах. А ти имаш ли?

— Имам не просто шанс.

— Карълайн, освен ако не си много по-добър боец, отколкото се издаваш...

— Стийв — прекъсна го тя. — Върви. Просто върви. Аз ще се оправя. Рейсакът ще ти осигури безопасност. Никой от важните не би могъл да се добере до теб там.

— Как е възможно да го знаеш?

— Просто го знам. — Тя се поколеба. — Много отдавна имаше едно... нещо като тържествено посрещане. Празненство. И основното ястие бяха две сърни. Това е тригерът на рейсак. Никой от опиталите месото им не може да припари до Библиотеката. А това са всички, които имат някакво значение. Там нищо няма да те застрашава.

— Но...

— Просто върви, Стийв. Всичко ще е наред, ако го оставиш на мен.

Спогледаха се ядно. След много време Стийв каза:

— Да, добре. Но какво искаш да направя, ако не се получи така, както си мислиш? Да се върна тук, или...

— Не — заяви тя с категоричен глас. — Не се опитвай нищо да направиш. Аз бих могла и да загубя. Възможно е. Може и да се случи. След няколко минути така или иначе ще разберем. Ако не дойда да те взема след някъде около час, или ако въобще някога видиш Дейвид — нищо не се опитвай да правиш. Намери отнякъде пистолет и си пръсни мозъка. Или пък се обеси. Или скочи от някой мост. Както ти дойде. Дейвид не може да възкресява, още не. Като се научи, сигурно ще е забравил за теб.

Стийв зяпна насреща ѝ.

— Говоря буквално — поясни тя. — И не се майтапя. Това не е шега. Кажи ми, че разбираш.

След продължително време той ѝ кимна едва забележимо.

— Разбирам — каза той. — Да. — Не беше наясно дали това е истина или не.

Тя се поусмихна, а после издиша продължително.

— Обаче дотам няма да се стигне. — Говореше спокойно и с непоколебима увереност. — Аз няма да го позволя. — Огледа изпитателно ръцете си. Стийв също ги огледа. Върховете на пръстите ѝ не помръдваха. — Аз още те обичам, Стийв. Ти също трябва да го знаеш.

Той се опули смаяно насреща ѝ. Нищичко не му идваше на езика. След неловка пауза отвори уста и от нея капнаха думите:

— Карълайн, аз...

Тя се усмихна малко тъжно.

— Изчакайте, докато те се занимават с мен, после с Нага се шмугнете ей там. — Тя посочи към мрака зад гърба си. — Оградата не

я опасва цялата. Ще се оправите.

Той проследи накъде сочи пръстът ѝ, без дума да обели.

— Ами кучетата?

— Какво? Не. Няма да създават проблеми.

„Вчера обаче създадох достатъчно тежички проблеми, да му се не види“ — помисли си той, но си прехапа езика. Сега в нея имаше нещо, което я караше да напомня на олюляваща се кобра с разперена качулка.

— Как може да си сигурна? — попита. — Нали уж бяха бащините ти...

— Ще останеш невредим, Стийв. Кучетата ми се подчиняват. Те открай време са си мои.

Стийв се втренчи в нея с помрачняло лице. Дрезден.

— Карълайн...

— После! — Гласът ѝ бе вбесяващо спокоен.

Очите на Стийв се превърнаха в цепки. Дрезден, нападнат от гъмжилото, потънал под него, но продължаващ борбата, докато... Усети как гневът му се надига и го потисна.

— А сега трябва да тръгна — каза Карълайн. — Разбираш ли какво трябва да направиш?

Стийв успя да кимне, без да му проличи колко е ядосан.

— После ще ти обясня — каза тя. — Наистина.

Огледа го изпитателно и това, което видя, никак не я зарадва. Намръщи се, после се наведе и го целуна веднъж, много бързо, по дясната буза. Още преди да се усети какво става, и то свърши. После тя отново се отпусна на седалката, затвори очи и издиша продължително. Отвори безмълвно вратата и застана отпред, обляна от светлината на фаровете. Сянката ѝ се издължи и падна като затъмнение върху Дейвид, Търуин и Маргарет.

Стийв наблюдаваше, прикован на място.

Карълайн беше боса и бе облечена със същите смахнати дрехи, с които я беше видял за пръв път — колоездачния клин, пуловера и гетите, сега мръсни и изпокъсани. По бедрото ѝ се спускаше струя засъхнала кръв. В рамката на огледалото за обратно виждане Стийв виждаше себе си и Нага — и двамата окървавени и напрегнати. Лъвицата надничаше над рамото му от задната седалка. Но същевременно виждаше и как Карълайн върви напред и как при всяка крачка мускулите на прасците ѝ лъщят на светлината на фаровете.

Нещо в тази жива картина — така и никога не реши кое точно — му напомни как Дрезден се обърна и застана срещу глутницата кучета, как всеки мускул от анатомията на лъва изпъкваше в стегнат релеф — неми проводници на титаничната му, яростна воля.

Дейвид въртеше на пръста си пистолета на Ъруин. Ъруин, коленичил на земята пред него, се мъчеше да стане. Дейвид опря пистолета в главата на Ъруин и каза „Бум!“, а после се разсмя и го захвърли в мрака. Маргарет седеше с отрязаната глава на президента в скута си и кротичко ѝ гугукаше. Мъртвите устни на президента шаваха.

Карълайн не можеше да различи какво се опитва да каже той.

— Здравей, Дейвид.

Дейвид се обърна. Беше оплескан с кръв от глава до пети, почти цялата засъхнала. Беше колосала дантелата на пачката му. Тук-там по кожата му бяха полепнали парченца плът. Лъхаше на метал, само с приглушена нотка на разложена плът, или може би Маргарет лъхаше на разложено. Ухили се до уши, щастлив както никога.

— Май славно си си прекарал тая вечер — рече Карълайн.

Маргарет изхихика.

— Здравей, Карълайн — поздрави Дейвид, намигна на Маргарет и фрасна Ъруин в лицето. Ъруин се строполи в полусвяст на земята. Дейвид се обърна с лице към нея. — Значи... ти си била?

Карълайн кимна.

— Трябва да кажа, че съм изненадан, и то немалко. Толкова си... свитичка!

— Точно от тихите води трябва да се пазиш.

— Ще го запомня. Бащата е мъртъв, нали?

Тя отново кимна.

Усмивката на Дейвид се разтегна още малко. Зъбите му бяха мощни и кафяви.

— Ти си го убила.

Тя пак кимна.

Дейвид отметна глава и избухна в смях. Смя се дълго и шумно.

— Да се шашнеш — каза той. — Направо да се шашнеш. Ха на бас... — Той ѝ се закани с пръст. — Ха на бас, че някой е чел разни неща извън каталога му. Ммм? Мммм?

Карълайн се усмихна и сви рамене.

Той пак се разсмя.

— Дано да си внимавала, че това може да те вкара в беля.

— Внимавах.

— Как го уби, ако мога да попитам? Бащата е... беше... много добър. Дори и като отхвърлим останалите му умения, според мен той може и да е най-най-добрият на ръкопашен бой в света. Каза ми, че нещо взел да сдава, ама ако питаш мен, не му личеше. На мен... на мен... никак не би ми се искало да му изляза насреща. Поне засега. Моля те, кажи ми как го уби. Направо си умирам да разбера. Научно любопитство и прочие.

— С нож.

— Нож. — По гласа му си личеше, че не може да повярва.

Тя кимна.

— Разполагах и с елемента изненада, разбира се.

На асфалта зад гърба на Дейвид Ъруин се размърда и се помъчи да се изтласка нагоре.

Под гъстия кървав перчем бръчки прорязаха челото на Дейвид. Той скрита Ъруин, но доста разсеяно. Изучаваше я с поглед и се опитваше да разбере дали тя го лъже. Падаше си малко телепат и тя го знаеше. Не чак в същата степен като Бащата, но успяваше да различи разни неща в ума на враговете си, особено в разгара на битката. Тя можеше да прикрие истината зад думите си, да го остави да се чуди, но не го направи.

— Елементът изненада — произнесе той бавно. — Да. Бих казал, че наистина разполагаш с него. С нож. — Той люшна глава. — Да се шашнеш. Доколкото това има значение, и аз самият се склонявах към ножа. Най-простите оръжия са единственият шанс срещу противник като Бащата. Повечето хора не биха го разбрали. — Замислено впери в нея очи. — Май съм те подценявал, Карълайн.

На Карълайн не ѝ се искаше той да продължи да размишлява в тази насока.

— Някой успя ли да се измъкне от дома на госпожа Макгиликъти?

Ъруин бе успял да се вдигне на колене и сега бавно отпълзваше от тях.

— Не! Почти съм сигурен, че само ние с Маргарет успяхме. Ония войници за американци си ги биваше. Мишка би могла да се

изшмули навън може би, ама друго — надали. А... извинявай, Карълайн, вие с Майкъл си бяхте приятелчета, нали?

Карълайн усети как погледът на Маргарет, алчен и жежък, падна върху нея. Внимаваше, като говори, чувствата да не проникват в гласа ѝ.

— Не — каза тя. — Не особено.

Маргарет се намръщи, разочарована, и отново се съсредоточи върху главата на президента.

— И сигурно и рейсак ейриал е твой? — Дейвид разговаряше непринудено, но никого не успяваше да залъже. Щом рейсак бе неин, това означаваше, че е действала сама. След смъртта ѝ Библиотеката щеше да остане без защита и Дейвид рано или късно щеше да намери как да проникне вътре. А после двамата с Маргарет без никаква съпротива насреща им щяха да опоскат Бащините каталози и Вселената щеше да бъде погълната от мрак, в сравнение, с който третата епоха щеше да е същински рай. С тъгълчето на окото си Карълайн забеляза, че Ъруин е стигнал до тротоара.

— Мой е, да.

— Така си и мислех. И какъв ти беше планът? Мислеше си, че двамата с Нобунунга ще тръгнем един срещу друг сигурно?

— Това бе възможност, която обмислих. — Вярно си беше. Освен това я бе отхвърлила. — Но той умря по-рано, отколкото очаквах.

Ъруин, каталясал, вдигна празния пистолет и го огледа, сякаш не можеше да си спомни какво точно е това.

— А после... какво? Ония войници трябваше да ме гътнат ли? Американци?! Да убият мен?! — Той се усмихна. — Така ли?

Тя сви рамене.

— Евентуално. Много бяха. И имаха пушки. Ти не си неуязвим, Дейвид.

— Вярно си е — усмихна се Дейвид. — Нито пък ти.

— Ако ти кажа, че имам предло...

Докато успее да забележи, ръката на Дейвид се стрелна напред и лявата ѝ буза се взриви от болка. Усети вкуса на кръв.

— ... предложение? Можем да обединим сили, Дейвид. Винаги съм ти се възхищавала, и ти го...

Нов шамар и още болка, този път отдясно. Маргарет се изкикоти.

— ... знаеш. Възхищавах се на силата ти. — Сърцето ѝ бе сякаш от лед. Тя падна на колене, лицето ѝ бе на педя от чатала му. — Аз мога да съм твоя. Доброволно. Винаги съм го искала, знаеш ли. Често си мислех за теб. Тайно. Щях да си кажа, но съм толкова стеснителна...

Зъбците на плана ѝ се зацепваха един за друг и се нареждаха в окончателна позиция. Отначало бе отхвърлила този подход, без да се замисля. Твърде очебийна беше тази тактика. Чак след задълбочено изучаване се замисли сериозно над идеята. В текстовете на Бащата нейната ефективност се утвърждаваше непоклонитивно. Както бе илюстрирано в безброй много бележки под линия, мъжете изглупяват с петдесет-шестдесет процента, щом и чаталът им е замесен. Близкото разстояние усилва ефекта. Сега с безпристрастно одобрение забеляза, че в дълбините на Дейвидовата пачка нещо се разшава.

Маргарет вдигна вежда. Бруин навлезе залитайки в Гарисън Оукс, отвъд границата на рейссак.

„Засега е в безопасност.“ Карълайн насочи изцяло вниманието си към Дейвид. Изглеждаше скептичен, но не и незаинтересован.

— Ето — каза тя. — Нека ти покажа. — И тя посегна и погали крака му с върховете на острите си нокти.

Дейвид вонеше на разлагаща се плът и на кисела пот. Тя бръкна сред воланчетата, заопипва нежно и най-сетне докосна ствола на пениса му.

— Ето — каза тя. — Ето.

Прокара връхчетата на ноктите си надолу до скротума и го обхвана в шепата. Дейвид отметна глава. Тръпнеше от наслада.

— Ето. — Тя изръмжа и същевременно заби дългите лакирани нокти на лявата си ръка и дръпна надолу с всички сили. Не успя да отскубне и двата му тестиса, но единият все пак остана в шепата ѝ. Подготовката му щеше да си каже думата — след преживяното в бика тя би си казвала думата и в най-невъобразими ситуации — но щеше да му потрябва време да се окопоти. Беше спечелила няколко секунди.

Дейвид изрева и замахна слепешката с опакото на ръката си в опит да я зашлеви, но Карълайн се сниши под нея. Не беше толкова бърза като него, но разиграваше този миг от десет години насам. Пусна чатала му. Той инстинктивно отскочи крачка назад.

— Ах, ти, гадна кучко! — изръмжа Дейвид не без възхита.

И по тази тема записките на Бащата бяха съвсем ясни — има няколко начина за моментално изваждане на мъж от строя, но ударът в чатала не беше сред тях. За да дойде истинската болка, трябваше да минат секунда-две.

— Чакай — произнесе тя бавно. — Извинявай. Нещо нередно ли направих? Мислех, че ти обичаш по-грубичко. — Докато го произнасяше, Дейвид я гледеше втренчено и все повече не вярваше на ушите си... но изслуша цялото изречение. Кое то продължи около четири секунди.

Когато тя млъкна, той вече потъваше в истинските дълбини на болката. Изстена.

Карълайн усмихнато изтръска кръвта от ноктите си.

— Да, значи грешката е моя.

Дейвид отново изрева, сви юмруци и пристъпи към нея — държеше се с едната ръка за чатала и почти се беше прегънал на две.

Карълайн се претърколи назад, скочи на крака и хукна към входа. Дейвид беше по-бърз от всички... обикновено. Но точно сега това малко не важеше.

Ала тя нямаше как да води задълго. Още щом овладееше болката, той щеше да я погне. Тя хукна към входа на Гарисън Оукс. След десетина крачки профуча през входа... и влезе в обхвата на рейссак. Спря и се обърна.

По земята тъкмо почваше да се трупа сняг. Следите от босите ѝ ходила се простираха до мястото, където стоеше Дейвид, сега присвит на две от болка. Със задоволство забеляза няколко капки кръв долу на снега.

Дейвид издиша горещ въздух и облакът от пара се белна под уличната лампа. Изправи се в цял ръст. Маргарет му даде копието и се дръпна, все едно от жарък, разгорял се огън.

Дейвид се загледа в следите по снега, а после се взря в тъмното. Очите му, древни очи на дивак, святкаха убийствено — злият и страшен поглед на черен идол, изобразяващ божество на смъртта.

— Идвам за тебе, Карълайн!

III

С изражението на мъж, навлизащ в ледена вода, Дейвид нагази в рейссак. Тя го наблюдаваше втренчено. При първата крачка лицето му не издаде никаква болка, при втората също, и при третата. Но на четвъртата изпъшка съвсем тихо.

Карълайн, все така сама в тъмното, чу болезнения му стон и се усмихна.

— Тука! — провикна се тя присмехулно и направи единствена отмерена крачка по-далече от него и по-близо до Библиотеката. — Насам!

Дейвид пристъпи с грохот към нея, тежък и безмилостен.

Дейвид щеше да е способен да навлезе много по-навътре в рейссак от другите, много по-навътре, отколкото бе решил да навлезе дотук. Тя знаеше, че той владее трикове за контролиране на болката и намаляване до минимум на вътрешните увреждания. Техники съществуваха.

При все това, докато наблюдаваше силата му със собствените си очи, тя се изпълни със страхопочитание пред суровата му, свирепа воля. С изскубнатия тестис го беше изловила неподготвен. Сигурно и той си е играел с нея. Но това сега не беше игра. Сухожилията на шията му бяха набъбнали като въжета. От него се лееше река от пот в най-буквалния смисъл, потта се стичаше по ръцете му, капеше от върха на копието му в снега и над капките се виеше пара.

Тя се стегна и приготви за предстоящото.

— Стига ли ти? Завивай обратно, преди да те е... Аaaa! — Викът се изтръгна от нея, вик колкото на болка, толкова и на изненада. Той действаше бързо, дума да няма! Погледна и видя покрития с шипове връх на копието му, забит в левия ѝ крак, и я обзе истински страх. „Той замахна, хвърли и ме набоде буквално толкова бързо, че не видях!“

Ухилен, Дейвид разклати веригата. Краката на Карълайн се подкосиха и внезапно тя се просна по гръб на асфалта.

Той започна да я придърпва. Болката бе неопишуема. Карълайн се двоумеше дали да се съпротивлява, или да поеме рачешката в посоката ѝ, за да не си ожули гърба в асфалта.

— О, Дейвид, недей... — Тя вкара треперене в гласа си, знаеше, че това ще го разпали още повече. Но вътрешно бе студена като лед. Когато прецени, че моментът е настъпил, посегна и пречупи върха на копието.

Позволи на едно-единствено премерено стенание да изскочи от устните ѝ и отпълзя.

— Рааа, кучко! — Дейвид смени върха на копието и миг покъсно то я прониза отново, този път в стъпалото. Болката надхвърляше всяка, която някога бе усещала през живота си. Задраци по асфалта, ноктите ѝ се откъртваха, но болката в тях бе като припламване на свещи в сравнение със слънцето. Дейвид я дръпна към себе си, но тя почти не забеляза.

Дланта му се склучи около глезена ѝ. Хватката на мазолестите му пръсти бе като железни клещи. Преобърна я по гръб. Тя дращеше отчаяно по коравия асфалт, дереше го с пръсти. Камъчета разкъсваха плещите ѝ. Толкова навътре бяха навлезли в рейсак ейриал, че ѝ се струваше — още само педа и той ще го убие.

Ала не можеше да помръдне. Силата му надделяваше.

Сега Дейвид я придърпваше към себе си. Посегна, стисна я за коляното и няколко костици изхрущяха. Тя знаеше към какво ще посегне той... „Не, не, не, не, не!“... И той посегна. Заби показалец в дупката, пробита от копието му в крака ѝ, и натисна.

Тя усети как нов писък се надига под натиска на ръцете му, както толкова много пъти преди. Потисна го и го изтласка надолу. Заудря асфалта с боси пети, мъчеше се да навлезе по-навътре в рейсак. Той продължи да я изтезава, ровейки из раната, а после се пресегна към ключицата ѝ, извърши нещо ужасно и тя се счупи. Кожата ѝ приглуши пращането.

От нея се изтръгна писък. Само един. Беше необходим, той бе примамката, нужна ѝ да го изтегли онези последни три пръста по-навътре, ала и за нея плати неочаквана цена. В онзи писък прозвуча истинна нотка.

Сега ръката му обхващаше гърлото ѝ. Той заби кутрето си в една болезнена точка под челюстта, а с останалата си длан ѝ спираше въздуха. „Така ме уби първия път — спомни си тя. — В миналите дни.“

Мислите ѝ неистово се мятаха и ровеха из магическата книга на ума ѝ, търсеха нещо, което би могло да ѝ помогне.

Удряше го с малките си ръце, дращеше го, посягаше да му избодете очите.

Дейвид бе неумолим. Дейвид бе от камък.

Сега зрителното ѝ поле се замъгляваше по краищата. „Не се получи — помисли си тя. — Дейвид ще спечели. Той ме убива за последно.“ Помисли си за Стийв, какъвто беше на дванайсет години, ухилен и огрян от лятното слънце. Зад очите ѝ разцъфваха черни цветя.

— Това е само началото — прошепна Дейвид. — Когато овладее останалите каталози, ще те призова обратно. И това ще се повтаря отново и отново. Ще го правим всяка нощ за вечни времена.

Далече зад нея в нощта чу тихо метално изщракване — последният зъбец застана на мястото си. То я извади от унеса ѝ, тя се стегна и дойде на себе си.

„Сега!“

Карълайн отвори очи. От недостига на кислород пред очите ѝ се стелеше мрак... но все пак виждаше доста добре. Успокои се и спря да се съпротивлява. Усмихна му се, посегна нагоре и погали нежно трапчинката му с останките на разкъравения си нокът.

Щом докосна Дейвид, неговата усмивка угасна. Гласът му сякаш идеше много отдалече.

— Какво? — попита той. — Какво? Престани! Защо ми се усмихваш?

Устните ѝ беззвучно трепнаха.

— Какво?! — Гласът на Дейвид премина в крясък. — Какво има, ужасна откачена кучко?!

Не беше реторичен въпрос. Щом го зададе, пусна гърлото ѝ.

Карълайн усети напън за хълцане и кашляне, но го овладя. Пое хладна глътка нощен въздух и я вдъхна бавно в дробовете си, първото вдишване от останалия ѝ живот. Когато се почувства съвършено готова, промълви:

— И тогава... — тя се изплю и ситни капки кръв обсипаха лицето ѝ. — ... от изток... — Думите излизаха със съскане от пресипналото ѝ смазано гърло. Тя отлепи пръст от бузата му. — ... гръмна гръм.

Лицето на Дейвид се взриви.

IV

Нямаше никакво време. Куршумът бе уцелил Дейвид в скулата малко по-нагоре от идеалното попадение, около един пръст по-високо — дребна грешка в изчисленията. Лявата половина на лицето му беше отнесена. Мозъкът му се виждаше. Дори и като се вземе под внимание подготовката му, Дейвид щеше да умре бързо — оставаха му още най-много един-два удара на сърцето.

Но и двете му очи виждаха и все още имаше едно ухо. Всяко едно от тези трите щеше да е достатъчно. Карълайн обви с длани тила му и се набра. Огледа зейналата в главата му дупка, посегна с пръст и докосна много нежно една точка дълбоко в мозъка му. Щом я докосна, светна искрица. И при втория удар на сърцето тя долепи устни до ухото му и прошепна думата, която Бащата бе прошепнал на Митрагани толкова, толкова отдавна, когато бе пробудил зората на четвъртата епоха.

За Дейвид, щом я чу...

... времето...

... спря.

Карълайн се свлече обратно на асфалта и бялата пара на дъха ѝ се издигна, огряна от уличната лампа. Поусмихна се, ала не можеше да събере сили за нищо повече. „Успях — помисли си тя. — Действително успях.“

Не тържествуваше, дори и облекчение не усещаше. Бе вцепенена.

Но вцепенението бе приятно.

Страничен ефект от това, че Дейвид се намира извън времето, беше, че сега бе безтегловен. Тя само го пипна и го отгласна от себе си. Той увисна неподвижно в нощния въздух и се полюшна леко като издишаш балон.

Карълайн чу стъпки зад гърба си.

— Здравей, Труин. — Гласът ѝ бе ужасно пресипнал. Тя седна, закашля се и обгърна коленете си с ръце. — Ще ми помогнеш ли да се изправя?

— Ъъ... — изрече Ъруин с нацепените си подути устни. — Нинам дали ше моа, ма ше пробвам. — И той закуцука малко по-бързо към нея. Затискаше с лявата си длан кървяща рана в крака си. С дясната стискаше пистолета „Хеклер и Кох“, с който бе застрелял Дейвид. От дулото му се виеше дим.

Протегна надолу яката си ръка. Карълайн я пое. Той я вдигна без никакво усилие.

— К'во му има? — Той бутна Дейвид с пръст. Онзи се завъртя с лекота на една-две стъпки над земята.

— Недей — каза тя. — Пусни ме там за малко, ако обичаш.

Ъруин я позагледа, после сви рамене и се отдръпна.

Тя спря въртенето, после обърна Дейвид така, че да може да прегледа раната. Несъмнено би била смъртоносна дори и за такъв като Дейвид. Лявата част на главата му липсваше.

— Добро попадение — отбеляза тя. — Всъщност почти идеално. — Метна един поглед на Ъруин. — Под малко крив ъгъл, обаче вината за това си е моя. Трябваше да се намираме под ъгъл седем градуса спрямо тебе, обаче бяха по-скоро девет. Мъка ми беше да се концентрирам с тая проклета дупка от копие в крака.

— Да — произнесе бавно Ъруин. — Сигур да. Ти как тъй знаеше, че аз...

— Командващ старшина Ъруин Чарлз Лефингтън от армията на САЩ, от запаса. Роден на 8 април 1965 г., последно служил в 82-ра въздушнодесантна дивизия. Преди това — две години в снайперския екип на армията на САЩ. Кога последно си стрелял неточно, Ъруин?

— За преди тази вечер ли ми говориш? — Дейвид бе оставил Ъруин да изпразни един пистолет в него, преди те да пристигнат, ей тъй, за спорта. — Не помня точно. Преди бая време беше.

— Недей да се самоупрекваш. Нямахте как да го уцелиш по-рано. Никой не би могъл. Ела тук и дай да поогледам тоя крак. — Тя клекна да прегледа раната на бедрото на Ъруин. — Добре си. Артериално кървене няма. Възнамерявал е да си поиграе с тебе. — Тя полегна на платното. — Извинявай. Трябваше да го изчакам доста да те пообработи. Така нямахте да те смята за заплаха.

— Ниш' ми ня'а. За добра кауза моа и да се остаа да ме побъхтат малко. — Ъруин се изплю. — Ама тоя си беше задник чиста проба.

— Представа си нямаш. — Карълайн затвори очи да се посъвземе. „Успях — помисли си пак. — Наистина успях. Съвсем наистина“.

— Та значи, какво изгървах? — попита Стийв. Двамата с Нага слизаха по пътя откъм Библиотеката. — Какво стана тук?

— По дяволите, Стийв! — възкликна Карълайн. — Казах ти да изчакаш в Библиотеката! Ти някога слушаш ли какво ти се говори?

— Не си ми шеф!

Ъруин се огледа през рамо.

— Здравсти, малкият! Как я караш?

Стийв му помаха.

— Стига де, не ме дръжте в напрежение. Какво стана?

— Ми... — отвърна Ъруин. — Общо взето, ей тая гад тука я душеше яката и аз малко нещо го гръмнах. Малко така във физиономията.

— Впрочем благодаря — обади се Карълайн.

Стийв, объркан, набръчка чело.

— Ама как успя? Като дойдохме, тъкмо куршумите ти бяха свършили.

— То и аз се чудя — рече Ъруин. — Ега ти работата! Начи, вие като дойдохте, оня едричкият тъкмо ме беше захвърлил. Смлял ме беше на кайма, та не ми беше до бой. Щях да ходя до оная къща там — той посочи единствената къща на улицата, която светеше, — да викам подкрепления. Докато ни учеха, ни набиваха никога да не зарязваме оръжие на бойното поле — смилал съм от бой разни пичове за туй нещо — та затуй пътьом си награвих пистолета, ако ще да беше празен. Ей тъй, по рефлекс.

И после, докато врътках кръгчета около уличната лампа, поглеждам аз надолу. И ти да видиш, т'ва пък там пред канавката ако не е пълен пълнител, дейба! И по-чистички съм виждал, ама като го позабърсах в ризата, влезе в работа като стой, та гледай. Напрау не можах да повервам. Магия съща.

— Няма такова нещо! — Карълайн издуха през ноздрите си двойна струйка дим.

— Абе, ха на бас, че знам откъде е дошъл — рече Стийв. — Може ли да го видя?

Ъруин вдигна пистолета, но не му го подаде.

— Това същият пистолет ли е, дето го носех, като излязох да побягам? — попита Стийв. — Оня, дето му го даде по-рано?

— Същият е, да — потвърди Карълайн.

— Значи пълнителят, дето си го намерил ти, трябва да е същият, дето го изтървах, като ми наскачаха кучетата.

— Ей, бас държа, че е той! — разсмя се Карълайн. — Гледай ти!

Сега и двамата мъже се бяха втренчили в нея.

— Значи... — заговори бавно Стийв. — Ти си нагласила цялата тази работа? Моето бягане вчера... Кучетата... За да изтърва пълнителя там, където Ъруин може да го намери? Точно тогава, когато Дейвид те е докопал?

— Да. — Очите на Карълайн светнаха като прожектори в нощта.

— Да. Вярно е.

— Защо?

— Ами, Дейвид си падаше гад.

— Не, питам те защо си хвърлила толкова труд? Не можеше ли просто...

— Няма „просто“. — Тя заобиколи реещото се във въздуха тяло на Дейвид и както говореше, го заоглежда внимателно. — Не и с такъв като Дейвид. Прекалено е сръчен. Беше същински цар на каталога си. Веднъж го гледах как изкла сто израелски войници, въоръжени, с онзи неговия нож. Това беше просто упражнение, учебна задача. Можеше да ти чете мислите, ако не вземеш мерки против това. Няма никой на земята, който би могъл да го победи в честна борба. Но тук, вътре, в рейссак...

— В кое? — попита Ъруин.

— Рейссак ейриал — изчурулика Стийв. — Вид система за защита на периметъра. Изключително съвременна!

Ъруин го изгледа.

— Обаче с микровълните няма нищо общо. Това си бяха дивотии.

— Голям си отворко бе, малкият, а?

Стийв кимна скромно и запристъпя от крак на крак в пръстта — същи Джон Уейн, докато приказва с хубавата даскалица.

— Да.

— А не можеше ли...

— Да пратим тук армията може би? Една камара професионалисти, яки, грамадни типове, подготвени здраво и въоръжени до зъби? Мммммможе би — само може би — бих могъл да измисля начин да ангажират и някои като Делта форс. Несъмнено щеше да свърши работа? — Тя започна демонстративно да души из въздуха. Вятърът все още разнасяше едва доловим лъх на изгорял керосин откъм разбитите хеликоптери. — А, чакайте... — И тя пак се разсмя.

— Добре де — рече Ъруин. — Обаче откъде ще знаеш, че аз ще съм...

— Ти харесваш ли си работата в Държавна сигурност? Бас държа, че е интересна. Тъкмо по твоята част.

— Мда...

— А как попадна там?

— Случайно си беше — отвърна Ъруин. — Излязох да обядвам и...

— ... и срещна случайно стар приятел? Познат от гимназията? Чиста случайност? Дето ни най-малко не я очакваш?

Ъруин не отговори, само я погледна. В погледа му просветна осъзнаване.

Стийв също схвана.

— А стига, бе!

— От много отдавна работя по това — обясни Карълайн. — Обичам да планирам. По плановете много ме бива. Виждали ли сте ги ония пичове, дето правят трикови удари на билиардната маса? Карат топката бияч да подскочи или да се търкулне обратно, и разни такива? Това беше моят триков удар.

Ъруин и Стийв се спогледаха. След малко Ъруин кимна.

— Хубу. Щом тъй викаш, начи ти вервам. Ама тоя що така фърка?

— Пак е моя работа.

— Да бе, сетих се — рече Ъруин. — Питам те как става?

— Преместих го извън времето.

— Я пак?

— Промених някои физични константи вътре в тялото му. За него времето вече не тече. — Гърлото я дереше, все едно бе разкъсано на парчета. Изкашля се и изплю кръв в снега. — Дейвид не пада, защото,

нали разбирате, падането е процес. Но ако времето не тече, то един процес не може да протича като такъв, нали така?

Ъруин задъвка наум тази идея, а после си я прибра за по-късни размисли.

— Да, добре. Защо?

— Защо какво?

— Ми, защо го направи? Той щеше да умре сигур след секунда-две.

Тя кимна.

— Да. Щеше. Точно затова.

— Нещо не схващам.

— Ти умираш ли си някога?

Ъруин я изгледа.

— Не мога да кажа такова нещо.

— Аз съм умирали няколко пъти. Не е толкова гадно, колкото сигурно си мислите. За него смъртта далеч не е достатъчно гадна.

— Но това е?

— Не съм сигурна, но той смята, че е по-гадно. Това е важното.

— В смисъл?

— Ами, Дейвид е умирали сума ти пъти. Влиза му в обучението. Не чак толкова пъти като Маргарет, но достатъчно, че да му свикне. Преди няколко години подочух как двамата го обсъждат. Тогава на Маргарет вече не ѝ пукаше. Стига вечерята да се позабави, и тя се юрва да се самоубива. Но тя каза, че имало едно нещо, дето все още не ѝ давало мира. Не болката — с болката те можеха да се справят. Всеки от нас можеше. Но тя мразеше осъзнаването.

Карълайн се смълча.

— Не, не. Това е моя дума, не нейна. Как го каза тя? Каза, че продължавала да го усеща дори и сега, в корема и отдолу по ходилата. Когато раната е нанесена и никой не може да я спаси, тялото ѝ разбирало. Маргарет е умирали по всякакви мислими начини, но тя каза, че по-гадно нещо от това не познавала. И Дейвид се съгласи с нея.

— И точно там се намира Дейвид сега. — Тя се усмихна. — В онзи миг, когато го усеща в корема и отдолу по ходилата. Узин нята — мигът, в който умира последната надежда. И той ще пребъде в него вечно.

Усмивката ѝ накара Стийв да отстъпи половин крачка назад. Дори и Ъруин трепна.

Инстинктът ѝ подсказваше да си докара неутрално изражение. „Но защо? Няма причина да се крия. Вече не.“ Тя погледна ръката си. Връхчето на пръста ѝ вече не трепереше.

— Значи той и тебе те вбесяваше, а?

— Малко. Да. Стийв, да имаш цигара?

— Точно преди ти да го... каквото и да е това... преди да го замразиш, ти го докосна — обади се Ъруин. — Вътре в раната. Защо го направи?

Стийв ѝ подаде едно „Марлборо“ и запали едно и за себе си.

— Значи го видя? Да, ударих го малко с ток. Статично електричество, право в париетално-островната мозъчна кора.

— В кое? — попита Стийв.

— Центърът на болката в мозъка му — обясни Ъруин.

— Точно така. Слаб удар — малко по-силен от тока, който те удря от дръжката на вратата, след като си си търкал краката в килима. Но, разбира се, то много не ти трябва, не и когато цялата анатомия е наредена така пред теб.

— Провеждаха опити — допълни Ъруин. — Пичовете на Чейни, докато се опитваха да измислят какво да правят с Бин Ладен. Чувал съм разни истории. Когато нанесеш на някого такъв токов удар, той е равен на сбора от... Не само на всички болки, които си преживял, но и на всички, които би могъл да преживееш. Всичките едновременно.

— Да.

— И после го замрази? Точно в този миг? — Стийв се замисли над това само за миг и подсвирна: — Защо?

Карълайн си спомни как заваля топлият дъжд, спомни си соления, бакърен вкус на кръвта на Аша.

— Защото узин нята не е достатъчен. Не и за него. Това обаче... Почти сигурна съм, че по-голяма гадост на никого и никъде не се е случвала. Никога. Мисля, че това е най-голямата възможна гадост, теоретичната горна граница на страданието. Отчаяние и агония. Абсолютни. И нескончаеми.

— По дяволите! — изруга Ъруин. — Голяма извращения.

— Благодаря, Ъруин. От твоите уста това е много ценно. — Тя издуха струя дим към нощното небе. — Искях да го направя, като го

набода на онова неговото копие или може би да го прикова на писалище. Обаче не можах да измисля как да ми се получи. Това трябва да свърши работа. — Тя огледа Дейвид с хирургически поглед и бездънна злоба. — И мисля, че върши. Да. Вече действа.

— Кое?

— Погледнете го в очите и ми кажете какво виждате.

Стийв и Труин се наведоха и застанаха очи в очи с Дейвид.

— Почернели са — отбеляза Стийв. — Не, не, все едно са посинени. Бялото на очите му е черно! И... светят ли? Слабо?

— Да. — И тя го забеляза. — И аз така си помислих, но можеше да е и от светлината. — Карълайн извъртя Дейвид с лице срещу нея.

Сега навън бе много тъмно — нямаше нито луна, нито звезди. Снежинките, сипеци се по Карълайн, не се разтапяха. Мрак покриваше челото ѝ, но когато дърпаше от цигарата, в тъмните вирове на очите ѝ проблясваха в оранжево отражения близнаци.

— Пици — промълви тя нежно на пелапи. — Опитай се да изпициш. Ако изпициш за мен, ще спра. — Сега се усмихваше. — Ако изпициш за мен, ще те оставя на мира. Веднъж... Втори път... Не?

V

Сега и двамата я попоглеждаха. „Дейвид бездруго не ме чува.“ Тя отпусна ръка и когато заговори пак, се постара речта ѝ да звучи нормално:

— Да — добра и силна връзка. Трябва да съм нагласила времето съвсем точно.

Нага подуши Дейвид и нададе вой.

— Да сте го хранили скоро тоя лъв? — попита Ъруин.

— Тя ще се оправи. — Стийв потупа Нага по гърба. Тя отърка рамо в бедрото му. — Тя ни е една голяма хубава сладурана. Нали тъй, момиче?

Карълайн се усмихна и стъпка фаса от „Марлборо“-то с бос крак.

— Още една имаш ли?

Стийв извади пакета. Двамата запалиха. Стийв подаде пакета на Ъруин.

Ъруин махна да го прибере.

— Тая гадост убива. — И налапа малко тютюн за дъвчене.

— Тече ти кръв — обади се Стийв с неподправена загриженост в гласа.

Тя погледна надолу. Кръвта капеше от раната в бедрото ѝ — не шуртеше както когато е засегната артерия, но беше доста тежко.

— А, да бе, да. Стийв, мога ли да те пратя да изтичаш за нещо?

— Разбира се. Какво ти трябва?

— Трябва да си позакърпя крака. И крака на Ъруин. Помниш ли оная купчина неща, която ти оставих във всекидневната на онази бяла къща?

— Да, то е ясно.

— Там има една голяма брезентова торба, вързана с връв. Донеси я, както и бинтове и колкото вода можеш да носиш. Еластични бинтове, ако са останали.

— Става. — И Стийв хукна.

— Ъруин, мога ли да взема едната връзка на обувките ти?

— Ъъъ... Да. Щом искаш. — Свали маратонката си „Рийбок“, извади връзката и ѝ я подаде. — За какво ти е?

Тя върза единия ѝ край за косматия палец на крака на Дейвид, а другия — за една пощенска кутия.

— Имаме още една работа за вършене, а не ща да отплава.

* * *

Карълайн не беше толкова сръчна като Дженифър, но пък и раните им не бяха от най-тежките. Тя натъпка раните на стъпалото и на бедрото си със сив пращец и после го заля с вода. Докато обработваше Ъруин, пращецът се преобрази в плът, свежа и розова.

Намериха Маргарет точно до изхода за шосето. Още си играеше с главата на президента.

— Ти уби Дейвид — каза Маргарет, без да вдига очи. — Как успя ти да убиеш Дейвид?

— Не точно го убих. — Карълайн диво тържествуваше, но беше и предпазлива. Трудно бе да се каже какво става в главата на Маргарет. — Това щеше да е голяма милост за него. Изнамерих нещо по-лошо.

— По-лошо от забравените земи?

Усмивката на Карълайн бе кървава.

— Много по-лошо.

Маргарет за първи път вдигна очи с интерес.

— Сериозно? — Тя впи поглед в лицето на Карълайн. — Вярно е. Действително си го изнамерила. Значи си ужас. А аз не го знаех. — Тя се усмихна. — С теб сме сестри. — А после заговори на главата: — Дейвид каза, че тя може би чете неща извън каталога ѝ, обаче аз не му повяаааарвааааах. Тя изглежда една такава свитичка и розовка. — Подчерта думите „свитичка“ и „розовка“, като боцна президента по бузите. Главата се опита да изстене, но нямаше въздух.

Маргарет изстена вместо нея, разлюляла глава в нощта. После ѝ хрумна нещо.

— Бащата ще се ядоса. — Накара главата да изпъчи долната си устна.

— И Бащата го няма вече. Убих го.

— Той ще се върне. Винаги се завръща.

— Не и този път.

Маргарет се подвоуми, а после изрече тихо:

— Довършила си Бащата? Довършила си го завинаги?

На Карълайн ѝ се стори, че забеляза как по лицето на Маргарет трепва недоловима сянка на изражение. Надежда може би? Не можа да го разпознае.

— Да. Няма го вече.

— Навеки?

— Навеки.

— Ах... — Отново онова мигновено, трудно разгадаемо изражение. — Вярвам ти. — Тя отново сведе поглед към главата, а после ѝ хрумна нещо и отново погледна нагоре. — Значи ти си ужас и смърт. Нали? — Тя се взря сериозно в Карълайн в очакване на отговор.

Карълайн примигна.

— И така може да се каже сигурно.

— Тогавата ти си моя господарка. — Тя остави главата на президента на земята, изправи се и направи реверанс. — Какво ще желаете да сторя за вас, госпожо?

Карълайн не знаеше какво да очаква, но това никак не го очакваше.

— Само едно. — Тя погледна Ъруин и кимна. Ъруин вдигна пистолета.

— А... — изрече отново с досада Маргарет. — Изпращаш ме у дома?

— Да.

— Хмм... — Тя поизчака. — Може ли да помоля за нещо? Господарке? За една услуга, ако обичате?

Карълайн бе в щедро настроение. Тя докосна Ъруин по рамото и каза на английски:

— Не още.

А после се обърна на пелапи към Маргарет:

— Разбира се. Защо не?

— Помниш ли как умря Дейвид? Първия път?

— Да. Но, Маргарет, аз не бих...

— Искам така да си отида у дома. Чрез бика. Както си отиде Дейвид.

Карълайн впи очи в нея — не беше сигурна, че е чула вярно.

— Я повтори?

— Бих искала да ме опекаат в бика. Бащата каза, че това ще е последният ми урок. Вярвам, че съм готова.

— Маргарет... Защо ти е да искаш подобно нещо?!

— Не знаеш ли? — попита тя разочаровано.

— Не. Не знам, наистина.

— И Дейвид никога не го разбра. Аз исках да го чуя, знаеш ли, но... Той не можеше да достигне до мен. Вече не. От много отдавна. Но ние с теб явно сме сестри. Затова може би... — Маргарет я погледна навъсено, мъчейки се да намери думите. — Аз вече съм много далеч. Далеч от всички вас, далеч от себе си. Разбираш ли, аз съм сред далечния мрак. — Тя примигна умолително. — Тъй дълго, тъй дълго се скитах. Дотук разбираш ли?

Карълайн кимна леко.

— Да.

— Често обаче мисля за бика. Ти мислиш ли за бика?

— Понякога.

— Помниш ли как сияеше той? Как огънят го оцвети в оранжево под лунните лъчи и Дейвид пееше?

Устата на Карълайн пресъхна.

— Да, спомням си.

— Ако някой напалеше такъв огън за мен... Струва ми се, че може да го почувствам. Дори и тук, сред далечния мрак, аз може и да го почувствам. И... ако се разгори достатъчно ярко и гори много дълго... Може би ще мога да проследя обратния път до него. — Маргарет, бледна, същински кошмар, около трийсетгодишна, се усмихна мечтателно. — Разбираш ли, отново да се върна в себе си. Може дори и да избликне песен от мен. Мисля, че може да ми е останала още една. — Тя погледна Карълайн и в очите ѝ танцуваше призракът на надеждата. — Само една. Това е всичко, за което моля! Мислиш ли? Може би?

— Да — каза тихо Карълайн. — Може би.

— Значи ще го сториш?

Спогледаха се. Червеи се гърчеха в косата на Маргарет.

„Когато бяхме деца, тя имаше най-хубавите играчки — помисли си Карълайн. — Хубави куклички. Понякога ми ги даваше да си играя.“

— Да, щом това искаш. — А сетне додаде на английски: —
Ъруин, прибери пистолета. Нов план. Маргарет има последно желание.

— Нема ли да я гърмя?

— Не. Това очевидно не е достатъчно безумно.

Мускулите на слепоочията му заиграха.

— А какво тогава?

— По-лесно ще е да ти го покажа. В онзи гараж там трябва да има ръчна количка. Може ли със Стийв да ми я докарате? И няколко цепеници от дървата, струпани отзад? Ще ви чакаме на върха на хълма.

Ъруин я изгледа втренчено.

— Хубу. — Той издърпа напред затвора на пистолета и спусна предпазителя. След леко колебание го подаде на Карълайн с дръжката напред. — Искаш ли го за малко?

Маргарет се люлееше напред-назад на пети като детенце пред щанд за бонбони.

— Благодаря, но не мисля, че ще ми потрябва.

* * *

Мъртъвците лъскаха бика през няколко дни. Дори и на слабата светлина на далечната улична лампа той излъчваше сияние.

Петнайсет минути по-късно потният Ъруин изкара количката върху последното от стъпалата, издълбани в отвесната скала. Количката беше пълна с възлести чамови дърва, сухи и лепкави от смола. Той я спря до бика и избърса потно чело с опакото на ръката си. После почука с кокалчета по бронза.

— Какво е това чудо?

— Това е най-ужасният барбекю грил на света — отвърна Карълайн.

Маргарет не беше изтърпяла да чака и мъкнеше дърва от купчината на ръка, подвила дребничкото си тяло под товара. Носеше ги при бика по две, по две и пак тъй ги редеше. Щом видя Ъруиновата купчина чам, се усмихна.

— Ще си печем мръвки ли? — Тонът на Ъруин беше подозрителен и... още нещо.

Гласът му напомни на Карълайн за ромбоидните шарки по люспите на гърмящите змии, почти, но не съвсем изцяло скрити под есенната шума. Помисли си дали да не го отпрати. „Той не е Дейвид, но и не е нищо и никакъв.“

Не точно. Това е... наш обичай. Нещо като ритуал.

Десницата на Ъруин посегна към лявото му рамо и го разтърка. Тя знаеше, че там с клеймо е отпечатана цифрата 4. Всички от отряда му ги получиха в Афганистан. Ъруин би разбрал един ритуал.

Маргарет пусна донесения наръч накършени клони, хвърли на Ъруин алчна усмивка и измъкна една цепеница от количката му.

Ъруин се замисли.

— Да. Добре. Да попренеса някое и друго дърво?

— Да, ще е чудесно.

Четиримата влязоха в ритъм — Стийв и Ъруин пълнеха количката, Ъруин я буташе и я изсипваше. Карълайн уж трябваше да помага на Маргарет, но Маргарет си имаше някаква теоретично оптимална представа за подреждането на купчина дърва и постоянно отблъскваше ръката на Карълайн.

След двайсетина минути Маргарет отстъпи назад и погледна купчината.

— Стигат.

— Маргарет, сигурна ли си, че...

— Да. Малко по-висока да е, и всичко ще свърши твърде бързо.

— Маргарет хвана капака, но беше дребна и крехка.

Напъна се да го отвори и сухожилията по врата ѝ изпъкнаха, но успя да го повдигне едва на няма и педя нагоре. Карълайн дойде да помага. Двете успяха да го вдигнат заедно над повратната точка. Дебелият бронзов капак издрънча, щом се чукна в гърба на бика.

— Сигурна ли си, че искаш точно това?

— О, да! — В гласа ѝ звучеше нетърпение.

Карълайн се обърна към Ъруин на английски:

— Ще ѝ помогнеш ли да влезе?

— Какво?

— Това влиза в ритуала.

— Ъхъ. — Ъруин се втренчи подозрително в Карълайн, после и в Маргарет. Маргарет кимна и се залюля на пети. Ъруин коленичи,

склучи длани и ѝ ги подложи за опора. Маргарет вдигна мръсния си бос крак и се разколеба.

— Ето — каза тя и подаде запалката си на Карълайн. — За тебе е. Карълайн дори не искаше да я докосне.

— Спокойно, аз си имам.

— Вземи я.

— Сериозно, аз...

— Вземи я. Рано или късно ще ти потрябва. — Маргарет се усмихна. Зъбите ѝ бяха черни. — Сега и ти си като мен.

„Давайте да приключваме с това.“

Тя пое запалката с два пръста, докосвайки я едва-едва.

Маргарет се изкатери и влезе в бика.

— Не разбирам — каза Стийв.

— И аз не разбирам. Никак. Но това е, което тя иска.

Очите на Маргарет сияеха, огромни и бели на фона на чернилката вътре — бе възбудена, ала не смееше да храни твърде големи надежди.

— Тя не е била винаги такава — каза Карълайн. — Като бяхме малки, тя... Тя си имаше огромна кукленска къща. Играехме си с нея понякога. — Тя въздъхна. — Някой от вас ще ми помогне ли за капака?

— Какво правиш? — попита Ъруин, ала беше наясно. Той бе американец, а не тъпак.

— На теб на какво ти прилича? Помогни ми.

— Тъъ, не. Не мога да ти го позволя — заяви Ъруин.

Карълайн изпухтя вбесено. „Може би Стийв ще помогне? Не. Бутни! Ти можеш!“

— Искаш да я утрепеш, добре. Собственоръчно ще я застрелям. Но не можеш да я изгориш. Не може с човек да се постъпва така. — Ъруин я гледаше сърдито. — На умна мадама като тебе това трябва да ѝ е ясно.

— Подкрепям Ъруин — обади се Стийв.

Карълайн се намръщи и почука с нокът по зъбите си.

— Щом вие двамата не искате да се месите, добре. Не ви обвинявам. Помогнете ми с капака и ще се видим на изхода.

— Не мога да ти го позволя — заинати се Ъруин.

Карълайн се обърна към него и заговори внимателно, все едно обясняваше нещо на малко дете:

— Търуин... Ние не преговаряме. Тук няма позволявам, не позволявам. Ще ми помогнеш ли, или не?

Търуин не помръдна.

Карълайн завъртя очи и се обърна към бика. Напъна се и забута капака. Ръцете ѝ трепереха от напрежение. Не успя да го вдигне над повратната точка — силите я предадоха. Капакът отскочи обратно нагоре с оглушително дрънчене, което отекна над Гарисън Оукс като гонг. Долу в квартала се заотваряха врати. Чу как един от мъртъвците се провиква:

— Ей, кучета, тука! Излезте от тоя боклук! — Но гласът му звучеше тревожно.

Зад гърба ѝ нещо тихо щракна — Търуин вдигна предпазителя на пистолета.

— Не мога да ти го позволя — повтори той.

До слуха ѝ достигна глухо, басово боботене — все още беше далече, но бързо се приближаваше.

— Свали пистолета, Търуин.

— Мисля да ти откажа — отвърна Търуин.

Нага вдигна очи към небето и изрева. Долу в квартала кучетата бяха наизлезли заедно с мъртъвците. Щом чуха рева на Нага, две-три се разляяха. Един мъртвец се провикна:

— Мааац, пис-пис-пис!

Внезапно нощта се обля в светлина и екна от шум. Иззад извивката на хребета се показа нисколетящ хеликоптер. Прожекторът му светеше в нажежено бяло. От двете къси, дебели издатини отстрани стърчаха бомби, ракети и дула.

— Какво е това? — изкрещя Карълайн с цяло гърло, за да надвика шума от перките.

— АХ-64 — отвърна Търуин. — Боен хеликоптер „Апачи“.

След малко се появи и втори хеликоптер. Двете машини надвиснаха над поляната на бика с пламтящи прожектори. Във въздуха се разхвърчаха борови иглички, пръст, листа, вейки. Светлината режеше очите.

Маргарет надникна от бика да види какво става. Каза нещо на Карълайн толкова тихо, че тя не успя да го чуе, и пак се шмугна вътре.

— Какво правят те? — попита Стийв.

От високоговорителите на единия хеликоптер екна глас:

— ОСТАВЕТЕ ОРЪЖИЯТА. ОСТАВЕТЕ ОРЪЖИЯТА И СЕ ДРЪПНЕТЕ ОТ КУЧЕТО.

Нага изрева отново. Стийв я потупа по рамото.

— Тя не е куче!

Нага отърка рамене в кръста на Стийв и размаха благодарно опашка. Карълайн се усмихна. „Те наистина се разбират добре.“

— Сигур мен търсят. — Ъруин свали пистолета и махна на пилотите, а после кресна така, че надвика бръмченето на перките: — Това е оръдие М-230! Трийсетмилиметрови снаряди! — И показва дължината с пръсти. — Видях как един такъв улучи мъж в гърдите. Само краката му останаха.

— Кажи им да се махнат — обади се Карълайн.

— Не мога. Нямам радиопредавател. Пък те и без туй нема да ме слушат.

— Сигурен ли си, че искаш да стане така? Стийв докосна Ъруин по рамото.

— Ъруин, според мен наистина трябва да... Ъруин поклати глава.

— Нищо не мога да направя.

— Е, добре. — Карълайн се обърна към селището и изговори, без да се обръща към никого: — Орлат ке талатти.

— Какво? — кресна Стийв.

— Проецирай и защитавай.

VI

Отначало нищо не последва.

После от тъмните кътчета на Гарисън Оукс се разнесоха звуци от... От какво? „Нещо иде — помисли си Стийв и потръпна. — Нещо ужасно.“ Чуваше го въпреки трясъка на хеликоптерите, отначало глухо, но все по-силно и по-силно — мощният писък на гвоздеи, изтръгвани от дърво, дрънчене на чупецо се стъкло, трясък на дебел чам, който се пръска на трески.

Светлината от уличните лампи беше слаба, а луна, разбира се, нямаше. При все това, докато се взираше надолу по улицата, той долавяше съвсем определено движение в мрака. „Каквото и да е това, то е огромно.“ Мярна някакво движение и погледна Търуин. „И той го вижда.“

Бръчки от тревога се бяха вдълбали дълбоко около очите на Търуин. Той се обърна към хеликоптера с високоговорителя и размаха ръце над главата си.

— Къш! Разкарайте се оттука!

— Затвори очи — каза Карълайн на Стийв.

— Какво?

Хеликоптерите не обръщаха внимание на Търуин и той премина към един по-сложен сигнал с ръка.

— Отлитайте, преди тя да...

— Стийв. Затвори очи.

Но не го изчака — застана зад гърба му и затули очите му с длан. Някакъв си миг по-късно блесна ослепителна светлина, сякаш присветна светкавицата на фотоапарат колкото футболно игрище.

— Еба си, ослепях — възкликна Търуин.

— Само временно е — успокой го Карълайн. — Не ти беше целта. Изчакай няколко минути и ще се оправаш.

Воят на хеликоптерните перки се усили, шумът на моторите преминаваше в писък.

— Тръгват ли си? — попита Стийв, но толкова тихо, че само той си се чу наум.

— Какво? — попита Търуин.

— САМО ВРЕМЕННО Е! — успокой го Карълайн.

— КАКВО? НИЩО НЕ ТИ РАЗБИРАМ! МНОГО ВИКАШ!

Насоченият към тях прожектор се позаклати, а после се откъсна и падна. Стийв примигна и се вгледа в хеликоптера. Той описа вираж, все едно го бяха извикали по някаква много спешна работа. А после сръчно и професионално насочи муцуна надолу, ускори се — всичко стана изненадващо бързо — и се разби в пътното платно стотина метра по-надолу. Дори и от толкова далече ги лъхна жегата от огненото кълбо.

— Еба си! — възкликна Стийв. — Баси, баси!

— А стига, бе! — обади се Ъруин. — Това вярно ли беше каквото си мисля?

Малко по-късно и другият хеликоптер изпълни подобна маневра — муцуна надолу, бързо ускоряване и спретнато, професионално изпълнено разбиване. На светлината от огнения взрив Стийв разпозна отвесната скала, покрай която бе тичал онази сутрин. Сега нощта се затопли неприятно. След като трясъкът на перките секна, пак беше възможно да разговарят нормално.

— Само временно е, казах.

— Кое е само временно? — попита Стийв.

— Слепотата на Ъруин. Това е средство. Сигналят е уйдурдисан — убива само неприятелите, но заслепява всички.

— Уйдурдисан?! — повтори странната дума Стийв. — Какво ще рече това?

— Предварително нагласен — обясни Ъруин. — Какъв сигнал?

— Светлината, която видяхте. Тя е защитен механизъм. Излъчва се от очния нерв и задейства неврона роб.

— Какво?

— Неврони роби. Те те правят податлив. Светлината ги задейства — и след като те станат част от мисловната архитектура, човек изпълнява каквото му е казано.

— Като касиерките в банката ли? — попита Ъруин.

„Аз нямаше да се сетя за това“ — помисли си Стийв, но след като веднъж го чу, всичко напълно придоби смисъл. „Умник е тоя Ъруин.“

— Точно така.

— Какво бе наредено на пилотите? — попита Стийв.

— Да се самоубият експедитивно. Безболезнено по възможност, но незабавно. — Карълайн замълча. — Ако те е грижа за това, сигурно не са страдали. Разправят ми, че цялостното преживяване било доста приятно.

На Стийв му призля. Неврони роби?!

— Господи, Карълайн! Тия момчета просто си вършеха работата. Сигурно са имали семейства, малки деца и...

Тя сви рамене.

— Сами си го решиха.

— Карълайн, те...

— Това е рискът, когато се стараеш да станеш опасен човек — обясни тя. — Винаги има шанс да се натъкнеш на някого, дето го умее по-добре от теб.

Устните на Ъруин оголиха зъбите му под напора на сурова, маймунска агресия. Карълайн го наблюдаваше, непроницаема като сфинкс.

Стийв застана помежду им. „Тези хора са си опасни.“

— Ей! Какво е това? — възкликна той.

— Кое? — попита Ъруин.

— Нещо там в далечината се движи. В небето. Виждам го как затулва градските лампи, но не мога да различа какво е. — Той се обърна към Карълайн. — Това да не ви е корабът майка, или нещо такова?

Тя пропусна това покрай ушите си и попита Ъруин:

— По-добре ли са ти очите?

— Малко по-добре, да — отвърна Ъруин. — Не мисля, че тя е извънземно, малкият.

— Добре. Нека мине малко време и ще се оправиш. Стийв, слез надолу по хълма. Скоро ще те пресрещна долу.

Стийв погледна тревожно бика.

— Карълайн, сериозно, не мисля, че трябва да...

— Тръгвай, Стийв! Знам, че не разбираш, но това е, което иска Маргарет. И аз ще ѝ го дам. — После омекна. — Но не ти трябва да го гледаш. Изчакай ме в подножието на хълма. Ще дойда.

— Ами Ъруин?

— Нека да мине около час и ще се оправи.

— Къде отиваме?

— У дома.

VII

— Хайде, Нага! — Стийв обърна гръб на Карълайн и Ъруин и пое надолу по стълбите. Щом слезе на Шосе 78, той направи няколко крачки към единия от горящите хеликоптери с идеята да потърси оцелели. Но дори и от това разстояние от огньовете лъхаше такава жега, че космите по ръцете му се накъдриха. „От това никой не би оцелял.“ Все пак се приближи още малко — гледката някак извратено го привличаше — и тогава чу бърза поредица от взривове. Бам! Бам-бам-бам!

„Боеприпасите гърмят.“

— Да му се не види!

Обърна се и побягна снишен към табелата на Гарисън Оукс, прикри се зад декоративната каменна колона и подпря гръб на нея. Видя тайфа от хора да снове из квартала, а сред тях и няколко кучета. Явно той не ги интересуваше.

Малко по-късно откъм върха на хълма екна дрънчене на гонг. „Сигурно Карълайн е измислила начин да захлопне капака.“ Обзет от извратено любопитство и като се мъчеше да не трепери, той се изправи и се огледа назад към хълма. Горе също бе пламнал огън, по-малък от пожара около хеликоптерите. Карълайн вървеше към него и силуетът ѝ се очертаваше на фона на жълтите пламъци.

Беше сама.

— Какво направи? — попита я Стийв, щом тя се приближи. — Да не би да...

Тя поклати глава.

— Свърши се. Това е всичко. Ела. — Тя го подмина, без да забави крачка. В квартала беше тъмно. Само след няколко стъпки мракът я погълна.

— Ами Ъруин?

— Не пожела да дойде. Иска да остане с хората си. Идвай, Стийв!

Стийв отправи последен поглед към върха на хълма. Сега третият огън пламтеше весело — истински празничен огън. Сети се за ръката на Маргарет — бледа кожа на фона на черния бронз. Потръпна

отново. Мина му през ума, че горящите хеликоптери покрай другото и много успешно биха блокирали движението по пътя. „Никой няма как да мине през тая преграда поне до сутринта — помисли си той. — Сега останахме само двамата.“

Това, в известен смисъл, бе вярно, ала не бяха сами. Мъртъвците бяха наизлезли — десетки, може би стотици, мъже, жени и деца. Бяха облечени в парцалаци отпреди десетилетия — полиестер, дънен деним и индийски шарки. Едно хлапе държеше джойстик „Атари“. Кабелът бе провиснал между босите му мръсни ходила. Приличаше на нагрисан. Хлапето погледна Стийв и рече:

— Време е за „Трансформърс“.

— И още как! — Стийв притича да настигне Карълайн, благодарен, че до него върви масивната Нага. Карълайн отвързваше връзката за обувки, която привързваше Дейвид за пощенската кутия. Стийв забеляза, че черното кълбо, започнало от очите му, се бе разраснало. Сега бе около две стъпки в диаметър, покриваше цялата му глава и доста голяма част от гърдите.

— Не се страхувай. — Карълайн махна към суетящите се на улицата хора. — Те няма да ни навредят.

— Ами, добре — отвърна Стийв със съмнение.

Огънят зад тях пламтеше весело и излъчваше изненадващо силна светлина. Мъртъвците стояха, вперили очи в нея, и къпеха лица в жълтото ѝ сияние. По бузите на някои се стичаха сълзи. Отпървом се запита кого ли жалят — може би Маргарет? „Тя да не би да им е била Любимият вожд?“ После забеляза и колко много от тях се усмихваха. „Може би това е плач като този по сватбите?“

— Ей, Карълайн? Тези какво се впрягат толкова?

— Заради огъня е. Тука огънят означава нещо. — А...

Имаше и кучета, забеляза Стийв. Дори разпозна няколко от пораншните. Те като че ли не го помнеха, или пък просто не им пукаше. Мотаеха се свободно сред хората и нямаха нищо общо с домашни любимци. Имаше и други животни — една лисица, нещо, което можеше и да е, американски рис, или може би обикновен, и...

— А стига, бе!

— Какво?

— Това тигър ли е?

— Тигър е. Спокойно. Той няма да ти навреди. Той е един от стражите.

— Чу ли? Спокойно. — Двамата с Нага се спогледаха. — А какво е това до него?

— То е от бъдещето. Недей да се тревожиш, Стийв.

Животни, хора и... други сновяха по улицата и по поляните. Видеха ли Карълайн да се задава, ѝ правеха път, но някои от мъртъвците се пресягаха да я докоснат с пръсти, докато минаваше. Също и говореха, ломотеха си нещо, повтаряха отново и отново една дума — постоянно тихо шушнене на непознат му език.

— Как те наричат постоянно?

— Селани.

— Какво означава това?

— Не съществува добър превод на английски. „Главен библиотекар“ е точният буквален превод, но внушава неправилни конотации. — Тя направи кисела физиономия. — Така наричаха Бащата.

— О...

И най-сетне те стигнаха до Гарисън Драйв 222. Или поне до онова, което бе останало от къщата. „Библиотеката — помисли си Стийв. — Най-сетне и след толкоз мъки!“ А после я огледа критично: каквото и да бе онова, излязло да „проецира и защитава“, то направо беше разказало играта на тая къща. Тухлената фасада все още се крепеше, но май само толкова. Страничните и задната стени се бяха срутили навътре. Зад фалшивата фасада сега имаше само струпани отломки.

— Това ли е тя? — попита Стийв, леко разочарован. И преди да се срути, Библиотеката явно трябва да е била доста незабележителна постройка — тухлена къща с висока фасада и скосен назад покрив с четири колони и някой и друг прозорец.

После вдигна очи. На няколкостотин метра над тях грамадно и много тъмно незнайно какво профуча в нощта и той усети как вятърът облъхна лицето му. И изведнъж отново се изнерви.

— В това ли ще влезем?

— Един вид да. Но не в действителност. Това там горе е само проекция. Истинската Библиотека е, въъ, далече оттук. Тази врата е

проходът. — Тя се изкачи по тухлените стъпала до входната врата и посегна към дръжката. — Хайде.

— Таен проход? — Той завъртя очи. — Трябваше да се досетя! — Изкачи се по стълбите, но малко преди да стигне до Карълайн, нещо му хрумна, той се спря и щракна с пръсти. После се огледа:

— Ей, чакай малко...

— Какво? — попита Карълайн.

Верандата на къщата беше съвсем пуста. „И чердже даже няма?!“

— Къде е онзи символ? Оня, за който ме прати тук?

— Няма значение. Вече няма.

— Но аз все още искам да видя какво е той. След всичко това съм любопитен.

Карълайн сви рамене и посочи сянката в основата на една от колоните.

— Там.

Стийв се приближи и приклепна. И там, почти невидима в тъмното, я намери.

— Значи е книга?

Тя се усмихна.

— То е ясно, че е книга.

Вдигна я. Беше вехта и раздърпана, страниците бяха пожълтели от старост и от нечистотиите, полепнали по нея след безброй прочита. Корицата липсваше, но в нея имаше нещо, нещо познато...

— Ей! Сетих се коя е.

— Нима?

— Да! Като малък я имах. За един кон, нали? За оня кон, отведен, за да заживее ужасен живот. Май беше „Черният красавец“?

Карълайн се обърна към него. Мускулите на прасците и бедрата ѝ трепнаха на светлината на огньовете, лицето ѝ бе наполовина скрито в сянка.

— Нещо такова.

Стийв се намръщи.

— Странно. Знам, че съм я чел, но не помня как свършваше.

— Идваш ли?

— Да — отвърна Стийв. — Като че да. Да донеса ли книгата?

— Не. Остави я.

— Ами, ако завали или...

— Остави я. Тази книга е преживяла много. По-издръжлива е, отколкото изглежда. — Тя посегна към дръжката, но точно преди да я хване, се спря. — Готов ли си?

— Тъм... Сигурно. Какво пък толкова има?

— По-лесно е просто да ти покажа. — Тя докосна леко дръжката на вратата с върховете на пръстите си и отстъпи крачка назад.

Чу се приглушено щракане на добре смазан метал. Може би звукът на месингови резета, нареждащи се в най-голямата ключалка на света. Вратата се отвори и зад нея зейна мрак. Лъхна топъл въздух, сух като пустинен вятър и напоен с мириса на дъвен прах.

Зад него Нага нададе вой — див и чужд звук, който той никога досега не бе чувал да издава. Обърна се да я укроти и усети под ръката си настръхналата ѝ бодлива козина.

— Какво има, момиче? — попита я. Ала знаеше. И той го усещаше.

— Животните не обичат това място. Тя сигурно няма да влезе. Хайде, дай ми Дейвид.

Той ѝ подаде връзката от обувка, на чийто край се полюшваше Дейвид.

— Какво има... — Гласът му заглъхна и той се взря в тъмното.

— Ела. — Карълайн влезе.

Стийв примигна. Щом престъпи прага, тя изхвърча навътре като изстреляна от оръдие.

— Мда — каза Стийв. — Я майната му на всичко това.

Обърна се да си върви и се вцепени. Зад гърба му мъртъвците и животните се бяха наредили на поляната и гледаха. Слезе едно стъпало надолу. Едно от кучетата изръмжа тихичко. На около четвърт миля по шосето в източна и в западна посока хеликоптерите пламтяха като празнични огънове. Вятърът бе напоен с мириса на горящ керосин и през няколко секунди екваше гърменето на боеприпасите.

Зад тях се чуваше писъкът на приближаващи сирени. „Колко време ще издам аз там? Сам, без пукната пара, най-усилено издирваният мъж в цялата страна? Дори и да не попадна моментално обратно в затвора, къде да отида? В Африка? В Боливия? На Луната?“

Чу откъм хълма женски глас. Не можеше да различи дали е писък, или началото на песен.

Стийв въздъхна и се качи обратно на верандата.

— Ти навита ли си?

Нага го изгледа продължително, обзета от съмнения, а после лекичко замахна с опашка.

Прекрачиха прага заедно.

ГЛАВА 12

БИБЛИОТЕКАТА

I

Мисълта как Карълайн се изстреля навътре породи у Стийв очаквания за... нещо. За засмукване, за движение напред. За нещо. Но съвсем не беше така. Той влезе в мрака и миг по-късно се оказа стъпил върху стар-престар сух дъбов под. Карълайн го чакаше, протегнала ръце да го хване.

— Я, то не било толкова... — А после, щом се огледа и видя къде се намира, залитна и се подпря на стената отзад. — Бааааси чудото!

— Да, и аз реагирах горе-долу така. — Карълайн се поотпусна малко. — Ти поне не припадна. Мнозина припадат. — Тя се подпря на най-близката лавица за книги и започна да си сваля гетите.

— Какво... Тоест... Божичко... Какво е това място?

— Библиотеката на Бащата. — Присети се за нещо. — Тоест... вече е моя, предполагам. — Тя примигна. — Хмм. Моя.

— Библиотека — произнесе Стийв с равен, безизразен глас. До него Нага изскимтя. Той я потупа по рамото.

— Да, сладурче, и аз също.

Огледа се и зяпна.

— Бааааси чудото! — повтори той, този път с неподправено благоговение.

Библиотеката беше необятна.

Нищо чудно да беше най-грамадната постройка, която някога бе виждал отвътре, за която бе чувал някога, която си бе представял някога. Книжни рафтове се извисяваха от пода докъдето погледът ти стига. Забеляза светец кълбо високо горе — на височината на небостъргачите — и някъде над него — таван. Невъзможно беше да се прецени колко висок е таванът — стотици метри? Километри? Сградата, в която се намираще, беше по-висока от Супердоум и по-широка от летището в Атланта.

— Тук може да летиш със самолет — рече той. — С Боинг 737 навярно не, но с Чесна — като нищо. И с Лиър даже може би.

— Да, сигурно. — Гласът ѝ се чуваше приглушено, минаваше през някаква тъкан.

Стийв погледна нататък и видя, че Карълайн си съблича пуловера. Закри с длан очите си.

— Какво правиш?!

— Измъквам се от тия идиотски дрехи. Искаш ли халат? Универсален размер са и са чисти. — Трикотаждът падна на пода с меко шумолене.

— Какво? Не, добре съм си. — Надникна съвсем мъничко. Велосипедният клин на Карълайн беше смъкнат на глезените ѝ. Обърна ѝ гръб и отвори очи. Малко по-късно тя се появи пред погледа му, облечена със сиво-зелен халат от някаква груба материя. Смътно напомняше монашеско облекло и ѝ отиваше повече от коледния пуловер.

— Гладен ли си? — попита Карълайн. — Аз умирам от глад.

— Какво?

— Храна — отвърна Карълайн и се потърка с длан по корема. — Изведнъж пак огладнях здравата. Хайде, ела с мен, ще те разведа.

— Ъъ... — Той примигна, щом се сети за скромната къща с рушащата се веранда. Когато тя каза „скрита“, той си помисли за подземен бункер, за нещо като противоатомно скривалище. Но това... — Голяма е. Как може да е толкова голяма?

— Не е чак толкова голяма. Веднъж я измерих с крачки. Ръбовете ѝ са с дължина само две мили, плюс-минус.

— Ръбове ли?

— Да. Намираме се в пирамида. Виждаш ли? — Тя вдигна пръст нагоре.

Той проследи посоката му и видя върха на пирамидата — три равнострани триъгълника, които се събираха невъзможно високо горе в една точка.

— А, разбирам — рече Стийв. — Но исках да кажа, че... — Направи няколко бързи алгебрични изчисления наум. — ... Над четири и половина квадратни километра са си грамадна площ за този квартал. Не нарушавате ли разпоредбите за строителство? Или пък законите на физиката?

— Разпоредбите за строителство, сигурно. Никой от кабелите не е заземен. Но физичните закони тук не важат.

— Драга ми Карълайн, що за дивотии плещиш?

— Може ли, докато се шашкаш, и да вървиш? Много ти се моля!
— Тя подръпна нетърпеливо връзката за обувка. Дейвид, вече почти погълнат от чернилката, се полюшна на края ѝ.

Подът беше застлан предимно с грубо обработени дъски, широки и гладки — простираха се на цели акри. Но двамата с Карълайн стояха върху нефрит, крайната точка на главна пътека... или шосе... която преминаваше по цялата дължина на пода. Беше широка колкото магистрала с три платна и цялата бе спретнато застлана с нефритови плочки. Излъчваше леко сияние под краката им. Карълайн пое с бърза крачка по нея, без да чака дали той ще я последва.

Стийв изтърча подире ѝ.

— Какво е това? — посочи той. Горедолу по средата между него и отсрещната стена към небето се издигаше нещо тънко и вретеновидно, подобно на ДНК-верига, завършващо с нефритен диск. „Може би наблюдателна площадка? Като на покрива на небостъргач?“ Точно над платформата бавно се въртеше облак от светлини и обливаше залата с топло сияние, подобно на светлината на свещи.

— Натам сме се запътили.

— Леле, каква грамада е това място, човек! — възкликна той. — Ние вътре в къщата ли се намираме все още, по някакъв начин?

— Не. Къщата не беше важна. Единственото важно нещо в нея бе входната врата. Тя е едно от местата, където Библиотеката и нормалното пространство се застъпват. Защитими точки на проникване. Бащата много внимаваше кой да има достъп до трудовете му.

— До трудовете му?

Карълайн разпери ръце и посочи безбройните хиляди шкафове с книги.

— Трудовете му.

— Един пич е написал всичкото това? Та тука има направо милиони книги!

— Да. Както казах, Бащата беше стар. Пишеше по няколко страници дневно, веднъж по една тема, друг път по друга. Натрупват се с времето.

— Еха! — Тук и там по нефритовия коридор бяха натрупани олюляващи се камари от неподредени по рафтовете книги, малки подноси за свитъци, мини рафтове за фолианти. Нага в момента душеше един от тях. Всъщност... Погледът ѝ му напомняше за погледа на Пийти, когато се готви да оскверни килима. Изтърча до нея и я тупна по рамото.

— Недей да опишкваш вълшебната библиотека, сладурче. Става ли?

Карълайн, без да спира, подвижна през рамо:

— Няма такова нещо като вълшебство, Стийв!

— Щом казваш. — Стийв се озърна наоколо, а после погледна нагоре и примигна. По стените на пирамидата горе също имаше рафтове за книги. „Те какво, да не би да са заковани за тавана ли, що ли?“ Всичко това се извисяваше на половин миля, че и повече над него, толкова далече, че той виждаше как подредбата им образува фрактална форма, даже с малки свободни пространства тук-там. Взреше ли се, различаваше миниатюрни дивани и писалища — всички те очевидно бяха неподатливи на гравитацията. Три широки рубинени пътеки тръгваха като лъчи от геометричния център на тавана. Беше все едно гледаш надолу, когато самолетът ти каца.

След няколко секунди от всичко това му се зави свят. Посегна да се подпре на купчината книги. Награби най-горната грамаден том, подвързан с лилава кожа, и хукна след Карълайн, която се движеше с изненадващо бързо темпо. Томм беше твърде тежък и не можеше да го разтвори в движение, но надникна вътре и забеляза, че всички страници са написани на ръка.

— Щом тия книги не са вълшебни, тогава за какво са?

— За най-различни неща. Основните каталози са дванайсет. — Тя хвърли един поглед. — Виолетовите са по математика. Тази е буквар по алтернативна геометрия, мисля.

Той я отвори и надникна вътре.

— Прилича на средновековна. Като ония, кажи ги де... часословите?

— Тази е поне на двайсет хиляди години. И ако Инквизицията те беше изловила с нея, щяха да почнат да си нагриват инструментите за смачкване на палци.

— Сериозно? — С разпалено любопитство той се спря при следващата камара от книги и я използва за подпора. Отвори книгата напосоки. Страниците бяха от плътен велен, гъсто изписани с акуратни мастилени пиктограми, подредени във вертикални редове като клинопис или може би йероглифи. Не можеше да разчете написаното и дори да разпознае на какъв език може да е то. След две страници се натъкна на двойна страница с илюстрация — светло мастило с позлата, рисувана на ръка и избеляла от годините. Притежаваше странна естетика: отчасти представляваше техническа диаграма — спретнато подредени равнини, измерени ъгли, драскулки, които сигурно бяха уравнения, а отчасти — бойна сцена. С разпръснати измежду тях линии и паралелограми цяла армия дълговрати и зъбати чудовища драпаше навън от една дупка в небето. Гората долу бе осеяна с труповете им. Неколцина оцелели — приличаха малко на жирафи — се бяха снишили в страх пред един мъж в черни одежди.

Косата на тила му настръхна като бодли. „Трудовете на Баща й.“

До него Нага изръмжа. Беше се снишила и се взираше в сенките измежду лавиците.

Стийв проследи погледа й и му се стори, че съзря в мрака някакво едва забележимо движение. Потупа Нага по врата, колкото да я успокои, толкова и сам да почерпи увереност. Мускулите й бяха напрегнати и играеха.

Той погледна надолу по нефритовия коридор. Карълайн не беше се спряла. Вече се бе отдалечила на разстояние половин футболно игрище, а черното кълбо се полюшваше зад нея на връзката за обувки.

— Карълайн?

Тя не отговори.

— Карълайн? — Той остави книгата на купчината и се затича да я настигне, като избърса в ризата си пръстите, докоснали книгата. Настигна я по-бързо, отколкото му се струваше възможно. Хрумна му, че нефритовият под може да му помага някак, също като подвижните пътеки по летищата.

— Стори ми се, че забелязах нещо да се движи там отзад — съобщи той малко задъхано.

— Хмм? А, да, да, сигурно. Ние имаме тук домашни помощници. Помниш ли оня с косачката? Като него са. Те вършат слугинската

работа — чистене, подреждане и тем подобни. Стараят се да се крият от погледа, когато наоколо има истински хора.

— Баси и зловещото. А каква беше оная карти... — Гласът му секна. — Стиииига, бе!

Бяха стигнали толкова далече, че му се струваше невъзможно. Сега ДНК-спиралата бе точно пред тях. Оттук виждаше, че това всъщност е стълба, макар и грамадна. Тя висеше във въздуха, висока стотици метри, но без опора, и водеше към огромен облак от светлина горе.

— Това какво е?

Карълайн посочи облака.

— Това е вселената. Нормалната, искам да кажа. Онази, в която си отраснал ти.

— Нещо като планетариум или...

— Не, истинската си е. Оригиналът.

— Невъзмо... — Замълча и въздъхна. — Как? Как е възможно такова нещо?

— Известна ли ти е думата „надмножество“?

— Да. Абе, не знам. Май. Всъщност не. — Той разтърка слепоочията си. — Звучи ми смътно познато.

Тя го потупа по рамото.

— Недей да се самобичуваш. Множко ти идва, особено първия път. И с мен беше същото.

— Хубаво, че го каза.

— Библиотеката е отделна вселена, надмножество на онази, в която си отраснал ти. Застъпват се малко, но само малко.

— Отделна вселена?

— Да. Съществуват някои много опасни, тъъ, хора, готови на абсолютно всичко, за да докопат трудовете на Бащата. Той пробва с крепости на земята — кули, твърдини, някои много напредничави защитни механизми. Но всяко нещо, което може да се заключи, може и да се отключи. Залозите са огромни и на няколко пъти поражението едва му се разминало. И най-сетне създал това място.

— Но... — Той погледна светлинния облак горе. — Такова де... Вселената, тя нали е голяма? Нали така?

— И да, и не. Размерът е, абстрактно понятие. Свързан е със структурата на вселената. Вратата, през която влязохме, беше проход,

но също и изпълнява преходна функция. Няма да е погрешно да се каже, че преминаването през този проход те уголемява.

— Не съм усетил да се разраствам.

— Е... Всъщност няма и да си прав, ако го кажеш. Тука е забъркана математиката.

Стийв завъртя очи — или може би погледна към небесата, за да му вдъхнат сили. „Не мисля, че тя нарочно се прави на тъпа. А и думите звучат уж като английски...“

— Мисли за Библиотеката като за пликчето, в което е опакован Биг Мак.

— Добре, а кое е Биг Макът?

— Вселената. Другата.

— Много ми помогна, благодаря — рече Стийв. — Щом смяташ, че всичко ти се разбира, ей ти още едно въпросче: ние какво ще правим там горе?

— Трябва да окача Дейвид. — Тя подръпна връзката за обувки и той се залюля, безтегловен. Докато вървяха, черното кълбо се бе разраснало. Сега се виждаше само стъпалото на единия крак, за чийто космат палец бе вързана връзката за обувки.

— Да го окачиш?

— Да. Освен това оставих малко храна в един хладилник. Там има и градински столове, и барбекю. Мислех да си направим пикник! Обичаш ли пикници?

— Тъъ... да. Хубаво нещо са пикниците, сигурно.

Тя му хвърли усмивка и за негово смайване, изхихика. После се закатери нагоре по стълбата.

— Храна!

Стийв погледна нагоре уплашено. Дори и като оставим настрана и страха му от високото, и това, че стълбата витаеше във въздуха, без да се подпира на нищо, тази издигаща се в небето спирала безспорно беше най-високото творение на човека, което някога бе виждал — минимум шестстотин метра. И парапет няма! Дискът на върха изглеждаше толкова малък, че можеше да се скрие зад нокътя на палеца му.

— Ти наистина ли искаш да се изкатериш чак догоре?

— Да, не е толкова страшно, колкото изглежда. — И действително, само след няколко секунди тя, кой знае как, се беше

изкачила петнайсет метра по-нагоре, че и повече.

— Няма ли асансьор?

— Не. Бащата ги смяташе за грозни. Мога да те издигна догоре, ако искаш.

Той обмисли предложението.

— Ще го пропусна. Благодаря, все пак.

— Стига де! Това е полезна гимнастика. — Тя се вдигна на пръсти няколко пъти и стегна мускулите на прасците си. — Поддържа те във форма! А горе има пържоли!

Той въпреки това продължаваше да се колебае.

Карълайн каза нещо на лъвски език, вероятно ставаше дума за обяд. Нага се стрелна нагоре по стъпалата даже, без да се огледа.

— Предателка!

— Има и бира! — подвижна Карълайн.

— Бира?

— Бира.

— Да — въздъхна Стийв. — Добре.

II

Пак си имаше много за изкачване — горе-долу колкото пет обикновени етажа, но нямаше нищо общо с онова алпийско изпитание — „тури си в раницата некой сандвич и ще си изкараме страхотен уикенд!“ — което си представяше, докато гледаше отдолу. Стийв спомена хрумването си за подвижните пътеки на летищата. „Нещо такова“ — каза Карълайн и после обясни — ако това беше подходящата дума — че нефритовите повърхности променят свойствата на разстоянията. „А!“ — възкликна Стийв. След още няколко стъпала погледна надолу и видя, че са се изкачили на над триста метра височина. Вцепени се и единствената му неподправена реакция бе благодарността, че тук няма вятър. И точно когато мускулите на прасците му започнаха да парят, стигнаха до върха на кулата.

На върха на стълбата имаше нещо като наблюдателна площадка, също нефритова, дебела около една стъпка и ши рока горе-долу колкото футболно игрище. Във високи сгради на Стийв му се завиваше свят, но тук по-скоро се чувстваше като в самолет. Кой знае защо, това му понасяше по-добре. Поне под краката си усещаше твърда почва. В един ъгъл забеляза барбекю грил и пет-шест градински стола. Коремът му изкъркори.

А после забеляза и нещо друго.

Близо до геометричния център на диска светлинният облак се рееше ниско, толкова ниско, че можеше да протегнеш ръка и да го докоснеш. Под тази точка забеляза на пода кафява бучица. Направи няколко крачки нататък, вперил поглед в нея. Карълайн не го последва — гледаше нагоре, към светлините.

— Ей, кой е това? — Бучицата се оказа младо момиче, почти дете още, което спеше на пода, свито в зародишна поза. — Пак някоя от твоите сестри?

— Какво? — намръщи се Карълайн. — Не, тук няма как да са останали мои сестри. Дръпни се, Стийв. — Тонът ѝ отново бе станал хладен, също като в колата. — Това трябва да е Митрагани.

— Коя?

— Митрагани. Една от миропомазаните на Бащата, от третата епоха. Мисля, че е сестра на Нобунунга. Тя беше слънцето допреди няколко часа.

— Слънцето?

— Да. Помниш ли като преди време се стъмни? Аз я преобразих обратно в създание.

— Тъъ... Щом казваш. Тя какво прави тук?

— Не знам. Трябваше да умре там горе. — Карълайн заобиколи Стийв и тръгна към момичето. — Трябва да е слязла някак.

— Откъде?

Тя посочи нагоре. Стийв проследи накъде сочи пръстът ѝ и се вцепени. Отначало не бе забелязал, но от толкова близо светлинните точки в облака горе вече не изглеждаха като точки. Сега виждаше, че всяка от тях е мъничка въртяща се спирала, почти замръзнала на място, но не съвсем. Галактики?! Той посегна да докосне една и...

— Пору, син Аблаха? — Гласът на момичето бе тънък и детински. Беше се събудила и се подпираше на лакти. Платинена блондинка, хубава, макар и малко понацапана със сажди. Очите ѝ бяха в нюанс на сивото, какъвто бе виждал само по бойни кораби.

Карълайн приклепна до нея, усмихната.

— Скоро ще идеш при него. — Тя погали челото на детето с opakото на дясната си ръка. Лявата посегна към кръста ѝ и извади обсидиановия нож.

Какво беше това, по дяволите?!

— Карълайн, не!

Карълайн намушка момичето в шията само веднъж, после отскочи изненадващо високо назад. Приземи се на три крайника, стиснала ножа в готовност и с поглед, втренчен в момичето.

И тримата застинаха за миг. „Ние сме експонатът, изобразяващ убийство, в музей за осъдени фигури“ — помисли си Стийв, толкова ужасен, че към устните му напираше кикот. От шията на детето шурна струя кръв, дебела колкото пръст — веднъж, после пак, и се разплиска върху нефрита. Нов изблик. Кръвта започна да се събира в локва.

Момичето докосна шията си с ръка. Пръстите ѝ почервеняха. Тя ги показа на Карълайн.

— Мору пан? Мору пан ка сейтер?

Карълайн разтвори устни в усмивка на гаргойл.

— Ча се Аблаха.

Момичето се свлече на земята. От артерията ѝ отново шурна кръв, този път по-слабо.

— Господи! — кресна Стийв. — Карълайн, какво направи?! — Той се втурна към момичето с мисъл да притисне ръка към раната, да спре някак кървенето. Но траекторията му преминаваше покрай Карълайн и докато притичваше покрай нея, кой знае как, се спъна и се стовари върху нефритовия под.

— Всичко е наред, Стийв.

Предният зъб го болеше — беше се нащърбил. Усети вкус на кръв.

— Наред ли?! Не, не е! Това дете е само едно дете, Карълайн! Какво ти е сторила? — Усети присъствието на Нага до себе си, мускули и ярост.

Карълайн отвърна равнодушно:

— Тя е на шейсет хиляди години и е вярна на Баща ми.

— Е, и какво от това, еба си?! — Гласът му бе на ръба на крясъка.

Карълайн примигна.

— Представа нямаш какъв е залогът, Стийв. Ти нищо не разбираш за Бащата и колко опасно е всичко това.

— Тя е само едно дете, Карълайн! — Стийв се вдигна на крака и отиде при момичето. Тя се вкопчи в анцуга му с кървава ръка и заговори умолително на непознат му език. Устните ѝ бяха посинели.

Стийв повдигна ръката ѝ и огледа раната. Сънната ѝ артерия зееше като уста без устни.

— Не мърдай — каза той. — Аз ще...

Карълайн сложи ръка на рамото му.

— Недей. След малко ще се свърши.

Не го заплаши с ножа.

— Може ли... Нещо против само да ѝ подържа ръката? — Нага крачеше между него и Карълайн и го пазеше.

— Не. Прекалено опасно е.

Стийв се поколеба, а после въпреки всичко я хвана за ръка. Чу как Карълайн скръцна със зъби, но не понечи да го спре. Дланта на Митрагани беше мъничка и пърхаше като птичка в ръката му. Тя го погледна умолително със сивите си очи.

— Не знам какво да правя — рече ѝ Стийв. — Много съжалявам.
— Мору пан? — повтори тя отново с отпаднал глас.
— Какво казва тя?
— Това означава „защо го правиш“ — преведе Карълайн.
— Много съжалявам. — Той посегна да я погали по бузата, но щом я докосна, тя се дръпна назад. Клепачите ѝ се затвориха.

И тя издъхна.

— Ето, свърши се — отбеляза Карълайн.

Стийв затвори очите на момичето, после погледна ръцете си. Бяха червени. Показа ги на Карълайн.

— Да, като че ли да.

Щом забеляза изражението му, тя сякаш малко дойде на себе си. Лицето ѝ доби унило изражение.

— Ти не разбираш — повтори тя.

— Правилно си забелязала. — Мислеше си: „Колкото и да е сръчна тя с този нож, аз съм много по-едър от нея. Не сме далеч от ръба“.

Лицето на Карълайн помрачня, ръката ѝ посегна към кръста.

— Недей.

— Недей какво? — говореше любезно.

— Просто недей, става ли? Няма да те убия, но ще ти навредя, ако се налага. Не искам... Никак не искам... Но ще го направя. — А после додаде умолително: — Стийв... Нека ти обясня.

— Добре, давай.

— Митрагани може и да изглеждаше като дете, но не беше дете.

— А какво беше тогава?

Тя разтърка чело.

— Не съм сигурна. Не знам точно. Летописите са загубени или може би унищожени. Но тя беше важна. Тя бе една от ключовите помощници на Бащата. Ако все още му бе върна — а няма никакви основания за други предположения — тя можеше да намери начин да го върне към живота.

— Да, добре де, добре. Обаче... какво от това?

Карълайн го погледна стреснато, после се позасмя.

— Ние наистина сме от различни светове, знаеш ли?

— Да. Да, и на мен веднъж-дваж ми мина през ума същото. Дали би се опитала да ми го обясниш? С думи прости?

— Бащата беше... — Тя се смълча, после се засмя. — Знаеш ли, аз знам буквално всяка дума, изречена някога, но не се сещам и за една-единствена, която адекватно да ти отговори на въпроса. Бащата си беше Бащата.

— Тоя отговор не ми помага кой знае колко.

— Знам. — Карълайн вдигна ръка. — Дай ми една минутка. — Тя се подпря на брадичка и се умисли за няколко секунди, а после вдигна очи към него. — Когато един от братята ми беше към деветгодишен, Бащата му заръча да убеди един дълбинен да го вземе за чирак.

— Дълбинен?

— Калмар великан, един вид.

— А...

— Майкъл опита как ли не, обаче дълбинният не се навиваше. Горският бог беше нещо набъркан, или пък може би просто мразеше хората. Вероятно истинският урок е било точно това, обаче ние все още не разбрахме как работеше Бащата. Млади бяхме. Брат ми се опита да обясни положението, но Бащата не желаше да слуша. Каза, че брат ми „нямал нужния подтик“. — И тя потръпна.

— Добре ли си?

— Просто... дори само като чуя тези думи, знаеш ли... „Нямал нужния подтик“... и ми идва да повърна.

— Можеш да спреш дотук, ако искаш.

— Не. Благодаря ти, но не. Ти трябва да разбереш това. — Тя се взираше в светлините горе. Желязото отново прозвънваше в гласа ѝ.

— Е... и какво стана после?

— Той взе нажежен ръжен и изгори очите на Майкъл.

— Какво?! Господи! Ослепил е детето?

— Да. Ослепи го. Е, не както сигурно ти си мислиш. Не за постоянно.

— Как е въз...

— Белият каталог, каталогът на Дженифър, обхваща медицината. Екзотична медицина. Никое от физическите ни увреждания никога не е било за постоянно. Бащата можеше да изцели всичко. А Дженифър беше още по-добра.

— Удобно.

— Ами... сигурно, да. В някои моменти бе чудесно. Но за това и се плаща. Философска цена.

— Сега вече нищо не разбирам.

Карълайн коленичи до локвата детска кръв. Беше му обърнала гръб, ала локвата кръв бе гладка, още не се бе съсирила и лъщеше и той виждаше отражението на лицето ѝ в нея.

— За нас беше по-различно. За вас, американците, ако нещата тръгнат съвсем на зло... е, винаги разполагате с изход.

— Самоубийството?

Смъртта.

— Но... с вас не е било така?

— Не. Бащата гореше очите на Майкъл. Всяка нощ, отново и отново. Ние, останалите, трябваше да му помагаме, трябваше да гледаме. Всеки път това отнемаше около два-сет минути — с първото око се приключваше бързо, но после Майкъл трябваше да... да... да гледа. С едно око, нали разбираш. Да гледа как Бащата... тъъ, Бащата... нали се сещаш, нажежава отново ръжена. На другата сутрин Дженифър възстановяваше и двете. И двете очи де. И после пак се повтаряше. — Докато говореше, мускулите на гърба ѝ се издуваха и гърчеха като дебели змии под халата.

— Какво стана? Как свърши всичко?

Карълайн изръмжа. В локвата детска кръв Стийв мярна отражението на бели зъби.

— Майкъл придоби подтик. — Тя изплю думите, все едно повръщаше развалена храна. — След единайсет дни такива изтезания брат ми скалпи начин да подчини Дълбинния на волята си.

Трепереше. Мина му през ума да отиде при нея, да докосне раменете ѝ и да ѝ предложи утеха, ала не дръзна.

— По-ужасно нещо не съм чувал.

— Бащата е такъв — рече Карълайн. — Всъщност у него дори нямаше гняв. Това си беше ежедневие. Просто наказание. Разбираш ли?

Стийв се замисли, преди да отговори.

— Да, може би разбирам. Поне малко. А това дете, как ѝ беше името... Митрони?

— Митрагани.

— Тя е приятелче с тоя тип?

— Ами... беше.

Стийв изпъшка. Гадеше му се. Отиде до ръба на платформата и погледна надолу.

— Веднъж се качих на върха на Световния търговски център — каза той. — Тук е по-високо.

— Да. Много по-високо.

— Да кажем, че ти вярвам. За момичето.

— Така ли е?

— Не знам. Може би. На мен ми изглеждаше безобидна. — Той сви рамене. — Но не съм свикнал на такива височини. Може би тук, горе, правилата са по-други. Така ли е?

— Не знам изобщо тук да има правила — каза Карълайн. — Аз победих. Това е единственото известно ми правило.

— Защо мен? — Той говореше нежно. — Защо съм тук? Не разбирам.

— Ти си вързан в ръцете, Стийв. Трябваше ми някой, който да изтърве пълнителя. Не можех да го свърша сама, не можех дори да го погледна. Дейвид можеше да го прочете в съзнанието ми.

— Това ли било? Очакваш да ти повярвам, че си ме въвлякла в това само защото съм непохватен?! И затова съсипа живота ми?!

— Стига де, преувеличаваш.

— Преувели... — Стийв си сдържа езика. „Душевният покой не е отсъствието на конфликт, а способността да се справиш с него.“ Това помогна малко. — Карълайн, ти ме накисна за убийство, еба ти, а после ме прати да ме изядат жив побеснели кучета. Помниш ли? — Той потупа Нага по раменете. — Нага помни.

Нага му удари едно рамо в знак на солидарност и двамата изгледаха ядно Карълайн.

— Да, да, виж, има още нещо, освен непохватността ти.

— Брей, постигнахме напредък. — Двамата с Нага се спогледаха. — Продължавай, моля те, продължавай. Защо избра мен?

— Ще обясня. Наистина ще обясня. Но първо трябва да окача Дейвид. — И тя подръпна връзката. Чернотата го бе погълнала изцяло, до последния му космат палец.

Стийв усети как очите му се отварят широко. Чернотата около Дейвид забележително бе нараснала само за последните няколко

минути. Сега дори и от метър и половина Стийв усещаше горещия полъх. Беше като пещ. Отстъпи половин крачка назад.

— Какво се случва с него?

— Помниш ли, споменах, че той е застинал във времето?

— Тъъ... май да. — Чернотата около Дейвид бе втечнена и по повърхността ѝ се завихряха водовъртежи.

— А помниш ли какво правеше той, когато го замразих?

— Да не съм на изпит?

— Не, това е по-скоро метод на преподаване. Ще го разбереш по-добре, ако го измъкна от теб. Помниш ли?

— Ами... май да. Той умираше, нали? А ти тъкмо му беше пуснала малко ток в мозъчния център на болката. Каза, че това било „теоретичната горна граница на страданието“. — А после измърмори едва чуто: — Тоест... по дяволите!

— Точно така. Но точно тук е разликата. Страданието, обикновеното страдание, е преходно. Онова, което възприемаме като емоция, е само бърза връзка между триизмерното пространство и една от по-висшите физически равнини — гняв, радост, наслада, каквото и да е. Отзвукът може да кънти години наред, но действителната връзка обикновено трае някаква си частица от секундата. — Тя отново пусна гаргойлската си усмивка. — Обикновено.

— Но... не и този път?

— Точно така. — Тя поразлюля черното кълбо. — Тук, вътре, времето не тече. И го свърших точно както трябва. Дейвид е свързан с чистото терзание и не може да го преодолее. — Тя го погледна с очакване.

Стийв дълго мисли над това, сетне се предаде.

— Тъм... и какво?

— Така между равнините ще продължи да се отделя потенциална енергия — обясни тя. — Това е като кондензатор с безкраен заряд.

— Енергия. — Той погледна Дейвид, вече напълно погълнат от чернотата. Кълбото видимо се бе разраснало по време на разговора им и се бе загоряло още повече. — Това черното, значи? Това е енергия?

— Точно така.

— Колко голямо ще стане?

— Не знам точно. Един милион мили в диаметър, плюс-минус. Затова се качихме тук, горе. Трябва да го закрепим в небесата, там има

МЯСТО.

— Я пак?

— Утре по това време Дейвид ще бъде нашето ново слънце.

III

Тя бръкна в облака горе и махна светлините с ръка. Щом ги докосна, те се завъртяха също като въртящия се поднос на голямата маса в ъгъла на китайски ресторант. Щом намери точното място, тя боцна с пръст, за да спре въртенето, и дръпна. Пространството се втурна покрай тях и мащабът на всичко пред очите им се сви — първо цели галактики, после облаци, после — отделни звезди, и най-сетне — планети.

— Тази познаваш ли я?

— Тъъ... Юпитер? — Устните му бяха изтръпнали.

— Не, Сатурн е. Виждаш ли пръстените?

— Да, Сатурн. Точно това исках да кажа.

— Няма нищо. А сега запази малко тишина, трябва да се съсредоточа.

Стийв гледаше как тя хвана връзката на Дейвид — вече само около педя от нея се показваше извън кълбото — и внимателно го избута през тънката мембрана, разделяща реалността, в която бе израснал Стийв, и Библиотеката. Щом премина оттатък, Дейвид сякаш се смали.

— Готово — каза тя и театрално си изтръска ръцете. — Приключихме!

— Колко време ще мине, преди той да стане слънце?

— Не знам точно. Поне два часа. После ще дойда пак да оправя орбитите. Не може да оставим тези топченца да се блъскат едно в друго, нали така?

Стийв, водопроводчикът, промълви с пресъхнали устни:

— Не, не бива. А кога ще засияе в жълто?

Лицето ѝ стана малко унило.

— Ами... няма.

— Ама как! Така ли ще остане? Черна чернилка?

— Да. Причината е в равнината на терзанията.

— Откъде ще идва светлината?

Тя се намръщи.

— Тъъ... няма да има толкова много. Светлина, искам да кажа. Ще има много топлина — страданието е много горещо, гама-лъчи и всякакви такива, но видимият спектър ще пообеднее.

— И постоянно ще е тъмно? Дори и когато слънцето грее? За вечни времена?

— Ще е достатъчно топло! — заяви отбранително тя. — Никой няма да замръзне. А хората ще се нагодят.

— Ще се нагодят.

Тя кимна.

— Човек почти към всичко се нагажда.

Стийв потърси в себе си отговор за това, но не можа да го намери.

След много време Карълайн отново проговори:

— Та... това ме води до втората причина да те доведе тук, горе.

— Храната ли?

— Не. Да, тоест, и тя. Но по-важната причина е, че... искам да ти поднеса дар, Стийв. Знам, че ти не разбираш — все още тепърва ми предстои да стигна до това — но аз съм ти страшно задължена. Никак не би било преувеличено да кажа, че на теб дължа всичко. От много дълго време мисля за този ден и... и исках да ти кажа, че... че ще съм много щастлива, ако поне мъничко ти се отплатя. Доведох те тук, горе, за да видиш възнасянето на Дейвид. — Тя го гледаше сериозно, усмихната.

— Добре. Защо?

— Следващия път, когато видиш изгрева на слънцето, ще повярваш, че говоря сериозно, когато ти казвам, че ще ти дам всичко, абсолютно всичко, което ти хрумне да поискаш.

— Така ли? Като например мазерати или...

— Разбира се, стига да поискаш. Но и много повече. — Тя се приведе досами него. — Мога да те направя безсмъртен. Непобедим. И двете, ако поискаш. В аптеката има церове, които ще те направят по-умен и от най-умния човек, живял някога.

— Тъъ... — Мигът се проточи. — Точно сега искам само барбекю.

За първи път забеляза, че Карълайн е кажи-речи хубава, когато се смее.

* * *

— Бива си го това — рече Стийв и си облиза пръстите. В хладилника имаше пържолки, но също и някакви твари, които приличаха на гигантски скорпиони, а на вкус напомняха малко на свинско. Карълайн каза, че били измрели в епохата на плейстоцена, но много ги обичала. Стийв не попита. Обаче наистина бяха вкусни, макар и да имаше много храна. Нага самичка омете три, плюс две пържолки и осем кюфтета. После се сви на кравай като домашна котка и заспа. Стийв се замисли дали да ѝ даде остатъците си, но реши да не я буди. „Горкото коте. Тежък ден преживя.“

— Радвам се, че ти харесва — отвърна Карълайн. — Благодаря ти, че сготви.

— De nada. — Каквито и други умения вероятно да притежаваше, личеше си, че Карълайн хич я няма като готвачка. След като изгори на два пъти бургерите, Стийв пое грила. Сега той се отпусна на градинския стол с доволна въздишка. Отначало да седне толкова близо до ръба, не го хвърляше в лудешки възторг, но като си вля две бири, нервите му се поотхлабиха. „Гледката наистина е фантастична!“ Вселената се въртеше над тях и изливаше топло сияние върху лабиринта от рафтове надолу.

Карълайн потършува из хладилния сандък и извади бутилка винен коктейл.

— Още една бира?

— Естествено. И до нея ще стигна. — Отпи две-три глътки „Бъд лайт“ и се оригна лекичко на умрял скорпион. — Та значи, за този дар... Можеш ли да ме направиш президент?

— На какво?

— На Съединените щати.

— Разбира се, стига да искаш. Но никак не проумявам защо би го поискал.

— Добре го каза. А Император на Земята?

— Лесна работа!

— Хммм... — Позамисли се. — Мога ли да стана по-бърз от летящ куршум и с един скок да прескачам високи сгради? И да мога да изстрелвам лазерни лъчи от очите си?

— Лазерни лъчи?

— Е, мисля, че технически това е топлинно зрение. И смразяващ дъх. Смразяващ дъх можеш ли да спретнеш?

Тя кимна.

— Мога. Ще ми отнеме две седмици, но всичкото това мога да го стъкмя. Това ли би поискал?

— Тъъ... Не бе, майтапех се.

— Добре. Не можеш да се удържиш, това го разбирам. Само да знаеш, че аз говоря сериозно. Абсолютно всичко на света. Като малки Бащата понякога играеше на една игра — караше ни да вършим за него някакви невъзможни неща. Ако успеехме да го разбием, получавахме награда. — Тя го погледна. — Обаче никой не успя. Никога. Нито веднъж.

— Да прелетя, яхнал алигатор, през хвърчащ пояс от хоризо?

— Модификациите на тялото са на перления етаж, лъч три, клон седем. Гравитацията е в лъч две, клон три. Там влиза и антигравитацията. Колбасарството е някъде на тюркоазения — отвърна тя, втренчила изпитателен поглед в лицето му. — Ще трябва да направя справки.

— Всичко. — Всякаква шеговитост се бе изпарила от гласа му. — Каквото и да е.

Тя кимна.

— Това е... Иха! Много хубав подарък, Карълайн! Благодаря. — Той изгълта бирата си и си взе още една.

— Моля. Радвам се, че ти харесва. Още ли се изумяваш?

— Вече от няколко дни. Защо?

— Ако искаш, мога да ти разкажа малко по-подробно. За това какво се случва, искам да кажа. Да отговоря на въпросите ти, ако имаш въпроси. „Защо ти...“ и всякакви такива.

Стийв си отвори бирата и се опръска със студена пяна.

— Би било супер. Но няма ли да те съкруши или нещо такова?

— Какво?

— Ако престанеш постоянно да ме объркваш страшно, ама страшно. Няма ли да ти навреди?

Тя му показва безименния си пръст.

— Какво правиш?

— Мисля, че значи да си гледаш работата. Неправилно ли го показвам?

— Средният!

Тя смени пръста.

— Така по-добре ли е?

— Да, точно така! — Той се замисли. — Добре, сетих се. Явно ти знаеш всичко за... ами, за нормалния свят — кой е президент, как се ползва телефон, всичкото това... Освен когато не знаеш. Като оная първата вечер, когато се затрудни да отвориш вратата на колата. Това как се получава?

Тя се усмихна.

— Ами... Понякога малко се преструвам — правя се на безпомощна, отколкото съм в действителност. Ако някой ме гледа, да речем. Всички си мислят... Мислеха, че съм расла в саксия. Аз би трябвало почти с нищо да не съм наясно, освен с езиците. Но действително имах и някои пропуски. Например смятах, че „Мистър Сел“ вероятно е някакъв тип, произвел телефона, който включваш в контакта, разбираш ли? Когато бях дете, нямаше мобилни телефони. — Тя завъртя очи. — А вашето схващане за дрехите надали някога ще успее да го проумея.

— Значи някога си била дете като дете? И не си от Космоса?

— Да, въъ... Не съм. Та това е нелепо. Откъде пък ти хрумна тази идея?

— Де да знам, сигурно от телевизията. Вие какво, всичките сте обладани от демони ли? Или е някаква магия?

— Господи! Млъкни, преди да си се изложил!

— Извинявай — каза той съвсем искрено. — Просто... Карълайн, дори не знам как да си представя нещо, което би обяснило... всичко това.

— Не. Не е демон. А както казах, такова нещо като магия няма.

— А какво тогава?

— Аз съм... Всичко е както ти го казах онази, първата вечер. Не те лъжех. Аз съм Библиотекарка.

Стийв се замисли.

— Смятам, че ние влагаме в тази дума различен смисъл.

Тя кимна.

— Да. Сигурно.

— Когато кажа Библиотекарка, аз се сещам за...

— Чай и уютни мистерии?

— Да! Точно така! Видя ли? Ти разбираш!

— Всъщност не. Да, чая го обичам горе-долу, но... нямам понятие какво е „уютна мистерия“. Просто ти така каза първата вечер в „Уоруик хол“. Че като кажеш Библиотекарка, се сещаш за това. — Тя го погледна така, както поглежда нагоре животинче, скрито в дупката си. — Но винаги е било така — изхленчи тя. — В никакъв случай.

— Да. — Стийв се облегна назад. — Започвам да го разбирам. Но може би трябва да ми разкажеш какво е било. Та да не задавам толкова много тъпи въпроси.

Тя дълго се колеба, загледана не много надалече. Но най-сетне кимна.

— Да. Част от мен го иска. Действително. — Тя понечи да каже нещо, намръщи се и затвори уста.

— Обаче?

— Просто... винаги трябваше да прикривам какво мисля, какви планове кроя. Всичко трябваше да крия, дори от себе си. Вечно. Разбираш ли? — Гласът ѝ звучеше умолително. Никога преди не го бе чувал такъв.

— Струва ми се, че не — рече нежно Стийв.

— Не. Не, разбира се. Как би могъл? — Тя отново кимна вгълбено. — Дори не знам откъде да започна.

— От началото?

— Добре — каза тя, вдъхна дълбоко и когато заговори, желязото отново звънна в гласа ѝ. — Нека да е от началото. Когато бях малка, на десетина-единайсет години, прекарах едно лято в гората. Беше няколко месеца след като Бащата ни приюти, скоро след смъртта на родителите ни. Сприятелих се с две кошути. Иша и Аша се казваха и...

* * *

Карълайн говори часове наред. На Стийв му се струваше, че може и да е поразкрасила някои неща — какво точно искаше да каже с това „главня на сърцето“? — но тя му разказа много. Разказа му за Дейвид и за бика. Разказа му как лудостта на Маргарет я поглъщаше

късче по късче, докато един ден за забавление започна да ближе сълзите от бузите на мъртъвци. Разказа му малко и за това как Майкъл започнал да гледа на домашните неща с очи на диво наплашено животно. С хладни, безпристрастни думи му разказа за стореното от Дейвид, показва му мастилени петна на китките си там, където я бе приковал за бюрото с писалките ѝ.

В ранните утринни часове тя най-сетне стигна до Търуин, нейния гръм от Изтока.

— Е... — Тя изгълта последното си вино. — Няма ли да ми обясниш каква гад съм?

Стийв поклати глава.

— Не, няма. Други — може, но аз няма.

Тя поизчака, после и още малко.

— Обаче?

— Обаче нищо. То и аз съм един будист, дето еша ми няма, обаче, Карълайн, едно от първите неща, които будистите ти казват, е да се опиташ да гледаш на другите със състрадание. Не с жал — да ги различиш може да е трудно, поне в началото — а със състрадание. В твоя случай това не е трудно. Аз сигурно бих си пуснал куршума пет минути след като съм видял как опичат живо едно дете. Буквално не мога да си представя какво би могло да бъде.

— Питър го направи — рече тихо Карълайн. — Дженифър, струва ми се, също.

— Какво?

— Застреляха се. След бика. Дженифър използва отрова де. — Тя го погледна объркано. — Бащата ги върна към живота. А после ги наказва — с по петдесет камшика, нещо такова. Забравям.

— Но не и ти.

— Какво не и аз?

— Никога ли не си се опитвала да се самоубиеш? Или някакво друго бягство?

— Не. Никога. — Погледът на Карълайн беше като гранит, при удар, в който нещо меко може да се размаже и счупи. — Моята работа все още тепърва предстоеше, нали разбираш.

„Точно сега тя не играе роля — разбра Стийв. — Ето такава е, когато не ѝ се налага да се преструва.“

— Господи! — възкликна той съвсем тихо. Опекли са детето живо? Чувстваше се вцепенен.

Карълайн затвори очи. Когато ги отвори, щитовете отново бяха вдигнати.

— Мисля, че е време да си лягаме.

— Не, аз не...

— Няма нищо. Наистина съм много уморена. — Изнурена усмивка. — За мен днешният ден бе голям ден. И... Аз просто... Аз не говоря много. И почти никога не говоря за себе си. Чувствам се, не знам...

— Уязвима?

Продължително мълчание.

— Да. Това е.

— Съжалявам.

— Недей. Не си виновен ти. Никак не ме бива по... както там му казвате.

— Основен междучовешки контакт?

— Каквото е там. Притеснява ме. Но ти ме попита и аз ти разказах, и сега знаеш.

Стийв кимна.

— Едно нещо обаче, за което съжалявам, е, че ти докарах толкова бели на главата — каза тя. — Сигурно е било объркващо и изнервящо. Аз сигурно щях по-добре да се справя с твоята част от всичко това.

— Така ли? Така ли мислиш? Сериозно?

— Стийв, аз...

— Само ти го казвам да го знаеш за в бъдеще, аз сигурно щях да изляза да потичам за теб срещу малка такса — двеста долара примерно? Това, дете ме нахисна за убийство, си беше престараване. — Той кимна два-три пъти, с широко отворени очи, прекомерно възбуден. — Да. Престара се. Здравата.

— Да, така е, но ако не беше възкресен, мъртвците щяха да те...

— Чакай. Я задръж малко. Ако не съм бил какъв?

— Тъъ, нищо.

— Какво каза, Карълайн?

Тя протегна ръка — достигаше го, ала не го докосна.

— Стийв?

— Мм?

— Ще ти разкажа, щом искаш. Но ако не знаеш, ще си пощастлив.

Той дълго мисли.

— Да. Добре. Щом го казваш ти, готов съм да го приема. — Той разтърка слепоочия. — Както и да е, получих Утешителната награда на всички утешителни награди.

— Точно така. Да имаш някакви идеи какво би могъл да си поискаш?

— Не, нямам.

— Добре, помисли си. Утре пак ще си поговорим.

— Донесла ли си спални чували или някакви такива?

— Какво? А... Не. Под нефритения етаж има спални помещения. Приготвих ти едно в американски стил.

— Това какво ще рече?

— Ами... един вид, взех назаем пентхаус. От един хотел. Да си чувал за „Ал Мурджун“? Много бил хубав. Ела, ще ти покажа.

IV

— Лека нощ — каза тя. — Аз съм горе, ако ти потрябва нещо.

— Ти няма ли да си лягаш?

— Още не. Първо трябва да се погрижа за някои неща.

— Благодаря. — С леко облекчение Стийв затвори вратата. „Коридорът“ под нефритения път напомняше металната вътрешност на артерия на някакъв великански звяр. Ала тя беше права — този пентхаус, откъдето и да се бе сдобила с него, наистина беше много приятен, макар и малко екзотичен за неговия вкус. „Само диванът сигурно струва повече от апартамента ми.“ Но че беше удобен, беше — Нага веднага заспа на него. Стийв си забърка питие, поразгледа малко и се тръшна до нея. Нага спря да хърка, после вдигна глава и му показа един остър зъб.

Той я почеса между ушите.

— Заспивай, мрънкало.

Всички надписи на дистанционното бяха на арабски, но не е трудно да загрееш кое е копчето за включване. Освен това телевизорът позволяваше екранът да се разделя така, че едновременно да се гледат няколко предавания. След като се помота, седна да гледа Си Ен Ен, Фокс и Ал Джазира едновременно.

Явно проклятието на Дейвид се бе разраснало. Сега вече бе видим с просто око. Във Вирджиния все още беше нощ, но на места като Сидни, Пекин и Фиджи тълпи от хора, тръгнали на работа, стояха като вкопани и с увиснали челюсти по улиците и наблюдаваха черната зора на тази нова епоха. Както бе обещано, Дейвид бе достатъчно топъл и голям горе-долу колкото слънцето. Но дори и когато сияеше най-силно, се виждаше едва-едва — тъмносив диск на фона на звездите.

Си Ен Ен излъчваше телеконференция на няколко астрофизици. Андерсън Купър ги разпитваше защо така слънцето изведнъж е почерняло. Каква беше тази работа, моля, моля? Някакъв тип от Харвард се разпространяваше на тема тъмната материя и колко погрешно я разбирали.

Стийв го послуша няколко минути, после вдигна чашата си със скок в негова чест:

— Доблестно усилие!

Около час превключва от канал на канал, все по-пиян, но беше превъзбуден и не можеше да заспи. MTV пак въртеше Бийвис и Бътхед, заедно с клиповете. Разбира се, излъчваха безкрайни кадри от пожара в Белия дом и взрива в Капитолия. В Калифорния бе станало слабо земетресение — нямаше никакъв повод за вълнения! В малкия купол на международната космическа станция бяха заснели черното слънце и това бе прекрасно. Вицепрезидентът управляваше от сигурно място, чието местоположение не се разкриваше. Двама норвежки сноубордисти твърдяха, че видели как част от един ледник се надигнала и тръгнала нанякъде. Това очевидно беше абсурдно, но снимки на въпросния ледник преди и след, показаха, че едно голямо парче от него действително е изчезнало. Освен това и Луната малко нещо я тресеше. Подозираха гравитационни аномалии, може би причинени от инцидента със слънцето...

— Мда — рече Стийв. — Майната му на това. — Отиде до двойната врата на апартамента, отвори я и я остави така — Нага можеше да започне да нервничи. — Карълайн?

Металният коридор на спалните бе заоблен като артерия, може би стотина метра дълъг. И много тъмен.

— Карълайн?

Никакъв отговор. Той все пак продължи по чорапи по неравния метал. Явно беше много по-пиян, отколкото си мислеше, но откри, че ако се движи с умерена крачка, не се препъва толкова тежко. В другия край на коридора във въздуха се рееше дъбова стълба, заоблени и изгладени от безброй боси крака. Стийв се изкачи по нея и се намери сред лавиците на Библиотеката.

Беше се тревожил как би могъл да я намери сред това огромно пространство, но не се оказа трудно. Карълайн, увиснала на стотина метра над пода, се въртеше на едно място като фигуристка, изпълняваща пирует, с изпънати нагоре ръце като буквата V. Широките свободни ръкави на халата ѝ плющяха и тя крещеше с цяло гърло. Бръщолевеше на някакъв език, който Стийв не разпозна, все още омазана с кръвта на Дейвид, вече засъхнала и съсирена. По бузите ѝ се лееха сълзи. Стийв не можеше да разбере дали ридеа, или се смее.

Може би и двете? Под нея нефритеният под сияеше. Стийв погледна нагоре и видя познатата му вселена, увиснала в средата на Библиотеката. Сянката на Карълайн се простираше над нея като черни криле.

Стийв дълго време гледа това. Беше дошъл тук с намерението да говори с нея, да ѝ разкаже колко тежко е положението навън, да ѝ обясни грешката ѝ. Щяха да се посмеят след това. Но щом я видя така, нищо не му идваше да каже. Най-сетне се обърна, хукна по металния коридор към „пентхауса“ и затръшна вратата зад гърба си. При трясъка Нага надигна глава.

Той влезе в банята и също затръшна вратата, наведе се над тоалетната чиния и повърна — веднъж, два пъти, и пак. Изплю гъсти лиги. Мазна пот изби по челото му. Сети се как Карълайн се въртеше и бръщолевеше, сети се за безстрастния съобщителен тон, с който му разказваше за убийства с брадва по време на обяд и за деца, живи опечени.

Като я видя в бара онази първа вечер, той съвсем естествено си бе помислил, че тя е като него. Сега разбра, че това не е вярно.

Върна се във всекидневната. Нага го чакаше напълно будна, с много загрижен поглед. Стийв отвори бутилка вода и я потупа по задницата.

— Няма нищо. Добре съм.

Но не беше добре. Започваше да осъзнава, че не е добре. „Ние сме единствените тук — помисли си. — Помощ няма. Никой няма да дойде.“

— Какво ще правим, а? Какво ще правим?

Нага не отговори.

По Си Ен Ен Андерсън Купър беше стигнал до една възрастна жена с яркосини очи. Под главата ѝ беше изписано „Гретъл Абендрот“ и „Лукасов професор“^[1] Тя отговаряше на въпроса на Андерсън или поне се опитваше. Като се задавяше от смях и със сълзи на очи тя заяви, че другите професори са глупаци и че теорията в момента в никакъв случай не би могла да се разтегли толкова, че да обеме и черното слънце. Тя кудкудякаше насреща им и настояваше да си признаят, настояваше: „Вие не знаете повече от мен! Нашето разбиране е една нелепа шега и винаги е било!“.

Някои участници се обидиха. Единият ѝ заяви, че говорела като суеверна селянка. Друг се изказа в дух „Добре де, може и да не е тъмна материя — що не вземе да обясни, като е толкова умна?“. Андерсън Купър кимна загрижено. Абендрот млъкна. На Стийв, отдавнашен зрител на токшоута, му се струваше, че тя аха-аха ще се разплаче. Но когато заговори, гласът ѝ звучеше достатъчно спокойно:

— Мисля, че може би Бог е сърдит.

На Стийв изведнъж страшно му се прииска да черпи доктор Абендрот едно. В целия свят тя беше единственият друг човек, освен него, който наистина бе проумял какво става.

— Е, не сте сбъркали — каза той. — Обаче мисля, че е много по-тежко. — Хвърли параноичен поглед към тъмното. — Струва ми се, че тя може и да е откачила.

Щом се чу да го казва, в ума му, сякаш от нищото, изникна една напълно оформена мисъл: „Речникът на едно подобно съзнание би бил различен от онзи, с който съм свикнал, различен от онова, което знам“.

Точно в този миг той започна да осъзнава какво трябва да направи.

[1] Лукасов професор — длъжност в математическата катедра на Кеймбриджкия университет, създадена от Хенри Лукас, бивш представител на университета в парламента, през 1663 г. и утвърдена официално от крал Чарлз II през 1664 г. От 1663 г. до 2015 Лукасови професори стават 19 души, сред тях Исак Нютон, Чарлз Бабидж, Пол Дирак и Стивън Хокинг. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

ПЕЙ, ПЕЙ, ПЕЙ

I

След малко повече от месец Карълайн слезе по стълбите от самата Библиотека към спалните помещения, помъкнала обемен кашон — толкова голям, че не виждаше нищо и проверяваше за всяко стъпало с крак.

В кашона имаше купа пуканки, две бутилки „Евърклиър^[1]“ и половин картон „Марлборо“. За пиенето и цигарите я помоли Стийв, но пуканките си бяха нейно хрумване. Не хранеше особени надежди той да ѝ е благодарен, но реши, че има приличен шанс поне да се държи учтиво.

Помисли си дали да не го извика да ѝ помогне, но се отказа. Стийв не обичаше стълбите. Дразнеше го, че висят във въздуха без опора. Казваше, че го шашкало.

Не беше изненадващо. Списъкът на нещата, срещу които Стийв имаше възражения, беше дълъг и не спираше да се удължава. Той включваше самата Библиотека („Как така мебелите висят на тавана? Зловещо е.“), нефритения под („Нефритът не свети!“), аптеката („Това чудо пък какво е? Махам се оттук!“), арсеналът (От трофеите на Дейвид му се повръщаше), пелапи („Звучи като бой на котараци.“), халатите ѝ („От Смърт ли си ги взела назаем?“. Не, не беше.) и, то е ясно, самата Карълайн.

Само го попитайте. Всиииииичко ще си каже.

— Халатите ми? — измърмори тя над кашона, докато опипваше с крак къде да стъпи. — Какво им има на халатите ми? Халати като халати, да му се не види!

Смътно си спомняше какво ѝ беше в началото — грамадните пространства на главната зала, ужасното чувство, че е загубила всякакъв ориентир и са ѝ отнели всичко познато. Да, губиш посока,

дума да няма. Но след месец човек би очаквал той да почне да се нагажда.

Но нямаше нищо подобно. С пренасянето на пентхауса видя зор, но сега се радваше, че си е направила труда. Стийв явно бе решил да лагерира там.

Когато като по-млада градеше планове и се подготвяше, понякога бленуваше какво ще правят двамата, когато са заедно — пикници, малки ваканции, как четат заедно край камината. Но той предимно се напиваше и играеше видеоигри.

Е, невинаги. Понякога двамата с Нага идваха да поиграят сред книжните лавици на една котешка игра — редуваха се да се крият в тъмното и да се нахвърлят един върху друг изневиделица. А днес двамата тъкмо се бяха върнали от тридневна екскурзия до Серенгети. Стийв бе поканил и нея, но когато му отговори, че е много заета, му пролича как му олекна.

Тя си припомни гласа на Дженифър, нежен и жалостив — „Тя има главня на сърцето“. И още по-ужасното „Никога не става така, както си го мислиш“.

— Майната ти, Дженифър! — възкликна Карълайн. — Ще измисля нещо. Винаги успявам.

Гладкият метален под на спалния коридор под краката ѝ все още ѝ създаваше домашно усещане, след като месеци наред бе стъпвала по американските килими и асфалт. Стийв, разбира се, мразеше и него.

Полираното дърво и прецизните линии на Стийвовата врата изглеждаха чужди на фона на органичната гладкост на коридора. Остави кашона на пода и погледна отражението си в една от бутилките. Беше накарала един от мъртъвците да ѝ направи прическа. Тогава идеята ѝ се стори добра, но...

„Е... различно е.“ Сега реши, че проблемът е в нейната несигурност как точно трябва да изглежда косата. „Не е зле, нали? Тоест... Поне е спретната.“ Може би де. Но си помисли и как това явно намирисва на отчаяние. „И какво ще правиш, ако нищо не излезе от това, Карълайн? Тогава какво?“

— Ще направя така, че да излезе! — повтори тя.

Но не прозвуча уверено.

Подуши си мишниците — те поне си бяха добре, издиша решително и докара на лицето си нещо като усмивка. Чук-чук.

След дълго чакане Стийв пооткрехна вратата едва-едва.

— Здравей.

— Здравей. Може ли да вляза?

— Защо въобще питаш? — Сънната му артерия пулсираше на врата му. Потта му лъхаше на страх. — Можеш да си влезеш. Няма как да те спра, нали? Никой не би могъл.

— Аз... не бих постъпила така. Не и с теб. — Сърцето ѝ се сви. „Наистина ли го е страх от мен?“ Тя тръсна глава. „Не, разбира се, това са глупости.“ Позволи на мъката си леко да проличи по лицето ѝ.

Изражението на Стийв мъничко поомекна.

— Мда... Е, добре, влез.

Щом влезе вътре, потисна порива си да набърчи нос. Стаята вонеше на застоял дим и лъвска пикня. Беше донесла детска ваничка и няколко опаковки котешка тоалетна, но докато успеят да убедят Нага да пробва, килимът отиде.

— Седни. — Стийв се плъсна на дивана.

— Благодаря. — Диванът беше голям, но тя реши да седне до него. В тъмното Нага я изучаваше със златистите си очи на ловец.

— Как беше в Африка?

— Тъмно — отвърна Стийв. — Ти как си мислеше, че ще бъде?

— Стийв, аз...

Той вдигна ръка.

— Извинявай. Забрави, че съм казал нещо. Обаче Нага си прекара чудесно. Срецна се с една своя леля. И ядохме антилопа гну.

— Как беше на вкус?

— Нага беше във възторг. На мен ми идваше малко недопечена, но беше съвсем, съвсем прясна.

— Чакай... На лов ли са те водили?

— Да, даже настояха.

— Охо!

— Какво?

— Това е огромна чест, Стийв. Майкъл живя в равнините две години, преди да го вземат да чиракува, и то след като Нобунунга ходатайства за него. Огромна чест!

— Така ли? Много хубаво.

Тя изчака, но той не додаде нищо. Сви рамене наум. „Добре.“ На масичката за кафе лежеше отворена папка с три халки, заобиколена от

препълнени пепелници.

— Как върви учението?

— Напредвам. — Той се обърна и изръмжа на Нага на езика на лова: „Благодаря ти, че не ме изяде днес“.

От тъмното се чу гласът на Нага: „Твоята привързаност не е без значение за мен, завързако. Друг път ще те изям“.

— Не е зле — отбеляза Карълайн. Стийв говореше със силен акцент, но произношението му беше по-добро, отколкото би очаквала.

— Мисля, че имаш дарба. Котешките диалекти никак не са лесни. — Тя огледа папката. Той отдавна беше прехвърлил средата. — След колко време още ще минеш към следващата?

— След някъде около седмица, предполагам.

— Добре, ще се заловя тогава с втория том. Той ще ти хареса. За лова е.

Всеки текст на Майкъл обикновено се състоеше наполовина от диаграми, така че преводът им вървеше относително бързо. При все това тя не можеше да си позволи да отдели толкова време.

— Благодаря.

— Моля.

Настана неловко мълчание.

Този път го наруши Стийв.

— Е, какво така си се издокарала като Фара Фосет?

— Какво? Извинявай, не разбирам какво значи това.

Стийв прокара длани покрай косата ѝ във въздуха.

— Фара Фосет? Мацката от плаката? Косата ти е... — Млъкна, щом забеляза изражението ѝ. — Абе, зарежи. — Въздъхна. — Изглеждаш, въъ, хубава, това е всичко.

Личеше си, че лъже, но лъжата му не прозвуча жестоко.

— Благодаря — каза тя. Достатъчно безопасен отговор. — Искаш ли пуканки? — Тя махна пластмасовия капак от купата и му я подаде.

Той я изгледа.

— Пуканки?

— Да. Не обичаш ли?

— Не, не е това. — Той се поколеба. — Просто не смятах, че си от мацките, които си падат по пуканки, нищо повече.

— Е... Отдавна беше. Майка ми ми правеше като малка. Помня го. Реших, че може да ти стане приятно от... сецшаш се, от нещо познато.

— Да, да.

Остави купата на масичката за кафе. Той загреба една шепа пуканки.

— Благодаря, вкусни са.

Двамата захрупаха.

— Ти помисли ли още за онова, за което говорихме? — Стийв го каза с престорено непринуден тон, но не можеше да излъже никого.

Карълайн завъртя очи наум. Стийв отказваше да зареже идеята, че по някакъв начин можеше да се накара Дейвид да свети в жълто. Повдигаше въпроса всеки път, когато бяха заедно — поне по веднъж.

— Стийв, дори и да го исках, няма как. — На този етап вече почти го искаше. „Да зареже едно отмъщение, подготвяно петнайсет години? Да бе, ей сега! Всичко, само да му запуши устата.“ — Просто не е възможно технически. Защо ти е толкова трудно да го приемеш?

Той се ухили многозначително, сякаш тя криеше нещо, ала него не можеше да преметне. Идеше ѝ да го удужи.

— Карълайн, последното ни слънце беше жълто, а небето изглежда пълно със звезди, които са...

— Обстоятелствата бяха други, Стийв. Духът на Дейвид е сломен и половината му глава я няма. Изковаването на връзка с която и да било равнина, освен тази на страданието, ще е проблематично.

— Ами, ако ти...

— Стига, Стийв! — прекъсна го сприхаво тя и по-спокойно додаде: — Няма да стане.

Поседяха мълчаливо, хрупаха пуканки и не се поглеждаха.

Нага беше тази, която наруши мълчанието.

— Господарю ловец? Ти предаде ли моя въпрос на мрачната?

— Още не, сладурче. На път съм. Дай ми само една минутка, става ли? Спомни си какво си казахме.

Нага се озъби.

— Много добре.

Карълайн ги гледаше, зяпнала от почуда.

— Какво?

— Ти чу ли как те нарече тя?

Стийв поклати глава.

— Ъъ... не? Тоест чух го, обаче все още имам много пропуски
В...

— Тя те нарече „Господарю ловец“.

— Ауууу! — Стийв почеса Нага по ушите. — Благодаря ти, сладурче, много си мила. — После забеляза погледа на Карълайн. — Какво?

— Ти наистина не разбираш.

Той сви рамене.

— И какво изненадващо има в това?

— „Господарю ловец“ е... нещо като почтително обръщение. Нещо повече от почтително обръщение. Изразява крайно уважение. Лъвовете го изтупват от праха само по специални случаи.

— О... — Той се намръщи. — Значи е голяма работа?

— Да, Стийв, голяма работа е. Това е лъвският еквивалент на извайването на лицето ти в скалите на планината Ръшмор. И да нарекат човек така... Смайващо! За такова нещо не съм чувала! Никога! Какво си направил?

Стийв се размърда на мястото си.

— Ъъ... Нищо. Съвсем нищо. — После додаде с изтънял глас:
— Само си поговорихме.

— За какво?

— За разни работи.

— Нага, какво направи той? Лъвицата я погледна.

— Господарят ловец ще е този, който ще спаси всички ни. Предречено е. Той ще...

— Нага! — рязко я прекъсна Стийв. — Казахме, че с тази работа ще се оправям аз, помниш ли?

Нага замахна с опашка и отново се разтвори в мрака.

— С какво точно ще се оправяш? — попита Карълайн с престорена ведрост.

Стийв остави купата с пуканки.

— Ти гледаш ли новините?

Тя изстена вътрешно. При последния им разговор тя беше обещала да ги гледа и действително имаше такова намерение. Но после се отвлече да различица един слух за Херцога и...

— Извинявай, явно ми е изскочило от ума. Челюстните мускули на Стийв изведнъж се разиграха. Но той каза само:

— Няма нищо. Знам, че си заета. Нещо против да погледаме сега? Искам да ти покажа нещо.

Тя се поусмихна насилено.

— Добре.

Той натисна едно копче и екранът светна.

— Телевизорът харесва ли ти? Голям е! — Грамаден беше всъщност. Тя се надяваше с това да му угоди — американците си падат по крещящите неща, нали така? Обаче на него явно не му пукаше.

— Да, супер е. — Той запрехвърля каналите. — Ето това го бива. Гледай.

Надписът в долната част на екрана съобщаваше: „Гладни бунтове в Орегон“. Запис от ръчна камера показваше отвътре един супермаркет. Рафтовете бяха голи, а по пода имаше кръв. Навън на паркинга мигаха сини светлини.

— За това беше ли чувала?

— Не.

— От Канзас трябвало да пристигне влак със зърно, обаче той така и не дошъл. Може би е бил ограбен? Никой явно не знае как може да се загуби цял влак.

— Мога да отида да го потърся, ако...

— Много мило от твоя страна, но аз исках да кажа друго.

Карълайн усети как погледът на Нага се влива в нея от тъмното.

— Така ли? А какво?

— По-скоро исках да говорим за бунта. Такива бунтове се случваха доста рядко, веднъж на десетина години. Сега избухват поне по два всеки ден. И става все по-зле.

— Нима? Интересно. — Дълго мълчание. Той я гледаше с очакване. — Ъм, на какво се дължи според теб?

— Не е останала много храна. Отчасти е заради това.

Не спомена Дейвид, но тя се сецаше накъде бие. Още повече се напрегна.

— Хората се плашат — рече Стийв. — Долу в Южна Каролина има един проповедник, който постоянно разправя как краят е дошъл. Наричат го брат Елджин. На мен ми напомня на бесен опосум, обаче

много хора го вземат на сериозно. Сега се е самообявил за губернатор. Предполага се, че се е отцепил от съюза.

— Това много ли е важно?

— Важничко си е, да. Онзи ден е имало престрелка между него и армията. Танкове са обстрелвали губернаторството. Брат Елджин изкарал жива верига от колежанчета отпред като човешки щит. Загинали няколко души. Сигурно най-накрая ще се оправят с това. Но само преди няколко седмици всичко си беше... нали се сещаш. Спокойно. Нормално.

„Преди няколко седмици?“

— Охо! Значи обвиняваш за това мен?!

— Редно ли е?

— Не, разбира се! Хората просто твърде буйно реагират.

— Твърде буйно?! — Стийв млъкна и забарабани с пръсти по края на масата. — Добре. Може би е вярно от твоя гледна точка. Знам, че ти не си възнамерявала всичко това да се случи. Предполагам, че дори не си го забелязала. Прав ли съм?

Карълайн усети тръпка на раздразнение и я потисна. „Той поне се старее да се държи учтиво.“ Тя въздъхна. „А и не е като да не е прав.“

— Е, да, тази информация е частично нова за мен. Но бях много заета!

— Да, знам. Разбирам го, наистина. Смъртта на твоя Баща наистина предизвика сътресения. Всичките му стари врагове са извадили нож на новачето, нали?

— Точно така. Но аз имам предимство пред тях.

— Как така?

— Те ще ме подценяват — каза Карълайн с усмивка, от която Стийв го побиха тръпки. Опита се да го прикрие, но тя, разбира се, забеляза. „Наистина го е страх от мен“ — помисли си и от това знание страшно я заболя. Няма да плаче, никога не е плакала.

Но толкова силно болеше.

С надежда за изход тя погледна телевизора. В ъгъла на екрана имаше знак „Си Ен Ен“, а до него с големи букви бе изписано: „Неутронна обвивка?“. Над всичко това се извисяваше Библиотеката — въртеше се на едно място като хвърлен зар, черна пирамида, по-огромна от всички човешки творения. Отвън беше черна, разбира се,

но снимачният екип разполагаше с някакъв събиращ светлината обектив, който показваше всичко в призрачнозелено. Хеликоптери танцуваха около пирамидата като светулки край плажна топка.

— Това ние ли сме? — посочи Стийв телевизора с шепа пуканки.
— Това е нещото, което свистеше в небето в онази нощ, когато Търуин застреля Дейвид? „Проецирай и защитавай“?

— Да.

— Това Библиотеката ли е? И ние сме вътре?

Тя се поколеба.

— В известен смисъл. Това е четириизмерна проекция на вселена със седемнайсет измерения. Нещо като сянка или като мястото, където кръговете се застъпват в диаграма на Вен.

На екрана камерата премина от Библиотеката към едър план на хубава жена с палто. Тя стоеше пред бариера на Шосе 78. Карълайн позна мястото. Нямаше звук, но Карълайн зачете по устните ѝ. Тя произнасяше неща като „трийсет и втори ден“, „необичайна активност“ и „войската не откликна“. Имаше ослепително бели зъби. После зад гърба ѝ иззад танка се показаха войници със строги изражения и взеха да я пъдят с жестове.

— Какво става? — Стийв потърси с поглед дистанционното.

— Армията евакуира всички репортери.

— Какво? Защо?

— След малко ще започнат да ни бомбардират.

Стийв се вторачи в нея.

— Ти знаеш за това?

— Разбира се.

Той вдигна вежда.

— А не ти ли се бяга?

— Реших, че ще е забавно за гледане. Дейвид понякога бомбардираше разни неща. Светлините са красиви. — Тя се усмихна и му подаде купата. — А имаме и пуканки!

Стийв само я гледаше втренчено.

След малко тя се досети.

— А... Нищо не могат да ни направят. Уверявам те.

— Тъъ... Да си чувала за едно нещо, което се нарича атомна бомба?

— Познати са ми. Няма да ни пуснат от тях. Е... обсъждаха го, но мисля, че се отказаха. Ъруин и китаецът искаха, но президентът постоянно повтаряше: „Не и на американска почва!“. Но съм почти сигурна. Доскуча ми и се изключих.

Той я погледна стреснато.

— Откъде, по дяволите, знаеш тези неща?!

— Откраднах го от каталога на Дейвид. Когато някой възнамерява да ми навреди, аз го разпознавам. — Тя погледна Нага. — Ей тук започва да ме сърби. — И тя се потупа по тила. — И като ме засърбя, ги подслушах. Трябва всеки момент да започне.

Стийв разтърка слепоочията си.

— Карълайн... И да не ни пуснат атомни бомби, те разполагат с едни бомби, които се наричат бетонобойни. И с още едни, май че им казваха „дейзи кътър^[2]“? Нещо такова беше. Това са грамадни бомби, големи са почти колкото ядрените. — Огледа изпитателно лицето ѝ. — Сигурна ли си, че това няма да...

— Спокойно, няма от какво да се тревожиш, уверявам те. — Беше го разбрала погрешно. Погледна стената зад телевизора. — Всъщност вече се започна. Това по телевизията сигурно е запис или нещо такова. Виж. — Тя направи жест и стената стана прозрачна.

Сиянието беше толкова мощно, че Стийв присви очи.

— Слънцето отново ли свети?

— Не, това е само от взривовете. Чакай. — Тя пак направи жест и сиянието поотслабна. — Така е по-добре.

Докъдето поглед стигаше, из въздуха хвърчаха военни самолети. Щом ги видя, тя се сети за птичите ята, отлитащи да зимуват в топлите страни. Ято крилати ракети литна в нощното небе и щом се сблъска със стената на Библиотеката, в нощта разцъфнаха оранжеви цветя. — Виждаш ли? Красиво е, нали ти казах. — Тя лапна една пуканка. — Не ти ли се струва?

— Тъъ... Сигурно.

Следващите на опашката бяха три големи бомбардировача. Люковете на коремите им зееха. Щом се приближиха, те пуснаха товара си. Сега тя ги виждаше и на телевизионния екран, и през стената. Огнени кълба маршируваха нагоре по стената на пирамидата в изненадващо стегнати редици. Едното от тях беше пряко попадение. Карълайн отново нагласи яркостта.

Стийв отиде до стената и допря длан до нея.

— Дори не го усещам. Нищичко не усещам.

— Много ясно. — Тя посочи пирамидата на телевизионния екран. — Както казах, това е проекция. Бомбите не могат да достигнат мястото, където се намираме в действителност. Представи си го така: ако някой стреля по сянката ти, няма да те заболи, нали?

— Хмм. — Стийв отново седна, по-далече от нея отпреди, и си взе шепа пуканки. — Трябва да ти направя едно признание.

— Какво е то?

— Аз знаех, че ще те бомбардират. По-точно... знаех, че го обмислят.

— О, няма?

— Да. Разговарях с Ъруин. И с президента — става дума за новия, не за отрязаната глава. И с още няколко души. — Той извади мобилния телефон на госпожа Макгиликъти.

Тя размаха ръка във въздуха.

— Признателна съм ти, че ми го каза, но няма проблеми.

— Ти знаеше, нали?

— Да.

— Подслушваше ли ме?

— Никога не го правя. Не и спрямо теб.

— Тогава как?

— Тази вселена е различна, помниш ли? Преди телефонът ти да проработи, трябваше да наглася едно реле. Помниш ли как първите два-три пъти, когато се опита да се обадиш, нищо не се получи?

— А... — Той замълча. — Не се ли сърдиш?

— Няма за какво да се сърдя.

— Аз, един вид, заговорничих за убийството ти. Това нищо ли не е?

Тя поклати глава.

— Нищо. Подсъзнателно ти си знаеше, че няма да се получи.

— Как така?

Тя се потупа по тила.

— Няма сърбеж.

— А... — Стийв се умисли. Двамата с Нага се спогледаха. Найсетне той кимна.

— Да... — каза кротко той. — Добре...

А после се обърна към нея:

— Да ти сипя ли едно питие? Има нещо, за което искам да поговорим.

— Разбира се. — „Едно питие? Това наистина звучи добре.“ — Какво те занимава?

— Първото нещо е, че искам да говоря с теб за онова желание.

— Наясно си какво искаш? — Тя се опита да потисне нетърпението в гласа си. „Може би най-сетне започва да му идва умът в главата!“

— Да, сетих се за нещо. Помниш ли, че ти говорех за кучето си? За кокер шпаньола?

— Тъъ...

— Първата вечер в бара.

— А, разбира се — излъга тя.

— Можеш ли да го намериш? Да се погрижиш той да е добре? Пийти се казва.

— Да, разбира се. Мога да го уредя. Но това е нищо работа, Стийв! Ако имаш...

Той я изгледа много сериозно.

— Обещаваш ли?

— Обещавам, разбира се. Аз с кучета не се оправям особено добре, но ще измисля нещо.

Стийв седна пак и кимна.

— Благодаря ти, Карълайн. Много съм ти признателен.

Той се умълча. След дълга пауза тя го прикани с жест да продължи.

— Стийв?

— Ммм. Извинявай. Как да го кажа? — Той стисна устни. — Виж, първо искам да ти кажа, че много мислих за онова, което ти ми разказа онази нощ. Какво се е случвало с теб. Как си станала... такава, каквата си.

— Казах ти, аз съм само една библи...

Той вдигна ръка.

— Както и да е. Само знай, че наистина се старая да се поставя на твое място. Да разбере защо вършиш всичко онова, което вършиш. Оттогава аз само с това се занимавам.

В тона му имаше нещо, което не й се нравеше.

— Нима? И сега си си изградил... някои мнения?

Той приглади косата си с пръсти.

— За онова, което стори ли? На Дейвид и Маргарет? Не. Лично аз гледам да се държа настрана от такива неща, от наричане на задници и тъй нататък. От друга страна, мен никога никога не ме е приковавал за писалище. Тъй че кой съм аз, че да съдя?

Бучки лед прозвъннаха в чаша. Свитото ѝ сърце изведнъж се отпусна.

— Благодаря.

— Но имам мнение за нещо друго.

— И какво е то?

— За онова, което ти сторих аз.

— За какво говориш?

— Ами... например повечето хора, които познавам, нямаше да се отегчат и изключат от разговор, в който някой решава дали да им пусне атомна бомба, или не. Дори и ако са почти сигурни, че ще оцелеят, ще им е любопитно да чуят как се е развил разговорът. — Поклати глава. — Не и ти обаче. Това просто не можа да достигне прага на интереса ти.

— Не съм много сигурна накъде клониш.

— Отначало те помислих за пълна откачалка. Ти може и да си според докторските критерии, ала сега не мисля, че „откачалка“ е точната дума.

— А коя е тогава? — Чувстваше устните си изтръпнали, все едно са ѝ дали някакъв токсин.

— Не мога да измисля дума за това. Ти все едно живееш според различен мащаб от нас, останалите. Нормалните неща — страх, надежда, състрадание — на теб просто не ти правят впечатление.

— Това е... Добре. Може би. Може пък да има нещо такова. — Тонът ѝ бе предпазлив. Той не искаше да ѝ стори зло — тя щеше да разбере, ако бе така, но имаше нещо в това, нещо...

— И така и трябва — рече той. — Да, наистина. Как иначе би могла да оцелееш? Работата е там обаче, че това си има две страни.

— Стийв, това ще трябва да ми го обясниш на пръсти.

— Да, добре. Опитвам се. — Той сипа един пръст „Евърклийър“ в чашата ѝ и я допълни с портокалов сок. Останалото от бутилката

изсипа в стоманена тенджера. — Да подиша — поясни и ѝ подаде чашата.

Тя отпи и направи физиономия.

— Не ти ли харесва?

— Доста е силно. — Но въпреки това го изпи.

— Да. — Той вдигна чаша към устните си, после я остави. — Както казах, напоследък много гледам новините. Ти наясно ли си, че земеделието среща затруднения? Заради това ново слънце, което ти сложи на небето?

— Какви затруднения?

— Ами... повечето растения умират. Всъщност почти всичките. Дървета, трева, жито, ориз, басейнът на Амазонка... Кажи-речи всичко. И това предизвиква у някои хора леко безпокойство.

— За растенията ли? — Тя откровено се чувстваше объркана. Американците постоянно се избиваха помежду си. Колчем се обърнеш, и избухваше някоя нова война. — Какво пък са се загрижили за растенията?

— Работата е там, че скоро няма да остане нищичко за ядене.

— А, да! Лесна работа. Има много плесени, гъбички и какво ли не, които ще растат под черното слънце. Имам книги. Като стигна и до това, ще го превода и...

— Много мило, и знам, че хората ще го оценят. Но проблемът започва да придобива спешност, един вид.

Тя се размърда неловко.

— Ще видя дали ще мога да откопча някакво време идната седмица.

— Си Ен Ен излъчва поредица от специални репортажи как да извличаш хранителни вещества от неща, които през ума не би ти минало да ги ядеш — каза Стийв. — Как се вари яхния от кожа от обувки. Рецепти как да сготвите домашните си любимци. Ей такива работи.

— Хмм... Като се замисля, в магазина гуакамолето беше свършило.

— Ти забеляза ли колко струва „Евърклиър“?

— Не съм.

— Седем хиляди долара бутилката е малко по-височка цена от обичайната — каза той. — Сигурно се намира единствено защото е

колкото хранителен продукт, толкова и индустриален химикал. Не мисля, че това нещо някой го пие, освен гимназистчетата. А те го пият само защото нищо по-добро не познават.

— Сега като ми го казваш, рафтовете наистина изглеждаха доста опоскани.

— Бас държа. — По изражението му си пролича, че се съсредоточава. — Онзи ден видях нещо по телевизията, което ми напомни за твоите кошуте. Иша и...

— Аша.

— Да. По-предната седмица едно хлапе, шестнайсетинагодишно, го хванали да браконьерства елени в имението на един богаташ. Това сега е углавно престъпление. Изловили го с кръв по ръцете. Буквално. Изсмуквал костния мозък от бедрената кост на кошута. Защитил се с твърдението, че кошутите и без това щели да умрат от глад, защо тогава някой да не се нахрани с тях? И аз някак си го разбрах.

Карълайн си припомни внезапно как една сутрин двете с Аша пасяха росна детелина и гледаха пролетната зора. Това предизвика у нея тръпка на... някакво чувство... ала тя я потисна.

Стийв я гледаше съсредоточено.

— И какво станало? — попита тя със съвсем нормален глас.

Стийв дълго мълча, преди да отговори тихо:

— Все пак обесили хлапето. След това имало още бунтове. Както казах, в момента те са ежедневие.

— О... — Тя пресуши чашата си.

— Още едно питие? — попита той с укрепнал глас.

— Разбира се.

Той се върна в кухнята и отвори втората бутилка. Пригответи й питието — този път сипа два пръста алкохол, а останалия изля при другия в стоманената тенджерка.

— Та, както и да е, освен глада има и други проблеми. И най-тежкият са земетресенията. Почти всеки ден става ново земетресение. От Сан Франциско кажи-речи нищо не остана. Токио го няма. И Мексико Сити не е по-назад. А под Йелоустоун очевидно има вулкан и той бучи. Още нищо не е станало там, ала геолозите, изглежда, се тревожат. — Той я погледна в очите. — Казват, че има нещо общо с това място.

— С Библиотеката?

— Да. Очевидно оная пирамидка над Гарисън Оукс е тежичка. Казват, че масата ѝ комай била равна на Луната? И че размествала тектоничните плочи наоколо? — Той си пийна от питието ѝ и тогава ѝ го подаде. — Нищо от това ли не си чула?

Тя поклати глава.

— Да, бях се досетил — рече той. — Държиш под око враговете на твоя Баща, нали? И наваксваш с всичките останали... как ги нарече?

— Каталози — отвърна тя. — Обединявах каталозите. Обмислях стратегии. И подготвих основата за непредвиден развой на събитията. За всеки случай.

— Разбира се — рече Стийв. — Разбира се. Ти действаш внимателно. Много грижи си имаш на главата. Това е светът, в който живееш и който познаваш.

— Да. — Тя напрегнато прокара пръсти през косата си. — Виж, Стийв, по повод земетресенията, глада и тъй нататък... Ще измисля нещо. Обаче се случва много повече, отколкото знаеш. Кю-33 Север се е раздвижил и не мога да го намеря. Ако Лизел или може би Бари О'Ший решат сега да действат срещу мен, това ще е лошо за...

— Лошо за всички. За всички нас. Обикновените хора. И това го разбирам. И това безспорно са сериозни проблеми. Не се съмнявам в думите ти и за миг дори. — Той забарабани с пръсти по мраморния плот на масата. — Но заради това аз си имам проблем.

— И какъв е той?

— Обсъдих го с Ъруин. А също и с останалите — с президента и с военните, но Ъруин единствен май го схвана.

— Какво да е схванал?

— Как не мога да достигна до теб. — Той протегна нежно ръце към нея с разперени длани. — Казах ти го по всеки известен ми начин, а ти сякаш дори не ме чуваш. Говорих на Ъруин за това и той каза, че това е защото нямаме общ език.

Карълайн присви очи.

— Моят английски е съвсем приличен.

— И аз това му казах, обаче той говореше за друго. Разказа ми как, като се върнал от войната, всеки му разправял да зареже всичко, да намери нещо, което да го радва, и тъй нататък. Каза как чувал думите, каза и че дори те звучали смислено, обаче той просто не можел да им откликне. А после каза и че имало някакво хлапе, и на това хлапе той

успял някак да му помогне. И точно това го накарало да разбере, че е възможно да продължи нататък. И след това онези думи добили смисъл.

— Дашаен — каза тя. — Помня го.

— И тогава започнах да се замислям как сигурно ти се е налагало да се затваряш вътрешно. Трябвало е да си студена, нали? За да можеш да преодолееш неща като детенце, на което му разцепват главата с брадва и хора, живи опечени.

Карълайн не отговори.

— Студена, да. — Стийв отново се взираше в нея. — Ала ти не си замръзнала. Не съвсем. Останало е нещичко, нали? Главнята на сърцето. Това е, нали? Най-последното.

След продължително време тя се предаде и кимна съвсем незабележимо.

— Така си и мислех. Да. Единствено така някой може да достигне до теб, нали? Единствената възможност ти да се... пробудиш. Да отхвърлиш студенината.

Тя не отговори.

Стийв кимна вгълбено, а после се усмихна.

Имаше нещо различно в тази усмивка. Какво се бе променило?

— Ти така и не го каза направо, но мисля, че съм се досетил какво е. Говоря за главнята на сърцето. — Като все тъй се усмихваше, той стана и отиде до тенджерата.

Не се досети веднага, но го разбра. „Той е умиротворен — осъзна. — Това е различното в него. За първи път изобщо го виждам да изглежда наистина щастлив.“

Застанал до плота и все тъй усмихнат, той взе портокаловия сок.

— Още едно питие?

— Не — отвърна тя дрезгаво. — Какво правиш?

— Как се радвам, че ме попита. Благодаря ти, че ми помогна да премина към другата тема. Сигурна ли си, че не искаш още едно питие?

Тя поклати глава.

— Е, и така става. — Той взе тенджерата с „Евърклиър“ и я изля върху главата си.

Стаята се изпълни с острия химически мирис на 90-процентов чист етанол. „Той е силно запалим“ — внезапно осъзна Карълайн.

— Сега, сладурче! — подвикна Стийв на Нага.

Карълайн стремително се втурна да го спре. Нага още по-стремително ѝ препречи пътя.

Стийв ѝ се усмихна — спокойна, приятелска усмивка.

— Преди да се приближа към моята представа за Буда, почтително ще те замоля да възприемеш състрадателно отношение към по-дребните живи твари на този свят.

Той затвори очи. В ръцете му, кой знае как, се бе озовала запалката на Маргарет.

Щрак. Драс. Щрак.

А после изведнъж цялото велико и вечно настояще се разгоря със синкав пламък. Нага пазеше границата между Карълайн и Стийв — непреодолима ноктеста и зъбата ярост. Карълайн можеше само да гледа безпомощно как пламъкът превръща Стийв в пламтяща лой, обръща го в чер дим. „Обикновените хора горят изненадващо бързо“ — осъзна тя за първи път. След няма и минута той беше мъртъв. „В това навярно откриваме Божията милост.“ А отвъд нея — далечният мрак.

Останала сама, Карълайн усети вперените в нея студени погледи на Иша и Аша.

Някой крещеше.

[1] „Евъркиър“ — американска водка, дестилирана от царевица. Бутилира се в две разновидности, съответно 75 и 95 градуса. Най-силната съществуваща спиртна напитка. — Б.пр. ↑

[2] Почти седемтонната „дейзи кътър“, официално — BLU-82, е най-мощната конвенционална бомба на въоръжение в американската армия. — Б.пр. ↑

ИНТЕРЛЮДИЯ V

ТИТАН

I

Разбира се, Карълайн възкреси Стийв. Отне ѝ две седмици. Започваше да схваща цаката на медицината, обаче изгарянията бяха сложна работа. Той ѝ поиска още две бутилки „Евърклиър“. Каза му, че не могла да намери. Седмица по-късно дойде и го намери мъртъв във ваната, а до него лежеше бръснач. За да стигне до трупа, се наложи да упои Нага. С това се справи горе-долу за един ден, обаче му обърка кръвната група — всички новаци бъркат, но тя се разстрои — и той умря от сърдечна недостатъчност почти веднага щом се върна към живота. Тя смени самобръсначките с електрически и го възкреси за четвърти път, но на другия ден на вечеря той тегли малката си реч — „възприеми състрадателно отношение“? Какво изобщо значеше това, по дяволите? — а после удари с печеното една чаша препарат за отпушване на канали.

След това тя го остави мъртъв. Не можеше да понесе това. Повече не можеше.

Това се случи преди повече от месец. Сега напълно бе потънала в учението. Един ден, докато проучваше теоретичната рамка на вирусите на реалността, се натъкна на нещо, оставено не на мястото му. Там, сред бледолилавите томове по математика, се бе набутала една кафява папка. Оказа се, че съдържа наставления за овладяване на алшак шаболет.

И това промени всичко.

Сам по себе си алшак шаболет не беше от особено значение. По идея бе свързан с техниката, която бе открила на листчето — книгоразделител, направила я способна да се движи невидима из Библиотеката. Единственото му предимство пред алшак уркун беше, че можеше да се задейства много бързо, с една-единствена дума. Беше виждала как се прилага — веднъж.

— Денят на осиновяването. — Промълви го тихо, но огромните пространства на Библиотеката като че понесоха думите ѝ и усилиха звука на гласа ѝ. Тя погледна надолу към пергамента, който държеше в ръка.

„Чрез мойто изучаване на единствената Вярна Реч, що Всичко командува, изковах аз умението алшак шаболет, що бавното забързва.“

Тя разгъна свитъка още малко. Беше древен, написан преди Бащата да стигне до върха на своята мощ. Описваше маловажни процедури, приложими само от време на време. Спокойно можеха да изминат години и хилядолетия даже, без тя да се натъкне на него. Случайност? Възможно е, но там, където имаше пръст Бащата, случайностите ѝ се струваха твърде съмнителни.

„Той е разчитал да го намеря.“

Отстрани имаше изрисувана на ръка с мастило илюстрация на човек, надбягващ мълния, и още една, не толкова избеляла, на същия човек, който гори и пици. Лицето ѝ помрачня.

— Алшак шаболет — произнесе тя, като изпробваше звуците.

„Но трепетно подхождайте към алшак! Туй е умение, опасно и в най-добри времена, и макар и в миг на нужда то да ти е голям приятел, то може да е и страшен враг! Само мъдрите трябва...“

До избледнялото древно мастило с химикалка бе надраскано следното:

Карълайн,
Оникс 7-9-5-12-3-3.7
Бащата

Това бе каталожно означение — етаж Оникс, лъч седми, клон пети, шкаф 12, рафт 3, третата книга от ляво надясно. Глава седма. Кръвта забуча в ушите ѝ. Много тихо, тя прошепна:

— Баща?

Отговор нямаше.

И тогава Карълайн с рев запокити кафявия фолиант надолу между рафтовете. Мъртвец с четка от пера за обирание на паяжини в ръка се дръпна в унес, ужасен.

Денят на осиновяването. Така го наричаха — денят, в който родителите им умряха, денят, в който те спряха да бъдат американци и станаха Библиотекари, част от света на Бащата. Преди това Гарисън Оукс беше просто най-обикновен квартал. Преди това, доколкото всички знаеха, Бащата е бил само Адам Блек, някакъв си старец, живеещ по-надолу по улицата.

Имаше нападение. Не особено умно нападение, но много силно и извършено бързо. Излови го неподготвен или поне той го изкара да изглежда така. Тя си мислеше, че може дори да е имало шанс да го убият. Не особено голям може би, но все пак шанс. Точно това подозрение и онова, за което то загатваше, в крайна сметка, ѝ вдъхнаха куража да действа. Бащата не бе точно всезнаещ. Понякога можеше да бъде изненадан. Щом можеше да бъде изненадан, възможно бе и да е уязвим.

Всичко, което последва, произтече от това.

Изтръпнала и с чувството, че не е с всички си, Карълайн се упъти надолу по главния коридор на нефритения етаж към ониксовата страна на пирамидата. Там, самотно движеща се сред обширните празни пространства, тя отиде при посочената от него книга. Намираше се в аптекарския отдел и влизаше в каталога на Дженифър. Томът бе озаглавен „Набор от полезни еликсири“. Седма глава бе „Изворът на свършената памет“.

#Указания

След като приготвиш течността, както е обяснено, оттегли се някъде в самота. Там започни размишленията си. Ще откриеш, че формулата освобождава у теб и най-древния спомен, ще е все едно ти пак си там в плът и кръв и изживяваш всичко с нови очи.

Взе книгата. После, докато разглеждаше съседните рафтове, добави и още няколко — една по химия, друга по лабораторна техника. Слезе по стълбата в аптеката долу и се зае да съчетава съставките.

II

Карълайн не я биваше много по химията. Цели три дни тя се разочарова, преди да изучи достатъчно основата, та да може поне да разбере какво ѝ нарежда да прави формулата. Измина още една седмица, проточила се и почти безсънна, преди да изготви доза, която отговаряше на изискваната от нея чистота и не убиваше мишките.

Когато доби относителна увереност, че ѝ се е получило, тя се върна в стаята си, натъпка се на вечеря и спа непробудно дванайсет часа. На другата сутрин — а може да е било и вечер, невъзможно беше да се каже, пък и в крайна сметка, кого ли го бе грижа? — тя се върна на бюрото си в голямата зала, седна там и се взря в стъкленичката, съдържаща плода на нейните усилия. Полека, като внимаваше да не разлее нищо, извади тапата и я остави на попивателната върху бюрото. Разрежа един лимон на четвъртинки и ги постави до тапата.

Стъкленицата съдържаше около две лъжички кафява горчива течност с мирис на сълзи. С гримаса тя я изгълта на един дъх като шотче, а после захапа парче лимон, за да си оправи вкуса.

„Там започни размишленията си.“

— Е, добре — каза тя.

Денят на осиновяването, спомни си тя, беше някакъв празник. Това бе една от повратните точки в живота ѝ, може би най-важната повратна точка, но тя не се бе замисляла много за него от години. Беше крайт на лятото, през деня навън все още беше горещо, но нощем на открито понякога се усещаше първият полъх на зимата, идващ от север. Училището тъкмо бе започнало седмица по-рано и тя си спомни как това ѝ се струваше глупаво. Защо да започват училище и само седмица по-късно да ти дават ваканция? Глупаво прекарано време.

— Денят на труда — каза тя на глас. „Свършена памет, наистина.“ Само преди час тя не би могла да се сети за името на празника, та ако ще животът ѝ да зависеше от това.

Денят на труда, хиляда деветстотин седемдесет и седма. Тя трябва да е била някъде към осемгодишна. Събуди се в спалнята в къщата на родителите си. В леглото до нея имаше плюшена играчка, зелена кукла с формата на жаба. „Кърмит — помисли си тя. — Казва се

Жабока Кърмит.“ До Кърмит седеше Мис Пиги. Беше се успала, защото снощи бе стояла до късно да гледа „Семейство Уолтън“ по телевизията.

В спомена Карълайн слезе на долния етаж. Майка ѝ, хубава руса жена горе-долу на сегашната възраст на Карълайн, бъркаше нещо в кухнята. Мама отиде до рафта и взе кутия „Снежинки“ — Карълайн не достигаше до нея сама — и продължи да готви.

Карълайн вече не си спомняше ясно лицето на майка си. Помнеше я само като поредица от впечатления — смях, кашмир, лак за коса.

Досега.

„Здравей, мамо — помисли си тя. — Приятно ми е да се запознаем.“

И се усмихна лекичко, сама в Библиотеката.

При все това си отдъхна, че лицето на жената си оставаше непознато за нея. Не беше сигурна какво ще направи, ако мама се окажеше една от мъртъвците. Радваше се, че не ѝ се налага да го открие. Постара се да запомни лицето ѝ. „Извинявай, мамо. Този път няма да те забравя.“

Върна се отново в 1977, когато малката Карълайн си изяде зърнената закуска, а майка ѝ правеше голяма картофена салата за пикника по-късно — вареше картофите, режеше зеленчуците, смеси ги заедно в една купа. Тъкмо като приключваха, истинският ѝ баща си дойде от железарския магазин. Беше хубав мъж, няколко години по-възрастен от майка ѝ. Косата му бе прошарена на слепоочията. Тя не го нарече „Баща“, а „татко“, което за ухото на порасналата Карълайн прозвуча възхитително непринудено. Малката Карълайн го целуна по бузата и брадата му я одраска по устните. Не се беше изкъпал. Лъхаше на пот и едва забележимо на вчерашен „Олд Спайс“.

Когато картофената салата стана готова, Карълайн покри купата с фолио и я сложи в хладилника. Помогна на майка си да разчисти и се върна в стаята си, за да убие два часа време. Пикникът нямаше да започне по-рано от обяд. Сега, четвърт век по-късно, тя копнееше да остане в кухнята, да бъде с тях отново за последен път, но спомените бяха неизменими. Карълайн четеше много като дете, още преди Бащата да се появи в живота ѝ. Предпочиташе да стои в стаята си и да чете.

Точно преди дванайсет часа тримата се намазаха с лосион за слънце, пресякоха улицата и се упътиха към градината зад къщите. Татко ѝ подаде ръка, тя я хвана и преплете пръстчетата си в големите му пръсти. Дланите му бяха груби, спомни си тя. „Сигурно се е трудил с ръцете си. Но какво е вършил?“ Онзи ден тя не се бе замисляла за това. И сега този спомен бе изчезнал, изчезнал заедно с името му, историите, които разказваше, и всички останали мигове, които може да са прекарвали заедно.

Той ѝ се усмихна разсеяно. Щом си спомни това, Карълайн си помисли: „Колко добро лице има!“. И при тази мисъл сълзите ѝ бликнаха волно и потекоха незабелязано по бузите ѝ.

Най-краткият път до парка минаваше през двора на един мъж, когото познаваха като Адам Блек. Той стоеше на задната си веранда по шорти и калпак на готвач. На бетонната плоча в задния му двор стоеше ексцентричният му барбекю грил — грамадна бронзова отливка във формата на бик. Карълайн си спомни как като малка този предмет я очароваше. Един бурен следобед се промъкна в двора на стареца, допря ръчичката си до гладкия крак на бика и видя отражението си върху лъскавия му корем. Сега от ноздрите на бика излизаше дим.

— Здравей, Адам — подвикна татко. — Нещо против да ти минем през двора?

Адам вдигна ръка за поздрав.

— Здравей и ти! — Говореше на английски и прикриваше обичайните следи от пелапи акцент. — Да, минете.

Пътъом спряха да си побъбрят. „По съседски“ — спомни си Карълайн. Преди две десетилетия Бащата изглеждаше точно както и последния път, когато го видя.

— Човече, това ухае страхотно! — каза татко ѝ. — Какво печеш?

— От всичко по малко — в момента главно свинска плешка и агнешко. Някъде след час трябва да станат. Цяла нощ ги опушвах. Когато свинското се опече, сигурно ще метна няколко бургера.

— Някога ще ме научиш ли на рецептата? Да ти кажа, онова барбекю, дето го опече миналата година, от него по-хубаво не съм ял!

— Разбира се, защо не? Напоследък съм в настроение да уча хората. — Той набоде месото с извита дървена вилица. — Тайната е да започнеш със силен огън, колкото по-силен огън разпалиш. Такъв огън изгаря нечистите примеси, разбираш ли. Плюс това той си има и

церемониален аспект. Огънят дава на човека нещо, върху което да се съсредоточи. — Той почука по бика с юмрук и се ухили. — Та значи, огънят. Това е първата стъпка.

— Така ли? И това ли е?

— Е, има и някои подправки за месото — стара персийска рецепта. — Този път лек пелапи акцент се промъкна в гласа му: „решептааа“.

Осемгодишната Карълайн се изкикоти.

— Смешно говориш!

— Карълайн! — сгълча я татко й.

— Не, няма нищо. — Адам Блек приклепна и я погледна в очите. Тя си спомни как кикотът й секна, щом видя очите му.

— Не... — каза тя и залепи лице в крака на татко.

— Не се плаши — каза Адам Блек и посегна да отметне кичур от косата й. — Права си. Понякога наистина говоря смешно, но повечето хора не забелязват. Добър слух имаш.

— Благодаря.

По тона му личеше, че искаше да я успокои, но тя не се успокои. Ни най-малко.

— Как трябва да го произнеса, миличка?

Карълайн отлепи око от крака на татко си и надникна.

— Рецепта.

— Решептааа.

Тя се разкиска пряко волята си.

— Не, рецепта!

Той явно остана доволен от смеха й. Лицето му отново се разтегна в онази кротка усмивка.

— Ей, ще поостанете ли малко да си побъбрим? В парка, мисля, още не са подготвили всичко. Имам бира в хладилника и безалкохолно за дъщеричката ви.

Татко й погледна към парка, където някакви мъже опъваха волейболна мрежа.

— Може ли, татко? — Тя обичаше спрайт, но обикновено не й даваха да го пие.

Татко й се замисли.

— Да, разбира се. Защо не? Вземи и една бира за мен.

Карълайн си носеше книжката. Тя седна на един метален градински стол да чете, докато възрастните си говорят.

— Та, може ли да те попитам откъде го имаш този грил? — попита татко. — Никога не съм виждал нищо подобно.

— Знаеш ли, не помня, честно! Някъде от Близкия изток сигурно. Като младо момче се мотаех там.

— Така ли? И с какво се занимаваше?

— Предимно с войниклък. Като че по едно или друго време съм се качвал и слизал кажи-речи на всеки хълм в Азия.

— Сериозно? Охо! Бас държа, че имаш много за разправяне.

— Има какво да се разкаже. — Те поизчакаха, но той нищо не започна да разказва.

— Сега с това ли се занимаваш? Не те виждаме много често тук.

Той се засмя.

— Не, не. Не, вече от години. Това, войниклъкът, си е за младоци. Всъщност се готвя да се пенсионирам — отвърна старецът.

— Сериозно? Млад изглеждаш за това.

— Много мило, че го казваш. Но съм по-стар, отколкото изглеждам.

— А от какво ще се пенсионираш, ако не възразяваш да те попитам?

— Ни най-малко. Шеф съм на една малка компания. Е, малка, но влиятелна. С книги се занимаваме, семеен бизнес, един вид.

— Готино! И как ти се харесва?

— Работата е интересна. Но понякога направо те убива. Конкуренцията е страшна. Наследникът ми сигурно зор ще види, поне в първите няколко години.

— О, вече си си избрал и някое момче?

— Да. Момиче е всъщност. Много време ми отне да намеря точния човек. Сега въпросът е само да я подготвя. — Карълайн не помнеше да го е забелязала по онова време, нищо от това не помнеше, но докато казваше това, Адам Блек гледаше право в нея. Нещо в погледа му събуди майчинския инстинкт у мама и тя обгърна с ръка раменете на Карълайн. Това бе последният допир помежду им.

Сега, днес, Карълайн седеше сама в центъра на Библиотеката с увиснала челюст. „Наследница? Избрал я е? Несъмнено той не иска да каже, че...“

— И коя е щастливката? — попита майката на Карълайн и сръчка мъжа си в ребрата. Феминистките теми бяха източник на леки търкания в семейството.

— Карълайн се казва. Тя е моя племенница... е, пада ми се нещо като племенница. Доста далечни роднини сме всъщност. Но аз забелязвам в нея много от себе си.

— Така ли? — попита баща ѝ. — Странно съвпадение. И нашата дъщеря се казва така.

— Не думай! — Адам Блек заобръща ребърцата върху грила с една лопатка. Баща ѝ удари глътка бира.

— А какво точно включва процесът на обучение?

— Ако нямаш нищо против, бих предпочел да не навлизам в подробности. Тайните на занаята и всичко останало.

— Така ли? Е, да. Не, няма проблеми, разбирам. — Очевидно не разбираше.

— Но мога да кажа, че най-трудното ще е тя да се справи с всичко и сърцето ѝ да остане непокътнато. — Забеляза погледа на мама и додаде: — Образно казано, тоест.

— Работата е тежка?

— О, да. Някои от конкурентите са истински чудовища.

Татко ѝ се намеси:

— Сериозно? А какви точно са...

Бащата пусна това покрай ушите си, но в гласа му се промъкнаха железни нотки:

— Обаче за това не се тревожа. Тя е същата като мен. Ще направи всичко необходимо — след като привлече вниманието ѝ. — Адам Блек се усмихна и обърна един бургер. Очите му пламтяха.

Мама се усмихна нервно. Татко, без нищо да забелязва, си пиеше бирата.

— Сложното ще дойде после, след като тя надделее. Като бях млад, за мен войната беше всичко. — Погледът на Бащата я изгаряше. — И служейки на своята воля, сам се опустоших. Много, много понататък разбрах какво съм загубил, а тогава то вече си бе отишло безвъзвратно. — Той сви рамене. — Може би тя ще прояви по-голяма мъдрост. — В древните прашни кътчета на паметта ѝ Адам Блек ѝ намигна. В съвременността, на Карълайн ѝ се стори, че ще припадне.

Мамините очи се присвиха. Не бе забелязала намигането, но последните реплики бяха уллучили някое майчинско болно място.

— Е — рече тя. — Ние май по-добре да тръгваме.

— Ама аз... — възрази татко.

— Няма нужда да отнемаме много време на господин Блек, скъпи. — От тона ѝ съвсем явно лъхаше хлад.

— О... Мда. — Той се усмихна на Адам Блек. — Е, благодаря за бирата. Ти после ще слезеш ли долу при нас? Да поиграем малко волейбол?

Адам Блек се усмихна.

— Идвам само след малко. Първо искам така да препека това свинско, че да хване коричка от въглен!

Родителите на Карълайн се спогледаха.

— Добре — каза татко ѝ. — До скоро. — Той хвана Карълайн за ръка и те заслизаха надолу по хълма.

III

По онова време Гарисън Оукс си имаше парк, в който се събираха всички — там, където сега е езерото. Къщите на квартала го обкръжаваха и това създаваше у всички илюзията за заден двор, ширещ се на цели три акра. В парка беше пълно с хора — възрастни седяха по пейките за пикник и пиеха кока-кола или спрайт от зелени стъклени бутилки или пушеха цигари „Тарейтън“. Децата се купчиха край люлките и дървените катерушки. Къщата на Адам Блек се издигаше на най-високия хълм в квартала и оттам Карълайн, хванала татко за ръка, трябваше да се спусне по умерено стръмния склон, за да стигне до парка. Баща ѝ я държеше нежно, ала и здраво. Най-малкото веднъж я удържа да не падне. Щом стигнаха подножието на хълма, тя пусна ръката му за последен път.

— Виж, татко, ето го Стийв! — Тя махна. — Здравей, Стийв! — Стийв беше малко по-голям от нея. „Той е на десет — помисли си тя. — Или може би на единайсет.“ Играеше на гоненица с цяла тайфа други деца.

Там беше и Дейвид — протягаше ръка за помощ на едно по-малко дете, паднало в тревата.

— Добре ли си, Майк? — попита добродушно Дейвид. Щом го чу, по-малкото момченце, което като че всеки миг щеше да се разплаче, се изправи и се усмихна. Дейвид също му се усмихна, после го тупна и каза:

— Ти гониш!

И двамата хукнаха заедно със смях.

Забеляза и Маргарет да седи там. Тя изглеждаше малко по-голяма от останалите — на девет или на десет, може би? Подскачаше върху „дама“, разчертана с жълт тебешир върху баскетболното игрище, и плитките ѝ се люшкаха, огрени от слънцето. Кожата ѝ сияеше от усилията, розова и жива.

— Здравей, Карълайн! — извика Стийв.

Щом чу гласа му, сърцето ѝ подскочи. По онова време Стийв живееше срещу тях, от другата страна на улицата. „Родителите ни бяха приятели. Понякога всички вечеряхме заедно. Смятах го за сладур.“

Веднъж, спомни си, беше взела един цветен молив и написа неговото и нейното име на едно розово картонче, а после ги очерта със сърце. Никога на никого не го каза.

Баща ѝ погледна надолу към нея, поразвеселен и може би с капчица опасение, после махна на Стийв.

— Здравей!

Стийв му махна в отговор.

— Здравейте, господин Сопаски!

— Татко, може ли да си поиграя със Стийв?

— Миличка, Стайв не иска да...

— Всичко е наред, сър! — намеси се Стийв и осемгодишното сърчице на Карълайн подхвъркна. — Искаш ли да идем на „Крастав плац“ да вкараме по няколко кошчета?

— Много ясно! — отвърна Карълайн.

— Къде да ходите? — попита татко ѝ.

— На баскетболното игрище — обясни тя. — Ние така му викаме.

Двамата със Стийв си имаха измислени имена за цял куп неща в квартала. Баскетболното игрище, застлано със смес от черен асфалт и едър чакъл, беше „Крастав плац“. В стаята ѝ имаше карта, нарисувана на ръка с молив, на която бяха посочени тези и други имена. Гората в края на пътя беше „Песогубницата“. Потокът сред гората бе кръстен „Котешките бани“ след един забавен случай. И тъй нататък.

— А, да — каза татко ѝ. — Е... забавлявайте се.

Тръгнаха заедно към баскетболното игрище и докато вървяха, Стийв тупкаше една топка.

— Как си? — попита тя малко страхливо. Не го беше виждала от месеци. На другия ден, след като училището свърши, таткото на Стийв катастрофира. Господин Ходжсън лежа в болница една седмица и после почина. Стийв и майка му бяха прекарали лятото с баба му и дядо му в Уисконсин.

— Добре съм. Хубаво ми е, че пак съм тук. — Той тупна топката на асфалта. — Добрият стар „Крастав плац“.

Не звучеше като да му е добре и Карълайн не го обвиняваше. Да умре татко ѝ, беше най-ужасното нещо, което можеше да си представи. Когато се опита да си представи как ѝ се случва нещо подобно, в ума ѝ сякаш зейна бездънна яма.

— Наистина ли?

— Да. Тоест, гадно е. Но се нагаждаш.

Тя го погледна с благоговение. За осемгодишната Карълайн това едно-едничко изречение сякаш побираше в себе си всичко, което някога щеше да се знае за куража.

— Така ли?

Той кимна.

— Как?

— Просто се нагаждаш. Към всичко можеш да се нагодиш, ако не се предадеш. — Той се усмихна тъжно. — Или поне татко така казваше.

— О...

— Ей, нещо против да си говорим за друго?

— Нямам, разбира се. — Тя се опита да измисли какво да каже, но бездънната яма бе погълнала всичко, което можеше да ѝ хрумне. След дълго мълчание промълви:

— Например за какво?

Стийв изхихика.

— Какво четеш?

Стийв беше единственото дете в квартала, също толкова запален читател като нея. Почти не четяха едно и също — той обичаше космически кораби и супергерои, а тя повече си падаше по разкази за животни и по Бевърли Клийри, но и двамата обичаха да си говорят какво са чели и от време на време се случваше и книгите да съвпадат.

— „Гънка във времето“ — каза тя. — Чел ли си я?

— Да! Много беше хубава. Ти знаеш ли, че има и продължение?

— Ама със същите герои ли?

— Горедолу да. Ще ти я донеса, ако искаш.

— Благодаря!

— Имаш я — каза той и бръкна в джоба си. — Но междуременно ти донесох тази. Мисля, че ще ти хареса.

Тя огледа корицата.

— „Черният красавец“. Тя беше онази за коня, нали?

— Да.

— Тъжна ли е? Маргарет каза, че била тъжна.

— Малко. Има нещо такова. Накрая...

— Не ми разказвай!

— Извинявай. — Стийв вдигна топката, за да стреля към коша, а после застина на място, вирна глава и се послуша.

— Чуваш ли това?

— Какво да чувам? Не... — И млъкна, защото го чу: свистене в небето, което все повече се усилваше, приближаваше се. Погледна нагоре и видя дълга и тънка въздушна дия, извита в дъга. Когато я видя за пръв път, тя беше много високо в небето, ала пред погледа ѝ се приближаваше все повече и повече.

— Мисля, че идва към нас — каза Стийв.

Тя видя, че е прав, и това, кой знае защо, я уплаши. Посегна да го хване за ръка и...

... всичко...

... спря...

„Изковах умението алшак шаболет, що бавното забързва“ — помисли си сега Карълайн. На децата им се е сторило, че светът е замръзнал неподвижно. Виждаше как татко ѝ разговаря с господин Джейкъбс, който живееше по-надолу по улицата. Устата на татко бе замръзнала отворена по средата на изречението. Господин Джейкъбс издишваше облаче цигарен дим. То бе увиснало неподвижно във въздуха.

Върхът на въздушната дия бе замръзнал над тях и се рееше неподвижно на стотина стъпки над тях. Е, не съвсем неподвижно. Пред погледа ѝ той слезе около два пръста по-надолу, после още два.

Младите ѝ очи видяха какво бе долетяло. Първоначално го помисли за космическа капсула като онези, които беше виждала по телевизията. Но като го поогледа по-внимателно, осъзна, че това не беше вярно. Първо, бе прекалено малко и не можеше да побере човек. И нямаше прозорци. Но формата му напомняше малко на космическа капсула — обикновен метален конус. Отстрани върху него бе нарисувано американското знаме и имаше някакъв надпис. USAF-11807-A1. А под него беше нарисувано усмихнато лице и пишеше „Здрасти, Адам!“.

Спомни си как си помисли, че пратката е за него. За Адам Блек. Но какво беше това? Сега знаеше. Дейвид ѝ го обясни няколко години по-късно.

— Нарича се ракета „Титан“ — обясни той. — Оръжие е. Съдържа много от едни неща, които се наричат „мегатонове“.

Използва се главно за вдигане на градове във въздуха. Американците решили, че ще е достатъчно силна да убие Бащата.

По онова време обаче Карълайн нямаше представа какво вижда — фойерверки може би? Но каквото и да беше това зрелище, то ѝ се стори доста красиво. Спомни си как в нещото, увиснало горе в небето, се появи малка пролука и как то светеше отвътре, все едно беше яйце, от което ей сегичка щеше да се излюпи нещо вълшебно.

Погледна Стийв. Той говореше нещо или поне устните му мърдаха, но тя не чуваше нищо.

„Твърде бързи сме били — осъзна тя сега. — Алшак шаболет ни е ускорил дотолкова, че сме изпреварвали звука.“

Пред очите ѝ пукнатината растеше. Светлината се изсипваше отвътре като зора над планините и разяждаше метала с изписаните върху него букви USAF.

Стийв запуши уши с ръце и погледна нагоре към хълма. Миг покъсно и тя го чу. Гласът на Адам Блек прокънтя вътре в главата ѝ. „Не — помисли си Карълайн. — Той вече не е Адам Блек. Той вече е Бащата.“

— Онези от вас, които оживеят, укрийте се зад мен — произнесе той, но не с мекия глас на развеселен старец, както се преструваше пред татко ѝ, а с истинския си глас, гласа, пропуквал планини и призовавал светлината да изгрее сред мрака. Той кънтеше като гръм в мислите на децата.

Щом той проехтя, Карълайн инстинктивно се метна към Стийв, за да я защити. И точно тогава забеляза, че нещо не е както преди. Когато помръдна, оголените части на кожата ѝ пареха, също като онзи път, когато затисна с ръка дюзата на сешоара и си изгори пръстите.

Сега, в днешно време, тя разбираше какво се е случвало. „Триене — помисли си тя. — Триенето с въздуха.“ Под влиянието на алшак скоростта им е била такава, че дори и въздухът е горял.

По онова време обаче тя знаеше само, че я боли. Двамата със Стийв се гледаха зяпнали, обзети от беззвучен ужас. Петдесет метра над тях малко ярко слънце се разгаряше и оживяваше.

Тя извика татко си и устните ѝ се размърдаха беззвучно. Направи крачка към него и щом помръдна, отново усети онова странно парене по бузите си. Татко ѝ беше неподвижен като статуя, повдигнал към устните си бирата, с която го почерпи Адам Блек.

Намираше се точно под огненото кълбо.

По-късно, когато се научи да прилага алшак шаболет върху себе си, тя разбра защо на нея той бе въздействал, а на него — не. Под въздействието на алшак попадат първо мъртвите, после младите и най-накрая — възрастните. Нищо не можеше да помогне на баща ѝ. Дори и сега не можеше да се сети за нещо, което би могло да му помогне. Самата тя бе само мъничко по-незастрашена, макар и все още да не го осъзнаваше.

Стийв обаче се беше досетил. Той я разтърси за рамото и ѝ посочи огненото кълбо горе, разтвори широко очи. После посочи Адам Блек — Бащата — който ги чакаше на склона на хълма.

Карълайн погледна огнената топка горе в небето. Тя ставаше все по-голяма. Кимна разбиращо и двамата със Стийв поеха към хълма.

Истинският проблем веднага им се изясни. Тръгнаха заедно, подтичвайки. Само след две крачки тя се спря и нададе беззвучен вик.

Стийв стискаше зъби, ала не извика. Погледна нагоре към небето. Тя проследи погледа му. „Ако огънят не продължи да се разраства, може да ни погълне.“

По лицето на Стийв забелязваше, че и той разбира това. То беше силно зачервено, а косата му леко пушеше. Той също я погледна с разширени от страх и болка очи, а после направи половин крачка напред, бавно, като в унес в ожесточилия се въздух.

Тя направи като него. Когато се движеше така, пак пареше, но не чак толкова, както когато тичаше, и несъмнено не толкова, както когато извика.

От билото на хълма Бащата ги наблюдаваше. Не каза нищо.

Заедно, крачка по крачка, те вървяха към хълма. И другите деца бяха засегнати по същия начин от въздействието на алшак и се справяха със същите затруднения. Някои се бяха вцепенили от ужас или ревяха, паднали на колене. Едно кльощаво момченце, около осемгодишно, изпадна в паника. „Казва се Джими — спомни си тя. — Не е от най-умните.“ Джими се втурна да бяга към майка си — истински бяг, а не бавното подтичване, което опита тя. След няколко крачки кожата му се покри с мехури. Той изпищя, ала очевидно не му хрумна да спре. След още три крачки ризата му пламна. Тогава тя извърна очи.

Двамата със Стийв се движеха с най-скоростното темпо, което не им причиняваше болка, но то никак не беше бързо. Имаха преднина пред разширяващото се кълбо от свръхнагрятата плазма, но тя бе много малка.

Други извадиха по-голям късмет. Импровизираната гоненица на Дейвид и Майкъл ги бе отвела в подножието на хълма. Помисли си, че те ще са стигнали на безопасно място доста преди огненото кълбо да ги настигне. От друга страна, двамата със Стийв бяха точно под ракетата, когато тръгнаха. Можеха да стигнат достатъчно бързо, че да се възползват от обещанието на Адам Блек да им осигури безопасност, но нямаше гаранция.

Огненото кълбо нарастваше бързо и ги настигаше. Когато стигнаха в подножието на хълма, то вече бе докоснало земята. Там порази още една жертва — шестнайсетгодишно момиче, тръгнало от относително добра позиция, но заради възрастта си тя беше чула малко късно призива на алшак и сега щеше да стане първият човек, умрял пред очите на Карълайн. Докато сиянието се приближаваше, кожата ѝ се свари и се обели. Очите ѝ се отвориха широко в агония, устата ѝ нададе безмълвен вик.

Точно този миг щеше да преследва Карълайн в кошмарите ѝ години наред. Тя ускори мъничко ход, после още мъничко — ужасът надделяваше над болката.

Сега почти подтичваше и нехаеше за мъчителното парене. Блузата ѝ пушеше. Усещаше мириса на изгоряла коса, но не бе сигурна дали е нейната или на Стийв. Ала върхът на хълма бе близо. „Ще успея!“

И тогава се спъна.

Хлабав камък се търкулна под крака ѝ. Тя залитна и протегна ръце, и камъкът разрани дланта ѝ. Още по-лошо — загуби почва под краката си и се приплъзна една безценна педя надолу по хълма.

Стийв бе стигнал до върха. Беше спасен. Той се обърна усмихнато, ала щом я видя, усмивката му угасна. Устните му се размърдаха, ала тя не можеше да различи думите. Той ѝ замаха настоятелно. Тя прочете по устните му, че ѝ казва да стане.

Но не можеше да стане. Ръцете и коленете ѝ бяха изподрани. Искаше при мама. Беше я страх. Брадичката ѝ трепереше. Спомни си как си помисли „Много е трудно!“ и „Предавам се!“.

Щом видя това, Стийв се втурна обратно надолу по хълма. Лицето му грееше невъзможно ярко, осветено от приближаващото се огнено кълбо, сега само на има-няма пет метра от нея. С два великански отскока той стигна до мястото, където беше паднала, сграбчи я за китката и я вдигна на крака. Щом се изправи, тя видя, че и косата, и ризата му са пламнали и малките огнени езичета започваха да растат.

Пламнал, той я прихвана през кръста и я повдигна. Огненото кълбо вече беше на някакви си стъпки зад тях. Раменната ѝ става я болеше от дърпането, но огнения полъх не усещаше — Стийв цепеше въздуха пред нея и поемаше цялото парене. Лявата страна на ризата му избухна в пламъци и изгори кожата му... ала вече бяха стигнали върха.

Втурнаха се сред групата деца, изпреварили с няколко безценни педи огненото кълбо. Те бяха лицата на нейното бъдеще — Дейвид и Маргарет, Майкъл, Лиса, Питър, Ричард и други, които тогава не познаваше. Те се суетяха зад Бащата, разтворили широко уста — кръгове от ужас, от които не излизаше ни звук, защото той не можеше да догони писъците им.

Когато кълбото от енергия стигна билото на хълма, Бащата протегна ръка. Щом светлината го докосна, той потръпна... ала не пламна. По-късно Дейвид ѝ каза, че този взрив бил от трийсет мегатона, и явно смяташе цифрата за впечатляваща. И тя сигурно беше. Но когато трийсетмегатонният взрив докосна пръста на Адам Блек, той се спря... потрепери... и започна да се свива.

Смаляващото се огнено кълбо остави идеално кръгъл кратер там, където преди беше паркът. Краищата на кратера сияеха в червено. Тя проследи дъгата с поглед и те най-сетне се спряха върху нещо познато: пощенска кутия с отпечатан върху нея със златни букви надпис: 305 Лафайет. Семейство Лафайет живееше в съседната къща до тях. Половината от нея все още стоеше, прерязана акуратно от експлозията. Виждаше стаята на Даян Лафайет, която имаше къщичка на Барби — предмет на мечтите на Карълайн. Собствената ѝ къща, където двете с майка ѝ приготвяха картофена салата, се намираще на няколко метра навътре в кратера.

Едва тогава се сети да се огледа нататък, където бяха родителите ѝ.

Когато ги видя за последно, те стояха в парка. Сега там зееше дълбока стотина стъпки яма. В дълбините ѝ степенният пясък блестеше като лава. Мама и татко вероятно бяха сред първите, погълнати от огненото кълбо. Карълайн разбра, че вече е сираче.

По-нататък, където се играеше волейбол, лежаха мъртви и други възрастни — плътта им бе разкъсана от взрива, хромозомите — стрити в прах. Тя разпозна и тях.

„Мъртъвците.“

Бащата направи нещо и алшак престана да действа. Времето отново потече нормално. Децата като че говореха. Гласовете им зазвучаха изведнъж, сякаш някой бе усилил звука на притихнало радио. Но тя чуваше само Стийв.

— Не знам какво си мислеше! — говореше Стийв. — Никога не бива да се предаваш, Карълайн! Не можеш да се предадеш! Никога и за нищо на света!

Тя го погледна с широко разтворени очи.

А после Стийв ритна първото камъче, което щеше да повлече след себе си лавина:

— Трябва да бъдеш силна!

IV

Адам Блек се обърна към децата и ги огледа с очи, спокойни и тъмни.

— Вашите родители са мъртви — каза той. Някои се разплакаха. Други го погледнаха замаяно, без да разбират. — Повечето от вас нямат други роднини. В Америка това означава, че ще ви отведат и ще ви настанят в приют. Вие сте твърде стари и грозни и не можете да си намерите нов дом. Никой няма да ви обикне. Никой няма да ви поиска. — Но тук не е Америка — продължи Адам Блек. — Тук всичко е такова, каквото е било в старата епоха. Ще ви отведа в моя дом. Ще ви отгледам така, както съм отгледан аз. Вие ще станете пелапи.

— Какво ще станем? — спомни си как попита Карълайн.

— Пелапи. Това е древна дума. В английския за това няма една дума. Тя означава „библиотекар“, но значи и „чирак“, или може би „ученик“.

— Пелапи. — Тя изпробва звученето ѝ за първи път. По онова време мислеха, че говори на всички тях. Сега Карълайн разбираше, че е имал предвид само нея. Сама в Библиотеката, от другата страна на живота си, тя отново мълвеше думите. — Какво искаш да изучаваме?

— Ще започнем с езика. Той също се нарича пелапи. Всички вие ще научите първо него.

— Защо?

— Това е езикът, на който са написани уроците ви. Почти всичките. Без него трудно ще минете.

— Що за уроци са това? — попита Карълайн.

— За теб смятам това да са другите езици.

— Например какви? Френски и тем подобни?

— Да, тези, а също и други.

— Колко езика?

— Всичките.

Тя направи крива физиономия.

— Ами ако не искам?

— Не важи. Въпреки това ще те накарам.

Тя не отговори нищо — започваше да осъзнава, че Адам Блек я плаши, ала си спомни как думите му запалиха първата мъничка искрица на бунт дълбоко в нея. Сега, днес, същият този пламък гореше високо в черно над всички земни планини и долини.

— Ами аз? — попита Дейвид.

— Ти ли? Хмм... — Бащата клекна пред Дейвид и опипа китката му. — Изглеждаш ми силен малчуган. Напомняш ми за самия мен на твоите години. Искаш ли да се научиш да се биеш?

Дейвид се ухили.

— Да, ще е много готино!

Бащата отново заговори — много бързо и не на английски. По онова време тя не проумяваше нищо от онова, което казваше, това бе просто лomotене и го забрави бързо. Днес обаче, щом се сети, тя разпозна думите на пелапи. „Ще бъде така, все едно пак си там в плът и кръв и гледаш всичко с нови очи“ — пишеше в указанията за еликсира.

— Ти ще си онова, от което тя се бои повече от всичко друго и ще победи — произнесе Бащата на пелапи и докосна Дейвид нежно, с истинска обич. — Ти ще си много суров, много жесток. Трябва да ти причиня ужасни неща, за да станеш чудовище. Съжалявам, сине мой. Мислех, че ти може да ми станеш наследник, ала не притежаваш силата. На нея се полага.

Сега и днес Карълайн си мислеше:

„Негов син?! Причинил го е на собствения си син?“

А подир това дойде още по-страшна мисъл:

„И то заради мен?!“

— Ами аз? — попита Маргарет.

Бащата се обърна към нея:

— Здравей, Маргарет.

— Откъде знаеш името ми?

— Много неща зная за теб. От много време те наблюдавам. Кажими, обичаш ли да изследваш?

Тя сви рамене.

— Май да.

— Добре. Знам едно много специално място. Почти никой друг не знае за него, освен мен. Мога да те пратя там, да се научиш да се ориентираш из него.

— Там весело ли е?

Бащата сви устни.

— По-скоро ще е приключение, да ти кажа. Ще ти се хареса ли? Това ще те направи неповторима. — А после изстреля като картечница към Карълайн на пелапи: — Когато му дойде времето, Маргарет ще ти служи като последно предупреждение.

Карълайн си спомни как Маргарет я нарече „господарке“, спомни си как каза „сега си като мен“ и „ние сме сестри“. Как тези думи бяха минали така лесно покрай ушите ѝ? Сега леденият мраз в тях проникваше до костите ѝ.

Бащата продължи надолу по редицата и казваше по нещо на всяко дете поред, докато най-сетне стигна до Стийв.

— Ами аз?

— Видях те какво направи там — каза Бащата. — Ти си много храбро момче. — Стийв изду гърди от гордост. — Но се боя, че се налага да те отпратя. Няма как да ми влезеш в работа.

— Какво? — възкликнаха едновременно Карълайн и Стийв.

Бащата поклати глава.

— Каталозите са само дванайсет и всеки от тях вече си има чирак. Съжалявам.

Стийв го погледна — не знаеше той сериозно ли говори, или не. Бащата размаха ръце да го отпъди.

— Върви си. Леля ти Мери ще те прибере, мисля. Ще направим така, че и майка ти да е умряла заедно с баща ти в катастрофата. Ти си пострадал тежко. През цялото това време си лежал в болница. Нищичко не помниш... нали?

— Какво? — Стийв изглеждаше объркан. — Аз...

— Тръгвай! — А после додаде на пелапи: — Трябва да те пратя в изгнание, та ти да станеш главнята в нейното сърце. Нищо истинско не може тъй съвършено да се запази в паметта, а за да оцелее, на нея ще ѝ е нужно нещо съвършено. Тя ще се топли на спомена за теб, когато няма нищо друго, и това ще я крепи.

Разтъркал шия, Стийв пое по пътя към входа на Гарисън Оукс. Там се спря, погледна през рамо и махна на Карълайн. По лицето му тя забеляза истински копнеж.

И също му махна.

А после, без нищичко да каже, Стийв излезе от Гарисън Оукс, обратно в Америка. Карълайн, осемгодишна, погледна Бащата и каза:

— Не можеше ли да остане? Той е най-добрият ми приятел!

— Съжалявам — отвърна Бащата. — Наистина ужасно съжалявам. Но трябва да е точно така и никак иначе. — А после запали главнята в сърцето ѝ: — Но може би някой ден ще го видиш отново.

Карълайн, с бузи, обляни от сълзи, кимна с жар.

Щом Стийв си отиде, Бащата избърса сълзите ѝ. Пусна онези, които все още имаха дом, да си отидат и да си вземат играчки или дрехи, каквото си поискат, но само толкова, колкото можеха да донесат за едно ходене. Дейвид се върна с куфар. Майкъл струпа дрехите си в една червена количка и я затегли надолу по улицата.

Къщата на Карълайн се беше изпарила и тя нямаше никакъв багаж за стягане. Всичко, което ѝ бе останало на света, бяха дрехите на гърба ѝ и книгата „Черният красавец“, дадена ѝ от Стийв. Тя тръгна с Бащата към задния двор.

— Много ми се иска да побързат — отбеляза Бащата, докато оглеждаше улицата дали някое от децата вече се връща. — Не разполагам с цялото време на света. Скоро ще стане време за вечеря, а тепърва трябва и да накажа президента Ле Мей.

— Да накажеш президента? Защо?

— Ами, тази бомба я прати той. Не смяташ ли, че за това заслужава наказание?

— О, да! — Сети се за мама и татко и устната ѝ се разтрепери. — Как ще го накажеш?

— Като за начало, той вече няма да е президент.

— Наистина ли можеш да го направиш?

— О, да, мога. Наистина.

— Как?

— Ами... По-късно ще ти обясня. Засега нека само да кажем, че миналото коленичи пред мен.

— Това е безсмислица.

Бащата сви рамене.

— Може и да е. Обаче е вярно. Кажи ми, с кого според теб да го заменя? Картър? Морис Удал? Джери Браун?

— Кой е най-добрият? Татко казва, че президентът Ле Мей е лош човек.

Бащата се замисли.

— Като че Картър.

— Тогава него сложи за президент.

— Значи ще е Картър! Искаш ли да гледаш как променям миналото?

Карълайн каза, че иска. Смяташе да попита и дали това е всичко, дали единственото наказание на Ле Мей за това, че уби майка ѝ и татко ѝ, ще бъде това, че вече няма да е президент, но така и не успя. „Обаче като познавам Бащата, съмнявам се да му се е разминало само с това.“ Щом отвори уста да попита, Дейвид се върна, помъкнал куфар почти колкото него. Бащата го похвали, че е як малчуган. Дейвид се ухили.

Когато всички дойдоха, Бащата ги изведе покрай къщата пред главния вход и отвори вратата към Библиотеката. Откъм поляната къщата си изглеждаше нормално, но щом вратата се откряна, пространството вътре сякаш надвисна застрашително над тях. Там беше много тъмно.

— Влизайте, какво чакате? — подкани ги Бащата. — Време е да започнете обучението си.

Един по един, те влязоха вътре — първо Дейвид, после Маргарет, Майкъл и Ричард, Джейкъб, Фелиша, Дженифър и Лиса, Питър, Алисия и Рейчъл. Карълайн изчака до последно. Дори и тогава на прага се колеба.

— Не се бой. Всичко накрая ще се нареди. Ела. Ще го направим заедно, нали? — Бащата с усмивка протегна ръка надолу към нея.

И все пак тя се колебаеше.

— Идвай с мен! — каза той и ѝ помаха нетърпеливо с ръка да не го задържа.

След проточило се изчакване Карълайн се хвана за пръстите му. Бяха дебели и груби. Хвана се неохотно, ала по своя воля, в края на краищата. И двамата прекрачиха заедно прага.

— Пристъпи сред мрака с мен, дете. — И тогава и единствено тогава Бащата я погледна с истинска обич. — Ще направя от тебе бог.

ГЛАВА 14

ВТОРАТА ЛУНА

I

Входът на аптеката беше на ониксовия етаж на Библиотеката, между каталозите на лечението и милостта. Карълайн рядко слизаше нататък. И сигурно за добро — беше загубила много мъртъвци в нощта, когато проектира Библиотеката в обикновеното пространство и нямаше кой да върши домакинската работа. Бяха минали вече към два месеца, откакто някой беше чистил тук, и лавиците на Дженифър бяха покрити с паяжини. В праха след Карълайн оставаха следи от стъпки.

В стаята си държеше по-малка торба с цярове, подобна на тази на Дженифър, пригодена към специфичните ѝ нужди. Медицината никога нямаше да ѝ стане любим предмет, но пушеше като комин червено марлборо от шестнайсетгодишна и това започваше да ѝ се отразява. Дженифър на два пъти ѝ отстранява зараждащи се карциноми, а преди няколко седмици сама си излекува емфизема. Днес обаче си имаше работа с нещо малко по-сериозно от рак и щяха да са ѝ нужни и още припаси.

— Отвори се.

Подът под нея се продъни и се пренареди в стъпала. Долу в коридора лампите светнаха и придадоха особено сияние на бронзовите стени. Щом видя това, Карълайн трепна. Това сияние тя свързваше с Дженифър. На клетъчно ниво Карълайн не остаряваше, но вземаните от нея решения започваха да дълбаят бръчки по лицето ѝ.

Бръчката, която очерта това трепване, се вряза дълбоко.

Аптеката на Дженифър беше доста обширна дори и според критериите на Библиотеката — ширеше се на около десетина акра площ. Когато Карълайн отвори вратата, я обгърна облак от миризми — на куче грозде, етилов етер, лъх на пържени миди и други неща. Макар и неохотно, на лицето ѝ се изписа лека носталгична усмивка. Веднъж, късно през нощта, бе отишла при Дженифър за аспирин и я завари,

напушена до несвяст, да пържи миди на газова горелка. Беше толкова напушена, че не можеше и един глагол да върже, та камо ли да изнамери аспирина. След като неумишлено разиграха няколко фарсови сценки, тя успя най-сетне някак си да изрази, че според нея тревата сигурно ще помогне за главоболието на Карълайн. Карълайн, отчаяна, отстъпи и си дръпна два-три пъти. Помогна, за нейна изненада. Освен това мидите ѝ се видяха фантастично вкусни. „Хубава вечер беше — помисли си тя. — Те не бяха чак такива гадове. Не всичките.“

Аптеката представляваше малък лабиринт, пълен с екзотика. Сигурно в него имаше някаква система, по-различна от „объркай ги“, но Карълайн не можеше да се оправи без карта. За щастие, тя висеше пред очите ѝ над писалището на Дженифър в далечния ъгъл на помещението. Докато вървеше нататък, Карълайн докосваше с пръсти на минаване всичко покрай себе си — мънички дървени чекмеджета, пълни с изсушени корени, висока две стъпки бронзова сфера, гравирана с руни за спойка, бебе стегозавър в аквариум, пълен с течност. Когато го подмина, стегозавърът примигна срещу нея.

Покрай писалището на Дженифър бяха струпани купчини от бележници, които аха-аха щяха да рухнат. За околото на Карълайн тук беше толкова разхвърляно, че да те заболи чак. При все това тази гледка я накара да се поусмихне. За Дженифър, също както за Бащата, канцеларските материали бяха някакъв фетиш. На бюрото ѝ лежеше разтворен бележник „Микелдриъс“ със спирала. Карълайн го взе и издуха праха, като се удържа да не се разкиха.

В онази утрин, когато Карълайн установи рейссака, Дженифър бе работила по анатомична рисунка. Бележникът бе отворен на страницата с полузавършена диаграма на нещо като милиононожка с тяло на слонче с разкрита мускулатура. Не беше познато на Карълайн. „Далечното бъдеще? Далечното минало? Кой знае“ — сви рамене тя. Каквото и да беше това, според бележката в полето притежаваше „хипертрофирани ингвинални млечни жлези“.

Каквото и да беше това.

Тя остави бележника, затвори го и положи длан върху корицата.

— Надявам се... — заговори и гласът ѝ секна. „Какво, Карълайн? Какво точно се надяваш? Че където и да се намира Дженифър сега, мидите са вкусни?“ А после изведнъж се вбеси. „Дръж го за себе си! Нямаш право!“

В допълнение към собствената си аптечка за първа помощ тя държеше горе и доста добре окомплектован набор за възкресяване — беше се отказала да връща Стийв към живота, ала сегиз-тогиз с мъртъвците ставаха злополуки. Днес щяха да ѝ трябват и други неща. Откачи картата от стената и като я използваше за пътеводител, се понесе из тъмната аптека да събира материали — бутилка на Клайн, пълна с кръв от анаконда, кристалната пепел от рядка психоза, две унции стрит арсенид на галий-67. Отне ѝ около час. Щом приключи с това, тя изтича горе и все пак се удържа да не се разплаче.

Етажът се затвори зад гърба ѝ с леко въздушно свистене. Тя изпусна въздишка и отметна глава назад. Високо горе сиянието на млечния път я огря и опари. Вече приближаваше обяд. „Може би ще се кача там горе.“ Можеше да нареди трапеза за пикник и...

„Не.“

„Това се нарича прокрастинация.“

Вместо това се повлече към рубинения етаж, лъч 7, шестнайсети ред.

Останките му лежаха там, където се бе строполил.

Дъсченият под бе почернял от течностите на разложението, но тялото му се бе мумифицирало доста добре. За щастие, миризмата се беше разсеяла. Вчера, или когато ще да е, беше докарала тук количка с буренце дестилирана вода, два галона амоняк, храна, която стигаше за седмица-две, и една яка торба амфетамини. Тази работа сигурно щеше да ѝ отнеме доста време.

Изражението на лицето ѝ, когато си свали раницата, беше по-скоро на човек, който нарамва товар, отколкото на такъв, който сваля товара от гърба си. Това възкресение щеше да е си е жива мъка дори и за Дженифър, ала Карълайн смяташе, че все някак ще го докара. Винаги успяваше.

Тя отново въздъхна, седна до трупа и се залови за работа.

Отне ѝ повече време, отколкото си мислеше — по-скоро към три седмици. А може би и повече? Бе загубила представа за времето — напоследък много често ѝ се случваше, но водата беше свършила до капка и амфетамините почти ѝ бяха свършили, преди да получи сърцебиене. След известно количество проби и грешки за около три дни успя да го върне към нормална мозъчна дейност. Не след дълго той захърка.

Гърбът я болеше, колената я боляха, чак и пръстите я боляха. Мина половин дузина рафтове по-назад и надяна една невзрачна на вид, ала дивно смъртоносна ръкавица, извадена от арсенала на Дейвид. Клечеше там с намерението да го държи под око, докато се увери, че всичко между тях е наред. Вместо това почти начаса пропадна в състояние, което според реакциите ѝ на стимули се намираше някъде между дълбокия сън и леката кома. По някое време постепенно до съзнанието ѝ достигна, че някой я дърпа за крака.

— Прждсвай се.

Но вместо да се пръждоса, той задърпа още по-силно. Карълайн си спомни, скочи будна и вдигна ръката с ръкавицата пред себе си като щит.

Той спря да дърпа крака ѝ, отстъпи половин крачка назад и ѝ подаде чаша, от която се вдигаше пара.

— Здравей, Карълайн.

Тя подуши. Кафе? Отново му метна предпазлив поглед, а после спусна ръкавицата.

— Здравей, мой Баща.

II

Иначе тя мразеше кафе, но докато спеше, някой ѝ беше скрил стимулантите. Тя пое чашата и кимна с благодарност.

— Откога си буден?

— Някъде от дванайсет часа. Колко време бях мъртъв?

Тя разтърка очи.

— Не знам точно. Доста дълго. Няколко месеца.

Той кимна.

— Предполагам.

— По какво?

— Вонята не е чак толкова гадна, а и всичко тъне в прахоляк.

— А... — Една мисъл мина през ума ѝ. — Виж, въъ, извинявай за... нали се сещаш.

— Задето ме уби ли?

Тя кимна.

— Забрави я тая работа. И двамата сме наясно, че си го просех. Ама хубавичко го изпила. От много отдавна никой не бе успявал да ме издебне така.

— Сериозно? — Предвид голямото Бащино откровение, от деня на осиновяването ѝ беше минавало през ума, че може и да ѝ се е оставил да го убие.

— О, да! Знам какво си мислиш, обаче не съм ти се оставил. Ако се бях усетил, щях да те очистя. Щеше да си го отнесеш здравата. Не. Съвсем честно си ме ликвидира. А си толкова млада! Не очаквах да предприемеш нещо още поне петдесет години! И един век да минеше, нямаше да се изненадам. — Той нежно я потупа по рамото. — Много се гордея с теб, Карълайн. Дано нямаш възражения да ти го кажа.

— Възражения ли? — Тя се замисли. — Не, нямам възражения.

— Та значи... кой оцеля?

Тя поклати глава.

— Само аз.

— О...

— Изненадан ли си?

— Малко. Не бях сигурен, че ще имаш куража да... Е, за Дейвид и Маргарет е ясно. С тях нямаше да ти е трудно. Но другите? Дженифър? Майкъл?!

Майкъл. Майкъл винаги се бе държал мило с нея — само по себе си рядкост, но имаше и нещо повече. Първия път, когато Дейвид я уби, Майкъл беше в Австралия, но някак си бе разбрал. И се върна заради нея. Точно той намери тялото ѝ. А после, след като доведе Дженифър, отново се шумугна в гората. По залез се върна, този път придружен от глутница вълци и двойка тигри. Всички вкупом нападнаха Дейвид, който се упражняваше на терена отзад. Той трябваше да е наясно, че това е напразно усилие, да е наясно, че Дейвид ще го накаже за това, ала въпреки това го направи.

— Да — каза тя. — Дори и Майкъл. Не можех да оставя нищо неприключено. Разбираш го, нали? Залогът бе твърде висок.

— Това е бил правилният ход. Ако това ще те утеши, аз наредих нещата така, че ти нямаше особен избор. Въз основа на знанията ти от онова време, да оставиш някого жив, би означавало неприемлив риск.

— Разбирам го. Но това не ми помага. Никак.

— Не ти помага, то е ясно. И значи... какво? При Лизел ли отиде?

Тя поклати глава.

— При американците.

— Я! Интересен подход.

— Прилично сработи.

— Ами Стийв? — попита я нежно Бащата.

Тя не отговори с думи, а само с гримаса.

— Мъртъв ли е?

— Да.

— Някакво много драматично самоубийство, предполагам?

Тя примигна.

— Откъде знаеш?

— Той така е устроен. И неговата прапрапра... седемнайсет пъти прабаба беше същата. — Бащата направи трагична физиономия и се престори, че се пробожда в сърцето. „Освободи народа ми, Аблаха!“ — Той залюля глава и езикът му увисна в ъгъла на устата. — Да ти звучи познато?

— Доста прилича.

— Той как го направи?

— С огън. Първия път. Приложи и още някой и друг способ.
Бащата потръпна.

— Съжалявам. Сигурно ти е било тежко.

Тя сви рамене.

— Нагаждаш се някак.

Той кимна.

— Така си е. И все пак съжалявам. — Поумълча се. — Ще понесеш ли един малък бащински съвет?

— Питаш ме?!

— Да, питам те. Сега ти командваш, Карълайн. Ако искаш да не ми знае много устата, само го кажи.

— Не, не. — Тя се изправи. — Много любезно от твоя страна, че питаш, но аз бих се вслушала във всеки урок, който Аблаха би пожелал да ми даде. За мен ще е чест. — И тя леко се поклони.

В отговор Бащата също ѝ се поклони, малко по-ниско, отколкото тя на него.

— Как ти се стори Стийв първия път? С огъня? Имаше ли в него нещо по-различно?

— Да.

— Според теб какво беше то?

— Изглеждаше... щастлив, струва ми се. По-щастлив, отколкото съм го виждала някога. Е... може би не точно щастлив. Умиротворен. Единственият път изобщо, когато съм го виждала такъв.

Бащата кимна.

— Точно така. Намеренията му бяха благородни и беше храбро момче. Но ако ти не бе наоколо, щеше да си намери нещо друго, за което да се самоизтезава. — Наблюдаваше внимателно реакцията ѝ. — Или пък може би щеше да умре от мъка, че няма за какво.

— Казваш, че такъв се е родил?

— Частично. Потенциалът присъстваше. Някои хора имат огромната способност да се винят, заслужено или не. Смъртта на приятеля му я циментира. Когато ти достигна до него, вече почти нямаше какво да се направи.

— Да — каза тя. — Това е едно от нещата, за което исках да поговорим. Захванах се да уча и мисля, че...

— Какво? — попита нежно Бащата. — Да го поправиш? Да направиш тъй, че двамата да се съберете?

— Не! Не по този начин. Тоест, може би... но не в това е смисълът.

— А къде е тогава?

— Той беше мой приятел — изрече тихо Карълайн.

— Опита ли да разговаряш с него?

Тя кимна.

— И как мина?

— Той беше... мил. Мисля, че проявяваше състрадание. Поне постоянно повтаряше тази дума. Но...

— Но?

Тя въздъхна.

— Но освен състрадание друго нямаше. Не беше както когато бяхме деца. Не бяхме свързани. Между нас зееше грамадна пропаст. Използвахме едни и същи думи, ала те означаваха различни неща и... и... не можех да измисля как да го поправя.

— Не е за учудване. Двамата сте живели съвсем различно. — За миг погледът на Бащата се зарея в някаква далечина. — Но съжалявам. Много добре знам как се чувстваш.

— Какво да правя?

Бащата поклати глава.

— На това не мога да дам отговор, Карълайн. Ала така, както го виждам аз, можеш да избираш между три възможности. — Той вдигна пръст. — Първо, можеш да промениш миналото. Да направиш така, че и Стийв да е бил пелапи редом с вас.

— Мислех си за това. — И?

— Не знам. Разбирам защо ти ни отгледа... отгледа мен... по този начин, но... имаше моменти...

— Тежко беше, знам. Съжалявам, Карълайн. Това бе единственият начин.

— И аз го разбирам. Но не съм убедена, че искам да подложам Стийв на това. Че искам да подложам на това, когото и да било. — Тя въздъхна. — А втората възможност каква е?

— Можеш да абдикираш — отвърна Бащата. — Да промениш всичко така, че всички вие да сте отрасли като американци. Вие със Стийв бихте могли да израснете заедно. Мирно и тихо.

Тя заразмишлява върху тази идея — какво би се случило, ако тя излезе от кадър? Херцога щеше пръв да се задейства, почти със сигурност. Но Бари О'Ший и Лизел не можеха да си позволят да си траят, докато Херцога ликвидира разумния живот — после нямаше да имат какво да ядат. Сигурно щеше да им се наложи да се обединят срещу него, поне временно. Намръщи се. И така, и иначе нямаше да мине много време и хората щяха да бъдат...

Усети погледа на Бащата. Той едва забележимо се усмихваше.

— Е... ти какво ще направиш? Ако аз абдикирам.

Бащата сви рамене.

— Ще ми се наложи пак да си потърся наследник. Толкова дълго съм се грижил за този свят, че надали бих понесъл да знам, че е обречен. — Той й хвърли свирепа усмивчица. — Ако щеш, ме наречи сантиментален.

Тя примигна.

— Щом казваш. А какво би означавало това на практика?

— Хммм. Не съм напълно сигурен, честно казано. Изолирането на твоята кръвна линия ми отне немалко време, а да уредя нещата така, че всичките да попаднете в Гарисън Оукс — още повече. Ще ми се наложи пак да извърша нещо подобно. — Той присви устни. — Или пък бих могъл да почна от нищото? Да почна от глината и да се издигна? Навярно бих могъл... абе, няма значение. Тъй или инак, този път ще е много по-сложно, а с твоята роля ще е приключено. И на всички вас. В Деня на труда 1977 всички ще си изкарат чудно празненство с барбекю и ще се приберат у дома преяли и изгорели на слънцето. Няколко дни по-късно някой ще забележи, че старият господин Блек е изчезнал, и с това ще се приключи. — Той я погледна. — Това ли искаш?

Веднъж-дваж Карълайн се бе питала за това.

— А ние какви щяхме да бъдем според теб? Без Библиотеката? И без теб?

— Не мога да ти кажа точно. Би ли искала да опитам?

— Моля те.

— Ти беше тиха — каза Бащата. — Малко свитичка. Със Стийв бяхте гаджета в гимназията. Взаимно си отнехте девствеността след абитуриентския бал, но не останахте дълго заедно. — Той сви рамене.

— В крайна сметка, и двамата се оженихте за други хора. Но си останяхте приятели. Поддържахте връзка до четирийсетгодишни.

— Аз с какво се занимавах?

— Професионално ли?

Тя кимна.

— Всъщност ти стана библиотекарка — рече Бащата. — От американските.

Тя се разкиска.

— Сериозно?

Бащата също се изкикоти.

— Честна дума! Такова нещо няма как да го измислиш. Живя си добре и спокойно. Работеше в Орегонския университет. Много добре се справяше с интригите в работата, но нямаше кой знае какви предизвикателства. След като се роди второто бебе, понапълня и затова се залови със състезателен триатлон.

— Какво е това?

— Вид състезание. Малко плуващ, после бягаш и накрая караш колело.

— А...

Бащата се ухили самодоволено.

— Освен това в свободното си време учеше френски.

— Ха! Поне добре ли го научих?

— Сносно. Прилично владееше речника и граматиката, обаче акцентът ти беше пълен ужас. Ала така и не стигна до Париж. Рак на щитовидната жлеза на петдесет и девет годишна възраст.

— О... — Тя се замисли. — А третата възможност каква е?

— Можеш да го освободиш. — Той дълго изчаква, ала тя не отговори. Най-сетне продължи: — Е, помисли си. Другото какво беше?

— Моля?

— Ти каза, че да се посъветваш за Стийв, е едно от нещата, за които искаш да поговориш с мен. Другото какво беше?

— А, да. Аз като че разбирам онова, което си вършил, за да ме обучиш, ала въпреки това не разбирам защо. И за какво говориш, като разправяш, че ще се пенсионираш? Смяташ... де да знам, да си купиш кемпер и да отпратиш за Бока Рейтън, нещо такова ли?

Бащата се засмя.

— Не точно. Колко време каза, че е минало? Към година ли?

— Горе-долу толкова.

— Върху кои каталози се съсредоточи?

— Приоритетът бяха стратегията и тактиката. Кю-33 Север се е задвижил, а на няколко пъти се размърнкаха и за Горския бог. Той има някаква жрица, която... Карай, няма значение. Това вече не е твой проблем.

— А математика?

— Само периферно. Защо?

— Позната ли ти е идеята за регресивно единство?

Беше чувала някъде този термин, но не можеше да си припомни напълно значението.

— Не.

— Това е идеята, че колкото и задълбочено да разбираш вселената, колкото и тайни да разгадаеш, зад тях винаги ще има нова, още по-дълбока тайна.

— А...

— Ти знаеш, че не аз съм създал тази вселена, нали? Оставих белега си върху нея и ми се ще да мисля, че съм внесъл и подобрения, но аз само работех с правила, установени от третата епоха нататък. Светлината бе един от щрихите, които добавих. И насладата също.

— Чудехме се за това — рече Карълайн. — Никой не беше сигурен. Но кой е бил, щом не си ти?

Бащата поклати глава.

— И аз зададох същия този въпрос някога. И да е имало нявга отговор, той е загубен.

— О...

— Ала който и да е бил той... Бил е майстор. От много отдавна изучавам творението му. Някои номера схванах. Той описа замах, поел в себе си безкрайните акри книги, свитъци и фолианти на Библиотеката — но тъй и не съм се приближил повече до проумяването на цялостната картина, отколкото когато започнах.

— Мислиш ли?

— Доказал съм го. Тази вселена е регресивно единна. Никога няма да я проумея цялата. И никой няма да може. Затова напускам.

— Напускаш?

— Ще си създам своя вселена. Мое място с мои правила. Това ми е пенсията на мен.

— Звучи ми самотно.

Бащата поклати глава.

— Имам си приятели.

— Приятели?

— Докато спеше, аз възкресих Нобунунга. И Митрагани също.

Карълайн се сети как Майкъл говореше за господаря си. „Нали разбираш, че Нобунунга е нещо повече от обикновен тигър?“ Спомни си как Нобунунга се влачеше все по-навътре в рейсака, непоклатимата му вяра в Бащата. „Той каза, че Бащата няма да позволи да го сполети беда. И както се оказа, бил е прав.“

— Къде са те? — Обзе я нервност.

— Чакат ме. — Бащата посочи нефритовите стъпала. — Искаш ли да ги видиш?

Карълайн си спомни как Митрагани протяга малката си окървавена длан и пита „Мору пан ка сейтер?“. „Защо постъпваш така с мен?“ Тръсна глава.

— Май няма да е добре.

Бащата кимна.

— Разбирам.

За миг си ги представи тримата — Бащата, Нобунунга и Митрагани, как се забавляват, как играят волейбол примерно. Като че не му се връзваше с характера. Ала започваше да осъзнава, че характерът на Бащата беше може би нещо различно от онова, което й се преподнасяше.

— Може ли да попитам нещо?

— Разбира се.

— Ти нали помниш... деня на бика? Дейвид?

— Естествено.

— Защо се усмихваше?

Бащата дълго се взира в нея.

— Ела с мен, Карълайн. — Той се изправи, все още жилав, и тръгна между рафтовете.

Карълайн се втурна да го настигне.

— Къде отиваме?

— Не е далече.

Той я изведе от рубинения каталог — каталога на Дейвид, размишленията върху насилието и смъртта — и навлезе сред

виолетовите рафтове. Виолетовият каталог беше малък, част от света на Питър. Тя дори не бе сигурна от какъв скъпоценен камък е направен подът. Аметист? Гранат? Танзанит? Не помнеше дори да е стъпвала тук преди.

Бащата спря до една висока прашна лавица, отрупана със заглавия като „Ларус Гастрономик“, „Кордон бльо у дома“ и „Удоволствието от готвенето“. „Какво правим тук, по дяволите?“

Бащата избра една папка с три халки, тънка, евтина и полускрита зад една книга за корнуолските печива. Върху корицата бяха отпечатани думите „Ангелите на Чарли“, а отдолу се мъдреше снимката на три хубавици.

Той ѝ я подаде. Нещо привлече погледа ѝ. В дълбините на библиотеката нещо трепна, чу се тих звук.

— Какво е това?

— Това — отвърна Бащата, — е черният фолиант.

Карълайн впери очи в него.

— Сериозно?!

За черния фолиант се знаеше, че съдържа указания как да променяш миналото. И поради това неговата мощ бе практически безгранична. Преди тя беше го търсила с години и най-накрая бе стигнала до извода, че той не съществува.

Той кимна.

— Боя се, че бе попаднал на погрешната лавица. Не исках да се натъкнеш на него, преди да си готова.

Тя отвори папката. Страниците вътре бяха от дъвен велен, а почеркът, с който бяха изписани, не бе Бащиният. Тя примигна. Както гледаше, написаното на страницата се промени. Миг по-късно отново се промени. И когато се смени и трети път, тя разбра, че макар записаното в черния фолиант да бе неизменно, променяше се езикът, на който беше написано. На всеки няколко мига мастилото върху страницата се пренареждаше. Сега беше на арабски, сега — на суахили, а сега се преобрази в поезията на бурите.

— Боже мой!

— Много вероятно е този същият бог да е и моят — кимна Бащата.

Черният фолиант.

— Кой го е написал? Колко древно е това?

— Никой не знае. — Бащата я погледна безстрастно. — Аз го взех от Императора на третата епоха, но почеркът не е и неговият.

Тя затвори папката.

— Но какво общо има това с...

— Причината да се усмихвам, когато вкарахме Дейвид в бика, беше, че той се молеше за пощада.

— О... — Лицето ѝ се натъжи.

Той вдигна ръка.

— Не, не казвам онова, което си мислиш ти.

Тя заклати объркано глава.

— Ти разбираш, че той ми беше син, нали? Тоест, всички вие в някакъв смисъл бяхте мои деца — и от всички най-много ти, Карълайн... Но майката на Дейвид бе единствената, с която аз съм правил секс.

— Баща ми! Отврат!

— Извинявай.

— Но това... Тоест... Аз май не го разбирам. Не е ли още по-ужасно, след като е така? Онова, което ти му стори? Това, че той беше твой син.

— Да, още по-ужасно е — отвърна сериозно Бащата. — Ужасът е много по-голям. По-голям ужас, отколкото познаваш. По-голям ужас, отколкото изобщо някога ще познаеш, надявам се.

— Защо тогава се усмихваше?

— Защото той се молеше за пощада. А ти не помоли никога. Нито веднъж!

— Сигурно и аз бих се молила, ако се бе опитал да ме пъкнеш в онази проклетия.

— Не. Не се молеше.

— Какво? Та аз не...

Той потупа черния фолиант.

— Миналото коленичи пред мен, Карълайн.

— Все още не разбирам... — И точно тогава разбра. — Дейвид... е трябвало да стане твой наследник? В някакъв... някакъв друг вариант на миналото?

— Правилно.

— Обаче... не се получи?

— Не.

— И защо?

— Защото Дейвид не беше достатъчно силен — отвърна Бащата. — Кулминацията на обучението бе победата над чудовище. Но той никога не успя. Дадох му много шансове. Твърде много. Девет пъти аз опичах живо невинно дете, та да има за Дейвид чудовище за убиване. И девет пъти подред чудовището побеждаваше. И най-сетне проумях, че подготвям за наследник не когото трябва. — Той сви рамене. — И затова дадох шанс на чудовището да се пробва. Онзи ден, когато Дейвид се молеше за пощада, разбрах, че най-сетне съм го проумял, най-сетне съм намерил наследника си.

— Девет пъти? — Коремът на бика, сияещ в оранжево сред нощната тъма. — Мен?

— Ти никога не помоли за пощада — отвърна Бащата. — Нито веднъж. Още не мога да го повярвам. Ти това не го помниш, разбира се, но на няколко пъти самият аз съм го яхал този бик. — Той потръпна. — Веднъж дори те опекох два пъти един след друг, та да ти е ясно, съвсем ясно какво те чака. Исках да видя какво ще направиш. А ти само ме изгледа. — Той тръсна глава. — Още сънувам кошмари.

— А аз каква бях?

— Като Дейвид — отвърна той. — Обаче много, много по-страшна! По-страшна от мен, по-страшна от Императора... По-страшна от всичко на света, където и да било и когато и да било! Ти беше демон. Дявол.

Хмм.

Той поизчака.

— Други въпроси имаш ли?

— Не, аз... — Беше й на езика да му благодари, ала премълча. Не много по-късно щеше да съжالياва за това. — Не.

— Тогава Аблаха обявява края на четвъртата световна епоха. Сега светът цял е твой, Карълайн. В случая не върви да ти кажа „Честито“, обаче знам, че ще се справиш добре. — Бащата се изправи и се изтупа от праха. — И това означава, че е време да тръгвам.

„Просто така?“

— Ще те видя ли пак?

Той поклати глава.

— Не. Никога повече. Оттам, където отиваме, няма връщане назад.

— О...

Бащата се обърна и закричи към нефритеното стълбище към Нобунунга и Митрагани и всичко онова, което предстоеше на такива като тях.

Карълайн проследи няколко негови крачки. Той не се обърна назад.

— Чакай! — извика Карълайн. — Има още нещо.

— И какво е то?

— Ти откъде знаеше? Че ще те възкреся?

— Не го знаех.

— Тогава какво...

— Не го знаех, Карълайн. Но имах вяра в теб. — В очите на Бащата просветнаха весели пламъчета. — Май е редно да почнеш да свикваш с това.

Тя не схвана шегата.

Бащата въздъхна.

— Силна си, Карълайн, ама ако от време на време го даваш малко по-лежерно, да не смяташ, че това ще те убие? — Той щракна с пръсти. — А, щях да забравя! Оставил съм ти нещо.

— Какво?

— Изненада.

С изненадите на Бащата трябваше да се внимава.

— Хубава ли е?

Той само се усмихна.

Гледаше го как се отдалечава, докато се увери, че вече не може да я чуе. И едва тогава прошепна:

— Сбогом, мой Баща.

И никога повече не го видя.

III

Стийв се възвърна към живот на пода на пентхауса. Вече беше свикнал да умира — имаше ясни спомени за всичко чак до последния миг. Този път апартаментът беше целият прашасал. Чашата с препаратата за отпушване на канали частично бе пресъхнала, докато го нямаше, и препаратът беше кристализирал. Стоеше си там, където я е оставил... преди колко време? Спомняше си вкуса му — метален, но не чак пък толкоз неприятен, спомняше си и как беше възврял в червата му. На дъното беше кристализирал, обаче отгоре имаше достатъчно течност да му удари още едно питие. „Чака ме. Давай, партнер, давай смело!“

Кой знае защо това му се видя смешно и той се изкиска.

— Недей.

— Какво? — Обърна се нататък, откъдето се чу гласът на Карълайн. Тя беше кацнала на гранитния плот между кухнята и всекидневната като гаргойл и пушеше цигара.

— Не хихикай така. Звучиш досущ като Маргарет.

— Обаче съм целият прахен. Хи... Хи...

— Доста време мина. — Тя му подхвърли полупълен пакет „Марлборо“ и запалката на Маргарет. Той ги улови.

— Благодаря. Къде е Нага?

— Отиде си у дома — отвърна Карълайн.

— Върна се в Африка?

Карълайн кимна.

— Защо?

— Искаше да бъде със своя народ. Когато, нали се сещаш, дойде кра... — Тя млъкна.

— Краят?

Тя кимна.

— Господи, Карълайн! Колко тежко е положението навън?

Карълайн дълго мълча, преди да отговори.

— Е, краят още не е дошъл. — И додаде по-меко: — Все още не.

Стийв кимна.

— Не си се променила.

Погледна чашата и се удържа да не се разтрепери. „Ето, пак се почна. Може би този път ще мога да сваря някоя експло...“

— Промених се всъщност. — После го забеляза как гледа чашата. — Ето. — Тя му показва пистолет. — Ще те улесня. Или с пистолет е недостатъчно ужасно?

— Сигурно може да ми свърши работа. Думите ми стигат ли до теб изобщо?

Тя само го погледна.

Стийв седна, изтупа праха от едни кухненски стол, запали си цигара.

— Задобряваш с тия възкресения. Този път даже не съм схванат.

— Благодаря.

Той се взря в нея над цигарата.

— Действително изглеждаш по-различно. Колко време каза, че е минало?

— Три-четири месеца. Не го следя. В какъв смисъл по-различна?

— Не знам точно. Не изглеждаш по-стара.

Тя угаси цигарата си.

— И няма как. Аз не остарявам. Вече не. Номер на Бащата.

— Но си се сдобила с някоя и друга бръчка. — Той прокара пръсти по бузата ѝ.

— Е, да. Как го казвахте вие? „Не е до годините, а до пробегата“?

И тогава той го разбра.

— Знам какво е. Не изглеждаш толкова гневна. Е, кисела — да. Но не като преди.

— В какъв смисъл?

— Навремето веждите ти постоянно бяха сбърчени. — Той изимитира физиономията ѝ. — А мускулите на челюстта ти постоянно играеха, когато си мислеше, че никой не те гледа. Сега — не чак толкова.

— Хммм...

— Е, с какво се занимаваше?

— С туй-онуй — отвърна тя. — Отначало учех. Размишлявах над разни неща. После си побърчих с Бащата.

— Сериозно? А аз си мислех, че е мъртъв.

Тя сви рамене.

— Хммм. Само си побърчихте? Не се ли скарахте?

— Да. Доста любезно при това. Защо?

— Ами... Бас държа, че една ваша караница си струва да се гледа. Гледала ли си го онзи филм, дето Кинг Конг се би с един динозавър?

— Представа нямам за какво говориш.

— Язык. Нещо като майтап беше.

Бръчки набраздиха челото на Карълайн... а после тя се успокои.

— Да, така е — каза тя с лека усмивка. — Този съм го пропуснала. И може би наистина не съм толкова гневна. — Тя протегна ръка за запалката.

Стийв и я подаде.

— Това е добре. Трябва да си ги изкарваш навън тия неща. Ако ги оставиш да те тровят, ще те изядат. — Тя го гледаше странно. — Какво?

— Точно ти ли ще... Не, нищо.

— Значи... Четири месеца, а?

— Плюс-минус.

— Повече са от миналия път.

— Да.

— Защо изчака?

— Изобщо нямах намерение да те връщам.

— Сърдиш ли ми се?

Тя трепна.

— Не. Не ти се сърдя. Просто... Просто си мислех, че нямаше да издържа, ако ти... ако ти, нали се сецаш, направиш нещо. Пак.

— О... — Стийв се замисли. — Е... Извинявай.

— Няма нищо. Разбирам защо постъпваше така. Или поне така си мисля. — Тя заобиколи кухненския плот и взе от него книгата „Черният красавец“. — Това е за теб.

Той я пое.

— Това е, кажи го де, книгата символ? От верандата? Нали?

— Да, тя. Отвори я.

Той ѝ я върна.

— Няма нужда.

— Какво? За какво...

— Вътре на корицата пише моето име, нали? Ръкописно, с червено мастило. Тази книга не е като онази, която имах — моята е!

Същата, която имах като малък. Нали?

— Помниш ли?

— Нещо такова. Сънувах я. След огъня. Първия път, когато аз...
Сецаш се.

— Сериозно?

— Да. И после пак, ей сега. Сънувах, че я чета в колата в деня, когато родителите ми... Нали се сецаш, деня на катастрофата. И после я дадох на онова детенце, приятелчето ми, едно момиченце от квартала. Не бях се сецал за нея от години. — Тръсна глава. — С нея си говорехме за книги, за такива работи. Обаче не можах да си спомня името ѝ. — Той се усмихна. — А после си го спомних. Навремето ти беше много руса.

Карълайн също му се усмихна.

— Промених се.

— Да, така е, сигурно. То и аз, ако става въпрос. Питам се защо ли онази къща... Онази, около която се въртеше гончето... ми изглежда толкова позната. Обаче нито една от другите не познах.

— И не би могъл. Повечето са построени наново.

— Така ли? — Той се намръщи. — Като че си спомням какво е станало, но... Това не може да е истина. Не може! Твоят Баща е направил нещо, нали? Със съзнанието ми, с паметта ми?

— Направи, да.

— И какво се случи всъщност? Чакай! Не... — Той си разтърка слепоочията. — Като си помисля пак, нищо недей да ми казваш. Каквото и да е станало, бас държа, че по някакъв начин съм се проявил като пълен задник.

Карълайн примигна.

— Не. Не беше задник. Ни най-малко. Няма как да грешиш повече.

Той вдигна очи — не беше сигурен дали да ѝ повярва.

Никога не бе виждал толкова нежен израз на лицето на Карълайн.

— Имам предложение за теб, Стийв. Ами ако ти кажа, че има начин всичко да се подобри?

Стийв я изгледа остро.

— За какво точно си говорим?

— За слънцето — отвърна тя. — За земетресенията. За всичко.

— Ще върнеш на небето... кажи я де...?
— Не точно. Не мога. Сега Митрагани е с Бащата.
— Тоест мъртва?
— Не. Не е мъртва. Те заминаха далече. Митрагани, Нобунунга, Бащата. Няма да ги видим повече.
Стийв вдигна вежди.
— Как така са заминали?
— В нова вселена, мисля. Създадена от Бащата. В която той определя всички правила.
Стийв поклати глава.
— Вие наистина играете на съвсем друго ниво, знаеш ли?
— Е... може да се изненадаш. Всъщност аз не съм чак толкова различна от теб. Всеки би могъл да стори онова, което сторих аз.
— Много се съмнявам, да знаеш.
Тя задълго се умълча, вперила очи надолу. А после каза тихо:
— Но това си има цена. Служейки на своята воля, сама се опустоших.
Стийв кимна.
— Да. И това разбирам.
Тя го погледна.
— Нима? Действително?
— Да. Действително.
Карълайн се усмихна.
— Знаеш ли, вярвам ти. Благодаря ти. — Тя посегна и докосна бузата му. Пръстите ѝ бяха топли. Кой знае защо това го изненада. — Но аз ще постъпя по-мъдро.
— Така ли?
— Да. — Тя отпусна ръка. — Ще поправа всичко, Стийв. Трябваше да те послушам. Ти беше прав от самото начало.
Той вдигна вежда.
— Нима? Ще върнеш слънцето?
Тя кимна.
— Утре по това време то ще е съвсем същото като преди.
— Нали уж каза, че било невъзможно. Че Дейвид не би могъл...
— Дейвид го няма вече. Оставих го да умре.
— Какво? Кога?
— Преди два часа.

— Ами твоята велика мъст?

Тя сви рамене.

— Стига ми вече. Приключих с отмъщението.

— Е... Ами, браво на тебе. Но щом той не е слънцето, то кого ще...

Тя го погледна.

— Намерих друг начин.

— Еха! Страхотно, Карълайн! Наистина! Но какво става навън? Има глад, нали? Хората все така гладуват. И онзи вулкан, и...

— Не е чак толкова зле, все още не. И няма да позволя да стане по-зле. Говорих с вулкана под Йелоустоун и го успокоих. Що се отнася до глада... Знам един номер. Един начин да превръщаш облаците в нещо като хляб. Отнема много енергия, а също и малко време, обаче аз имам и двете. Когато утре слънцето изгрее, от небето ще завали храна. По целия свят. И ще го правя през ден — през два, докато посевите се възстановят.

— Сериозно?

Тя кимна.

— Ами Библиотеката? Заметръсите?

— Библиотеката отново се укри. Заметръсите ще спрат. Върнах Луната на старата ѝ орбита — приливите ще се нормализират. Скоро.

— Карълайн, това е... Това е фантастично! Но защо?

— Заради теб, Стийв. Заради онова, което стори ти.

— Аз? Какво съм направил, по дяволите?

— Ти беше мой приятел — отвърна тя. — Ето какво. И беше много, много добър приятел. Най-добрият приятел, който някога ще имам аз. И не само мой.

Карълайн събра ръце в шепи, сякаш за да пие. Над дланите ѝ се издигна лека мъгла и се събра в кълбо. Трябваше му малко време, за да разпознае в него Земята, само че голяма колкото баскетболна топка и гледана отдолу — най-отгоре Антарктика и Южна Америка под нея, облаци, океани. Тя се рееше на няма и педя над дланта ѝ и бавно се въртеше. Взря се и различи тъничката диря на реактивен самолет над Тихия океан.

— Виж, Стийв. Ето тук. Милиарди хора. И на тях сега ще им е добре. Или поне толкова добре, колкото и преди. Давам ти дума. Ще оправя всичко. Заради теб.

Стийв се вгледа. Протегна ръка да пипне, но после размисли. Погледна Карълайн — все още не разбираше. Очите ѝ блестяха.

— Ти ги спаси — каза тя. — Всеки един от тях, до най-последния. Нага. Пийти. Ти ги спаси. Всички. Само ти.

— Сериозно?

— Да.

Стийв се усмихна.

Една-единствена сълза се отрони и се стече по бузата на Карълайн.

— Карълайн, защо...?

Тя тръсна ръце. Земята сега увисна без опора и продължаваше да се върти. Стийв гледеше като омагьосан как дирята на самолета се удължи с още съвсем мъничко.

„Аз съм ги спасил? Аз?“ Само за миг видя в мислите си как Джак излезе от тъмното на слънце.

Карълайн заобиколи, застана до него и прошепна в ухото му онази дума, прошепната от Бащата на Митрагани тъй отдавна, когато пробуди зората на четвъртата епоха.

И щом Стийв я чу, за него...

... времето...

... спря.

Стийв се рееше в безтегловност из кухнята на апартамента. Карълайн извади прашасала клуб сода от хладилника и седна на кухненската маса. Не докосна питието си, но пушеше бавно цигара от цигара. Понякога не вдишваше, само ги оставяше да догорят до крехък стълб от пепел.

Когато пакетът свърши, сфера от кипяща енергия бе покрила главата на Стийв — жълто-оранжева, също като предишното слънце. Връзката му с равнината на радостта бе много силна. Щеше да пламти даже по-ярко от Митрагани. Можеше да ѝ се наложи да понагъне Космоса, та да не изпепели Меркурий.

Отвърза едната от връзките на обувките му, върза го за нея като на повод и го понесе през големия коридор и нагоре по стълбата до нефритовата платформа точно под вселената. Тялото на Дейвид лежеше там окървавено и завито с един найлон. Сега болката му вече беше в миналото. По-късно щеше да нареди на мъртъвците да го

отнесат долу. Щеше да намери останките на Маргарет, да увие двамата с общ саван и да ги погребее заедно.

Сложи Стийв на небето, а после нагласи орбитите както си бяха преди. Калкулатор изобщо не й потрябва.

„Почвам да му схващам цаката“.

Имаше още куп работа за вършене, но вече не й се стоеше в Библиотеката. Не и днес. Бомбардировката бе превърнала Гарисън Оукс в развалини и той бе обкръжен от танкове и войници, но Библиотеката имаше и други врати, и други фасади. Избра една ферма в Орегон, тихо местенце на края на дълъг път.

На новото място отиде в кухнята и свари кафе. Без да мисли, взе чиниите и чашите и ги изми. Щом приключи, влезе в банята — отне й малко време да я намери — и напълни ваната с много гореща вода. Стената зад ваната бе облицована с лимоненожълти плочки, а крановете отдавна не бяха пускани и заяждаха.

„Но пък поне е чисто“.

Много по-късно тя излезе от ваната и се избърса. Стийв още не беше изгрял и беше малко хладничко, към минус двайсет градуса по Целзий. Не знаеше как да напаля котела. Но като погледна в шкафа, там я чакаше окачена хавлия, чисто нова, още с етикет и точно нейния размер. Почти със сигурност висеше там още от самото начало. Тя поклати глава.

„Бащата.“

На пода под хавлията откри кутия с чифт грамадни пантофи. Бяха идиотски — на пръстите им се мъдреше ухилената глава на някакъв анимационен котарак. „Бащата наистина имал чувство за хумор. Кой да ти знае?“ Но колкото и да бяха смахнати, те бяха и меки и топли.

Обу ги, а после застана до задния прозорец. Той гледаше към широко поле, побеляло от сняг. Там имаше плевня и поточе.

Тя примигна.

В далечния край на полето стоеше мъж, почти скрит в гората. Примигна пак.

— Не е възможно! — възкликна и си спомни димящите и надупчени от автоматни откоси развалини на къщата на госпожа Макгиликъти.

А после чу гласа на Бащата. „Щях да забравя. Оставих ти нещо.“

И друг глас, мек и колеблив: „Бях с... с... с дребосъците. Бащата рече да изуча навиците на дребните и незабележимите.“

И Дейвид: „Мишка би могла да се изшмули навън, може би, ама друго — надали.“

Тя се завтече към задната врата и със замах я отвори.

— Майкъл!

Той тръгна към нея, придружаван отляво от пума, а отдясно — от три вълка. Спряха досами двора. Майкъл се взираше в нея с широко отворени очи, а после я повика със старата Бащина титла:

— Селани?

Карълайн отвори уста да отрече, но после я затвори и след дълго мълчание кимна почти незабележимо.

Майкъл каза нещо на вълците и на пумата и всички легнаха по гръб на снега и си показаха коремите.

Карълайн го погледна втрещено.

— Не! Недей! Какво правиш? Ставай!

Но той не желаше да стане. Лежеше по гръб, разтреперан и уплашен, и не я поглеждаше в очите.

Тя си проправи път до него през снега — жълтите очи на анимационния котарак надничаха през заледената кора — и лекичко го перна по ухото.

— Ставай, Майкъл! Моля те, стани! Това съм просто аз!

Майкъл бавно се изправи.

— Ти... Онова, което стори... ти...

— Много съжалявам, Майкъл. Налагаше се. Нямахте друг начин. Не разбираш ли?

Той се взира в нея дълго, колебливо. Не отговори.

Отчаяна, тя му се усмихна и докосна бузата му.

— Навън е мраз. Гладен ли си? Някой от вас гладен ли е? Влезте всички. Може да се намери храна или...

Майкъл се позамисли, а после бавно-бавно ѝ се усмихна в отговор. Щом видя усмивката му, душата на Карълайн се отпусна. Майкъл се обърна към вълците и им каза нещо — тя не го разбра съвсем, но те замахаха с опашки.

Въведе ги в къщата.

Оказа се, че в хладилника наистина има храна — пет парчета говеждо и цяла пуйка. Майкъл и животните си похапнаха обилно,

после се скупчиха и заспаха пред еркерния прозорец на всекидневната. Карълайн дръпна една възглавница на пода и седна при тях.

А после, за първи път от много, много време, слънцето изгря, и под оранжевото му сияние сенките на Майкъл и глутницата му паднаха и се източиха на пода.

Щом видя под какъв ъгъл изгрява, тя си помисли, че американската дума за това време на годината е „април“, а понякога му казваха и „пролет“. Вярно беше, но също толкова вярно беше и че по календара на Библиотекарите сега бяха във втората луна, а тя е луната на лумналата надежда. Карълайн, чиста и стоплена, седеше на стража до спящите си приятели. Розовият памук на хавлията обгръщаше меко кожата ѝ. Изпъкналите бомбета на пантофите с анимационния котарак обгръщаха пръстите на краката ѝ. Тя дълго седя така и гледаше как новото слънце започва да топи сивкавия лед на дългата зима.

Усмиваше се.

ЕПИЛОГ
И КАКВО СТАНА НАЙ-НАКРАЯ С ЪРУИН?

I

Гадорията, дето прати Търуин в пандиза, се случи само за един плувнал в пот следобед, но накрая му струваше десет годинки — минус времето, което можеха да му спестят за добро поведение. Стана тъкмо след въздушното нападение над пирамидата, по времето, когато храната започваше сериозно да не достига. Процес имаше, но той продължи само около седмица. И след това право в „Биг Санди“ — федерален затвор със строг режим в Кентъки.

Търуин с изненада откри, че в затвора си му е добре.

Като начало, вече не беше под напрежение. Беше се потил седмица-две, преди най-сетне да вземе заложенника, питаше се дали е правилно да постъпи така и се тревожеше, че ще го тикнат в затвора. Сега, когато всичко беше приключило, стореното — сторено, можеше да си отдъхне. Ама наистина да си отдъхне. За пръв път от години не му беше останало нищо, за което да се тревожи.

Животът в „Биг Санди“ беше под режим, което доста му напомняше за казармата. Беше се договорил да си трайка за това какви точно ги е свършил в замяна на относително лека присъда. Десет години — това звучеше много, обаче като цяло можеше да е много по-зле. Президентът го увери, че ще намерят начин, ако ги издъни, да му променят присъдата на доживотна без право на помилване в „Супермакс“. Затворът беше изненадващо уютен. Е да де, не беше луксозен хотел, обаче килията му беше бая новичка и чистичка и си беше само негова. Почти всички бяха гледали филма за Натанз, или бяха чели книгата, или още нещо си там, та го знаеха кой е. Търуин чатпат разказваше истории от войната и в замяна на това един от надзирателите, официален фен на Натанз на име Блейкли, правеше тегели до книжарницата „Барне и Ноубъл“. Дашаен, хлапето, което Търуин бе научил да се бие, сега беше двайсет и няколко годишен и играеше успешно на борсата. Настоя той да плаща книгите, а освен това всеки месец туряше по няколкостотин долара на сметката на Търуин в затворническата лавка. Търуин беше признателен на всички, че

си правят труда. А и беше хубаво да има и друг начин да си запълва времето, освен чекиите.

Един-двама затворници му се пробваха, то е ясно. Ъруин разбираше. Бахти, че то и на Майк Тайсън му се бяха пробвали, докато лежеше на топло. Един се опита да му вземе калъфа на възглавницата и Ъруин му изби пломбите. Два дни по-късно приятелчето на тоя тип, щангистче от Алабама, дойде да си поприказват. Ъруин така го изтряска, та онзи две седмици подозираше хората, че му четат мислите. Всъщност си мънкаше под носа, без да се усети. Имаше мозъчен оток или някаква такава гадост. На Ъруин му беше кофти, ама тая буца беше тръгнала да го щурмува. Обаче да го слушаш как реди мисли на глас си беше смехорийка. Когато на вечеря в столовата даваха бананов пудинг, той страшно се възбуждаше и си водеше уж наум списък кого да си представя, като лъска бастуна, докато всички гледаха телевизия в общата зала. Ама след две седмици му разкара, а след това всички бяха много любезни с Ъруин.

Иначе си я караха мирно и кротко. Пристигна в Кентъки тъкмо след като слънцето наново изгря, но първите две-три седмици затворниците все още бяха на хранителни дажби. Шестстотин калории дневно не ти даваха кой знае колко сили да правиш дивотии. Когато оня хляб взе да вали от небето, и надзиратели, и затворници повече или по-малко бяха стигнали до извода, че най-умният подход към Ъруин беше да не го закачат.

Това чудничко си устройваше Ъруин.

Като нов затворник първите два месеца не му се полагаше да получава поща. Но някои от надзирателите го познаваха от Афганистан и Ирак и чат-пат му подхвърляха писма от Торп, Дашаен и други, с които беше служил. Никой от тях не знаеше цялата история, разбира се, но те имаха абсолютна вяра в Ъруин.

Приятничко си беше.

И тъй, той си имаше писма, имаше си книги, имаше си местенце, където да се усамоти, когато му се иска, а когато не му се иска да се усамотява, си имаше хора, с които да играе шах или за разни там други занимавки. Манджата беше гадна, дума да няма, ама к'во да правиш?

Общо взето, беше доволен от житейския си жребий.

Тази вечер обаче гасенето на лампите го издебна. Четеше нова книга, която бе чакал с нетърпение — „Издокарване“, последната

книга за Стефани Плъм, и беше загубил представа за времето. Надзирателят Блейкли бе вдигнал вежда, когато Ъруин му поръча да му вземе точно пък това заглавие. Ъруин разясни, че една от привилегиите да си носител на Медала за почест е, че може да си четеш каквото си искаш, дейба. Пък и без това Джанет Еванович, дейба, пише смешно, дейба, чак да се скъсаш от смях, дейба. Изплашеният Блейкли попита може ли да я вземе за четене, след като Ъруин я прочете. Нямах грижи, рече му Ъруин.

Смяташе да му я даде утре, обаче днес получи писмо от Дашаен и половин час му отговаря и затова като стана тъмно, му останаха десет страници. Позамисли се дали да не се пробва да чете на светлината, която проникваше през прозорчето за наблюдение на вратата — книгата беше добра, а той тъкмо беше задъвкал нова доза тютюн — но после се отказа, прегъна страницата и посегна да остави книгата на пода до леглото си.

И тъкмо понечи да я остави, и някой го стисна за китката.

Не че Ъруин кресна, ама се размина на косъм. Извъртя се да надникне над ръба на леглото. Светлината стигаше колкото да види, че от пода стърчи ръка.

— Баси!

Ъруин дръпна силно, извъртя се и се опита да изтръгне китката си от хватката, обаче ъгълът беше неудобен, а пък онзи... или онова... си беше ячък! Миг по-късно още една ръка се подаде от пода. С движението на човек, който излиза от плувен басейн, тя се вкопчи в бетона и се набра.

От бетона се подаде женска глава. Жената пусна китката на Ъруин, оттласна се и измъкна от пода тялото си, а после и краката („Хубави крака“ — мина през ума на Ъруин ей тъй без всякаква връзка) — и се изправи.

— Здравей, Ъруин.

Той впери очи в нея, а после се отпусна с въздишка.

— Уф, да му се не види. Т'ва си ти, нал' тъй?

— Да — отвърна Карълайн. — Какво правиш тук? Цяла вечност те издирвах.

Ъруин си помисли да й каже, че и той би могъл да я пита същото, но се отказа.

— Абе, знаеш как е — рече той и седна. — Малко поразпертушиних един. Нищо работа, два-три строшени зъба, ама... — той сви рамене и плюна — оня взе, че се обиди.

Карълайн объркано набърчи чело.

— Не разбирам защо са го раздухали толкова. Та на теб това ти влиза в номерата, нали така?

— Въпросният тип беше президентът. — И като забележа изражението й, додаде: — Новият, не оная глава.

— А... — Тя се замисли. — А защо го удари?

— Не спря да се гърчи, та се притесних, че пистолетът ще гръмне.

— Пистолет ли? Да не го уби?

— Не бе, само със зъбите се отърва. И освен това го държах за заложник някъде три-четири часа.

— А! И какво стана после?

— Огъна се. Така си и знаех. — Търуин се изплю в чашата си. — Путьо!

— Как тъй се е огънал?

— Ми, аз малко нещо го изнудвах — отвърна Търуин. — Казах му, че ако не пусне една-две ракетки, ще му пръсна мозъка по всичката хубава дървения там. Той си помисли, помисли, па ги пусна.

— По кого?

— Ами... по теб.

— Сериозно? По мен? Защо?

Търуин седна на леглото и се обърна да я погледне в лицето. Очите му се нагаждаха към тъмното.

— Оня малкия, Стийв, ми каза какво щял да направи, ако нашето въздушно нападение не свърши работа. И то, както знаеш, явно не свърши. След това отпуснах една седмица да видя дали ще те убеди да оправиш шибанията, ама промяна никаква. — Търуин се поумълча. — Той наистина ли я свърши тая? С „Евърклиър“ и... нали се сецаш.

— И със запалката — рече Карълайн. — Да, свърши я.

— По дяволите. — Търуин дълго мълча. — Е... Независимо дали го беше свършил или не, стана ясно, че не е станала работата. Не виждах какво още ни остава да пробваме. Ама президентът не беше съгласен. Каза, че „проучвал други възможности“. Може и така да е

било, ама съм почти сигурен, че се тревожеше само дали ще го преизберат — сви рамене Ъруин. — И накрая ми писна да се караме.

Карълайн се вторачи в него.

— Значи ти си вдигнал във въздуха Въглен връх? С ядрени ракети?

— Кое да съм вдигнал във въздуха?

— Я пак?

— Каза, че съм вдигнал във въздуха... „Въглен връх“?

— Така ли?

— Да.

— Хе... — Тя се поусмихна.

— Да, хич не знам за какво говориш.

— Какво? А... Извинявай. Като малки ние със Стийв си имахме всякакви измислени имена за разни неща. Тайни имена, нали се сещаш, каквито си измислят децата. Дори нарисувахме карта. „Крастав плац“, „Котешките бани“, ей такива работи. „Въглен връх“ беше къщата на Бащата.

— Някаква причина има ли?

— Знаеш ли, не пом... — Тя щракна с пръсти. — Не, не, помня! Стийв ти е разказал за Бащата, нали?

— Това-онова.

— Не забравяй, че по онова време си мислехме, че Бащата е най-обикновен човечец. От време на време го виждахме навън, но той никак не беше общителен. Сега го разбирам — ох, как го разбирам! — обаче по онова време беше странно. Хората канеха стария господин Блек да дойде на гости, на по бира, обаче той все повтаряше едно и също — „Ще дойда, като това свинско хване коричка от въглен!“. Всеки път. Възрастните го майтапеха за това. А къщата му беше на върха на един бая стръмен хълм. И затова за Стийв й мен неговата къща беше Въглен връх. Още преди Библиотеката и... и всичко останало. Когато още бяхме дечица и... такава... всичко си беше наред. — Карълайн се усмихна. На Ъруин тя му изглеждаше тъжна, но не особено нещастна. А после рязко се стегна: — Е, тогава имаше смисъл. Чудя се какво ли ме е подсетило за това сега? Не съм й казвала така от цяла вечност.

— Де да знам — отвърна Ъруин, макар и да му се струваше, че май се досеща.

— И ти си го вдигнал във въздуха? С ядрени ракети?

— Ми, нещо толкова. — Ъруин я погледна. — Не ги ли забеляза? И двете попаднаха право в целта. Двайсет мегатона общо. Гъбата се виждаше през два щата.

— Не, извинявай. Явно съм го изтървала. — Тя го погледна извинително. — Много бях заета.

— Няма нищо. — Бръчки се врязаха в челото на Ъруин. — Помислих си, че си дошла да ме убиеш. За отмъщение ли, що ли. Ама май не е тъй.

— Да те убия? Не ставай смешен!

— Тогава какво?

— Дошла съм да ти предложа работа, Ъруин.

— Я пак?

— Ти вече много ми помогна. А има още много работа.

— Благодаря, ама май вече съм се наситил на стрелбата по хора.

— Не това имам предвид. Е, може би не точно никога, обаче няма да е основното.

— А какво тогава?

— Туйцьк-онуйцьк. Поръчки. Неща, дето не ме бива по тях.

— Като например?

— Първото, което имах наум, е да ти възложа да се погрижиш за едно куче.

— Куче? Фрашкано е с песове навсякъде!

— Не, за едно конкретно куче. Много ми трябва да го намеря, обещах. Обаче аз и кучетата не се разбираме.

— А! И кое?

— Пийти се казва. Кокер.

— Не познавам никакви кокери на име Пийти.

— Може да е и мъртъв.

Дълга пауза.

— Ти с мене ебаваш ли се?

— Никога, никога не бих го направила, Ъруин.

А после откъм тоалетната чиния от неръждаема стомана се разнесе мъжки глас:

— Тяяя не биии. Карълайн теб харешшва.

— Т'ва пък к'во беше?!

— Брат ми. Майкъл се казва. — После додаде тихичко: — Английския му не го бива, обаче се старая. Прояви търпение, а?

— Да, разбира се — прошепна Ъруин в отговор, а после продължи с обичайния си глас: — Е, с радост ще го потърса из килията, ма ако го няма тука, сигур няма да свърша мноу работа. — Той посочи с палец вратата. — Заключено е, да знаеш.

— Ъруин, я не изтъпявай! Много ясно, че ще те изкарам навън. Ще го направя, дори и да не приемеш работата — несъмнено ти дължа поне това. Обаче имаш и друга изгода. Мога да те понауча на разни неща.

— На разни неща?

Тя кимна.

— Интересни неща. И то цял куп. Сега имам библиотека.

Той пообмисли предложението.

— Може би ще започнеш, като ми обясниш как го свършихте онова в банката? Как ги накарахте ония касиерки да проявят такава отзивчивост?

— Разбира се, стига ти да...

Мъжкият глас отново се обади — дърдореше като картечница на някакъв език, непознат на Ъруин.

— Ча гуай — рече Карълайн.

— Ару пен та...

— Ча гуай! — отсече Карълайн и тоалетната чиния млъкна.

— Това какво беше?

— Той каза, че идвали насам.

Ъруин чу тътен отвън в коридора, подобен на трясъка при рухването на кулите на Световния търговски център. А после — писъци. През прозорчето видя по коридора да се кълби облак сив прах.

Карълайн направи гримаса.

— Решавай сега, Ъруин! Ще направя каквото пожелаеш, но наистина се налага да тръгвам. Ти идваш ли?

Ъруин го мисли около половин секунда.

— Да, еба ти! Пиши ме и мен.

— Трябва ли ти да си вземеш нещо?

— Не. Тоест... — И той грабна книгата. — Само това.

Карълайн се усмихна.

— Чудесно ще се впишеш. Хайде, хвани ме за ръка.

Ъруин я хвана. Чу навън в коридора стон на откъртваща се стомана.

— Значи... ти каза, че те идвали. Кои са те?

— Още не съм напълно сигурна. Баща ми имаше врагове. Някои вече са и мои врагове. Започнаха да действат срещу мен.

— Опасни ли са? Опасни като тебе, искам да кажа?

— Някои да.

— Хммм...

— Спокойно — каза Карълайн. — Имам план.

Издание:

Автор: Скот Хокинс

Заглавие: Библиотеката на Вьглен връх

Преводач: Светлана Комогорова — Комата

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Deja Book

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: Алианс принт

Излязла от печат: май 2016

Отговорен редактор: Благой Иванов; Христо Блажев

Художник: Живко Петров

Коректор: Стойчо Иванов

ISBN: 978-954-28-2073-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5786>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.